Robyn Carr
Copyright © 2016 Robyn Carr
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.
a?
urae
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzilitera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro
Refugiul inimii
Robyn Carr
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARR, ROBYN
Refugiul inimii / Robyn Carr;
trad.: Laura Berteanu – Bucureşti: Litera, 2017
ISBN 978 – 606 – 33 – 20644
I. Berteanu, Laura (trad.)
821.111 (731 – 31 = 135.1

ROBYN CARR Refugiul inimii
Traducere din limba engleză
Laura Berteanu capitolul 1
Doar să trăieşti nu e suficient…
Ai nevoie de soare, de libertate şi de o floare.
Hans Christian Andersen

Maggie Sullivan îşi căută refugiu între etajele şase şi şapte din aripa de vest a spitalului, pe scările cel mai puţin utilizate de interniştii şi rezidenţii care alergau întruna de la un etaj la altul, de la o urgenţă la alta. Se opri pe palierul dintre cele două etaje şi se aşeză pe trepte, cu braţele încrucişate pe genunchi, cu faţa în palme.

Nu înţelegea cum de-şi putea simţi inima frângându-i-se în fiecare zi. Se considera mult mai puternică.

— Ei, se pare că unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse o voce familiară.

Maggie ridică privirea spre cea mai bună prietenă a ei, Jaycee Kent. Făcuseră facultatea de medicină împreună, deşi rezidenţiatul le despărţise. Jaycee era obstetrician, iar Maggie neurochirurg. Şi… se ascunseseră împreună pe palierele dintre etaje cu mulţi ani în urmă, când viaţa de student la medicină părea că o să le pună capac. Cei mai mulţi dintre colegii şi profesorii lor erau bărbaţi. Iar Maggie şi Jaycee refuzau să plângă în faţa bărbaţilor.

Maggie râse, printre sughiţuri.

— Cum m-ai găsit? o întrebă.

— De unde ştii că nu am venit şi eu aici tot ca să plâng?

— Pentru că tu ai o căsnicie fericită şi o fiică frumoasă.

— Şi nişte ture groaznice, probleme cu somnul şi la fel de multe zile rele câte sunt bune…

Jaycee se aşeză lângă Maggie.

Robyn Carr

— Dar cel puţin hormonii mei cooperează, momentan. Maggie, iar ai luat tura cuiva, nu-i aşa? Ca să-ţi poţi acoperi facturile?

— De când mi s-a închis cabinetul, spuse Maggie, şi

de când mi-au deschis procesul…

— Ai nevoie de o pauză. Te recuperezi după o pierdere de sarcină şi hormonii tăi sunt daţi peste cap. Trebuie să pleci undeva, undeva cât mai departe de sala de urgenţe. Ia-ţi nişte zile libere. Lingeţi rănile. Vindecă-te.

— M-a părăsit, spuse Maggie.

În mod clar, Jaycee fu şocată.

— Cum?

— S-a despărţit de mine. A spus că nu mai suportă. Nu-mi mai suportă comportamentul, emoţiile, problemele. Mi-a sugerat să mă tratez la un profesionist.

Jaycee nu spuse nimic.

— Am rămas mută, zise ea în cele din urmă. Ce dobitoc!

— Ce-i drept, plângeam tot timpul, zise ea, trăgându-şi din nou nasul. Dacă nu eram cu el, plângeam când vorbeam cu el la telefon. Credeam că am acceptat ideea de a nu avea copii. Am aproape treizeci şi şapte de ani, lucrez mult, eram într-o relaţie cu un bărbat bun, proaspăt ieşit dintr-o căsnicie nereuşită, care avea deja un copil…

— Ai dreptate, mai puţin cu partea în care crezi că era un bărbat bun, zise Jaycee. Doar e doctor, ce Dumnezeu! Nu ştie că o astfel de experienţă lasă urme? Chiar dacă e să lăsăm la o parte tot stresul, rămâne pierderea sarcinii! Oamenii nu-i dau cine ştie ce importanţă, dar până la urmă e o moarte. Ţi-ai pierdut copilul. Trebuie să-ţi faci timp să plângi.

— Adevărat, spuse Maggie, scoţând din buzunar un şerveţel în care îşi suflă tare nasul. Chiar aşa m-am simţit. Când am aflat că sunt însărcinată, nu mi-au trebuit mai mult de cincisprezece minute ca să încep să-mi văd copilul, să-l iubesc… Sau s-o iubesc.

Refugiul inimii

— Nu vreau să mă repet, dar emoţiile tale sunt acum puternic afectate de secreţiile hormonale. Ascultă-mă, trimite nişte e-mailuri în seara asta. Anunţă-i pe cei care trebuie să ştie că-ţi iei o săptămână liberă.

— Nimeni nu ştie că am fost însărcinată, în afară de

tine şi de Andrew.

— Nu trebuie să dai explicaţii – toată lumea ştie de cabinetul tău, de foştii tăi parteneri, de proces. Sincer, colegii tăi sunt uimiţi că te mai ţii pe picioare. Fă ceva, pleacă din oraş. Odihneşte-te.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Maggie. Treptele astea de ciment mă omoară.

Jaycee o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

— Ca pe vremuri, nu?

Ultimii 11 sau 12 kilometri până la Sullivan's Crossing erau nimic mai mult decât o mocirlă, iar SUV-ul Toyota al lui Maggie, de culoare crem, era acoperit de noroi până la ferestre.

Nu era chiar o surpriză. Plouase toată săptămâna în Denver, acum că stătea să se gândească. Martie era, în mod tipic, cea mai imprevizibilă şi mai ploioasă lună din an, mai ales la munte. Şi, când nu ploua, era posibil să ningă.

Dar Maggie avusese un an atât de prost, încât nici nu se mai gândise la vreme.

Anul care trecuse îi adusese atât de multe complicaţii – medicale, legale şi personale –, încât îşi închisese cabinetul, cu câteva luni în urmă. Lua acum ce apuca de ici, de colo, de la alţi medici, şi lucra la Urgenţe, la secţia de Traume Nivelul 1, în timp ce încerca să descâlcească nodul gordian în care se transformase viaţa ei. La sfatul doctorului, care era în acelaşi timp cea mai bună prietenă a ei, îşi luase o vacanţă extrem de necesară. După ce trimisese câteva e-mailuri şi dăduse câteva telefoane, era acum pe drum, îndreptându-se spre casa tatălui ei.

Robyn Carr

Ştia că suferea probabil de depresie. De epuizare şi de nefericire generală. Era firesc. Orele de lucru erau monstruoase şi tensiunea fusese cumplită în ultima vreme.

Cu aproximativ un an în urmă, doi medici din clini-ca în care îşi avea cabinetul fuseseră acuzaţi de fraudă şi malpraxis şi li se interzisese să-şi mai practice meseria pe perioada unei investigaţii care, aproape sigur, avea să

conducă la un proces. Chiar dacă Maggie nu ştiuse nimic despre cele întâmplate, fusese un scandal care o afectase. Presa mâncase subiectul pe pâine, şi Maggie se trezise încercând să susţină singură întreaga afacere.

Apoi părinţii băiatului care murise în tura ei, în urma rănilor suferite într-un accident de maşină, deschiseseră, fără niciun temei, proces. împotriva ei.

Părea imposibil ca soarta să mai găsească ceva de adăugat în căruţa ei de necazuri, şi aşa plină. Ha! Să nu te pui niciodată cu soarta!

Aflase că e însărcinată. Fusese un accident, desigur. Ea locuia în Denver, el în Aurora. Amândoi aveau cariere solicitante şi se vedeau atunci când puteau – o noapte aici, o noapte acolo. Când reuşeau să petreacă un weekend întreg împreună, era o minune.

Maggie îşi dorea mai mult, dar Andrew era medic la Urgenţe şi totodată tatăl divorţat al unei fete de opt ani.

Dar vorbeau constant la telefon. Îşi trimiteau SMS-uri şi e-mailuri în fiecare zi.

Conta pe el, era omul ei de bază.

Maggie nu ştia dacă avea să se căsătorească vreodată, să-şi întemeieze o familie, dar surpriza o făcuse fericită. Un lucru bun într-un an groaznic.

Andrew, pe de altă parte, nu fusese fericit. Încă îşi revenea după divorţ, deşi trecuseră trei ani. Şi încă se mai certa prin tribunale cu fosta nevastă pentru custo-die, pensie alimentară şi drepturi de vizitare. Maggie nu înţelegea de ce. Andrew nu părea să ştie ce să facă cu fiica lui, atunci când era la el. îi sugerase numaidecât

Refugiul inimii să întrerupă sarcina. îi spusese că puteau discuta despre asta peste vreo doi ani, dacă avea să descopere că era ceva important pentru ea şi dacă relaţia lor ajungea până acolo.

Dar Maggie nu putuse concepe un avort. Doar pentru că Andrew nu era sigur? Avea treizeci şi şase de ani! Cât timp mai urma ca să se mai gândească?

Deşi nu-i spusese lui Andrew, se hotărâse să păstreze copilul indiferent ce ar fi însemnat asta pentru relaţia lor.

Apoi pierduse sarcina.

Cu inima frântă, măcinată de durere, secundase mai jos.

Doar două persoane ştiau despre sarcină şi despre pierderea ei – Andrew şi Jaycee. Maggie plânsese din adâncul sufletului în fiecare noapte. Uneori, nu putea să aştepte până când ajungea acasă de la muncă şi începea să plângă imediat ce închidea portiera maşinii. Şi mai plângea şi pe scări, între etaje.

Plângea la telefon, când îl suna pe Andrew. Plângea în braţele lui în timp ce el încerca să o consoleze, ştiind în tot acest timp că el se simţea uşurat.

Apoi îi spusese:

— Ştii ceva, Maggie? Nu mai rezist. Ne trebuie o pauză. Nu pot să te susţin, nu pot să te aduc la suprafaţă. Ai nevoie de ajutor, trebuie să revii pe linia de plutire. Storci pur şi simplu viaţa din mine şi nu am pregătirea necesară ca să te ajut.

— Îţi baţi joc de mine? îl întrebase. Îmi dai papucii când sunt la pământ? Când nu au trecut decât trei săptămâni de când am pierdut copilul?

Într-un mod specific pentru el, Andrew îi spusese:

— Nu am mai mult, scumpo.

Abia atunci îşi dăduse seama cu adevărat că, pentru Andrew, totul era despre el.

Şi fusese ultima picătură.

Robyn Carr îşi împachetase câteva lucruri. Odată ce începuse, nu mai fusese în stare să se oprească. Se urcase în maşină şi o luase înspre sud-vest, spre Denver, spre casa tatălui ei, la sud de Leadville şi Fairplay, şi nu sunase în prealabil.

O sunase pe mama ei, pe Phoebe, şi îi spusese că se duce la Sully şi că nu ştia exact cât o să stea acolo.

Deocamdată nu avea alt plan decât să scape de stresul şi de încordarea continue, de durerea şi anxietatea permanente.

Era începutul după-amiezii în momentul în care parcă în faţa magazinului cu de toate, care fusese al

străbunicului, apoi al bunicului şi care era acum al tatălui ei.

Tatăl lui Maggie, Harry Sullivan, cunoscut pentru toţi drept Sully, era un bărbat de şaptezeci de ani, în formă maximă, care nu arăta niciun semn de încetinire a ritmului sau intenţie de a se pensiona.

Maggie rămase o vreme în maşină, încercând să se gândească ce să-i spună. Cum să formuleze în aşa fel încât să nu sune ca şi cum tocmai ar fi pierdut un copil şi ar fi avut inima frântă?

Beau, labradorul galben, de patru ani, al tatălui ei, apăru din spatele magazinului, îi văzu maşina şi începu să alerge în cercuri pe lângă ea, lătrând, apoi se ridică în două labe pe portieră, privind-o cu o expresie imploratoare.

Frank Masterson, un localnic care părea să fi fost legat de magazin de când şi-l putea aminti Maggie, stătea pe verandă, cu o cană de cafea într-o mână şi un ziar pe genunchi.

O singură privire îi spuse lui Maggie că erau puţini turişti – doar două rulote şi câteva corturi pe locul de camping ce se întindea de la drum până lângă lac. Văzu un bărbat aşezat în faţa cortului, pe un scaun de pânză, citind. Se aşteptase să fie puţini oameni – era mijlocul

Refugiul inimii săptămânii, mijlocul zilei şi începutul lui martie, cea mai puţin profitabilă lună din an.

Frank privi de două ori în direcţia ei, dar nu-i făcu nici măcar cu mâna.

Beau plecă dezamăgit când Maggie nu coborî din maşină.

Nu reuşise încă să găsească un mod potrivit de a începe discuţia.

Trecură încă cinci minute, apoi tatăl ei ieşi din magazin, traversă veranda şi coborî scările, cu Beau pe urmele lui.

Maggie coborî fereastra.

— Bună, Maggie, spuse el, sprijinindu-se de capota maşinii. Nu te aşteptam.

— M-am hotărât în ultima clipă.

Se uită la bagajele de pe bancheta din spate.

— Cât vrei să stai?

Maggie ridică din umeri.

— N-ai spus că sunt oricând bine-venită? În orice moment?

Sully îi zâmbi.

— Uneori, mi-o ia gura pe dinainte.

— Am nevoie de o pauză de la muncă. De la tot şi toate.

— E de înţeles. Ce pot să-ţi aduc?

— E prea mare deranjul dacă-ţi cer două beri şi un pat? întrebă ea, poate uşor prea sarcastic.

— Coors îţi convine?

— Sigur.

— Du-te şi parchează lângă casă. Găseşti bere în frigider şi nu ţi-am vândut încă patul.

— Foarte drăguţ din partea ta, zise ea.

— Ai nevoie de ajutor să-ţi descarci toată garderoba? întrebă el.

— Nu. Nu-mi trebuie prea multe, deocamdată. Mă ocup eu de bagaje.

— Atunci, eu mă întorc la treabă şi vorbim mai târziu.

— E o idee bună, zise ea.

Robyn Carr k

Maggie târî o singură geantă în casă, cea în care avea periuţa de dinţi, pijamaua şi blugii curaţi. Când era mică şi amândoi părinţii şi bunicul ei locuiau aici, fusese cea mai fericită perioadă din viaţa ei. Magazinul, localnicii şi turiştii, munţii, lacul şi valea, animalele sălbatice şi soarele strălucitor erau suficiente motive ca să fie mereu veselă. Reuşea să ignore faptul că avea o mamă nefericită, un tată care bea puţin cam prea mult şi doi părinţi care se certau mereu.

Apoi, când Maggie avea şase ani, Phoebe ajunsese la concluzia că se săturase de viaţa grea de la ţară şi că nu voia să-şi ducă fiica în fiecare zi cu maşina până la o şcoală îndepărtată, care i se părea foarte nepotrivită. Cu un soţ

deloc mulţumitor pe lângă toate astea, Phoebe ajunsese la capătul răbdării. O luase pe Maggie şi se mutaseră în Chicago.

Maggie nu îl văzuse pe Sully timp de ani întregi, iar mama ei se căsătorise cu Walter Lancaster, un neurochirurg de succes, cu foarte mulţi bani.

Maggie detestase totul din adâncul inimii. Oraşul, pe Walter, casa cea mare, şcoala particulară, peisajul rece, de beton. Detestase sunetul străzii şi al vehiculelor de urgenţă.

Îşi amintea însă cu certitudine că toate aceste lucruri o readuseseră pe mama ei la viaţă. Phoebe era aproape cu desăvârşire fericită, singura pată în peisajul strălucitor al existenţei ei fiind fiica ei cea posacă şi ţâfnoasă.

Schimbaseră rolurile.

La unsprezece ani, Maggie începuse să-şi viziteze tatăl în mod regulat – mai întâi câteva weekenduri, apoi câte o lună întreagă, apoi în vacanţe.

Trăia pentru acele momente iar Phoebe o şantaja întotdeauna cu asta: „Poartă-te frumos şi ia note bune şi o să poţi să-ţi petreci vara în campingul ăla uitat de Dumnezeu, unde să mănânci viermi, să stai murdară şi să-ţi rişti viaţa printre urşi”.

Refugiul inimii 13

— De ce nu ai luptat pentru mine? îl întreba încontinuu pe tatăl ei.

— Ah, scumpo, Phoebe avea dreptate. Nu eram cine ştie ce tată şi mi-am dorit ce era mai bun pentru tine. Şi să ştii că nu mi-a fost întotdeauna uşor, îi explicase el.

La un moment dat, prin clasa a zecea, Maggie reuşise în sfârşit să-l accepte pe Walter. Dar alesese să facă facultatea în Denver, aproape de Sully. Phoebe şi-ar fi dorit să se ducă la un colegiu simandicos din Ivy League.

Facultatea de medicină şi rezidenţiatul fuseseră altă poveste. Fusese greu şi să fie admisă, apoi trebuise să aleagă cele mai bune programe de rezidenţiat care i se oferiseră. Ajunsese în Los Angeles. Apoi făcuse un stagiu de internist cu Walter, deşi detestase să se întoarcă în

Chicago. Dar Walter fusese pur şi simplu nemaipomenit.

După aceea deschisese un cabinet în parteneriat în Denver, aproape de tatăl ei şi de lumea pe care o iubea.

Un an mai târziu, când Walter se pensionase în sfârşit şi se dedicase golfului, Phoebe şi Walter se mutaseră în Golden, Colorado, mai aproape de Maggie. Walter avea tot şaptezeci de ani, la fel ca Sully. Phoebe avea cincizeci şi nouă de ani, era vibrantă şi foarte implicatăinev enimentele sociale.

Maggie se gândea că se simţea poate mai apropiată de Walter decât de Phoebe, mai ales că erau amândoi neurochirurgi. Era recunoscătoare. La urma urmei, Walter o trimisese la cele mai bune şcoli particulare, unde ea, Maggie, se comportase îngrozitor, făcând tot ce-i stătea în puteri ca să-i arate cât de neapreciate îi erau eforturile. Fusese îngrozitor de nerecunoscătoare, se purtase oribil.

Dar Walter se dovedise a fi un bărbat bun, cu stil. Ajutase mulţi oameni care, spre deosebire de ea, îşi proclamaseră recunoştinţa eternă, iar Maggie fusese impresionată de realizările lui. În plus, îi fusese mentor.

Robyn Carr

Fusese la fel de surprinsă ca toată lumea să constate cât de mult iubea medicina.

Sully spusese:

— Cred că e o idee grozavă. Eu, unul, dacă aş fi aşa deştept ca tine şi un pămpălău ca Walter ar fi dispus să achite nota de plată, n-aş mai sta o clipă pe gânduri.

Maggie descoperise că iubea ştiinţele, dar medicina fusese cea mai grea sarcină pe care şi-o asumase vreodată şi, de cele mai multe ori, nu era sigură că avea să mai reziste încă o săptămână. Ar fi putut să lase totul baltă, sau să-şi mai lase cel puţin din când în când câte o restanţă, dar nu – Maggie lua numai note maxime, care veneau la pachet cu atacuri de anxietate.

În secunda în care îi puseseră însă bisturiul în mână, îşi descoperise chemarea.

Se aşează pe canapeaua lui Sully, bău două beri, apoi se întinse şi trase cuvertura peste ea. Beau intră prin uşa

de căţel şi se întinse lângă canapea. Fereastra era deschisă, lăsând să intre aerul proaspăt şi rece de martie iar Maggie adormi numaidecât, legănată de sunetul ritmic făcut de Sully, care grebla porţiunea din spatele casei.

Începu să se gândească la vară şi la apele lacului, dar, înainte să se trezească, visă că încerca să opereze într-o sală de urgenţe aglomerată, unde toată lumea ţipa, podeaua era acoperită de cârpe însângerate, oamenii se urau între ei, aruncau cu instrumente unul în altul şi pacienţii mureau pe capete.

Se trezi gâfâind, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Soarele apusese şi în bucătărie fusese aprinsă o lumină, ceea ce însemna că Sully fusese în casă, ca să vadă ce face.

Pe o farfurie era un sandvici învelit în folie de plastic. Alături, era un bilet. Fusese scris de Enid, soţia lui Frank. Enid lucra dimineaţa în magazin, făcea pâine şi prăjituri şi pregătea mese la pachet, de la salate până la sandviciuri, pentru turiştii aflaţi în camping şi prin împrejurimi.

Bun venit acasă, scria pe bilet.

Refugiul inimii

Maggie mâncă sandviciul, bău o a treia bere şi se duse să se culce în camera care era a ei în casa lui Sully.

Se trezi când îl auzi pe tatăl ei mişcându-se prin casă şi văzu că nu era încă cinci dimineaţa, aşa că se hotărî să se culce la loc şi să doarmă până când n-o să mai aibă vise anxioase.

Se trezi la amiază, făcu o razie prin frigiderul destul de trist, apoi se culcă la loc.

Cam pe la ora două după-amiaza, uşa camerei ei se deschise cu zgomot şi Sully spuse:

— Gata. E deja prea mult.

Magazinul lui Sully fusese deschis în 1906 de străbunicul lui Maggie, Nathaniel Greely Sullivan. Nathaniel avusese un fiu şi o fiică. Pe fată o măritase şi băiatului, Horace, îi lăsase magazinul. Horace avusese un fiu, pe Harry, care avusese lucruri mai bune de făcut decât să se ocupe de o prăvălie de ţară. Îşi dorise să vadă lumea,

să trăiască aventuri, aşa că se înrolase în armată şi se dusese în Vietnam, printre altele. La vârsta de treizeci şi trei de ani însă se însurase în cele din urmă şi îşi adusese soţia tânără şi drăguţă, pe Phoebe, acasă la Sullivan’s Crossing. Cei doi făcuseră numaidecât un copil, pe Maggie, şi-şi începuseră viaţa de oameni aşezaţi.

Tuturor proprietarilor magazinului de-a lungul timpului li se spusese Sully, dar lui Maggie i se spusese întotdeauna Maggie.

Cândva, prăvălia lui Sully fusese singurul loc pe o distanţă de treizeci de kilometri de unde puteai lua pâine, lapte, aţă sau ace, dar lucrurile se schimbaseră mult în momentul în care tatăl lui Maggie moştenise magazinul. Afacerea se transformase într-un centru de recreere – patru căsuţe cu o cameră, locuri de camping, câteva spaţii de rulote, un doc pe lac, bărci de închiriat, băi publice cu duşuri, maşini de spălat care funcţionau pe bază de monede, mese de picnic şi grătare. Sully instalase câteva prize pe verandă, ca turiştii de la corturi

Robyn Carr să-şi poată încărca aparatura electronică, iar acum Sully însuşi avea televiziune prin satelit şi Wi-fi.

Sullivan’s Crossing se afla într-o vale la sud de Leadville, la poalele unor munţi senzaţionali şi la o aruncătură de băţ de Continental Divide Trail1 2. Era un camping ieftin şi bine administrat, terenul era curat, magazinul era mare şi bine aprovizionat.

Aveau un oficiu poştal; Sully era poştaşul. Iar acum era cel mai apropiat loc de unde localnicii şi turiştii deopotrivă puteau cumpăra alimente, bere sau gheaţă.

Oamenii care treceau pe acolo erau excursionişti, biciclişti, schiori hotărâţi să traverseze ţara, pescari, iubitori de natură şi turişti de weekend. Erau mulţi cei care se aventurau pe câte un traseu cu rucsacul în spate şi care rămâneau în camping o zi, câteva zile, o săptămână sau chiar mai mult. Excursioniştii de pe CDT sau de pe Colorado Trail îşi planificau adesea o oprire la Sully, ca să să-şi refacă proviziile, să se odihnească şi să se spele. Acestora li se spunea „excursioniştii de cursă lungă”,

pentru că traseul continental se întindea pe aproape cinci mii de kilometri, iar cel de Colorado pe aproape opt sute. Însă cele două trasee se uneau preţ de aproximativ trei sute de kilometri, chiar o idee la vest de campingul lui Sully. Aşa că locului ajunsese să i se spună The Crossing1. Şi aşa căpătase numele neoficial de Sully’s Crossing.

Unii dintre turişti veneau doar o singură dată, fără să se mai întoarcă. Mulţi erau clienţi regulaţi de weekenduri sau escapade de relaxare. Toţi erau interesanţi pentru Maggie – bărbaţi, femei, tineri, bătrâni, atletici, cu pretenţii atletice, cercetaşi, membrii ai cluburilor de natură, ciudaţi, câte un bădăran din când în când – dar cei care o intrigau cel mai mult erau excursioniştii de cursă lungă, cei care străbăteau distanţele cele mai lungi.

1 Continental Divide National Scenic Trail, CDT, este un traseu de drumeţii de 4 989 km care se întinde de la graniţa cu Mexic până în Canada, prin Munţii Stâncoşi (n.tr.)

2 Răscrucea

Refugiul inimii

Nici nu-şi putea imagina ce efort de voinţă era necesar pentru a face întreg traseul Continental Devide, ca să nu mai vorbim de curaj şi de rezistenţă fizică.

Îi plăcea la nebunie să le asculte poveştile, de la vieţuitoarele sălbatice văzute pe drum, până la unghiile de la picioare pierdute în timpul călătoriei.

Pe veranda largă din faţa magazinului erau mese şi scaune, iar oamenii aveau tendinţa să zăbovească acolo, fie că prăvălia era deschisă sau nu.

Când vremea era frumoasă, apăreau adunări spontane şi focuri de tabără pe marginea lacului.

Excursioniştii de cursă lungă îşi trimiteau adesea acolo pachete şi şosete uscate, alimente uscate, ceva bani, poate chiar şi o carte, obiecte de prim ajutor, un aprinzător nou pentru foc, unul sau două tricouri curate. Lui Maggie îi plăcea să-i vadă cum primesc şi deschid coletele pe care singuri şi le trimiseseră – parcă ar fi fost Crăciunul.

Sully avea o hartă mare cu CDT, cu Colorado Trail şi

cu alte trasee expuse pe nişte table din faţa magazinului. Erau înconjurate de poze, fie lăsate, fie trimise lui de turiştii pe care îi găzduise.

Pusese un jurnal, în care turiştii puteau lăsa mesaje. După ce se umpleau, aceste jurnale erau păstrate de Sully şi deveniseră foarte cunoscute. Oamenii petreceau chiar şi ore întregi citind din ele.

Campingul lui Sully era o evadare, un refugiu, un loc de întâlnire sau un punct de recreere.

Lui Maggie şi lui Andrew le plăcuse să vină câte un weekend la schi – pârtiile de acolo erau sigure şi bine marcate. Gradul de ocupare era mai mic în lunile de iarnă, aşa că luau o căsuţă, iar Sully nu comenta niciodată asupra faptului că împărţeau nu doar o singură cameră, ci şi un singur pat.

Înainte de sarcină şi de pierderea ei, rutina lor fusese revigorantă – lucrau până la epuizare timp de o săptămână, sau mai multe săptămâni, fiecare în oraşul lui.

Robyn Carr apoi se întâlneau pentru un weekend sau câteva zile, mâncau bine, făceau puţină mişcare în natură, purtau discuţii lungi şi profunde, se întâlneau cu prieteni, apoi se întorceau la lumile lor separate. Andrew se ferea de căsătorie, după ce eşuase într-una din care rămăsese şi cu un copil. Maggie, la rândul ei, avusese o căsnicie nereuşită şi scurtă, dar ea nu se temea să încerce din nou şi crezuse întotdeauna că Andrew avea să-şi depăşească îndoielile, în cele din urmă. Acceptase faptul că era posibil să nu aibă niciodată copii într-o relaţie cu un bărbat care îi declarase răspicat, de la bun început, că nu-şi dorea alţii.

— Apoi însă, a apărut unul şi ce a făcut? mormăi Maggie pentru sine, intrând în magazin pe uşa din spate. S-a plâns că sunt prea tristă şi că nu-mi poate face faţă. Ticălosul!

— Cine e ticălos, dragă? întrebă Enid, din bucătărie.

Scoase capul pe uşă în timp ce Maggie se căţăra pe unul din scaunele înalte de la tejghea şi îi zâmbi.

— Mă bucur să te văd. A trecut ceva timp.

— Ştiu şi îmi pare rău. A fost un dezastru în Denver.

Sunt sigură că tata ţi-a povestit tot ce s-a întâmplat la cabinetul meu.

— Mi-a spus. Cu doctorii ăia îngrozitori, care i-au păcălit pe bieţii oameni să creadă că aveau nevoie de operaţii pe coloană! Unul din ei e ticălosul?

— Fără îndoială, răspunse Maggie, deşi nu se gândise deloc la medicii de la cabinet.

— Şi procesul ăla împotriva ta! îi aminti Enid, plescăind a dezaprobare.

— Ăsta probabil că o să treacă, spuse Maggie cu speranţă în glas.

Deşi nu avea niciun motiv concret să creadă că aşa o să fie. Cel puţin era un proces civil. Procurorul statal nu găsise niciun motiv ca s-o pună sub acuzare. Dar, chiar şi aşa, cât putea suporta un om? Evenimentul care condusese la acel proces reprezentase una dintre cele mai

Refugiul inimii îngrozitoare nopţi pe care le trăise vreodată la Urgenţe – cinci băieţi adolescenţi într-un accident de maşină catastrofal, toţi în stare critică. Petrecuse mult timp pe scările dintre etaje după povestea aceea.

— Nu-mi fac griji, minţi ea.

Apoi trebui să se concentreze ca să nu se cutremure.

— Bravo ţie! Am nişte supă. Am făcut-o pentru tatăl tău şi pentru Frank. De ciuperci. Cu pâine prăjită şi brânză. Am o grămadă, dacă te interesează.

— Da, mulţumesc, spuse ea.

— Mă duc s-o aduc.

Enid dispăru după colţ ca să pună supa în farfurie.

Magazinul nu avea o bucătărie mare, doar un colţ, în spatele încăperii principale. Era în partea de sud-vest a clădiri. Chiar lângă casa de marcat, era o tejghea cu patru scaune înalte. În colţul dinspre nord-vest, era un bar micuţ unde se serveau băuturi alcoolice şi, din nou, o tejghea cu patru scaune. Nimeni nu încercase vreodată să deschidă un restaurant, dar era o idee bună să asigure ceva de mâncat şi de băut – turiştii şi excursioniştii rămâneau adesea fără provizii. Sully vindea bere, vin, sucuri şi apă

îmbuteliată din frigiderele magazinului, dar nu vindea tărie. Iar magazinul lui nu era magazin alimentar, ci magazin general. Pe lângă mâncare, Sully vindea tricouri, şosete şi încă vreo câteva produse cu dedicaţie – coarde, carabine, baterii, pălării, cremă solară, obiecte de prim ajutor. Dacă voiai mai mult, trebuia să te duci la Timberlake, Leadville sau poate în Colorado Springs. Pe lângă mesele şi scaunele de pe verandă, mai erau câteva scaune confortabile chiar lângă uşa din faţă, lângă soba de fontă. Maggie îşi amintea că, atunci când era ea mică, oamenii stăteau pe butoaie de bere, în jurul acestei sobe. Pe veranda din spate era o maşină uriaşă de făcut gheaţă. Gheaţa era gratuită.

Enid scoase capul din bucătăria micuţă. Îşi decolora părul în blond, dar întotdeauna, de când şi-o amintea Maggie, avusese rădăcinile negre. Era plinuţă şi mămoasă.

Robyn Carr în vreme ce soţul ei, Frank, era unul dintre acei fermieri bătrâni, slăbănogi şi posaci.

— Băiatul ăla drăguţ, doctor Mathews, vine şi el în weekend? întrebă Enid.

— Ne-am despărţit. Şi să nu mai spui vreodată că e drăguţ, zise Maggie. E un nenorocit.

— Oh, scumpo! V-aţi despărţit?

— A spus că îl deprimam, zise Maggie, îmbufnându-se. N-are decât să mă pupe undeva.

— Aşa, că bine zici! Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de el, ţi-am spus?

— Nu, nu mi-ai spus. Mi-ai spus că ţi se părea nemaipomenit şi credeai că o să avem nişte copii foarte frumoşi împreună.

— În mod clar, nu gândeam limpede, zise Enid, retrăgându-se în bucătărie.

Peste o clipă, se întoarse cu un bol de supă şi cu o felie groasă de pâine prăjită, cu brânză. Era supă cremă de ciuperci, făcută cu smântână de casă.

Maggie băgă lingura în supă, suflă, gustă. Era divină.

— De ce nu eşti tu mama mea? întrebă ea.

— Ei, pur şi simplu n-am avut ocazia, atâta tot. Dar

ne putem preface.

Între Maggie şi Enid existau tot timpul astfel de momente. Maggie îşi dorise întotdeauna o astfel de mamă, grijulie, protectoare, în locul lui Phoebe, care era zveltă, elegantă, şic, cu o viaţă socială activă, snoabă şi înţepată. Phoebe era rece în timp ce Enid era caldă şi drăgăstoasă. Phoebe putea citi un meniu din scoarţă în scoarţă, în vreme ce Enid putea vindeca orice cu supa ei de pui, gătită după reţeta bunicii. Phoebe gătea foarte rar, şi nici atunci nu-i ieşea prea bine. Dar, înainte să-şi demonteze complet mama, Maggie îşi aminti că Phoebe avea o minte ascuţită şi că, deşi era sarcastică şi ironică, o putea face să râdă. Îi era devotată lui Maggie şi îşi dorea cu ardoare loialitatea ei, în special îşi dorea ca Maggie să o placă mai mult decât îl plăcea pe Sully. îi dăduse lui

Refugiul inimii

Maggie tot ce-i putea da. Nu era vina lui Phoebe că nu fusese ceea ce-şi dorise Maggie. De exemplu, Phoebe o trimisese pe Maggie la o şcoală postliceală particulară unde Maggie învăţase extrem de multe şi care se dovedise foarte folositoare… doar că Maggie ar fi renunţat la tot ca să poată locui cu tatăl ei. O prostie, poate, totuşi… Şi, deşi Phoebe nu ar fi fost prinsă nici moartă în campingul tatălui ei, îi organizase lui Maggie o nuntă de cincizeci de mii de dolari pe care Maggie nu şi-o dorise. Iar Walter le făcuse, ei şi lui Sergei, cadou de nuntă o excursie în Europa.

Maggie apreciase în mod deosebit excursia în Europa. Dar nu ar fi trebuit să se mărite cu Sergei. Fusese foarte ocupată, cu mintea la alte lucruri, iar Sergei era frumos, sexy – mai ales accentul lui! Dădeau foarte bine împreună. Privise la suprafaţă şi nu văzuse cine era cu adevărat. Sergei era superficial şi nu era demn de încredere. Din fericire, deşi în mod civilizat se spunea din nefericire, fusese o căsnicie deosebit de scurtă. De nouă luni.

— E atât de bună! spuse Maggie. Supa ta mă face întotdeauna să mă simt mai bine.

— Cât rămâi aici, scumpo?

— Nu ştiu sigur. Până îmi revin. Două săptămâni, poate?

Enid clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să vii în martie. Trebuia să ştii să nu vii în martie.

— O să mă muncească tata ca pe un catâr, nu?

— Fără îndoială. Singurul om care nu se teme să vină aici în martie e Frank. Sully nu l-ar pune pe Frank la muncă.

Frank Masterson era unul din prietenii buni ai lui Sully. Aveau aproximativ aceeaşi vârstă, în timp ce Enid avea doar cincizeci şi cinci de ani. Frank spunea că fusese deştept şi-şi luase o nevastă mai tânără, ca să se asigure că avea cine să-l îngrijească la bătrâneţe. Frank avea o fermă de vite în apropiere, care fusese preluată aproape

Robvn Carr în totalitate de cei doi fii ai lui, ceea ce-i permitea lui Frank să-şi piardă timpul pe la Sully. Din când în când, Sully îl întreba:

— De ce nu vii de dimineaţă, odată cu Enid, ca să economiseşti benzina? Oricum nu faci altceva decât să-mi bei cafeaua şi să încurci pe toată lumea.

Când era frig afară, stătea înăuntru, lângă sobă. Când era cât de cât plăcut, prefera veranda. Se plimba prin camping, se întindea la vorbă cu oamenii, mai ridica din când în când câte o cutie mai grea pentru Enid, citea mult ziarul. Era nelipsit.

Enid avea o faţă dulce, în formă de inimă, care îi acompania trupul plinuţ ce îi trăda pasiunea pentru prăjituri. Pe lângă sandviciurile pe care le făcea, le împacheta şi le punea apoi în frigider, lângă alte produse alimentare, Enid făcea prăjituri în fiecare dimineaţă – cornuri, brioşe, fursecuri, şi altele de genul. Frank le devora pur şi simplu, fără să pară că se îngraşă măcar un gram.

Maggie îl auzea pe Sully afară, curăţând jgheaburile de pe streaşină magazinului. La şaptezeci de ani, se urcase pe o scară şi curăţa mizeria strânsă în timpul iernii. Asta era problema cu luna martie – era multă curăţenie de făcut

pentru primăvară şi vară.

Maggie evadă pe verandă ca să stea puţin de vorbă cu Frank, înainte ca Sully să o vadă că stă degeaba şi să o pună la treabă.

— Ce cauţi aici? o întrebă Frank.

— Sunt în vacanţă, spuse ea.

— Hmm. Al dracului moment să-ţi iei o vacanţă. Nu-i nimic de făcut acum. Vine şi dr. Mathews?

— Nu. Nu mai suntem împreună.

— Hmm. De-asta ai venit aici, pe mocirla asta? Ca să-ţi lingi rănile?

— Câtuşi de puţin. Sunt foarte mulţumită.

— Mda, chiar pari foarte mulţumită.

„M-ai bine m-aş duce să curăţ jgheaburile11, îşi spuse Maggie. Aşa că schimbă subiectul şi începu să discute

Refugiul inimii despre politică, fiindcă ştia că Frank avea opinii foarte puternice şi, în acel moment, Maggie prefera să asculte, decât să răspundă la întrebări.

Îl văzu iar pe bărbatul de pe scaunul pliabil, în faţa cortului de rulotă, sub acoperişul din prelată. Citea din nou. Observă că avea picioare lungi.

Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Frank de cât timp era la ei, când observă pe cineva pe potecă, apropiindu-se de camping. Avea un rucsac mare şi beţe de tură şi purta ceva ciudat pe cap. Maggie miji ochii. O cască de pilot de bombardier, din piele, cu urechi?

— Frank, ia te uită! spuse ea, aplecându-se în faţă şi căscând ochii.

Bărbatul era bătrân, dar asta nu era chiar aşa de ciudat. Întâlneai multe persoane în vârstă pe trasee, la drumeţii, pe biciclete, la schi. Adevărul era că, dacă te mai ţineau puterile, după pensionare era momentul în care aveai şi timp, şi bani.

Când bărbatul se apropie, Maggie observă că vârsta bărbatului era lucrul cel mai puţin neobişnuit la el.

— Mă duc să-l găsesc pe Sully, spuse Frank, ridicându-se şi intrând în magazin.

Când ajunse mai aproape, deveni vizibil faptul că bărbatul purta pantaloni de stofă, suflecaţi, şosete negre şi pantofi negri, ce promiteau să fie foarte eleganţi, odată ce era dat jos noroiul de pe ei. Şi pe cap avea o cască de aviator, din al Doilea Război Mondial. Purta o geacă de schi ce părea să fie udă leoarcă, era îmbujorat şi şchiopăta.

Sully apăru pe verandă, cu Beau dând din coadă lângă el. Frank veni după ei.

— Ce mama dracului?

— Mda, ceva nu e-n regulă, zise Maggie.

— Crezi? întrebă Sully.

Coborî treptele şi se apropie de bărbat, cu Maggie imediat în spatele lui, cu Frank la urmă şi cu Enid pe verandă, aşteptând să vadă ce se întâmplă.

— Hei, prietene, spuse Sully, cu mâinile în buzunare, încotro?

— Asta e Câmp Lejeune?

Toţi schimbară o privire.

— Hm, suntem în Carolina de Nord, băiete, zise Sully, deşi bărbatul era, în mod evident, mai în vârstă decât el. Se pare că te-ai rătăcit. Urcă pe verandă şi bea o cafea, dă-ţi jos rucsacul şi geaca asta udă. Şi casca aia ridicolă, pentru Dumnezeu! Trebuie să sunăm pe cineva. Ce cauţi aici, prin noroi în pantofii de duminică?

— Poate că ar trebui să aştept o vreme, să văd dacă vin şi ei, zise bărbatul, lăsându-se condus pe verandă.

— Cine? întrebă Maggie.

— Părinţii şi fratele meu mai mic, zise bărbatul. Mă întâlnesc aici cu ei.

— Pun pariu că au şi ei nişte căşti de-astea, mormăi Frank.

— S-ar părea că eşti un pic ameţit, zise Sully. Cum te cheamă, tinere?

— Asta e problema, nu-i aşa? Va trebui să mă gândesc o vreme.

Maggie observă că bărbatul de lângă cort se apropiase de ei, curios.

Când îl văzu de aproape, îi atrase atenţia. Era înalt şi

chipeş, deşi avea o umflătură mică pe puntea nasului. Dar şoldurile îi erau înguste, umeri laţi, iar blugii uzaţi îi picau exact cum trebuie.

Privirile li se întâlniră. Maggie întoarse capul.

— Ştii cum te-ai udat? întrebă Sully. Ai mers prin ploaia de azi-noapte? Ai dormit în ploaie?

— Am căzut în pârâu, spuse bărbatul.

Zâmbi, deşi tremura.

— Din cauza pantofilor ăstora, îi atrase atenţia Frank. A alunecat pentru că nu e încălţat cum trebuie.

— Ei, gata, asta a fost, spuse Maggie. Profesorul Frank a rezolvat problema. Hai să-i scoatem geaca aia udă şi să-i aducem o pătură. Sully, ai face bine să-l suni pe Stan.

Refugiul inimii

— Sigur.

— Aveţi nevoie de o mână de ajutor? îl auzi Maggie întrebând pe bărbatul de la cort.

— Poţi să-mi aduci telefonul, Cal? întrebă Sully.

Sully îl puse pe bărbat în scaunul care fusese cândva al lui Maggie şi începu să-i dea jos geaca şi hainele ude. Sprijini rucsacul de balustrada verandei şi, în doar câteva clipe, Enid apăru cu o pătură, o cană de cafea şi o brioşă. Cal aduse telefonul fără fir pe verandă. Domnul în vârstă începu pe loc să devoreze brioşa în timp ce Maggie îl privea.

— Cred c-o să-l mai vedem pe aici, zise Frank, aşezându-se la loc pe scaunul lui.

Maggie se aşeză pe vine în faţa străinului şi, vorbind foarte încet, îl întrebă dacă putea să-i scoată casca. Înainte să primească permisiunea propriu-zisă, i-o trase uşor de pe cap, scoţând la iveală câteva smocuri de păr alb, care înconjurau chelia boltită. Îşi trecu cu blândeţe degetele peste capul lui, căutând eventuale cucuie sau alte semne de lovitură.

Apoi îl ridică în picioare şi-şi trecu mâinile peste toracele şi talia lui.

— Cred că v-aţi rostogolit prin noroi, domnule, spuse

ea. Sunt sigură că vă doriţi un duş.

Nu-i răspunse.

— Domnule? Vă doare ceva? îl întrebă.

Bărbatul clătină doar din cap.

— Puteţi să zâmbiţi? Un zâmbet mare, larg.

Se uita după urmele caracteristice unui atac cerebral.

— De unde ai fugit, băiete? îl întrebă Sully. Unde-i casa ta?

— În Wakefiled, Illinois, zise el. Ştiţi locul?

— N-aş putea spune, zise Sully. Dar sunt sigur că e frumos. Cu siguranţă mai frumos decât Lejeune.

— Îmi daţi nişte frişcă? întrebă el, ridicând cana.

Enid i-o luă din mână.

— Sigur că da, scumpule, zise ea. Îţi aduc imediat.

Robyn Carr

Peste câteva momente, bărbatul stătea pe scaun, cu cafeaua cu frişcă în mână, tremurând sub pătură, în timp ce Sully îl suna pe Stan Bronoski.

Erau mai multe persoane la care Sully ar fi putut apela – la rangerul regiunii, la reprezentantul poliţiei locale, chiar şi la cineva de la secţia de pompieri. Dar Stan era fiul unui fermier de-al lor şi era şeful poliţiei din Timberlake, la doar treizeci de kilometri mai la sud. Era un departament micuţ, cu un ajutor de şerif isteţ, care folosea Internetul ca un profesionist, ofiţerul Paul Castor.

Beau îl mirosi sârguincios pe bătrân, apoi coborî treptele şi se duse lângă Cal, care începu imediat să-l mângâie.

Sully îi întinse telefonul lui Maggie.

— Stan vrea să discute cu tine.

— Pare să fie cineva care s-a pierdut, îi spuse Stan lui Maggie. Dar nu am nicio persoană dată dispărută prin apropiere. O să-l pun pe Castor să caute. Vin acum. Are vreun act de identitate la el?

— Nu ne-am uitat încă, spuse Maggie la telefon. O să verific până vii tu. Ţi-l dau pe Sully.

Maggie îi întinse telefonul înapoi tatălui ei şi spuse:

— Ţine-l de vorbă pe Stan cât discut eu cu domnul.

Maggie îi ceru din nou bărbatului să se ridice şi extrase un portofel subţire din buzunarul de la spate. Îi spuse să stea jos şi îl deschise.

— Aşa, zise ea. Domnul Gunderson? Roy Gunderson?

— Hmm? făcu bărbatul şi ochii i se luminară puţin.

— Ia spune-mi, Roy, te-ai lovit undeva când ai căzut? întrebă Maggie.

Bărbatul scutură din cap şi sorbi din cafea.

— Am căzut? întrebă în cele din urmă.

Maggie se uită la Sully, ridicând o sprânceană în semn de întrebare.

— Un domn Gunderson din Park City, Utah, spuse Sully. A plecat de acasă acum câteva zile. Pe jos.

Refugiul inimii

— Cu siguranţă l-a adus cineva cu maşina, zise Cal.

— Pe permisul de conducere, care ar fi trebuit reînnoit acum zece ani, scrie că are adresa în Illinois.

— Stan spune că o să aibă probabil mai multe informaţii până ajunge aici. Dar el trebuie să fie. Zice că suferă de demenţă.

— Poţi s-o mai spui o dată, observă Maggie. Nici nu pot să-mi imaginez cum au fost ultimele zile pentru el. Cred că a fost îngrozit.

— Ţie ţi se pare că arată îngrozit? întrebă Frank. Zici că e într-o croazieră.

— Spune-i lui Stan că avem noi grijă de el până ajunge.

Maggie începu să se ocupe de domnul Gunderson, îl puse să bea apă şi să mănânce puţină supă, în timp ce bărbatul de la cort, Cal, discuta lejer cu Sully şi cu Frank. Se părea că se cunoşteau bine.

După ce se rezolva criza din momentul de faţă, Maggie se hotărî să afle mai multe despre el. Cum ar fi, de pildă, de cât timp era acolo.

Îi scoase pantofii şi şosetele lui Roy şi îi examină picioarele – nu avea leziuni sau degerături, dar unghiile îi erau lovite şi umflate. Se întrebă pe unde fusese şi unde

găsise un rucsac. Cu siguranţă nu îl adusese de acasă şi nu îl împachetase el singur. Ar fi fost prea complicat pentru un om în situaţia lui. Era o minune şi că putea să-l ducă!

Două ore mai târziu, când soarele mai coborâse o idee pe cer, o ambulanţă sosi după Roy Gunderson. Nu părea să fie bolnav sau să fi suferit vreo leziune gravă, dar era cu certitudine instabil, şi Stan nu voia să îl transporte singur. Putea să fugă, să încerce să sară dintr-o maşină în mişcare, să se năpustească asupra şoferului – deşi, în maşina de poliţie a lui Stan, bancheta din spate era separată de scaunul şoferului.

Ce reuşiseră să afle Maggie şi Sully – nu de la Roy – era că fusese îngrijit acasă, de soţia lui, că plecase fără

Robyn Carr brăţara GPS, se plimbase fără ţintă o vreme, apoi dăduse peste un Chevrolet sedan vechi, cu cheile în contact, în care probabil că se suise. Maşina fusese raportată ca fiind furată din apropierea casei lui, dar nu avea instalat niciun dispozitiv de localizare. Şi, pentru că domnul Gunderson nu mai condusese de ani buni, nimeni nu îl asociase cu vehiculul dispărut preţ de câteva zile. Maşina fusese găsită abandonată lângă Salt Lake City, cu haina lui Roy înăuntru. De acolo, probabil că bătrânul făcuse autostopul. Condiţia lui fizică era mult prea bună ca să se poată presupune că mersese pe jos timp de câteva zile. Probabil că Roy fusese lăsat lângă vreun complex de camping, de unde se servise cu rucsacul. Unde fusese, ce făcuse, cum supravieţuise… nimeni nu ştia.

Medicii se pregăteau să-l urce pe domnul Gunderson în ambulanţă, când Sully se aşeză pe scările verandei cu un şuierat puternic.

— Tată? întrebă Maggie.

Sully îşi apăsa mâna pe piept. Deasupra inimii. Era alb ca varul, cu faţa acoperită de sudoare, cu ochii sticloşi. Respira superficial şi întretăiat.

— Tată! strigă Maggie.

Capitolul 2

Dacă spui adevărul, nu trebuie să mai ţii minte nimic.

Mark Twain

E diferit când e tatăl tău, când tatăl tău e Sully, cel mai iubit proprietar de magazin pe o rază de o sută cincizeci de kilometri. Maggie simţi cum o cuprinde panica şi făcu un efort să nu lase asta să se vadă. Mai întâi, îi dădu o aspirină. Apoi începu să dea ordine echipei de pe ambulanţă, deşi nu era medicul responsabil şi tot ce spunea trebuia aprobat prin staţie.

Refugiul inimii

Bietul domn Gunderson ajunse în cele din urmă în maşina lui Stan şi Sully fu întins pe targă. Echipa de pe ambulanţă îi instală numaidecât un aparat EKG, îi puseră electrozii pe piept şi masca de oxigen peste nas şi gură.

Maggie urcă imediat în ambulanţă şi începu să citească EKG-ul, pe măsură ce ieşea din aparat. Beau lătra şi sărea la uşa ambulanţei, încercând să intre.

— Beau! strigă Maggie. Nu, Beau! Stai!

Auzi un fluierat, apoi un scheunat dezamăgit, apoi uşa ambulanţei se închise şi maşina se puse în mişcare.

— Maggie, spuse Sully, dându-şi la o parte masca. Uită-te să nu se ia după noi. Nu-l las prea mult singur.

Maggie se uită pe fereastră.

— E-n regulă, tată. E în faţa verandei, cu tipul ăla de la cort. Enid o să aibă grijă de el.

Şoferul ambulanţei vorbea prin staţie, transmiţând spitalului că erau pe drum, cu o posibilă victimă a unui stop cardiac.

— Bătrânul pierdut, care suferă de demenţă? întrebă dispecera.

— Negativ. L-am luat pe Sully de la magazin. Dureri în piept, transpiraţie abundentă, tensiune 19 cu 12, puls rapid şi neregulat. Fiica lui este cu noi. Dr. Maggie Sullivan. Vrea să-i administreze nitroglicerină. I-a băgat o aspirină în gură.

— E conştient?

— Sunt conştient, şopti Sully. Maggie, nu sunt pregătit încă.

— Uşurel, tată, uşurel. Sunt lângă tine, zise Maggie.

Trebuie să-ţi pun o perfuzie.

— Nu tu, zise Sully. Tremuri toată.

— Vrei să ţi-o pun eu, Sully? întrebă medicul tânăr de pe ambulanţă.

— Mai bine tu decât ea. Uită-te la ea.

Apoi gemu.

Robyn Carr

— Ne trebuie morfină, zise Maggie. Trimite o comandă de morfină şi cere transport aerian la Denver. Trebuie să-l ducem la Denver. Dă-mi trusa de perfuzii.

Montă şi porni perfuzia atât de repede, încât medicul de pe ambulanţă exclamă:

— Uau!

Cu câţiva ani în urmă, Walter, tatăl ei vitreg, suferise un atac cerebral uşor. Atac cerebral. Asta era teoria ei, acţionase cu calm şi uşurinţă. Fusese tratat imediat, se recuperase repede şi terminase recuperarea fizică în doar câteva săptămâni. Un caz ca la carte.

De data asta, părea cu totul diferit.

— Dă-mi telefonul tău, îi spuse medicului.

Nu îl avea pe al ei, firește, pentru că rămăsese în geantă, acasă la Sully.

Tânărul îi întinse telefonul fără nicio întrebare şi Maggie sună la Spitalul Municipal.

— Aici dr. Maggie Sullivan. Sunt într-o ambulanţă cu tatăl meu, în drum spre voi. Nu am telefonul la mine. Îmi puteţi face legătura cu dr. Rob Hollis? Este o urgenţă. Mulţumesc.

Nu dură decât câteva clipe.

— Care-i problema, Maggie? o întrebă prietenul ei, Rob.

— Tatăl meu. Şaptezeci de ani, începu ea, apoi enumera simptomele. Îi facem un EKG în ambulanţă. Vi-l putem trimite.

Se uită la tânărul medic.

— Îl putem trimite, nu?

— Sigur.

— Dacă găsim transport medical aerian în

Timberlake, ajungem repede. Mă aştepţi?

— Cu siguranţă, spuse Rob. Încearcă să-ţi păstrezi calmul.

— Sunt bine, zise Maggie.

— E la pământ, mormăi Sully. Auzi, transport aerian. O să coste o avere.

— I-am dat nitroglicerină, oxigen şi morfină. Pare să fie confortabil. Vă trimitem acum şi EKG-ul.

Refugiul inimii

Nu fusese aşa cu Walter. Cu Walter, de care se apropiase după ce depăşise adolescenţa, reuşise să fie medic – obiectivă, detaşată, încrezătoare. Cu Sully, era o fiică ce se agăţa de pregătirea ei profesională, cu teama că dacă se întâmpla ceva groaznic cu el, avea să-l piardă pentru totdeauna.

Sully nu mai simţea dureri prea mari după ce morfina începuse să-şi facă efectul. Respira cam greu şi tensiunea rămăsese mare.

Maggie supraveghe mutarea lui într-un elicopter de ambulanţă şi intră cu el în sala de urgenţe, unde aştepta dr. Hollis.

— Dumnezeule, Maggie! exclamă Rob, în timp ce stetoscopul i se aşează numaidecât pe pieptul lui Sully. Da’ ştiu că te pricepi să-ţi faci o intrare.

— Tu cine eşti? întrebă Sully.

— Rob Hollis, chirurg cardiolog. Dumneata trebuie să fii Sully.

Ridică o secţiune de pe banda de EKG, privind-o aproape dezinteresat.

— O să facem câteva teste, o să-ţi luăm sânge, o să-ţi coborâm tensiunea dacă se poate, apoi, foarte probabil, dacă analizele sunt bune, o să intrăm într-o sală de operaţie ca să executăm un by-pass. Ştii ce-i asta?

— Sigur că ştiu! zise Sully, cu vocea slabă şi obosită. Sunt ultimul dintre prietenii mei care face operaţia asta.

— Maggie, o să dureze o vreme, chiar dacă este o urgenţă prioritară. Poate c-ar fi bine să te duci în cabinele pentru doctori şi să te odihneşti.

— Ar trebui să-şi ia o bere şi să-şi găsească un joc de poker, dar de odihnă n-are nevoie, zise Sully. A dormit destul.

— O să rămân cu tatăl meu, spuse ea. Nu o să vă stau în drum.

— O să te plictiseşti, spuse Rob.

„Nu atât timp cât el încă mai respiră”, îşi spuse ea.

— O să mă descurc.

Robyn Carr

*

Maggie cunoştea aproape pe toată lumea din spital, de la Urgenţe şi de la Chirurgie. Pentru că era chirurg la rândul ei, primi des informaţii despre testele care i se făceau lui Sully, rezultatele acestora, modul în care decurgea operaţia.

Se gândi chiar să-i ceară unei prietene, asistenta principală din sala de operaţii, să-i împrumute maşina odată ce Sully ieşea de la recuperare, era în afara oricărui pericol şi se odihnea confortabil.

Era în Denver, fără maşină, fără geantă, fără cărţile de credit, fără telefon, fără nimic. Avea însă o cheie de rezervă de la uşa casei, ascunsă sub ghiveciul din curtea din spate. Putea merge la bancă să scoată nişte bani. Poate că exista chiar şi un duplicat al vreunui card de credit pe care nu-l ţinea în portofel. Cu siguranţă mai rămăsese ceva de îmbrăcat în dulapul ei. La nevoie, avea sertare întregi pline de salopete chirurgicale.

Nu se plictisea şi dormise mult înainte de criza medicală a lui Sully, dar, la ora cinci dimineaţa, când stătea lângă patul lui în Secţia de terapie intensivă, era atât de obosită încât abia se putea ţine pe picioare. Era agitată de la prea multă cofeină, arăta ca dracu’ şi nu mai făcuse un duş de când plecase din Denver spre Sullivan’s Crossing. îi amintea de zilele de rezidenţiat, când stătea la spital mai bine de patruzeci şi opt de ore, cu doar câteva ore de somn pe apucate.

De data asta, totul era din cauza stresului.

Se duse acasă în maşina împrumutată ca să se spele

şi să se schimbe. Localiză o poşetă şi un portofel mai vechi, găsi o carte de credit pe care nu o folosea prea des şi fu înapoi la spital la ora opt.

La nouă, îl trezeau pe Sully.

— Maggie, trebuie să mă scoţi de aici, şuieră el. Nu mă lasă în pace…

— Nu ai nimic de făcut, spuse ea. Trebuie doar să tu la fel de încântător ca de obicei, spuse ea.

Ridică o mână spre asistentă, care răspunse înclinând din cap.

— Maggie, trebuie să te ocupi de magazin…

— Magazinul e bine. Am sunat-o pe Enid acum o oră, i-am spus ce-i cu tine şi i-am întrebat cum se descurcă. Frank a rămas cu ea ieri până la închidere. L-au luat pe Beau acasă cu ei şi acum cred că se pregătesc să deschidă. Enid o să-l sune pe Tom Canaday ca să-l întrebe dacă are timp să-i ajute. Totul e în regulă.

Sully gemu şi închise ochii.

— Era şi timpul să mai facă şi Frank ceva pentru cafeaua aia pe care o bea mereu pe gratis. Dar tu? întrebă el.

— Ce e cu mine? Eu sunt aici, cu tine.

Sully deschise ochii. Nu erau ochii lui obişnuiţi, căprui, calzi şi o cu o sclipire poznaşă. Erau furioşi.

— Nu-mi plac spitalele. N-am mai fost niciodată în (r-unul.

Maggie se gândi o clipă, sigură că se înşela.

— Ha! zise, în cele din urmă. Niciodată? Asta chiar e ceva, Sully. Ai ajuns la şaptezeci de ani fără să-ţi petreci o noapte într-un spital.

— Se pare că ştiam eu ce ştiam. Uite ce se întâmplă! Mi-au înfipt un tub în…

— Un cateter, îl corectă ea.

— Scoate-mi-l. Acum!

Asistenta sosi cu o seringă pe care o băgă în perfuzie.

— Ar trebui să vă simţiţi mult mai bine în câteva minute, domnule Sullivan.

— Cât timp va trebui să rămân aici?

— La Terapie intensivă? Doar o zi sau două.

— Apoi mă duc acasă?

— Asta e o întrebare pentru domnul doctor, dar, de obicei, pacienţii rămân la noi între trei şi opt zile.

— Eu o să stau doar două, spuse Sully, fără nicio ezitare. Doar atât am la dispoziţie.

— Trebuie să te odihneşti o vreme, după o operaţie pe cord, tată.

— Şi tu ce o să faci?

— Eu o să stau cu tine. O să am grijă de tine.

Sully nu spuse nimic o vreme.

— Dumnezeu să mă ajute! şopti el apoi.

„O să avem nevoie de mult mai multe medicamente!” îşi spuse Maggie.

Fu nevoie de multe manevre ca Maggie să-şi pună în ordine afacerile.

Enid îi spusese că Tom Canaday, băiatul care îi ajuta la magazin, urma să-şi aranjeze programul ca să poată petrece mai mult timp la magazinul lui Sully. Tom făcea multe – conducea un remorcher, repara maşini într-un service, băga plugul iarna şi repara drumul vara şi, din toate astea la un loc, îşi câştiga o pâine. Era cunoscut în zonă drept băiat bun la toate şi ajuta mereu, pe ici, pe colo. Era dispus să facă aproape orice pentru o plată I corectă, pentru că rămăsese singur cu patru copii, cu vârsta între doisprezece şi nouăsprezece ani. Uneori mai aducea pe câte unul să-l ajute, sau pur şi simplu să stea cu el. Şi acum, când el nu putea să vină, Tom putea să-l trimită în locul lui pe băiatul cel mare, Jackson, care împlinise nouăsprezece ani.

Maggie o întrebă pe Enid dacă putea să vină la Denver să o ia, să o ducă înapoi acasă la Sully, de unde să-şi; recupereze maşina şi câteva obiecte neînsemnate, ca de pildă telefonul mobil, geanta, haine de schimb, cosmeticele şi altele asemenea. Trebuia să mai ia şi nişte haine şi aparatul de ras pentru Sully, care nu avea să se întoarcă prea curând acasă, deşi acesta era un subiect pe care nu

ardea de nerăbdare să-l abordeze cu tatăl ei.

Enid îi spuse că va fi la spital a doua zi de dimineaţă.

— Pot să-l văd când ajung acolo? întrebă ea.

— Nu vrei să-l vezi, Enid. Este absolut îngrozitor. Din clipa în care am ajuns se tot plânge şi vrea să plece de aici. Iar faptul că nu poate nici să se dea jos din pat nu pare să-l descurajeze câtuşi de puţin.

— Ei, puteam să-ţi spun dinainte că aşa o să fie.

Maggie o aştepta pe Enid la intrarea spitalului, când cine îşi face apariţia într-o rablă roşie şi ruginită dacă nu Frank. Maggie oftă. „Exact ce-mi trebuia. Două ore împreună cu Frank”.

Tot drumul până la Sullivan’s Crossing, Frank o ţinu întruna despre partea nevăzută a guvernului şi despre toate teoriile conspiraţiei imaginabile, împărtăşindu-i inclusiv părerea lui că avioanele comerciale împrăştiau gaze în atmosferă în încercarea de a scădea temperatura pământului şi de a combate încălzirea globală.

— Care oricum nu există!

Când în sfârşit ajunseră la Sully’s Crossing, Maggie se simţea din nou extenuată.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut una ca asta, îi spuse ea lui Enid.

— Ţi se pare că e prea vorbăreţ, Maggie? întrebă Enid, cu un zâmbet şiret. Dar a ajuns acolo, nu? Să ştii că nu suntem prea mulţi aici.

Maggie se duse repede să strângă ce avea nevoie şi o rugă pe Enid să-i facă un sandvici.

— Ţi-am făcut deja, scumpo. Curcan şi şvaiţer, cu pâine integrală. Şi am pus şi pentru Sully nişte biscuiţi şi brioşe la pachet.

— Mă tem că trebuie să uite o vreme de biscuiţi şi bri-oşe. Ascultă, Enid, putem pune un afiş pe uşă. Închis temporar. Tu şi Frank nu vă puteţi descurca singuri.

— Ne descurcăm binişor, scumpo. Oamenii înţeleg lucrurile astea. Tom a fost aici cu băiatul lui. Ne-a ajutat chiar şi băiatul ăla cu cortul şi rulota. Este un băiat foarte

drăguţ, Cal.

36 Robyn Carr

— Oh, Enid, probabil c-o să ne fure argintăria! Bine că nu avem.

— Nu, e băiat de treabă. Şi-a ales locul ăla şi a cerut să plătească săptămânal, ham oferit baia din casă pentru duş, dar a zis că e-n regulă.

— Probabil că e vreunul rămas fără casă, zise Maggie. Ştii că nu ştim cine sunt oamenii ăştia.

— Tom s-a oferit să încerce să petreacă vreo câteva nopţi aici, dar nu prea e nimeni în camping acum. În plus, îl avem pe Cal dacă apare vreo problemă, deşi nu cred să se-ntâmple. Cal are telefon mobil.

— Probabil că o să spargă magazinul şi o să fure totul în prima seară şi…

— Maggie, prima seară a fost şi a trecut, iar el e încă aici. Ne ajută. Ai trăit prea mult la oraş. N-o să fie aşa, scumpo. Şi cu siguranţă nu în martie! Nimeni nu trece pe aici pe vremea asta.

Dar existaseră momente în care fusese nevoie să fie chemată poliţia, sau şeriful, sau rangerul, când vreo câţiva turişti exageraseră cu distracţia şi cu băutura şi deveniseră agresivi. Sully avea o bâtă de baseball pe care

O lua cu el dacă ieşea în toiul nopţii să vadă ce se petrece. Maggie îşi amintea un incident de când era mică – un bărbat îşi trântise la pământ femeia, şi Sully nu se putuse abţine. îl pocnise cu bâta şi-l lăsase lat. Maggie rămăsese uluită, mirată să afle nu numai că tatăl ei putea face asta, dar şi că era atât de puternic. În plus, deşi

I se repeta mereu nu lovim, orice ar fi, crescuse enorm în ochii ei după asta.

Era adevărat că tabăra era liniştită, în cea mai mare parte a timpului. Dar era izolată, mai ales din noiembrie până în martie, şi mai întâmpinau din când în când câte o problemă. Nu aveau agenţi de pază plătiţi, cum erau la campingurile mari.

Era doar Sully.

Maggie putea număra pe degetele de la o mână

nopţile pe care Sully le petrecuse în altă parte decât la camping. La ceremonia ei de absolvire, la nunta ei.

Refugiul inimii

— A fost rău? întrebă Enid despre atacul lui Sully.

— Mi-a fost groaznic de frică, răspunse Maggie, în şoaptă.

Maggie se întoarse la Denver, într-un spital pe care îl cunoştea bine, şi începură trei săptămâni care urmau să fie cele mai lungi din viaţa ei. Sully se vindeca frumos şi făcea progrese… şi era incorigibil. Stătea îmbufnat, nu urma instrucţiuni explicite, se constipase rău şi asta îl enerva peste măsură. Începu să vorbească urât cu asistentele şi cu personalul medical. După o perioadă în care parcă rămăsese mut, începu să urle de mama focului. Refuza să mănânce şi fu mutat într-o rezervă privată, pentru că Maggie nu putea suporta să vadă efectul pe care tatăl ei îl avea asupra colegului de salon.

— Ce e cu tine? mârâi ea.

— În afară de faptul că mi-au făcut o gaură în piept şi n-am mai ieşit ca lumea de zece zile? Absolut nimic!

— Nu eşti aici de zece zile, dar lasă că te rezolv eu. Şi o să-ţi pară rău că te-ai plâns.

Puse doi rezidenţi să facă treaba. Le spuse să folosească orice mijloace legale, doar să rezolve problema. Le spuse că nu o interesa cum făceau, doar să se asigure că tatăl ei îşi golea intestinul până a doua zi dimineaţa.

Când veni să-l vadă a doua zi, Sully zâmbea. Şi reuşi să rămână tolerabil aproape întreaga zi.

După şapte zile petrecute în spital, îl luă acasă la ea. îi dădu să mănânce alimente nesărate şi fără grăsimi, îl iluse la recuperare o dată la două zile şi îl ascultă bombănind încă treisprezece zile.

În cele din urmă, îl duse înapoi la Sullivan’s Crossing.

Şi Sully renăscu. Temperamentul lui se îmbunătăţi numaidecât. Expresia i se relaxă. îi salută pe Enid, pe Frank şi pe Tom şi-şi petrecu cincisprezece minute pe ceas salutându-l pe Beau.

Robyn Carr

Apoi mâncă o salată cu friptură de curcan şi o felicită pe Maggie pentru că era atât de grijulie.

— Cred că ai slăbit zece kilograme, spuse Enid.

— Doar şase. Şi aveam de unde. Ei, Enid, se pare că o să-i ţin de urât lui Frank o vreme. Maggie zice că trebuie s-o iau încet. Ar trebui să-i luăm pe băiatul lui Tom să ne ajute, să pună marfa pe rafturi. Tom poate să termine de curăţat jgheaburile. Şi să cureţe şanţul din jurul casei până la râu, ca să nu ne inunde când o veni apa. Dacă nu ne-a inundat deja.

— Nu te-a inundat, se auzi o voce. Am curăţat eu şanţul şi am verificat subsolul casei.

Toţi se întoarseră şi se uitară la bărbatul care stătea în uşa magazinului. Cal. Maggie îl privi cu atenţie pentru prima oară. Avea puţin sub patruzeci de ani, păr şaten-închis şi ochi căprui-deschis, care sclipeau.

— Cal, zise Sully. Încă mai eşti aici? Mă bucur să te văd. Ai dat o mână de ajutor?

Cal îi întinse mâna.

— Îmi pare rău că ai avut probleme, Sully. Mă bucur să văd că eşti aşa bine. Sincer să-ţi spun, arăţi mai bine ca înainte.

— De ce mama dracului ai stat atâta aici? întrebă Sully, scuturându-i mâna.

— Ei, aş putea spune că am rămas să v-ajut, dar n-ar fi adevărat. Aştept să se îndrepte vremea ca să m-apuc de CDT. Şi, dacă tot eram aici, am încercat să o mai ajut pe Enid.

— A făcut o treabă excelentă, Sully, spuse Enid. Mi-a adus cutiile grele din depozit, m-a ajutat să aranjez rafturile, a măturat, a dus gunoiul – tot ce faci tu de obicei.

— Foarte amabil din partea ta, zise Sully. O să-ţi scriem un cec.

Bărbatul râse şi îşi plecă ochii cu un aer sfios, care o câştigă numaidecât pe Maggie.

— Nu e nevoie, Sully. Mi-a făcut plăcere să ajut. Am avut o ocupaţie.

— Dacă vrei să te apuci de traseu, sunt sigur că ai avut suficiente pe cap cât să te ţină ocupat.

— Ca să fiu sincer, mi s-au dat planurile peste cap. Mă gândeam să încep CDT din Leadville, dar unde nu este gheaţă, e inundaţie. Şi n-am făcut cine ştie ce. Enid a avut grijă de mine. Apreciez ospitalitatea.

— Ai de gând să-ţi laşi maşina în Leadville? întrebă Sully.

— Ăsta era planul.

— Poţi s-o laşi aici, dacă-ţi convine. Şi poţi să începi traseul de aici, de pe dealul ăla, spuse Sully, arătându-i. Când eşti pregătit şi nu plăteşti nimic cât stai aici.

— Nu e nevoie să faci asta, dar îţi mulţumesc. De fapt, ţinând cont că abia te-ai întors acasă, o să mai rămân vreo câteva zile, în caz că e nevoie de ajutor. Nu am planuri urgente.

— Nu ai casă? întrebă Maggie.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

— Vreau să spun, nu ai nevoie de bani şi nu te grăbeşti, şi îţi oferi bucuros ajutorul, şi… e neobişnuit. Nu că nu ar exista şi oameni amabili, dar…

Îi adresă un zâmbet încântător. Dinţii din faţă aveau doar o mică imperfecţiune, care îi dădea o expresie ştrengărească şi sexy.

— Nu este nicio supărare. Adevărul e că nu am casă. Sunt pe drumuri, probabil până la toamnă. Dar am rulota, cortul, caut mereu locuri în care să-mi încarc laptopul şi telefonul şi cred că Enid mi-a acordat tratament preferenţial – mesele pe care le-am primit aici au fost mai bune decât ce se vinde din frigider. Am tot ce-mi trebuie, momentan. Şi da, pot să şi plătesc.

— Eşti bogat şi nu ai nevoie să munceşti? întrebă Maggie şi, pentru cineva care nu avusese intenţia de a fi nepoliticos, îşi dădu seama că exact asta reuşise să facă. Ai moştenit vreo avere?

— Maggie! o certă Sully. S-ar putea să fie uşor arţăgoasă, Cal. E vina mea, n-am fost chiar un pacient model.

— Nu e nicio problemă. Şi eu sunt suspicios din fire. Nu, nu am moştenit nicio avere, dr. Sullivan. Am doar câteva economii şi multă răbdare.

Îşi îndreptă privirea spre Sully.

— Momentan, am timp pentru un joc de dame. E cineva interesat?

— Nu te băga, Sully, îl preveni Frank. E brutal.

— Iar asta mă face irezistibil, nu?

Maggie ieşi din casă.

Casa lui Sully era veche de o sută de ani. Fusese construită când străbunicul lui Maggie era un om tânăr, înainte ca el şi soţia lui să aibă primul copil. îmbunătăţirile şi schimbările care îi fuseseră aduse între timp fuseseră făcute la nimereală. Când muriseră vechile frigidere, apăruseră altele noi, care nu se mai potriviseră niciodată cu culoarea sau modelul original al bucătăriei. Maşina de spălat şi uscătorul fuseseră montate iniţial la subsol, dar ajunseseră în cele din urmă pe veranda din spate. Veranda fusese apoi închisă, ca să nu îngheţi în timp ce-ţi spălai rufele pe timp de iarnă. Mobila era înlocuită pe măsură ce se uza, dar nicio încăpere nu fusese vreodată complet remodelată. Şi ar fi fost cazul să fie.

Dar arhitectura era surprinzător de modernă pentru o casă construită în 1906, iar Sully schimbase cu mâna lui acoperişul. Avea o sufragerie, un salon, o bucătărie şi o debara la parter. Existaseră cândva trei dormitoare şi o baie, dar Sully ataşase o baie la dormitorul cel mare. Trebuise să ia spaţiu din cel de-al treilea dormitor, şi astfel rămăsese o cămăruţă mai mică, pe care o transformase în biroul lui. De-a lungul timpului, transformase podul într-un dormitor la mansardă foarte intim, dar Maggie nu avea idee de ce făcuse asta. Nu se recăsătorise. Nu avea copii pe care să nu mai aibă unde să-i pună. Transformase recent subsolul în ceea ce Sully numea cameră de joacă.

Refugiul inimii

— Pentru nepoţii pe care se pare că n-o să-i am, spuse el. Dar nu o lua ca pe un apropo.

— Nu e încă prea târziu, spuse Maggie. Dacă o să găsesc timpul.

„Şi bărbatul potrivit…”

— Nu aveam prea multe de făcut în timpul iernii, aşa că am lucrat niţel la casă, fu tot ce spuse Sully.

Maggie iubea casă, deşi avea mare nevoie de o renovare serioasă.

Îşi petrecu după-amiaza aşezând lucrurile în camera ei şi a tatălui ei. Sully nu-şi făcu apariţia. Se gândi să se ducă să vadă ce face, să se asigure că nu exagera, dar avea încredere în Enid care promisese să stea cu ochii pe el.

Traversă curtea şi se întoarse în magazin puţin după ora patru şi îl găsi pe Sully aşezat lângă sobă, doar cu Beau care să-i ţină de urât.

— Eşti obosit? îl întrebă.

— Nu am fost niciodată adeptul somnului de după-amiază, dar încep să-i văd avantajele, zise el.

— I-ai trimis acasă pe Enid şi pe Frank?

— Nu se întâmplă nimic pe aici, n-aveau de ce să mai stea. Putem să închidem devreme. După ce bem un păhărel.

Ridică spre ea sprâncenele stufoase, grizonante.

— Prietenul tău, doctorul, a zis că e-n regulă.

— Chiar aşa? Nu ai minţi în legătură cu aşa ceva, nu?

— Ba da, dacă ar fi nevoie, dar chiar a zis.

Sully se ridică, ceva mai încet decât altă dată, şi traversă magazinul, oprindu-se lângă bar. Se duse în spatele tejghelei, şi Maggie se urcă pe un scaun.

— Ce vrei? o întrebă.

— În sticla aia desfăcută e vin alb?

— Nu, dar desfac cu plăcere vinul ăsta foarte bun, La Crema, şi ţi-l las ţie. Poţi să iei sticla cu tine, în casă.

— Pare un plan bun.

— Ştii, aş vrea să faci ceva pentru mine, Maggie.

— Ce anume, tată?

— Aş vrea să te duci afară, pe veranda pe care tocmai s-a aşezat băiatul ăla drăguţ, Cal Jones, şi să-l inviţi să ni

se alăture. După ce-ţi ceri scuze pentru felul în care i-ai vorbit.

— Tată…

— Crezi că glumesc? Sincer, eu nu te-am crescut aşa, şi cred că nici Phoebe. E ea mai cu nasul pe sus, dar nu-i nepoliticoasă. N-am mai văzut aşa ceva…

Maggie trase aer în piept.

— După cum te-ai purtat în spital…

— Când o să-ţi deschidă şi ţie pieptul, mai stăm de vorbă. Deocamdată, băiatul ăsta a fost drăguţ şi a ajutat-o pe Enid şi-i suntem recunoscători. Nu-i aşa, Maggie?

Maggie oftă.

— Ştii cum mă simt? De parcă aş fi făcut o prostie la şcoală şi aş fi fost trimisă înapoi ca să recunosc, cu umilinţă, în faţa întregii clase că am greşit. De unde ştii că nu-i criminal în serie?

— Nu sunt, zise o voce amuzată.

— Ai un obicei absolut detestabil de a te furişa neauzit! exclamă ea. Bătrânul ăsta are probleme cu inima.

— Nu mă câştigi de partea ta dacă mă faci bătrân, zise Sully. îl plus, eu l-am văzut când a venit. Spune-i ce te-am rugat, Maggie.

— E posibil să-mi fi pierdut răbdarea azi, zise ea. Şi poate că nu mi-am exprimat prea bine recunoştinţa…

— A fost lipsită de bun-simţ, zise Sully. Şi nu-i stă în fire. Vrei un pahar, fiule?

— S-a făcut, zise Cal, aşezându-se pe unul din scaunele înalte. Un Chivas simplu, cu apă alături.

În timp ce scotea dopul sticlei, Sully vorbea:

— Aşadar, fiica mea, Maggie, este o fată dură, dar cu inimă bună şi, de obicei, cu maniere impecabile. Mult mai bune decât ale mele. Dar cred că am reuşit să o stric în astea trei săptămâni de când m-am operat şi am stat pe capul ei.

Împinse un pahar de vin înspre Maggie.

Refugiul inimii

— Nu o să mai facă aşa ceva. Decât dacă o superi. Nu o supăra, fiule. E foarte puternică.

„Maggie cea puternică şi curajoasă”, îşi zise ea, în gând.

— N-o să ai probleme cu mine, Sully, zise Cal, râzând încet. Eu doar mă plimb prin Colorado.

— Şi ce cauţi aici? întrebă Maggie.

Când amândoi bărbaţii se uitară la ea, ridică mâinile.

— Hei, n-am vrut să supăr pe nimeni. Dar oamenii au de obicei un motiv pentru care vin la Sullivan’s Crossing.

— Nu m-am supărat, spuse el. Am făcut câteva ture, pe ici, pe colo. Am stat la cort. Am găsit multe pe Internet despre traseele de pe CDT, dar cică nu e bine să intri în Munţii Stâncoşi înainte de luna mai. Chiar şi atunci s-ar putea să fie prea devreme…

— Nu şi anul ăsta, zise Sully. Zăpada se topeşte devreme. Într-un an, când dezgheţul a venit devreme, era cât pe-aci să ajungem în lac. Cea mai mare parte a zăpezii se scurge spre vest, dar mai ajung viituri şi pe la noi. Trebuie să văd cum să fac să plantez toată grădina aia, fără să mişc un deget.

Maggie râse.

— Iar vorbeşte despre mine de parcă n-aş fi aici. Sigur că o să te ajut cu grădina.

Îşi îndreptă apoi privirea spre Cal.

— Şi crezi că o să poţi face tot CDT-ul?

Cal clătină din cap.

— Nu cred, doar o mică parte. Dar aş vrea să urc acolo să văd ce-i de văzut. O să-mi iau cortul şi o să mă plimb câteva săptămâni, şi mă hotărăsc apoi ce să fac. Poate mă duc în Montana. Sau în Idaho. În Canada. Dar nu pe timp de iarnă.

De-a lungul anilor, Maggie învăţase să nu întrebe un excursionist de ce se apuca de un traseu ca CDT sau Appalachian Trail. Pur şi simplu era o chemare. Oamenii

Robyn Carr voiau să fie mai puternici decât traseul, să îl cucerească, sau poate doar să-i supravieţuiască.

— CDT e traseul cel mai lung, îi atrase atenţia Maggie. S-ar putea să te simţi singur, la un moment dat.

— Ştiu. Îmi place singurătatea. Cum îmi plac şi

oamenii pe care îi întâlnesc. Oamenii care vor să facă asta sunt… Nu ştiu cum să explic. E ca şi cum ar dori să se înţeleagă pe ei înşişi, dar pentru fiecare asta înseamnă altceva.

— Şi dumneata ce ai de înţeles, domnule Jones? întrebă ea.

— Nu ştiu. Nimic prea profund. Poate ce să fac mai departe? Unde să mă aşez?

Pentru Maggie, asta părea libertate pură – să alegi ceva nou. Ea, una, avea să se întoarcă în cele din urmă la munca din Denver. Deocamdată, folosea convalescenţa lui Sully drept pretext ca să amâne acest lucru. Era nevoie de ea aici.

— Dacă îţi place singurătatea, înseamnă că ăsta e motivul pentru care ai ales campingul nostru în martie, spuse Sully, sorbind din pahar şi scoţând un Aaah! din adâncul inimii, în semn de apreciere.

Maggie şi Cal râseră.

— Doctorul a zis că e-n regulă, dar scorpia de asistentă nu mi-a adus niciodată un păhărel înainte de culcare.

— Tată!

— Te aştepţi să-mi cer scuze că am zis asta? Nu a fost decât adevărul.

Clătină din cap.

— Era o asistentă, aia cu părul vopsit negru, dar alb la rădăcini, era a dracului ca o vrăjitoare. Dacă ajung în iad după ce mor, sunt sigur că dau de ea acolo.

Cal se uită la Maggie şi, cu un zâmbet uşor, spuse:

— Convalescenţă lungă?

— Trei săptămâni din viaţa mea pe care n-o să le recuperez niciodată, zise Maggie.

Refugiul inimii capitolul 3

Nimeni nu poate să poarte mai mult timp două feţe, una pentru sine, cealaltă pentru lume, fără să ajungă să nu mai ştie care este cea adevărată.

Nathaniel Hawthorn

După ce Sully se culcă, Maggie deschise computerul.

Poate că nu era chiar detectiv profesionist, dar, cu siguranţă, avea experienţă în căutare.

Începu prin a aduna posibilele variante ale numelui Cal. Calvin, Calhoun, Caleb, Callahan, Calloway, chiar. şi Pascal. Apoi încercă pur şi simplu Cal Jones. Găsi mai multe necrologuri, dar nici măcar o singură referinţă care să poată constitui o explicaţie în legătură cu bărbatul din campingul lor. Aşa că, dacă era criminal în serie, nu devenise cunoscut încă. Pierdu două ore încercând să afle ceva despre el.

Auzi sunetul telefonului, anunţând-o că avea un SMS. Fu surprinsă să vadă că era de la Andrew.

„Am auzit de Sully. E bine? Dar tu?”

„Suntem bine”, îi răspunse.

Nu mai primi nimic altceva, şi Maggie se întoarse la laptopul ei. Zece minute mai târziu, sună telefonul şi văzu că apelul era de la Andrew. îl trimise în mesageria vocală. Auzi un bip – mesaj recepţionat.

De multe ori în ultimele trei săptămâni îşi dorise să audă vocea sigură a lui Andrew, ca să-i dădea încredere. Îşi dorise să fie în braţele lui. Avea câteva prietene apropiate. Era Jaycee, prietena ei cea mai bună. Jaycee o sunase sau îi trimisese mesaj în fiecare zi, ca s-o întrebe cum se descurcă. Mai erau şi câteva dintre colegele de la spital, dar Andrew fusese singurul bărbat din viaţa ei timp de multă vreme. De la Sergei. Iar Sergei fusese o greşeală colosală. Un artist de origine ucraineană care, îşi dăduse seama în cele din urmă, voia să se însoare cu o doctoriţă din America sau cu cineva

Robyn Carr cu un potenţial financiar asemănător. Avusese impresia greşită că Maggie provenea dintr-o familie bogată, din cauza spectacolului pe care îl dădeau Phoebe şi Walter. Walter în special putea poza foarte bine în imaginea aristocratului.

— Nu mă pricep deloc la bărbaţi, mormăi Maggie.

Dar Andrew n-ar fi trebuit să fie o greşeală. Avusese jochii deschişi când îl alesese – erau amândoi profesio1 nişte, cu propriile afaceri şi inimile frânte. Căsnicia lui

fusese mai lungă, dar mult mai epuizantă decât a ei, iar 1 fosta lui soţie se purta oribil cu el. Sergei nu se pur-I tase urât, chiar deloc. Fusese chiar fermecător. Dulce, şi după nouă luni de căsnicie, se aşteptase la o casă, o 1 maşină şi la cincizeci la sută din venitul ei pe o perioadă de douăzeci de ani. Dar se pare că Maggie se pricepea 1 cel puţin la avocaţi. Slavă Cerului!

Nu ascultă mesajul lui Andrew, dar îl salvă. Probabil că avea să vină cât de curând un moment în care să-şi dorească să audă o voce care să o aline. Se întrebă dacă el îşi dădea măcar seama că, după toate câte i se întâmplaseră în ultima vreme, unul din cele mai cumplite momente pe care le trăise vreodată fusese clipa în care îl văzuse pe Sully cu mâna la piept, alb la faţă şi gâfâind, în acea clipă aflase cu adevărat ce înseamnă groaza.

Lui Maggie i se părea amuzant că mama ei îl considera pe Sully un ratat, un simplu proprietar de magazin dintr-un loc uitat de lume, un băiat de ţară care nu reuşise să facă nimic cu viaţa lui.

Maggie nu îl vedea deloc aşa. Sully era stânca ei. De fapt, juca rolul acesta pentru mulţi. Pentru început, avea valori morale foarte puternice, după care cei din jur se ghidau. Muncea din greu, dar nu era sclavul muncii. Înţelegea meritele unei vieţi echilibrate. Avea acea înţelepciune a omului simplu, obţinută în ani de zile în care observase oamenii şi învăţase să înţeleagă natura 1 umană. Şi era un om pe care te puteai baza. Era cel mai I loial individ de pe faţa pământului.

Refugiul inimii

Sully considera că Maggie era deşteaptă că încerca să ajungă să aibă acelaşi succes ca Walter. Dar Maggie ar fi vrut să fie mai mult ca Sully.

Se lăsă pe spătarul canapelei şi se hotărî să asculte mesajul lui Andrew.

„Maggie, ascultă-mă, scumpo. Îmi pare rău pentru problemele prin care treci cu Sully. E acolo, cu tine, în Denver? Când o să am o zi liberă, pot să trec să văd dacă sunteţi bine”.

— N-am nevoie să mă dădăcească nimeni! spuse ea, către telefon.

„A fost o nebunie pe-aici, altfel cred că aş fi aflat mai curând. Am aflat de operaţia de by-pass abia acum două: de, dar mi s-a spus că pacientul se recuperează excelent şi că eşti tu cu el, aşa că nu am sărit la telefon”.

— Sigur, de ce-ai fi făcut asta?

„Şi ce-am auzit? Ţi-ai luat o vacanţă? Pe durată nedeterminată? Sper că nu are legătură cu neînţelegerea dintre noi. Ştiu că eşti, probabil, supărată pe mine. Ştiu. Scumpo, vreau doar ce e mai bun pentru tine şi mi-am dat seama că nu te ajutam în acest sens. Poate că nu am luat cea mai bună hotărâre, dar m-am gândit că ar fi mai bine să cauţi ajutorul cuiva mai priceput decât mine, în momentele astea. Nu cunosc pe nimeni care să fi putut tace mai bine faţă situaţiilor cumplite prin care a trebuit să treci, dar mă simţeam neajutorat, iar asta nu era bine pentru tine…”

— Storceam viaţa din tine, ai uitat?

„Sună-mă, te rog. Sau trimite-mi un e-mail, sau ceva. Spune-mi cu ce pot să te ajut, când putem vorbi. Ştii cât de mult ţin la tine şi la Sully”.

— Sinceră să fiu, nu-mi este foarte clar.

— Maggie?

Vocea lui Sully se auzi din hol.

— Cu cine dracu’ vorbeşti?

Maggie tresări, surprinsă. Sully era în pijama, părul alb îi era umed şi ridicat în ţepi.

— Ăăă… cu televizorul?

— Televizorul nu e pornit, zise el.

— Bine, răspundeam unui mesaj pe care l-am primit de la Andrew. Nu dai cuiva papucii, apoi te gândeşti să-i laşi un mesaj drăgăstos şi îngrijorat. Prea puţin, prea târziu.

— Hmm, zise Sully, gândindu-se la asta câteva clipe.

— Cred că am nevoie de un nou început, îl informă ea. Aş vrea să mă întorc în clasa a opta şi să fac lucrurile

cu totul altfel.

— Cred că povestea asta cu stopul meu cardiac te-a afectat prea tare, zise Sully. Îmi pare rău pentru asta.

— Nu a fost tocmai vina ta, spuse ea. Ai fost sănătos până acum. Tatăl şi bunicul tău au avut probabil probleme de sănătate de care nici măcar nu au ştiut. Cel puţin tu ai rezolvat-o pe-a ta.

— Am înţeles asta, dar există un lucru pe care va trebui să-l accepţi, fie că-ţi place, fie că nu. Am şaptezeci de ani. O să mor înaintea ta.

— Ei, asta chiar că mă afectează, îl informă ea. Ai uitat că ai spus că nu eşti pregătit încă? Ai uitat când ai spus asta? în ambulanţă?

— Dacă Domnul alege să mă cheme la El în martie, o face ca să-i pedepsească pe toţi cei dragi mie, de la oamenii care mă ajută să conduc locul ăsta, până la cei care trec pe aici. Nu terminasem curăţenia. Asta am vrut să spun. Acum, nu vrei tu să iei una pastilele alea contra anxietăţii care sunt atât de la modă şi să te culci? Asta, sigur, dacă nu vrei să te mai cerţi niţel cu mesajul lui Andrew.

— Am crezut că, dacă vin aici, o să reuşesc să văd lucrurile în perspectivă.

— Am fost la Denver, Maggie. Nu ne-am întors nici de două zile. Până şi Dumnezeu a avut nevoie de şapte, ca să pună totul în ordine. Zău aşa!

Îşi trecu degetele prin păr şi se întoarse în dormitorul lui.

Refugiul inimii 49

— Întotdeauna am avut pretenţii mari de la mine, strică ea, în urma lui.

— Nu mai spune! io întoarse el.

Maggie se trezi la prima rază de soare şi se duse în bucătărie. Nu era niciun semn de viaţă, iar uşa de la dormitorul lui Sully era deschisă. Patul era făcut, el nu era acolo. Era ceva tipic pentru viaţa de-aici – rareori făcea cafeaua în casă, doar în cele mai geroase zile de iarnă, când să se ducă până la magazin ar fi fost total inutil.

Primăvara, vara şi toamna se îmbrăca şi se ducea direct la magazin, unde pornea filtrul mare, pentru Enid.

Înainte să ajungă la treptele verandei din spate, Maggie îl zări pe Sully. Era lângă rulota lui Cal Jones, stătea pe un scaun de campanie, ţinând o cană de cafea pe genunchi şi mângâindu-l pe Beau cu cealaltă mână. Cal, pe de altă parte, era aplecat deasupra unui aragaz micuţ, stătea pe călcâie şi amesteca ceva într-o tigaie. Maggie surprinse aroma inconfundabilă de bacon prăjit.

Când o zări, Beau se ridică, începu să dea din coadă şi alergă spre ea, de parcă n-ar fi văzut-o de săptămâni întregi.

— Bună dimineaţa, domnilor. Ceva miroase bine.

Cal sparse două ouă peste bucăţile de bacon şi acoperi tigaia.

— Mă ofer bucuros să-ţi pregătesc micul dejun, spuse el.

— Foarte drăguţ din partea dumitale. O să mănânc ceva la magazin, în câteva minute. Tată, speram să dormi mai mult.

— Şi eu care speram acelaşi lucru pentru tine, zise Sully. Nu pot să stau în pat, Maggie. Înţepenesc şi durează prea mult până-mi dezmorţesc toate oasele. În plus, este cel mai frumos moment al zilei.

— Este o dimineaţă frumoasă, îl aprobă Maggie.

Voia să discute despre cafea – o singură ceaşcă, te rog. Şi despre activităţile de azi – nimic prea solicitant. Regimul, puteau discuta despre regim, care nu avea voie50

Robyn Carr să includă bacon… Dar Cal îi distrase atenţia, deschizând încă un scaun de campanie şi invitând-o să stea cu ei.

— Mersi, zise ea.

Îl privi pe Cal punând pe o farfurie două felii de pâine pe care le prăjise pe grătar. Apoi scoase baconul şi ouăle din tigaie. Se aşeză în faţa lui Sully, cu farfuria pe genunchi, şi începu să-şi mănânce micul dejun.

— Baconul ăla miroase la fel de bine pe cât ţineam

minte, spuse Sully.

— Dacă eviţi mâncărurile care-ţi fac rău, o să trăieşti mai mult, îi aminti Maggie.

— Mă îndoiesc. Dar, cu siguranţă, o să mi se pară mai mult.

Cal râse.

— De la ce vine Cal? întrebă Maggie.

Cal înghiţi şi se uită la ea.

— M-ai căutat pe Google.

— Ba nu! sări ea.

— Asta ai făcut tu toată noaptea pe computer? o întrebă Sully.

Maggie îl privi chiorâş.

— Sunt doar curioasă. Calvin? Caleb?

— De ce? Vreunul din indivizii ăştia are cazier? întrebă Cal.

— De unde să ştiu? i-o întoarse ea, dar roşi puţin.

Nu se pricepuse niciodată să mintă.

Cal o văzu şi râse.

— Mi se spune doar Cal, zise el.

— Nu vrei să-mi spui?

— Mi se pare mai amuzant aşa.

O maşină trase în faţa magazinului, urmată de camioneta roşie şi hodorogită a lui Frank.

— Au venit Enid şi Frank. Presupun că ai pus de cafea? întrebă Maggie.

— Am pus. Şi am mâncat şi un bol de terci din ăla instant, spuse Sully.

Refugiul inimii 51

— Ce vrei să faci, Sully? întrebă Cal. La ce ai nevoie de ajutor?

— Doar treburile obişnuite. Probabil că o să mă descurc, cu ajutorul lui Maggie. Aranjez rafturile, fac puţină curăţenie, fac inventarul… Nu prea sunt turişti deocamdată, aşa că n-am rămas prea mult în urmă în astea trei săptămâni. Dar o să vină. Se apropie vacanţa de primăvară. O să-i aduc pe Tom şi pe doi dintre copiii lui să mă ajute weekendul ăsta, ca să eliberăm grădina. După

asta, pot să mă descurc singur. În plus, doctorul a spus că ar trebui să mă pot întoarce la activităţile normale în două săptămâni.

— Ba nu, n-a spus asta! îi atrase atenţia Maggie. A spus că probabil o să fii mai încet timp de şase săptămâni, apoi, peste câteva luni, o să fii iar în formă. Dar nu ai voie să ridici nimic mai greu de cinci kilograme timp de cel puţin şase săptămâni. Zece, de preferat.

— Slavă Cerului că ai ascultat tu, Maggie! zise Sully, sarcastic. Altfel, cine ştie, poate că mă omoram plantând un morcov.

Maggie se ridică, se răsuci pe călcâie şi o luă spre magazin.

— Nu-mi place atitudinea asta! spuse ea.

— Mă pregătesc să-mi scot un trabuc mare, ca să testez cât de puternică e inima ta.

— Dacă faci asta, o să afli cât de puternic este braţul meu!

— Prevăd că o să fie urât de tot.

— Sully, nu poţi să înţelegi şi să fii responsabil? Dacă eşti cuminte, s-ar putea să mai ai încă ani buni de trăit, zise ea, cu o notă stăruitoare în voce.

— Încearcă să te relaxezi, Maggie. Doctorul a spus că o să fiu bine şi să am grijă să nu-mi apară vânătăi de la medicamentul anticoagulare. Nu mi-a spus să stau în pat până mor de plictiseală.

Sully se ridică de pe scaunul pliant şi se luă după Maggie.

— Mi-a spus, ce-i drept, să nu fac sex şi să renunţ la Viagra, o vreme, îi spuse el lui Cal.

Maggie se răsuci pe călcâie şi-l străpunse cu privirea, în timp ce Cal zâmbea cu subînţeles.

— Nasoală treabă, zise Sully.

Cal îşi făcu de lucru pe lângă rulota lui, curăţând şi punând lucrurile la locul lor. Apoi se duse la magazin să vadă ce se petrecea acolo, înainte ca Sully să reuşească să o supere şi mai mult pe Maggie. Sully era pus pe şotii, şi îi

amintea lui Cal de bunicul lui. Bunicul lui murise la şaptezeci şi cinci de ani şi i se păruse foarte devreme, atunci. La fel ca Sully, fusese puternic la trup, agil la minte.

Maggie era un personaj foarte interesant. Nu ştia detaliile, dar era sigur că era fie primul copil, fie singură la părinţi. Era puternică, la fel ca tatăl ei, asta era incontestabil. Sau poate că avea o voinţă puternică, pentru că era doctor? Cal avusese o vastă experienţă cu doctorii şi ştia că puteau fi aroganţi, încăpăţânaţi şi că nutreau o dorinţă profundă de a avea întotdeauna dreptate. Totodată, erau cel mai adesea geniali, plini de compasiune şi sensibili, fără a fi sentimentali. Maggie părea să întruchipeze aceste calităţi.

Şi nici urâtă nu era. Avea dinţi frumoşi, îşi spuse, apoi râse de el însuşi. Da' ce, era cal? Dar Cal era una din acele persoane care observau mai întâi de toate ochii şi gura. Era ceva firesc pentru el şi totodată un lucru la care se gândea în mod conştient – poţi spune multe despre un om după gura şi ochii lui.

Ochii lui Maggie erau căprui, că ai lui, dar mai închişi. De culoarea ciocolatei. Avea gene dese, sprâncene fine, arcuite, şi o sclipire în ochi. În ochii ei citea umor, furie, curiozitate şi jenă. O prinsese; i se putea citi pe faţă – îl căutase pe Google. Probabil pentru că stătea de atât timp la campingul lor, deşi vremea nu era deloc frumoasă. Şi începuse să se învârtă şi pe lângă magazin – Maggie

Ivea, în mod instinctiv, impusul de a-şi proteja tatăl şi proprietatea.

Îi spuse bună dimineaţa lui Frank, care stătea alături de Sully, lângă sobă. Sully avea în mână altă ceaşcă de cafea, şi Cal presupunea că făcuse cumva să scape de Maggie, ca să-şi poată turna încă una. Cine ştie câte băuse deja, înainte să apară lângă rulota lui, cu cana abui indă în mână. Cal nu-şi dădea seama dacă Sully era pur şi simplu încăpăţânat sau dacă doar îl amuza să o zgândărească pe Maggie şi să o păcălească. Era foarte curios să afle care

era povestea familiei lor. Unde era mama lui Maggie?

— Ce vrei să-ţi aduc din depozit, Sully?

— Oh, nu vreau să te pun la treabă, Cal…

— Nu mă simt câtuşi de puţin pus la treabă. Nu am nimic altceva de făcut. Încă o săptămână, şi campingul o să se aglomereze, vremea o să se încălzească şi o să-ţi accept oferta să-mi las maşina aici şi să explorez traseele din zonă. Aşa că… îmi spui ce să fac?

— Vin cu tine să-ţi arăt, zise Sully.

— Atâta timp că nu ai probleme cu gardianul…

Cal scoase cutiile din depozit şi aşeză marfa pe rafturi. Roti produsele în aşa fel încât cele mai noi să fie în spate, iar cele mai vechi să se vândă primele. Verifică datele ca să se asigure că niciun produs nu era expirat şi şterse rafturile cu o cârpă umedă. Treaba asta îi aminti de zilele din studenţie. Nu se scoteau prea mulţi bani din aranjarea rafturilor în supermarket, dar era o treabă pe care o putea face noaptea. În timpul zilei se ducea la cursuri şi la ateliere şi muncea noaptea. Şi când dormea? Când apuca. Învăţase să lucreze repede, să înveţe în orice secundă pe care o găsea liberă, să doarmă puţin, dar profund, să mănânce pe apucate. Înregistra faptele, a udiile de caz şi prelegerile pe reportofonul de buzunar, asculta şi repeta la duş, la volan, în supermarket. Zilele erau lungi, nopţile scurte, munca intensă.

Robyn Carr

Totuşi, fusese o perioadă fericită. Îşi atingea toate scopurile propuse, avea legături strânse şi profunde cu prietenii şi colegii de la facultate, avea sentimentul că viaţa lui era provocatoare, dar stabilă.

Apoi o întâlnise pe Lynne.

Lynne Aimée Baxter era cea mai deşteaptă, cea mai drăguţă, cea mai puternică şi cea mai amuzantă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Nu se îndreptau în aceeaşi direcţie, nu cu adevărat. Amândoi voiau să lucreze în sistemul juridic. El voia să îşi asigure o viaţă bună, să prindă rădăcini, să-şi construiască o casă în care să rămână până o să moară, suficient de spaţioasă cât să

încapă în ea o familie din ce în ce mai mare. Lynne voia să ajute oamenii. Cal poate că ajungea la criminalistică… sau la taxe şi impozite… acelaşi lucru, spuneau ei, glumind. Ea putea ajungea avocat public sau, şi mai bine, poate înfiinţa o fundaţie pentru persoanele defavorizate, care aveau nevoie de consiliere juridică. Amuzant era că el provenea dintr-o familie săracă, în vreme ce ai ei erau foarte bogaţi. Sau poate că asta explica totul. El îşi dorea siguranţă, ea voia să scape de surplusul vieţii ei.

— Te pricepi mai bine ca mine, zise Sully, din spatele lui.

Cal se întoarse şi zâmbi larg.

— Nu-i prima oară când fac asta.

— O mai spun o dată, nu te plătesc suficient. Ascultă, Maggie s-a dus în oraş să-mi aducă seminţele şi ce-mi mai trebuie pentru grădină. Şi poate ca să scape de mine, o vreme. Mănânci un hotdog cu mine?

Cal zâmbi.

— Dacă mănânci un hotdog, o să regreţi. Crede-mă pe cuvânt.

— Crezi că o să mă prindă? întrebă Sully.

— Cineva tot o să-i spună, zise Cal. Dar eu mă gândeam mai degrabă la indigestie. Ai ţinut un regim foarte strict, nu-i aşa? Eu nu m-aş înfige direct într-un hotdog.

Refugiul inimii în locul tău. Ca să nu mai spunem că are multă sare, grăsimi, etcetera.

— Adică nu vrei?

— Oh, eu vreau, sublinie Cal. Tu însă ar trebui să-ţi iei ceva mai uşor de digerat. Dacă vrei să mai faci sex vreodată.

— Ha, am renunţat la sportul ăsta cu mulţi ani în urmă. Să nu-i spui lui Maggie. Îmi place să-mi imaginez că are coşmaruri în legătură cu asta.

După ce termină cu rafturile şi cu hotdogul, Cal se duse în locul în care Sully spusese că era grădina. Era uşor de identificat. Se afla în spatele casei, oarecum ascunsă de cei din camping. Cal se întrebă dacă avusese vreodată

probleme din cauza asta – o grădină plină, toarte tentată pentru excursioniştii aflaţi pe traseu de săptămâni bune. Se mai serveau din când în când cu câte o roşie?

Nu era prea mare, cam de douăzeci şi cinci de metri pătraţi. Vedea răzoarele de anul trecut. Se duse la magazia care se vedea în spate, ascunsă printre copaci, bra mult echipament acolo, un aparat de suflat zăpada, un plug de zăpadă, o maşină de tuns iarba, foarfece de grădină, o roabă şi alte unelte de grădinărit.

Aparat de suflat zăpada. Îşi amintea întruna să o ia spre sud. Poate spre sud-vest. Spre înălţimile acelea stâncoase, învăluite în ceaţă, cărora li se spunea munţi…

Făcuse şcoala în Michigan, statul care inventase iarna. El era de pe peste tot, de obicei din zone cu climă moderată, în vreme ce Lynne era din New York. Din Westchester, mai exact.

Alese roaba, sapa, lopata şi grebla şi începu să curete rămăşiţele iernii. Nu îl întrebase pe Sully ce voia să facă cu ele, aşa că făcu două grămezi – una de frunze căzute care puteau fi folosite pe post de îngrăşământ, cealaltă de pietre, gunoaie şi buruieni. Nu se foloseau buruieni la fertilizat grădina. Nu făceau decât să atragă alte buruieni.

Robyn Carr

Muncea de vreo două ore, când o auzi apropiindu-se. I Ştia că o să vină, în cele din urmă. Se sprijini în coada sapei şi aşteptă.

— L-ai lăsat pe tata să mănânce un hotdog? Ţi se pare că ar fi o mâncare sănătoasă?

Cal clătină din cap.

— Ştii că e mincinos şi că-i place să se distreze pe seaj mă ta şi a vigilenţei tale medicale. Tu ce crezi?

— M-a păcălit, nu-i aşa?

— A mâncat un sandvici – piept de curcan, roşii şi salată, cu pâine integrală. A cerut pâine albă, pufoasă, dar a pierdut lupta cu Enid, care, în mod evident, îl cunoaşte mai bine decât tine. A cerut cartofi prăjiţi, a primit salată de varză – făcută cu oţet, nu cu maioneză. Zău i aşa, Maggie!

Râse şi clătină din cap.

— Mă torturează, asta încerci să-mi spui?

— Iar şi iar. Dar poţi să nu mai apeşi butonul de panij că E foarte bine.

— I-ai văzut operaţia? întrebă ea.

— De vreo zece ori. I-am sugerat să vândă bilete, dar nu prea mai are cui să o arate. Dar nicio grijă! îmi spuj ne că locul ăsta o să se umple de turişti cât de curând. Vine vacanţa de primăvară, apoi weekendurile, apoi vara. Sper doar să nu-i sperie pe copii.

Maggie căzu pe gânduri câteva clipe.

— E nepoliticos să te porţi ca şi cum ai şti mai multe ca mine despre ruda mea cea mai apropiată.

— Cu toate astea, de obicei aşa se întâmplă. Tu eşti prea influenţată de amintiri, aşteptări şi nevoi persona-Ile. Cum ar fi ca tatăl tău să trăiască cât mai mult.

Scoase o cârpă din buzunar şi-şi şterse fruntea.

— Nu te mai lăsa provocată. Ştie foarte bine ce i-a spus J doctorul. Şi, crede-mă, o ia cu paşi mici.

— Te-a plătit ca să spui asta? Sau eşti dr. Phil în vacanţă?

Cal râse.

Refugiul inimii

— Relaţia dintre voi e absolut savuroasă. Parcă aţi fi un cuplu căsătorit. Căsătorit de patruzeci de ani, aş spune.

— Îţi amintim de părinţii tăi? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

Îşi strânse mâinile la piept.

— Părinţii mei sunt nefiresc de apropiaţi, zise el. Sunt uimitori, presupun. Se susţin întru totul, atât de mult încât ajung aproape să excludă orice altceva şi pe toţi cei Jin jur. Sunt protectori. Au şaizeci de ani şi se iubesc la lei de mult ca în ziua în care s-au cunoscut. Şi sunt duşi eu pluta. Dar drăguţi. Sunt foarte drăguţi.

Maggie îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp.

— De ce spui că sunt duşi cu pluta?

— Păi, întotdeauna s-au descris singuri drept hipioţi. Discipoli ai noii ere. Gânditori liberi. Inteligenţi, ex-

perimentali şi artistici. Fac parte din acea generaţie. Şi sunt Dead-head.

— Adică, fani ai trupei rock The Greatful Dead?

— Exact. Doar că, ceva mai complex.

Maggie se aşează pe pământ, asemenea unui copil fascinat de o poveste de noapte bună, plină de peripeţii şi aventuri. Îşi cuprinse genunchii cu braţele. Cab mai văzuse reacţia asta. Şi, sincer, era chiar amuzantă.

— Unde sunt acum? întrebă ea.

— Locuiesc la ferma bunicului meu, din Iowa. Bunicul a murit cu destul de mult timp în urmă, iar bunica acum vreo câţiva ani.

— Şi tot duşi cu pluta sunt? întrebă ea.

— Oh, da, zise el, începând din nou să sape. Sau poate că ar fi mai politicos să spun că sunt excentrici. Mama nu aude voci sau alte chestii de-astea.

Apoi zâmbi.

— Dar cu tata e altă poveste. Tata se consideră un liber-cugetător al noii ere. Este incredibil de deştept. Şi primeşte în mod regulat… ăăă… mesaje.

— Oh, asta-i de-a dreptul fascinant, zise ea. Ce fel de mesaje?

— Ei, haide, curioaso! Despre tine nu-mi spui nimic? Eşti sora cea mare în familie?

— Sunt sigură la părinţi. Ai mei au divorţat când aveam şase ani. Mama locuieşte în Golden, cu tatăl meu vitreg. Ce fel de mesaje?

— Păi, să vedem… au fost atât de multe. Unul dintre cele mai memorabile a fost când tata credea că extratereştrii trăiesc printre noi şi că ne omoară în mod sistematic, punându-ne chimicale în mâncare. Am mâncat tare prost, vreo doi ani de zile.

— Uau!

— Da, categoric merită un uau! Erau… eram… ţigani fără vreo apartenenţă rromani şi părinţii mei se agăţau de tot felul de credinţe bizare, care apăreau şi dispăreau.

— Şi ce legătură are asta cu Jerry García?

— Se potrivea cu spiritul lor liber – fără reguli, fără legături cu idei sau valori tradiţionale, cruciaţi ai gândirii antisociale, protestatari de meserie. Sunt totodată fani ai lui Timothy Leary şi Aldous Huxley. Tata preferă literatura distopică, cum ar fi Minunata lume nouă. Mama, pe de altă parte, este o femeie foarte dulce, care îşi adoră soţul şi este de acord cu tot ce spune el. îi place să picteze şi să ţeasă şi este un suflet strălucitor, dar dezorientat, în cea mai mare parte a timpului, ne-a educat ea, acasă, pentru că eram mereu pe drumuri.

Trase aer în piept şi săpă puţin în jur.

— Tata e schizofrenic, deşi nu are un diagnostic oficial. Nu grav. E funcţional. Iar mama îi cântă-n strună şi e dependentă de el.

— Sună foarte interesant, spuse Maggie, cu ochii măriţi. Şi tu? Eşti tot singur la părinţi?

Cal clătină din cap.

— Cel mai mare din patru fraţi. Doi băieţi, două fete.

— Unde e restul familiei? întrebă ea.

Refugiul inimii

— Pe ici, pe colo, îi răspunse. Când am vorbit ultima oară, sora cea mai mică era la fermă, cu părinţii mei. Mai am o soră în est, care trăieşte o viaţă foarte convenţională alături de un soţ drăguţ şi cât se poate de normal şi care are doi copii, exact aşa cum trebuie. Fratele meu r în armată. Maior la infanterie. Sunt sigur că decizia lui i-a răpit ani din viaţă mamei.

Maggie râse. Era un sunet cristalin, muzical.

— Cu siguranţă, nu eşti un turist obişnuit. Ce cauţi aici?

Cal se sprijini în sapă.

— Ce cauţi tu aici? o întrebă.

— Am grijă de Sully, spuse ea.

— Oh, dar asta nu e tot, zise el. Neurochirurgii nu-şi iau aşa, săptămâni întregi libere când apare o problemă personală.

— Aşa este. Cu siguranţă nu săptămâni. Deja venisem aici, în vacanţă. Clinica mea din Denver a fost închisă

pentru că doi dintre foştii mei parteneri nu numai că au fost daţi în judecată de nişte clienţi, dar sunt investigaţi de procurorul general pentru fraudă şi malpraxis. Eu nu sunt inclusă. Nu ştiam nimic despre situaţia lor. Dar nu pot să susţin de una singură o clinică.

— Şi nici asta nu e tot.

— Tata a suferit un atac de cord, spuse ea, indignată.

— Ştiu, dar mai este ceva. Ceva ce te-a făcut să dai luga acasă, să vii la tatăl tău, care este un om remarcabil, apropo. Cu siguranţă, mai e cel puţin încă un lucru…

— Ce tot spui acolo? îl întrebă.

— Umbra aia din ochii tăi. Ceva personal te-a făcut să suferi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Un bărbat, spuse el. Pun pariu că a fost un bărbat. V-aţi despărţit, v-aţi certat, s-a întâmplat ceva. Sau te-a înşelat. Sau l-ai înşelat tu.

— Nimeni n-a înşelat pe nimeni! Pur şi simplu ne-am despărţit în mod civilizat.

Robyn Carr

— Ei, acum ajungem undeva, supse el, rânjind spre ea.

— Eşti de-a dreptul bădăran să mă joci aşa pe degete. Eu nu ţi-am făcut asta. Am fost curioasă şi am întrebat, dar, dacă mi-ai fi spus că nu este treaba mea, nu aş fi insistat. Şi nu ţi-aş fi servit replici răsuflate despre umbre din ochi.

— Cred că primesc un nume, zise el, ridicându-şi ochii ca şi cum ar fi căutat răspunsul pe cer. Arthur? Adam? Andrew, ăsta e.

Maggie se ridică în picioare, cu un zâmbet dezgustat pe chipul drăgălaş.

— Oh, foarte impresionant, Calhoun, spuse.

— Mi-a spus Frank, zise el. Doar nu credeai că o să poţi păstra secretul aici, nu?

Râse, foarte amuzat de sine.

— Şi nu mă cheamă Calhoun.

Maggie îşi scutură pantalonii.

— O să plăteşti pentru asta. Nu ştiu cum, încă, dar îţi promit…

— Cineva trebuie să îţi arate cum să te mai şi distrezi, Maggie, zise el.

— Ei bine, n-o să fi tu ăla, Carlisle.

Cal clătină din cap şi râse. Apoi se puse pe săpat grădina.

Capitolul 4

Ca să descoperi, gândeşte singur.

Socrate

Zilele erau doar o idee mai lungi, doar o idee mai calde. Florile începeau să apară pe poteci şi pe marginile drumului. Se făcea frumos la Sullivan’s Crossing.

Sully nu-şi putea planta bulbii în jurul casei, dar îi plantă Maggie, sub stricta lui supraveghere.

Refugiul inimii

Se întorseseră acasă doar de cinci zile, dar Maggie făcuse deja drumul până la Timberlake de tot atâtea ori. Mai întâi, ca să cumpere legume şi somon proaspăt, apoi după seminţe, bulbi şi îngrăşăminte pentru grădina lui Sully, apoi după peşte şi piept de pui. Profită de ocazie şi luă şi creveţi congelaţi şi carne tocată de curcan şi petrecu mult timp pe laptop căutând reţete sănătoase pentru cardiaci.

Nu aşa îşi imaginase Maggie evadarea din realitate. Sperase să se relaxeze şi să-şi golească mintea de griji şi dezamăgiri. Dar asta? Muncea pe rupte. Pentru început, nu era învăţată să gătească. Când era la muncă, mânca la cantina spitalului unde, în mod paradoxal, nu se servea cea mai sănătoasă mâncare. Era mâncare proastă, tipică de cantină. Şi nu era mâncarea pe care le-o serveau pacienţilor. Când nu mânca la spital, lua ceva în drum spre casă, ceva uşor – avea în drum un magazin unde se vindeau porţii de mâncare pentru o persoană, gata preparate. Apoi mai erau şi ocaziile în care ieşea să ia masa în oraş cu prietenii sau cu nişte colegi. Atunci alegea fie sushi, fie bucătărie italienească.

Acum însă făcea mari eforturi să-i servească lui Sully

mâncare delicioasă, dorindu-şi să-l provoace şi nu să-l plictisească de moarte.

Altă dată, când Maggie venea la camping, hotărau ce să mănânce la cină şi se întâlneau pe la şapte, când aruncau pe grătar nişte cotlete, nişte burgeri şi poate nişte piept de pui. Şi mâncau totul cu garnitură de cârmii prăjiţi.

Deja se săturase de această nouă rutină.

11 urmărea totodată pe Cal pregătind grădina. Nu era prima lui grădină. Crea şiruri drepte şi ordonate de pământ uşor ridicat, gata de plantat.

În camping erau acum doi pescari şi o pereche mai în vârstă, cu o rulotă. Perechea în vârstă voia să fotografieze I lorile de câmp care apăreau pe peste tot, uneori chiar din zăpadă, în locurile mai înalte.

Robyn Carr

Pentru că era în continuare foarte puţină lume, pe uşă rămăsese programul de iarnă al magazinului: de la opt la cinci.

Într-o seară, după cină, Maggie se duse până la magazin ca să-şi ia o bere şi văzu un foc de tabără pe plajă, lângă care un bărbat se bucura singur de seara plăcută. Luă două beri şi coborî spre lac.

Cal stătea pe o masă de picnic, cu picioarele pe bancă, cu coatele pe genunchi. Părul şaten şi scurt îi era ud, la fel şi gulerul cămăşii.

Făcuse duş şi se bărbierise.

— Bună seara, Caldwell, spuse ea.

Se întoarse spre ea cu o expresie mirată, şi Maggie îi întinse berea.

— Caldwell? făcu el. Devii disperată.

— Aşa este, dar nu în legătură cu numele tău. Încep să devin agitată.

— Poate că e timpul să te întorci la muncă, spuse el.

Ridică sticla şi o atinse de gâtul sticlei ei.

— Fac multă treabă pe aici. Sully s-a priceput întotdeauna să traseze sarcini. De când mă ştiu a trebuit să car cutii, să mătur, să curăţ, să tai lemne, să sap şanţuri, să curăţ jgheaburi, să curăţ afurisita aia de baie şi

duşul, să lucrez în magazin… Dar n-am făcut niciodată ce fac acum – gătesc şi fac curat în casă. Am început deja să mă plictisesc de viaţa de casnică şi simt că mă strâng pereţii. M-am săturat de mâncare sănătoasă. Dacă mai văd o singură bucată de peşte, cred că o să vomit. Sully zice c-au început să-i crească branhii.

Cal râse.

— Ţi se pare amuzant? Simt cum miroase baconul tău înainte să simt mirosul de cafea dimineaţa. Azi am fugit până în Timberlake ca să mănânc un hamburger, şi Sully a zis că i-a simţit mirosul.

Cal se înclină spre ea şi mirosi.

— Da, se simte.

Refugiul inimii

— L-am întrebat ce vrea să mănânce la cină şi mi-a pas că i-ar plăcea muşchiuleţ de vită la tigaie, înăbuşit în ceapă, într-o coşcogeamite chifla.

Îşi deschise doza de bere.

— Doamne, cât de bine sună!

— Ştiam eu! zise el. Eşti carnivoră.

— Iar tu eşti un personaj interesant, Caliber. Faci duş şi te bărbiereşti regulat, deşi eşti în camping.

— Şi-mi mai spăl şi rufele şi schimb şi căptuşeala Jin sacul de dormit. Sunt un băiat foarte curat. Ai de rând să te întorci vreodată la muncă şi să-l laşi în pace pe Sully?

— Mai scuteşte-mă, n-am apucat să mă relaxez nici măcar o zi încă, spuse ea. Dar tu?

— Sigur. Am plecat de la un loc de muncă acum şase săptămâni. Lucrez. Doar că nu lucrez acum. Decât pentru voi.

— Ei bine, nu chiar pentru mine, ţinu ea să specifice. Lucrezi pentru Sully. Ţi-am spus cât de mult apreciază munca voluntară şi neremunerată? Foarte drăguţ din partea ta să dai o mână de ajutor.

— Am destul timp, zise el.

— Ce-ai lucrat ultima oară?

— Eram asistentul unui asistent de Resurse umane, într-un parc de distracţii. Asta însemna, în mare, că

mergeam de colo-colo în maşinuţa de golf, vedeam ce lac angajaţii, ajutam oamenii să completeze formulare au să formuleze plângeri. Sau, uneori, îi prindeam făindu-şi treaba în bătaie de joc şi trebuia să-i raportez superiorilor. Dar nu era ceva care să-mi facă plăcere.

— Pe bune? Un parc de distracţii? spuse Maggie, din nou fascinată. Care?

— Cel mare.

— Pe bune? Era distractiv?

— Chiar era. Am solicitat o poziţie de teren, dar nu aveau nimic disponibil şi m-au repartizat la Resurse umane. Am cunoscut toţi actorii. A fost super.

Şi ai plecat? întrebă ea.

— Nu, am fost dat afară. Supervizam foarte personal pe cineva. Nu în public, desigur. Şi niciodată în timpul programului. Era ceva de comun acord şi foarte discret, dar tot s-a aflat. Regulile sunt stricte. Mai stricte pentru unii decât pentru alţii.

— Nu pot face asta, zise ea. Asta-i discriminare.

— Nu pentru toată lumea. Există anumite lucruri pe care prinţesele nu au voie să le facă, nici măcar în timpul lor liber.

— Te cuplaseşi cu o prinţesă? Cu care?

— Fugi de-aici, nu-ţi spun.

— Eşti prea bătrân pentru prinţese.

— Oh, şi ea era mult mai în vârstă decât părea. În plus, era o adevărată fiară.

— Aşadar, n-a fost doar o decizie proastă. Nu ţi-a plăcut?

— N-am spus asta, zise el, rânjind.

— Minţi! spuse ea. Nu cred niciun cuvânt!

— Bine, fu tot ce zise Cal.

Luă o gură de bere.

— Totuşi, este adevărat. E o situaţie extrem de jenantă. Am fost concediaţi amândoi. Eu am pierdut o slujbă la care mă distram grozav, iar ea cred că şi-a pierdut visul de-o viaţă. Aveam oricum de gând să-mi iau câteva luni libere ca să plec cu cortul, dar nu intenţionam să

încep decât abia din aprilie sau mai. Nu-mi place frigul. Totuşi…

— Callahan, cred că eşti un mare mincinos. Eşti un escroc şi poate chiar un prădător.

Cal râse.

— Serios acum, ai de gând să te mai întorci la muncă?

— Ţi-am spus, clinica mea s-a închis.

— Ştim amândoi că încă ai ce să faci.

— Mai luam pe ici pe colo câte ceva de la colegi. Venisem la Sully pentru o pauză de care aveam foarte mare nevoie. Mi-am luat cu mine o grămadă de lucruri, am lăsat clinica în seama unui broker care să se asigure

Refugiul inimii că echipamentele, mobila şi tot ce e înăuntru se vinde sau e pus bine, le-am trimis un e-mail colegilor prin care i-am înştiinţat că voi lipsi pe o durată nelimitată. Eram terminată, mă săturasem până peste cap de toate controversele pe care le stârniseră partenerii mei şi eram epuizată. Nu ajunsesem acasă decât de douăzeci şi patru de ore, când Sully a avut accidentul. Au trecut aproape patru săptămâni de atunci. Şi tot timpul ăsta nu m-am gândit decât la Sully.

— Poţi să renunţi la asta cât de curând. Dincolo de faptul că e puţin ţâfnos şi sătul până în gât de somon şi pui, se descurcă grozav.

— Ştiu. Dar nu sunt sigură că vreau să mă întorc la viaţa pe care o aveam. Mai vorbim după ce o să apuc să mă gândesc. Un lucru e cert însă – ştiu că nu vreau să fac pe îngrijitoarea tot restul vieţii.

— Te-ai gândit să faci alt rezidenţiat? Să-ţi schimbi specializarea? o întrebă.

Maggie clătină din cap.

— Nu cred. În momentul de faţă, vreau doar să evadez. Ai simţit vreodată asta?

Cal râse încet.

— Stau în campingul vostru de cinci săptămâni. În ciuda ploilor, noroaielor şi atacurilor de inimă. Tu ce crezi?

— Suferi de şoc posttraumatic după ce ţi-ai tras-o mo

prinţesă?

— E nevoie de ceva mai mult ca să mă traumatizeze, puse el.

Îşi puse un braţ pe după umerii ei.

— E-n regulă să faci o pauză, Maggie. Totuşi, nu ştiu dacă-ţi face bine să te consumi atât de mult în legătură i II Sully. Ar putea fi o manifestare deghizată a propriei i de anxietăţi. Sincer, el o să fie bine.

— Tu n-ai văzut ce-am văzut eu, spuse ea.

— Nimeni n-a văzut ce-ai văzut tu, scumpo, zise el.

I. irte dulce. Eram acolo când l-au băgat în ambulantă.

Robyn Carr

Tu ţi-ai văzut tatăl alunecând spre lumea cealaltă. Toţi ceilalţi au văzut un episod cardiac. Cred că eşti puţin speriată.

— Da. Aşa e. Nu sunt prea apropiată de mama şi nu, am fraţi sau surori. Şi e vorba de Sully. Poate că mă comport aşa pentru că întotdeauna, în timp ce creşteam, am simţit că nu-l aveam atât de mult pe cât mi-aş fi dorit. Mama şi tatăl meu vitreg locuiau în Chicago şi nu-mi era uşor să-l văd pe Sully. Sau poate că, într-adevăr, e un om chiar atât de special pe cât cred eu că este. Tu nu îl cunoşti chiar atât de bine, încă. Este unul dintre cei mai remarcabili oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Dacă ai sta mai mult pe-aici, peste vară, de exemplu, ai vedea…

— Spune-mi tu.

— Eh, la naiba, de unde să încep? L-am văzut oprind încăierări, salvând copii şi câini de la înec. N-ai crede că un câine s-ar putea îneca, nu? Se încurcase în firul undiţei. A oferit refugiu celor pierduţi, a urmărit şi a omorât o pisică rea – o pumă care atacase un alpinist. Aşa ceva nu se întâmplă aproape niciodată, şi Sully a avut foarte mari bătăi de cap! l-a luat o veşnicie să termine treaba. Dar poate că cea mai importantă calitate a lui e că stabileşte legături cu oamenii. Legături de ne-uitat. Oamenii îi scriu, îi trimit poze, vorbesc despre el în articolele pe care le scriu, pe blogurile lor, cu mult timp după ce au trecut pe

aici. Vin la magazin special ca să-i asculte poveştile de pe munte. Le dă sfaturi, le face mici favoruri, îi lasă să-şi încarce telefoanele şi celelalte electronice ca să poată lua legătura cu prietenii şi familia. Spune glume, încurajează oamenii, îi laudă, de cele mai multe ori fără ca ceilalţi să-şi dea seama că asta face. Lasă organizaţiile de copii să vină gratis în campingul lui – are o slăbiciune pentru copiii autişti. Sully reuşeşte să interacţioneze cu mulţi dintre ei şi nu pot să-mi dau seama cum sau de ce. Nici el nu ştie de ce. Bagă plugul iarna – curăţă drumul nostru, apoi se duce la vecini

Refugiul inimii

I i deszăpezeşte şi pe ei. El este a treia generaţie – buni v ui lui a construit magazinul, şi Sully nu a avut un fiu căruia să i-l lase. Nu mă are decât pe mine. Ce-o să se întâmple cu locul ăsta, când Sully n-o să se mai poată ocupa de el? Oare următorul proprietar va continua tradiţia? Nu ai idee cât de iubit este Sully. Câtă nevoie au oamenii de el.

Niciunul nu mai spuse nimic preţ de câteva momente. Nu se auzeau decât păsările de noapte, greierii şi, din i and in când, un peşte sărind în apă.

Cal strânse braţul o idee, trăgând-o mai aproape de el.

— Ce om norocos! rosti el încet.

— Niciodată nu m-am gândit aşa. Nu m-am gândit că Sully ar putea fi cel norocos. Întotdeauna am crezut i i noi, ceilalţi, suntem norocoşii.

— Da, şi voi sunteţi. Unul din lucrurile la care mă pândesc mult atunci când sunt singur este ce anume dă valoare unei vieţi? Şi mi se pare că tocmai mi-ai dat răspunsul.

— Da, Sully este foarte fericit. Ştie cum să stabilească i legătură cu oricine. Ei bine, mai puţin poate cu mine. Nu a încercat niciodată cu adevărat să construiască o relaţie cu mine.

— Cu tine? Eu credeam că sunteţi foarte apropiaţi.

— Suntem, presupun. Doar că mama m-a luat de lâni;

a el. Şi, fireşte, el n-a venit după mine. A spus că mi-era mai bine cu ea.

Ridică din umeri.

— Presupun că ar fi trebuit să depăşesc momentul până acum, nu?

Îi strânse din nou umerii.

— Unele lucruri rămân mult timp în inimile noastre, isc el. Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine, băiatul i rescut pe drumuri de Jed Jones cel trăsnit.

Maggie îşi făcuse un prieten nou. Zilele la magazin şi în camping erau pline, dar seara, când agitaţia se potolea.

Robyn Carr se ducea pe marginea lacului, lângă rulota lui Cal. Într-o; seară, îl invită să se întâlnească pe veranda din faţa casei. Povestiră fiecare despre viaţa lui, deşi Maggie nu era; sigură dacă tot ce-i spunea el era adevărat.

— Ţi-am spus că sunt dată în judecată? îl întrebă ea.

— Nu. Nu-i de mirare că nu vrei să te întorci la muncă.

— Oh, nu e prima oară. S-ar putea să se ajungă la o înţelegere sau poate că reclamanţii o să-şi retragă acuzaţiile. Sau s-ar putea să se întindă mult şi bine. Nu a existat niciun malpraxis. Am făcut tot ce era omeneşte posibil. Şi toată povestea m-a afectat puternic – a fost un caz dur. Un accident cumplit, cu adolescenţi. Am făcut toţi tot ce se putea, dar nu aveam practic nicio şansă. Am mai pierdut şi altă dată pacienţi – în meseria mea, se întâmplă mult prea des. Dar de data asta a fost groaznic.

— Îmi pare rău. Îţi faci griji în legătură cu procesul? o întrebă.

— Îmi fac griji în legătură cu orice, recunoscu ea. Dar, când sunt în mijlocul unei operaţii, uit de toate. Nu-mi mai fac griji, mă concentrez, acţionez. Înainte şi după, mă stresez mult prea mult.

În weekend, campingul începu să se umple de turişti. Vremea era senzaţională – vreme caldă şi însorită de primăvară. Tom şi fiul lui cel mare, Jackson, veniră să o ajute pe Maggie să termine de plantat grădina. Avea mai

mulţi bulbi şi câteva răsaduri de flori şi de legume.

Cal săpă pământul, şi Beau îi ajută şi el, alungând iepurii în pădure, în vreme ce Sully superviza activitatea, dându-le tuturor indicaţii preţioase.

— De parcă n-am mai plantat niciodată o grădină, spuse Tom.

— Ce n-ai făcut tu niciodată, Tom? îl întrebă Maggie.

— N-am operat pe nimeni, zise el. Încă.

Tom Canaday era un bărbat masiv şi vesel, a cărui soţie divorţase de el cu ani în urmă. La început îşi dorise să ia fetele, pe Nikki şi pe Brenda, cu ea în Aurora.

Refugiul inimii dar nu durase mult. Fetele erau foarte nefericite departe de casa şi de şcoala pe care le cunoşteau, iar Tom îşi convinsese fosta soţie să i le dea înapoi, explicându-i că era într-o poziţie mai bună de a avea grijă de ele şi vie a se asigura că se ţineau de şcoală. Nikki avea acum şaptesprezece ani, iar Brenda paisprezece. Fosta soţie a lui Tom îi vizita din când în când şi, din câte se spunea, erau în relaţii bune şi se înţelegeau mai bine acum decât. atunci când fuseseră căsătoriţi.

Tom avusese într-adevăr un milion de slujbe şi, pe lângă toate astea, era voluntar în echipa de căutare şi salvare.

În camping veneau o mulţime de „războinici de weekend*, cum îi plăcea lui Maggie să le spună. Începuseră să se strângă de joi sau de vineri după-amiaza. Câţiva rămâneau câteva zile, dar cei mai mulţi plecau duminică seara. În timpul vacanţelor şcolare, familii întregi sau grupuri mari de tineri stăteau şi câte o săptămână. Iar vacanţele şcolare erau în diferite momente, în funcţie vie sistemul fiecărui stat în parte.

— O să angajăm pe cineva pe timpul primăverii şi vei fi. Te interesează, Jackson? întrebă Maggie.

— Ce trebuie să fac? întrebă băiatul.

— De toate, spuse ea. Din mai până în august, o să fie mare agitaţie aici. Încă încerc să-l menajez pe Sully. Ai timp?

— Pot să-mi iau ceva de lucru, spuse Jackson, cu un

ambet frumos. Nu-i un loc urât în care să-ţi petreci vara. Sunt fete peste tot.

— Merçi, Maggie. De parcă nu-mi e şi-aşa destul de greu cu facultatea, spuse Tom, legând un răsad de roşie pe arac.

— Am o idee. De ce n-o întrebi pe Nikki dacă nu vrea şi ea să lucreze pe timpul verii? în felul ăsta, pot să se spioneze unul pe celălalt şi să-ţi spună totul.

— Oh, e mult mai bine aşa, Maggie, spuse Tom, cu un genunchi pe pământ.

Robyn Carr

Se uită la ea şi clătină din cap.

— Pur şi simplu nu ştii ce să mai faci ca să-mi uşurezi viaţa, nu? Acum va trebui să-mi fac griji pentru amândoi. Dar şcoala rămâne prioritară.

— Păi, spuse Maggie, frecându-şi palmele, până începe vacanţa de vară, dacă veniţi după şcoală, o să vă dau de mâncare şi, când nu e multă agitaţie, puteţi să învăţaţi! Cel puţin, puteţi să încercaţi să învăţaţi.

— Lucrez cu tata de doi ani şi am note bune. Pur şi simplu nu vrea să se lipsească de o mână de lucru ieftină, spuse Jackson.

— Nu vrea să te uiţi după prea multe fuste, zise Sully.

1

— Oh? Există aşa ceva? întrebă Jackson, rânjind.

Campingul prinse viaţă sub razele soarelui. Lacul era încă prea rece pentru înot, dar femeile îşi suflecau pantalonii scurţi şi se întindeau pe şezlonguri, lângă apă. Maggie întinse două hamace, care se ocupară înainte să se depărteze câţiva paşi. Tot weekendul, magazinul fu plin de clienţi care luau gheaţă pentru lăzile frigorifice, cumpărau alimente care le lipseau, ca de pildă unt, sos J Tabasco, sare sau piper. Enid plecă devreme – nu venea de obicei în weekend, dar trecea pe acolo ca să se asigure că aveau tot ce le trebuie, de când cu operaţia lui Sully. i Fursecurile şi brioşele ei erau foarte populare.

Activitatea începuse şi în celelalte locuri din jurul lacului – zece căsuţe de închiriat pe malul opus, o tabără

de cercetase, o tabără episcopală, un camping al pădurarilor, cu toalete, dar fără servicii de spălătorie, duşuri sau magazin. Începeau să se pregătească pentru turiştii care aveau să vină să-şi petreacă vacanţa de vară acolo. f Câteva locuri de cealaltă partea a lacului aveau nişte chioşcuri cu alimente de bază, dar nu un magazin în toată regula. Un camping de familie de pe malul opus vindea motorină pentru bărci. Cei care aveau nevoie să facă ceva cumpărături trebuiau să aleagă între un drum la Leadville, la Timberlake sau la Sully.

Refugiul inimii

Maggie ţinea magazinul deschis ceva mai mult decât de obicei, bucurându-se de râsetele din jur şi de mirosul mâncării gătite la focul de lemne. Sully stătea la casă, şi Maggie ştia că nici nu se punea problema să plece şi să-l lase singur, deocamdată.

Se lăsă seara, aerul se răcori şi turiştii îşi aranjară scaunele de campanie în jurul focurilor de tabără.

Cal intră în magazin cu două farfurii acoperite.

— M-am gândit că poate n-ai avut timp să găteşti, spuse el.

— Ce ai acolo? îl întrebă.

— Uită-te şi vezi. Unde-i Sully?

— Face inventarul, spuse ea.

Dădu la o parte folia de aluminiu de pe una din farfurii.

— Oh, vai! exclamă ea.

Era un piept de pui, dezosat şi fără piele, tăiat fâşii, într-un sos uşor, înconjurat de broccoli, ardei, ciuperci, roşii cherry şi ceapă.

— Sosul?

— Iaurt aromatizat. Gustă-l!

Maggie luă furculiţa pe care i-o oferea Cal şi gustă.

— Uau! Ai făcut asta pe aragazul ăla al tău?

— Pe aragazul de campanie Coleman. Sunt un adevărat expert.

— Hmm, spuse ea, mestecând şi înghiţind. Imaginea-Vţi ce-ai putea să faci pe un aragaz adevărat. Ai fost în

oraş azi? Ca să iei ingredientele?

— Am fost ieri.

— Va trebui să ţin deschis ceva mai mult în seara asta, spuse ea. Sper că nu te culci devreme.

— Mă descurc eu, zise el. Cheamă-l pe Sully.

După ce mâncă de pe tejgheaua magazinului, Sully «duse în casă. Maggie spălă farfuriile şi i le dădu lui l. al. Apoi stinse o parte din lumini şi stătură o vreme pe veranda din faţă.

Robyn Carr

Stăteau unul lângă celălalt, cu picioarele pe balustradă. Magazinul era închis, în mod oficial, dar, dacă cineva venea şi avea nevoie de ceva, putea deschide uşa.

Cum nu veni nimeni, cei doi discutară. Încet. O cuprinse din nou cu braţul pe după umeri şi îi spuse că îi admira abilitatea de a schimba vitezele, de a fi flexibilă în acest moment important.

— E foarte generos din partea ta că ai pus nevoile lui deasupra nevoilor tale. Mulţi n-ar fi putut face asta.

— Chiar tu ai spus că exagerez, îi aminti ea.

— Aşa e, zise el, strângându-i umerii. Dar cred că o să fie bine pentru amândoi. Sunteţi importanţi unul pentru celălalt. Cred că aveţi grijă unul de altul. Şi asta e tot ce contează.

Maggie începea să se amorezeze. Se gândea la Cal înainte să adoarmă. Probabil că nu putea rezista unei voci blânde, calme, încrezătoare şi unui braţ sigur în jurul ei, îşi spuse. La medicină înveţi să venerezi calmul şi încrederea. Mai ales în cazul chirurgiei şi cu precădere într-o; specializare ca a ei, unde nu era loc pentru nicio umbră de îndoială, niciun tremur, nicio ezitare.

La un moment dat, existase o ocazie în care trebuise să ia, în mai puţin de un minut, o decizie care să schimbe viaţa unui om. Maggie îşi amintea cum îi tremurase-l ră genunchii, dar nimeni nu ştiuse. Era hotărâtă.

Probabil că nu la asta se gândise Jaycee când îi sugerase o pauză, şi cu siguranţă nici Maggie nu se gândise să se transforme în asistentă personală şi manager

de magazin.

Dar Cal reuşea, din fericire, să-i distragă atenţia de la toate astea. Vacanţele, excursiile şi campingurile erau în general locuri propice pentru idile şi aventuri amoroase; Şi nu conta dacă erai proprietarul. Era ceva legat de faptul că totul era trecător, de senzaţia că eşti rupt, o vreme, de viaţa reală. Fiindcă petrecuse multe weekenduri şi vacanţe aici, cu Sully, în timpul şcolii şi facultăţii, Maggie I căzuse şi ea de câteva ori victimă acestor cochetării. 1

Refugiul inimii

I îi plăcuse. Când fusese mai tânără, o durea când rea-lii astea lua locul iluziei şi tânărul de care se amorezase nu a suna sau nu o contacta pe e-mail. Dar nu dura mult. Acum vedea lucrurile aşa cum erau. Cal Jones cel sexy, pe care probabil că nici măcar nu îl chema aşa, nu avea; fie cu nimic diferit de ceilalţi. Era o fire practică şi îşi il. ulea seama de asta. Era minunat, grozav, îl ajuta pe tatăl ei, dar nu făcea decât să aştepte să treacă timpul şi ivea să plece curând în următoarea aventură. Însă atracţia pe care o simţea pentru el era reală. Într-una din seri, berea băută pe verandă, la apus, avea să meargă ceva mai departe. Spera. Nu se putea abţine. La urma urmei, trecuse ceva timp de când fusese în braţele unui bărbat.

Duminica locul era foarte agitat. Oamenii încercau Ci profite de ultimele ore de weekend, apoi îşi strângeau corturile şi echipamentul de campanie. În magazin era aglomeraţie – în ultima zi, turiştii rămâneau de obicei Liră provizii: bere, sucuri, covrigei, sandviciuri. Maggie era pe metereze, punea cumpărăturile în sacoşe, râdea împreună cu clienţii, le spunea că spera că se simţiseră bine şi aştepta cu nerăbdare seara, când agitaţia avea A se potolească. O fată încântătoare de paisprezece ani i frăţiorul ei de zece ani veniră după ouă – mai rămâneau încă o noapte, apoi o apucau pe traseu, cu rucsa – ui în spate, împreună cu părinţii lor. Erau doi copii Inimoşi, cu părul blond şi ochii albaştri, ca doi îngeraşi cu zâmbete adorabile. Se pare că vacanţa lor de primăvară începuse şi întreaga familie – mama şi tata erau amândoi profesori –

adora drumeţiile şi statul la cort, lut visul lor era să facă, într-o zi, traseul Continental

I ivide împreună.

— Mâine ne trezim devreme, mâncăm şi plecăm, îi puse Chelsea Smyth lui Maggie. Probabil că o să facem

Îl sută cincizeci de kilometri în vacanţa asta.

— Sper că aveţi de gând să vă antrenaţi serios pentru i I) T, îi spuse Maggie. Este o treabă de şase luni.

74 Robyn Carr

— Cred că m-aş putea descurca şi acum, îi spuse Chelsea.

— Şi eu la fel! insistă fratele ei, Rémy.

— Sper să fiu aici să vă felicit, când o să reuşiţi, spuse Maggie, dându-i fetei restul. Mult succes mâine!

— Maggie?

Ridică privirea şi întâlni ochii frumoşi, albaştri, ai bărbatului care urma la rând. Ochi pe care-i cunoştea atât de bine.

— Andrew. Ce cauţi aici?

— Am dus-o pe Mindy acasă ceva mai devreme şi speram să pot discuta cu tine. Rob Hollis mi-a spus că eşti aici, cu tatăl tău. Puteai să-mi spui şi mie.

— De ce? Suntem bine. Mai mult decât bine, spuse Maggie, băgând în pungă ouăle pentru copiii familiei Smyth. Sper că v-aţi simţit bine la noi şi vă urez un traseu fără peripeţii.

Aşteptă până când copiii ieşiră pe uşă şi se întoarse spre Andrew.

— Sunt cam ocupată. Ar fi trebuit să suni.

— Maggie, ce naiba faci? întrebă el, încruntându-se.

— Bag cumpărăturile în pungi, în principal.

— Nu, ce faci aici? Umblă vorba că ai renunţat la medicină.

— Nu-i chiar aşa. Am hotărât să fac o pauză, având în i vedere că mi s-a închis clinica şi nu mai prindeam decât i ture prin spitale, din când în când. Pe de altă parte, Sully are nevoie de mine, aşa că mi-a prins bine timpul liber. Nu am niciun pacient care să depindă de mine. I

— Când te întorci? o întrebă el.

— Sincer, nu-i treaba ta, nu crezi? i-o reteză ea.

— Ţi-ai pierdut cumva minţile? Eşti chirurg! Un chirurg, talentat. Nu poţi rămâne aici!

— Nu vreau să discut despre asta cu tine. Sincer, chiar ar fi trebuit să suni. Ca să nu mai baţi drumul degeaba.

— Nu mi-ai răspuns la telefon.

— Ei bine, există un motiv pentru asta. Nu mai suntom împreună.

— Dar sper că nu suntem duşmani. Haide, Maggie! I’utem sta de vorbă? Te rog? Trebuie să vorbim.

— E un moment prost, zise ea.

Sully apăru din spatele ei, din bucătărie sau din depoit. Deşi era trecut de şaptezeci de ani şi îşi revenea după i intervenţie pe inimă, părea să nu aibă nicio problemă cu auzul.

— Bună, Andrew, spuse el. Ce mai faci?

— Sully! Hei, mă bucur să te văd! spuse Andrew, prinindu-i mâna lui Sully şi scuturându-i-o energic. Arăţi rozav! Te simţi bine?

— Bine, bine. Nu mă dau în vânt după regimul alimentar, dar o să supravieţuiesc.

Andrew râse.

— Ai o culoare foarte bună.

— Mi s-a spus că o să ajung să arăt mai bine decât înainte. Arterele mi s-au lărgit şi oxigenul circulă mai Inne. Totuşi, nu-i un tratament de frumuseţe pe care l-aş recomanda.

— Nu pot spune că nu te înţeleg, zise Andrew, râzând. Mă bucur foarte mult să te văd. Ţi-a spus Maggie că am Minat? Ca să întreb cum te simţi?

— Posibil să-mi fi spus, mulţumesc. Dar suntem bine.

— Spune-mi, Maggie, te întorci curând în Denver? lui robă Andrew.

— Nu mi-am făcut încă niciun plan.

— Poţi să faci o pauză de câteva minute? Nu te reţin

mult.

— Sigur. Ne vedem în faţă.

Îl privi îndepărtându-se, ieşind din magazin în timp e doi bărbaţi intrau.

— Îi servesc eu, Sully, zise ea.

— Nu, du-te şi vorbeşte cu el. Nu mor dacă mă ocup vie doi clienţi.

Eşti sigur? întrebă ea.

Robyn Carr

— Nu mă mai cocoloşi. Eu, unul, sunt mult mai bine după intervenţia pe cord decât era el după operaţia la genunchi. Ai fi zis că a născut un pui de elefant. Şi să nu îndrăzneşti să mă foloseşti drept pretext ca să nu te întorci la muncă. Hai, du-te! Scapă de el.

Cuvintele lui o făcură pe Maggie să râdă uşor, deşi nu era nimic de râs în legătură cu Andrew. Era totuşi adevărat – făcuse mare caz după intervenţia la genunchi. Probabil că fusese prima lui experienţă de pacient în sala de operaţie.

— Nu stau mult, spuse ea.

— Stai cât vrei, răspunse Sully. Doar ai grijă să nu-l inviţi la cină.

Oh, Sully era supărat pe Andrew şi nu ştia nici jumătate din tot ce-i făcuse. Se întâmpla foarte rar ca Sully să se supere pe cineva, iar Maggie nici măcar nu-i povestise tot ce se petrecuse între ei. Pe de altă parte, instinctul lui Sully nu-l înşela aproape niciodată.

Andrew stătea sprijinit de maşină, cu telefonul în mână, scriind un mesaj sau verificându-şi e-mailurile. Se ridică în clipa în care o văzu ieşind din magazin şi coborând scările. Ce-i drept, era un bărbat foarte frumos. Îşi aminti prima oară când îi sugerase să ia cina împreună. Fusese foarte surprinsă – el voia să iasă în oraş cu ea! Era unul dintre acei bărbaţi cu o frumuseţe clasică – pometi şi bărbie parcă sculptate, înalt, cu părul blond-închis, cu ochi albaştri, izbitori, cu un fizic de invidiat. Şi era atât de drăguţ! Dar era medic la Urgenţe – oamenii ăştia trebuiau să aibă o anumită dăruire ca să poată face faţă oamenilor

speriaţi, chinuiţi de dureri. Trebuiau să fie agili şi îndemânatici. Pentru Andrew nu era o problemă să liniştească numaidecât pacienţii şi familiile şi să-şi termine repede treaba.

— Maggie, spuse el. Arăţi bine.

— Mulţumesc. Ascultă, nu ai ce căuta aici. Ai spus că s-a terminat. Hai s-o lăsăm aşa.

Refugiul inimii

— Haide, Maggie, n-a fost chiar aşa, o contrazise el, întinzându-se ca să-i ia mâna.

— Ba a fost exact aşa. Înainte să vin aici, înainte de atacul de inimă a lui Sully, ai spus că te deprimam, că nu mai rezişti. Fireşte, clinica mea se închidea, mă gândeam să cer falimentul, eram dată în judecată de familia unui adolescent de şaisprezece ani care murise pe masa mea de operaţie şi încercam să-mi achit facturile luând ture pe care alţi doctori nu voiau să le facă, în special noaptea şi în weekend, ca să pot merge la interviuri în timpul săptămânii. Oh, şi ţi-am spus? Tocmai pierdusem copilul. Copilul pe care eu îl voiam şi tu nu. Îmi pare rău că n-am fost mai veselă, dar asta-i situaţia.

Ridică din umeri.

— Îmi pare rău, scumpo, nu mai pot! îl imită ea. S-a dovedit că Sully avea nevoie de mine. Asta-i tot ce am de spus, Andrew.

— Ascultă, vreau să fim prieteni, zise el. Vreau să-mi ofer ajutorul dacă pot…

Maggie râse uşor.

— Vrei să fim prieteni? îl întrebă, uimită. Nimeni nu m-a tratat vreodată cu mai multă cruzime, Andrew. Mi-ai cerut să renunţ la copil pentru că nu îţi convenea ţie. Apoi te-ai enervat că eram îndurerată. Andrew, aşi uită-mă, te rog. Nu vreau să fim prieteni. Mi-am petrei ut doi ani fiind prietena ta. Asta a însemnat să-mi iau i concediu ca să am grijă de tine când ai făcut operaţia de menise, să te ascult văicărindu-te întruna în legătura cu fosta ta soţie şi plângându-te neîncetat de condiţiile de lucru de la Urgenţe. Să fim prieteni pare să însemne ca eu să fiu

mereu lângă tine şi mereu veselă, indiferent i e se întâmplă în viaţa mea. Dar, când eu am avut nevoie de tine, nu ai fost disponibil. Iar asta nu-mi convi-ne. Te rog să pleci.

— Maggie, spuse el cu acea voce adâncă şi calmă. I'lângi.

Robyn Carr

— La dracu'! zise ea, ştergându-şi obrajii. Am terminat. Nu mai avem ce discuta. Nu te-aş primi înapoi nici dacă m-ai ruga în genunchi. Nu pot fi cu un om atât de egoist.

— Nu e drept, spuse el. Ai fi vrut să mint? Când mi-ai spus că eşti însărcinată, ţi-am spus adevărul. Am o fiică şi o fostă soţie care nu e în toate minţile şi nu, nu aveam de gând să fac şi alţi copii. A fost unul dintre primele aspecte pe care le-am discutat când am început să ieşim împreună. Ai spus că înţelegi perfect.

— Nu eram însărcinată atunci!

— Fii rezonabilă – a fost un accident, zise el.

— Pleacă!

Se răsuci pe călcâie şi ocoli magazinul, intrând pe uşa din spate. Se strecură în baia de lângă debara şi se uită în oglindă. Da, chiar plângea. Din nou.

În medicină, toată lumea venera stoicismul, de unde şi ascunsul pe scările de serviciu. Odată, se ascunsese într-o baie şi plânsese până rămăsese fără lacrimi după ce pierduse o tânără şi copilul pe care aceasta îl purta, deşi şansele de a-i salva fuseseră aproape inexistente. O rană provocată de o împuşcătură – o tragedie. Fusese apoi un atac armat la un liceu, un maniac care trăsese la întâmplare. Câţiva copii fuseseră răniţi şi reuşiseră să îi salveze – pe toţi! Dar efectul asupra ei fusese acelaşi – plânsese până simţise că i se face rău. Asta se întâmplase pe când era în Chicago şi îşi făcea stagiatura cu Walter. Violenţa şi cruzimea incidentului aproape că o sufocaseră. Odată ce începuse să-şi practice meseria, învăţase să-şi ascundă aceste emoţii mult prea puternice. Dar din cauza unui bărbat nu mai plânsese de la şaisprezece ani.

Dar nu plângea nici acum după un bărbat, îşi aminti ea. Plângea după relaţia pe care o avusese şi după copilul pe care îl pierduse.

Andrew, sensibilul medic de la Urgenţe, o părăsi se pentru că îi era greu să facă faţă pierderii suferite

Refugiul inimii

*. itegoric, nu bănuise că era atât de inflexibil, atât de rece. Cu siguranţă, exista o lecţie de învăţat din poveşti ca asta. Şi Maggie era hotărâtă să o găsească.

Îşi stropi faţa cu apă rece, se şterse şi se întoarse în magazin. Şi, fireşte, cine stătea lângă Sully, cu o expresie îngrijorată, dacă nu Cal?

— Ei, Calistoga, s-ar părea că eşti peste tot, nu?

— Eşti bine, Maggie? întrebă el.

— M-am enervat doar puţin, atâta tot. Fostul iubit…

— M-am prins, zise Cal.

Se uită la ceas.

— Ce-ar fi să te duci acasă şi să vezi ce poţi să pregăteşti la cină pentru tine şi Sully? Rămân eu aici până la închidere.

Maggie îşi trase nasul.

— Mănânci şi tu cu noi?

— Mulţumesc, dar am mâncat deja.

— E devreme, spuse ea.

— E-n regulă, Maggie, zise el. Fă o pauză. Stai puţin mgură.

— Serile de duminică pot fi cam… Eh, la naiba! Am plecat.

Capitolul 5

NM există moştenire mai bogată decât sinceritatea.

William Shakespeare

După ce Maggie ieşi din magazin, Cal se uită la Sully.

— Pun pariu că nu ajunge prea des în starea asta, spuse el.

În ce stare? întrebă Sully, dar se încrunta.

— Supărată. Înlăcrimată. Zdruncinată. Ce i-a făcut?

— Habar nu am, dar sunt sigur că nu mi-ar plăcea, il. că aş afla.

Cât timp a fost prietenul ei?

— Doi ani. Dar nu aş zice că i-a fost cine ştie ce prieten.

— I-ai spus vreodată asta lui Maggie?

Sully râse, dar fără umor.

— Ţi se pare că Maggie ar fi genul de persoană căreia să-i spună vreodată cineva ce să facă? Uneori, face chiar pe dos. Încerc să nu mă amestec în treburile ei. Nu că ar găsi cu cale să facă şi ea acelaşi lucru.

Rămăsese mult de strâns, de curăţat şi măturat, după ce ultimii vizitatori de weekend părăsiră campingul. Cei care plecaseră, îşi strânseseră bagajele şi o luaseră din loc până la şase, cel mai târziu. Cinci locuri de cort şi o căsuţă erau încă ocupate şi, din câte spunea Sully, toţi aveau de gând să rămână ceva mai mult.

— Să ne aprovizionăm? întrebă Cal.

— Nu chiar în seara asta, spuse Sully.

— Pun pariu că, în mod normal, nu pleci din magazin până nu-i gata pentru deschiderea de a doua zi dimineaţă, spuse Cal.

— În mod normal nu obosesc. Vara, când vremea e caldă, eu şi Tom aranjăm frumuşel magazinul miercu-rea, ziua cea mai lejeră din săptămână. Când este Enid la magazin, petrec mai mult timp în grădină şi pe teren, dar weekendurile mă găsesc întotdeauna aici, gata pentru oricine. Noaptea mai dau câte o tură înainte să mă duc la culcare, dar rar se întâmplă să am vreo problemă. Acum un an am făcut peumonie – am rămas puţin în urmă cu magazinul, dar am avut foarte puţini ciudaţi şi beţivi, aşa că cel puţin a fost linişte. Nu ştiu cum am reuşit să fac peumonie tocmai când se încălzise vremea, dar nu am avut niciodată prea mult noroc, în afară de Maggie. Maggie este cel mai mare noroc pe care l-ar putea avea un bărbat, şi nici măcar nu m-am străduit prea tare. Imaginează-ţi ce-ar fi ieşit atunci.

Cal zâmbi. Peumonia îl făcu să zâmbească. Dacă nu-i acordai deosebită atenţie unui om ca Sully, ai fi putut

crede că nu era extraordinar de deştept. Dar Cal acorda

Itenţie. Sully avea o minte brici şi era înzestrat cu acea calitate de a citi în sufletul omului pe care puţini oameni o au.

— Unde e soţia ta, Sully? întrebă el, direct.

— Phoebe? E în Golden, măritată cu cineva care o merită.

— Încă mai… ştii tu… Îţi mai e dor de ea, uneori?

— Dacă mi-e dor de Phoebe? Dumnezeule, nu! Nu mi-e dor de Phoebe. E cea mai mare pacoste pe care am cunoscut-o vreodată. E o pacoste pentru toată lumea. Săraca Maggie, e tot ce am de spus. Încearcă să aibă grijă de maică-sa. Phoebe…

Râse şi clătină din cap.

— Nu ştiu ce-a fost în mintea mea. Cred că am fost beat.

Cal râse împreună cu el.

— Ei, ce crezi c-a fost? întrebă el. Nimeni nu se îmbată chiar atât de tare. Trebuie să fi fost frumoasă. Sau dulce. Sau ceva.

— Oh, puteam să beau destul de zdravăn pe vremea aia. Dar Phoebe era foarte frumoasă. Şi amuzantă şi dulce, dar, Dumnezeu mi-e martor, n-a durat mult. N-ar fi trebuit să o aduc aici – nu era de ea. Oriunde se uita, găsea ceva de criticat. Era dificilă. Tristă, nefericită.

— Ce crezi că nu era în regulă? întrebă Cal.

Sully se gândi o clipă.

— Ei bine, sunt sigur că a fost vina mea, în cea mai mare parte. Am fost în Vietnam şi nu m-am întors tocmai întreg de acolo, dacă mă-nţelegi. Trebuia să mă liniştesc, să-mi potolesc gândurile şi sufletul, dar n-am avut răbdare. Făceam prea multă gălăgie ca să stau să ascult vocea aia interioară. Ascultam în schimb vocea sticlei. Phoebe mă cicălea în legătură cu băutura, aşa că beam şi mai mult. Şi Phoebe? E una din acele persoane veşnic flămânde, dacă ştii ce spun.

Cal se încruntă.

— Flămânde?

Sully clătină din cap.

— Nu era niciodată mulţumită. Cred că a încercat, dar nu a reuşit. Nu am înţeles decât abia atunci când a plecat şi a luat-o pe Maggie cu ea. Atunci mi-am dat seama. Este un sentiment cumplit să-ţi doreşti ceva ce nu poţi avea.

Puse o mână pe umărul lui Cal.

— Hai, du-te, Cal. E o seară frumoasă. E răcoare, dar cerul e senin. S-ar putea să plouă zilele următoare, aşa că bucură-te de vreme cât mai poţi.

— Dacă ai nevoie de ajutor, ştii unde să mă găseşti.

Cal îl privi pe Sully punând semnul de ÎNCHIS pe uşă şi se duse la rulota lui. Avea impresia că Sully tocmai îi împărtăşise mai multe decât îi spusese vreodată propriei fiice, a cărei absenţă, cu mulţi ani în urmă, îl umpluse de o foame cumplită şi dureroasă. Credea că era posibil ca Sully să nu-i spună niciodată fiicei lui că o considera cea mai mare realizare a vieţii sale. Nu era vreo expresie sau vreo inflexiune a vocii. „E doar felul în care nu spunem cele mai importante lucruri celor mai importanţi oameni din viaţa noastră”. Aşa era firea bărbaţilor.

Făcu un foc lângă lac, într-o vatră de cărămidă care era de multă vreme acolo. Nu ar fi putut fi mai evident nici dacă ar fi făcut focul direct pe verandă, dar ea nu veni.

„Ar fi trebuit să o sărut”, îşi spuse. În ultimele seri, venise mereu seara la focul lui şi stătuseră de vorbă. Uneori băuseră o bere împreună, alteori stătuseră doar alături, vorbind în întuneric. Nu îşi dădea seama ce-i dezvăluia. Admiraţia pentru Sully, îngrijorarea ei, supărarea faţă de tot şi toate, ca şi cum nu şi-ar fi găsit locul pe nicăieri. Dar Cal nu s-ar fi gândit la o inimă frântă.

„Ar fi trebuit să o sărut înainte să vină el şi să o facă să-şi dea seama cât de singură se simte”.

Îi plăcea furia ei, care îi făcea pielea marmorată. Era doar o presupunere, dar bănuia că furia o făcea să plângă

Refugiul inimii la fel de des ca tristeţea. Ar fi vrut ca

Lynne să fi avut mai mult spirit de luptă în ea. Poate că avusese, la început, dar fusese repede redus la neputinţă. Îi plăcea ro-busteţea lui Maggie. Gândul îl făcu să râdă – ce femeie ar fi vrut să fie admirată pentru aşa ceva?

Îi trecu prin minte gândul că un bărbat deştept ar fi luat-o din loc, înainte ca lucrurile să se complice. Dar era deja prea târziu pentru asta. În clipa în care îi spusese că fusese dată în judecată, trimisese o cerere pentru licenţă de practică Baroului din Colorado. Colorado avea reciprocitate cu Michigan. Nu trebuia să dea din nou examenul de barou în statul acesta, dar trebuia să facă o cerere. Dăduse o singură referinţă. Pe Sully. Era posibil nici să nu-l întrebe vreodată.

O parte din el se gândea că ar fi putut s-o liniştească pe Maggie să afle că nu era doar un vagabond fără casă şi fără vreun rost pe lume, ci specialist în drept. Totuşi, nu-i spusese. Nu încă. Nu era pregătit încă să-i spună chiar totul. Existau încă anumite chestiuni care erau prea personale.

Rămase lângă foc, gândindu-se. îi lăsă timp să-l găsească. Nu alimentă focul, îl lăsă să se stingă. Apoi se ridică şi se duse să o caute. Dacă era nevoie, o să bată la uşa ei şi-o să-i spună să iasă. Rutina lor îl făcuse fericit. Nu ştia dacă începea în sfârşit să-şi rezolve problemele sau dacă avea legătură cu locul – punctul în care Continental Divide separa estul de vest, unde totul părea echilibrat. Probabil era doar faptul că de aproximativ doi ani căuta o înţelegere mai profundă, încerca să se descopere pe sine, şi în sfârşit dăduse fix peste asta. Din pură întâmplare.

Maggie stătea pe treptele verandei din spate, în întuneric. Nu făcuse focul.

Ce vedea de acolo? Grădina, care, deocamdată, era doar o fâşie de pământ.

— Aici erai, îi spuse. Te ascunzi.

— Nu e o noapte bună, Calvin, zise ea.

Robyn Carr

— Bine, înţeleg. Te-am aşteptat lângă lac. N-ar trebui să faci asta, ştii? Să-mi aduci câte o bere seara, să stai

lângă mine pe întuneric şi să vorbim, apoi să te închizi în tine. Nu o să ştiu cum să mă port mâine.

— Nu te purta în niciun fel, îl sfătui ea. Încearcă să fii normal. Firesc. Nu ai văzut nimic, n-ai auzit nimic. Poartă-te ca un bărbat obişnuit, fericit că nu ştie nimic.

— Nu sunt genul ăsta.

— Celebrele ultime cuvinte, zise ea.

— Te-a rănit, spuse Cal. M-am gândit că poate vrei să vorbim despre asta.

— De ce, eşti terapeut? Ce-i cu toată înţelegerea şi sensibilitatea asta? Pentru că bărbaţii pe care-i cunosc eu nu-s ca tine. Nu le pasă ce simte o femeie. Le e frică de sentimentele unei femei. Şi refuză să admită că au şi ei sentimente şi, mamă-mamă, ce eforturi fac să le ascundă. Să se apere.

— Ei, în cazul ăsta mă simt onorat. Crezi că nu sunt ca bărbaţii pe care-i cunoşti tu?

Se aşeză pe scări, lângă ea.

— Ai fost îndrăgostită de el?

Maggie ridică din umeri.

— Probabil că nu.

— În cazul ăsta, stai bosumflată pentru nimic.

— M-a rănit, atâta tot. Poate că avea dreptate.

— Mă îndoiesc. Dacă ar fi avut dreptate, Sully l-ar fi plăcut. Şi nu-l place.

— Mie nu mi-a spus niciodată asta, zise Maggie.

— Pentru că e bărbat, spuse Cal, râzând.

O cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Trebuia să te fi sărutat aseară sau cu o seară în urmă. Ar fi trebuit să te sărut înainte ca un nenorocit de fost iubit să apară în peisaj şi să te lase cu sentimentul că-ţi lipseşte ceva.

Maggie nu se putu abţine şi râse.

— Caraghios arogant! Ce te face să crezi că săruţi atât de bine?

Refugiul inimii

O întoarse spre el. O prinse atât de brusc, încât braţele îi fluturară asemenea aripilor unei păsări. Scoase

un strigăt, dar i-l acoperi cu buzele, îi cuprinse strâns lalia, o ţinu aproape şi îşi mişcă insistent buzele peste»la ei, concentrându-se să facă treabă bună. Se potriveau perfect şi considera că era posibil să fie unul dintre cele mai remarcabile săruturi ale lui. Îşi ţinea ochii închişi, dar ştia că, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut că ai ei erau deschişi. Îşi înclină gura peste a ei şi o sărută mai adânc, deschizând buzele doar atât cât să i le poată mângâia cu limba pe ale ei, să o îndemne să le depărteze puţin.

Braţele ei se strânseră în sfârşit în jurul lui. Asta spera, asta aştepta. Buzele ei se deschiseră puţin. Apoi oftă, şi o simţi cedând, cufundându-se în sărutul lui. Se concentra pe asta, transformând sărutul într-o experienţă minunată, care să dureze cât mai mult. Maggie era lipită de el şi Cal simţea că se potriveşte perfect. Când simţi că reuşise să o ameţească cu sărutul lui, îşi depărtă încet buzele. Dar nu-i dădu drumul. Avea ochii închişi acum, asta era sigur. Capul îi era înclinat pe spate, bărbia uşor ridicată şi respira uşor întretăiat.

Fără să deschidă ochii, spuse:

— Neah, n-a fost chiar aşa de grozav.

— A fost fantastic şi ştii foarte bine, zise el, apoi îi muşcă uşor buza de jos. Dar, dacă n-a fost perfect, sunt dispus să mai încerc până-mi iese.

— Bine, zise ea cu răsuflarea tăiată, aplecându-se spre el.

Cal era fericit să-i facă pe plac, mai ales dacă asta o făcea să se simtă mai bine, cum fără doar şi poate îl făcea pe el. Nu îi stătea în fire să gândească prea mult în timp ce săruta o femeie, dar, în cazul ei, încercă să o facă. Îşi aminti că era ceva perfect normal. Rezonabil. Era deja la camping de câteva săptămâni bune. Începuse să se ataşeze de locul acesta. îi plăcea să dea o mână de ajutor în prăvălie, îi plăceau localnicii care treceau pe acolo, lacul era încântător. Apoi Sully şi Maggie veniseră acasă

Robyn Carr şi locul căpătase o cu totul altă dimensiune. Cal era ocupat şi începea să simtă că era nevoie de el. Întotdeauna îi plăcuse să se simtă util.

Orăşelele din împrejurimi erau prietenoase şi uşor excentrice şi nu găseai peisaje mai frumoase în toată ţara. Iar Cal văzuse o mare parte din ţară.

Apoi era Maggie. Da, cunoscuse destul de mulţi doctori, dar nu mai sărutase niciodată vreunul. Şi cu siguranţă nu unul în pantaloni scurţi, kaki, şi bocanci înalţi, de tură.

Se îndepărtă încet de buzele ei.

— Mă descurc mai bine? întrebă el.

— Mediocru, până acum, zise ea.

— Lasă-mă să mă odihnesc un minut, apoi mai fac o încercare. Hai să bem ceva. Am nişte brandy în rulotă.

— Brandy? făcu ea. Bleah! Ăsta-i pentru lichiorul de ouă.

— Putem să dăm o spargere la magazin, sugeră el.

Maggie îşi pipăi buzunarul şi, când simţi cheia, zâmbi.

— Haide!

Nu o lăsa să se depărteze prea mult de el. O cuprinse cu braţul pe după talie şi merseră împreună de pe veranda din spatele casei ei până la cea din spatele magazinului. Maggie descuie uşa din spate.

— Să nu aprinzi lumina, că o să vadă oamenii şi o să vină după câte ceva.

— Unde-i Sully?

— Se pregăteşte de culcare. Nu mai are atât de multă energie. Adevărul e că niciodată nu s-a culcat prea des după nouă, nici când era în formă maximă, pentru că se trezeşte foarte devreme. Vezi să nu te împiedici de ceva, îi spuse, în timp ce intrau în magazin.

Singura lumină venea de pe veranda din faţă. Nu-i deranja dacă oamenii se adunau acolo şi foloseau mesele după ce se închidea magazinul, dar, cum era o noapte

Refugiul inimii răcoroasă de aprilie, la munte, oamenii preferaseră propriile focuri de tabără şi veranda era goală.

Maggie se duse în spatele barului, şi Cal se aşeză pe unul din scaunele înalte.

— Ce doreşti?

— Chivas. Sec.

Aplecă sticla peste două pahare, apoi o puse pe bar.

— Acum, vino aici, zise el. Nu vreau barul ăsta între noi. Vreau să stăm împreună. Aici.

Nu protestă. Se aşeză pe unul din scaunele înalte, cu faţa spre el. Era gata să fie sărutată din nou. Îi trase genunchii între picioarele lui depărtate, aducând-o ceva mai aproape.

— Sully ţi-a vorbit vreodată despre mama ta? Despre momentul în care s-au despărţit şi au divorţat?

— Uneori. Nu discutăm prea mult despre asta. A fost un moment greu pentru toată lumea. De ce?

— Mi-a spus câteva lucruri. Am observat în ultimii ani că, uneori, bărbaţii nu spun lucrurile pe care ar trebui să le spună celor care contează pentru ei. Încearcă să fie puternici, protectori şi uită să spună lucruri importante oamenilor pe care îi iubesc. A spus că eşti, de departe, cel mai mare noroc pe care l-a avut în viaţa lui.

Maggie zâmbi.

— Cred că ştiam că aşa simte, dar nu mi-a spus-o niciodată. Nu l-am văzut pe tata timp de cinci ani şi l-am urât în timpul ăsta. După ce am început să ne vedem din nou, îl întrebam constant de ce a lăsat lucrurile să se întâmple aşa. De ce nu a luptat? A spus doar că nu se considera un tată bun şi că mi-era mai bine cu Walter.

— Ţi-a povestit vreodată despre război, despre şocul posttraumatic?

— Ce?

— Mi-a spus că Vietnamul l-a dat peste cap. Fireşte, ştii că a luptat în Vietnam, nu?

Maggie dădu din cap şi sorbi din pahar.

— Nu ştiam că a existat vreo problemă. De ce crezi că ţi-a spus ţie toate astea?

— Mi s-a părut ceva spontan. Se gândea la tine, după întâlnirea pe care tocmai o avuseseşi cu… Cum îl cheamă pe iubitul tău?

— Fostul. îl cheamă Andrew.

— Cred că de-asta a vorbit despre nişte chestiuni personale. A mai spus şi că mama ta e o pacoste.

De data asta, Maggie râse.

— N-o să te surprindă să afli că l-am mai auzit spunând asta. De cel puţin zece mii de ori. Şi e destul de corect. Phoebe este extrem de dificilă. Dar universul o s-o ajungă din urmă. Walter e mai în vârstă decât Phoebe. E neurochirurg, e bogat, şi a avut foarte mare grijă de mama şi de mine. Este în formă excelentă, e sănătos şi plin de energie şi mai tot tipul pe terenul de golf, dar are şaptezeci de ani, la fel ca Sully. Phoebe are doar cincizeci şi nouă, este destul de tânără, pentru o femeie sănătoasă. Întotdeauna a avut nevoie de cineva care să aibă grijă de ea şi să-i facă mofturile, iar Walter cu siguranţă a făcut toate astea. Dar s-ar putea ca ea să ajungă în cele din urmă să fie cea care să aibă grijă de el.

— Sau s-ar putea să-l bage într-un azil şi să întoarcă spatele întregii poveşti, spuse Cal.

— Walter s-a dovedit a fi un băiat bun. Dacă nu ţi-ai dat seama, Phoebe a fost de două ori o soţie decorativă, deşi sunt sigură că Sully nu şi-a dat seama de asta. Pentru Sully, cred că a fost doar o fetiţă drăguţă şi nostimă. Sunt sigură că nu şi-a imaginat niciodată că o să aibă prea mult de furcă cu ea. Cred că îl iubeşte pe Walter. Şi ştiu că Walter o iubeşte pe ea.

— Ştii, uneori vârsta nu are prea mare importanţă. Sănătatea lui Phoebe ar putea să cedeze înaintea celei a lui Walter. Nu se ştie niciodată, spuse Cal, luând o înghiţitură. Şi acum că Sully se simte mult mai bine.

Refugiul inimii

* e ai de gând să faci? o întrebă. Au trecut câteva săptămâni bune, îţi mai aminteşti măcar de ce-ai venit aici?

— Oh, Cal, nu începe şi tu! Zău, îmi ţii predici să mă în torc la muncă?

— Am spus eu asta? Te-am întrebat doar ce te-a adus aici.

— Se strânseseră multe, zise ea. Nu numai că mă simţeam depăşită, dar începusem să nu mai am nici de lucru. Nu ştiam ce să mai fac. Apoi Andrew…

Întoarse capul.

— Ce? zise el.

— A spus că nu mai suportă – că nu mai poate face faţă problemelor mele. A spus că storceam viaţa din el. I I a terminat relaţia, nu eu. Iar partea cea mai amuzantă e că nici măcar nu locuiam în acelaşi oraş. Ne trimiteam SMS-uri, vorbeam la telefon, ne scriam e-mailuri, ne vedeam când puteam – la două zile sau la două săptămâni. E drept că aveam mult prea multe probleme, Jar m-am uitat peste mesaje şi peste e-mailuri – nu erau numai despre problemele mele. Erau prietenoase, pline de comentarii spirituale şi de afecţiune, îl întrebam despre el, despre viaţa la Urgenţe, despre fiica lui. Ba chiar el se plângea mai mult de problemele lui de custodie i de pensie alimentară decât vorbeam eu despre ce mi se întâmpla mine. Mi-am dat seama că eu n-aveam voie să am nicio problemă. Trebuia să fiu mămica lui, iubita lui, susţinătoarea lui. Şi am căzut în dizgraţie când am început să am şi eu nevoi. Voia să mă duc la terapie, să apelez la ajutorul unui profesionist ca să mă pot întoarce la muncă. Nu la munca mea de chirurg, ci la cea de susţinător particular.

Făcu o pauză şi trase adânc aer în piept.

— Până la urmă prietena mea cea mai bună, care e şi doctorul meu, mi-a spus: „Pleacă din oraş o săptămână au două. Odihneşte-te”. Nu aveam niciun motiv să n-o ascult. Am fost recunoscătoare pentru imbold.

Cum dracu’ şi-a imaginat că poate primi asemenea atenţie şi răsfăţ de la un neurochirurg? Nu eşti şi aşa prea copleşită de munca de zi de zi ca să iei sub aripa ta un băieţel neajutorat?

Nu spuse nimic preţ de câteva clipe.

— Oh, îmi place de tine, Callum. De unde eşti?

— De pe peste tot. Dacă el nu făcea nimic pentru tine…

— De ce-am mai stat cu el? După ce mi-a dat papucii, mi-am pus şi eu întrebarea asta. Era confortabil, din multe puncte de vedere. Aveam pe cineva cu care să vorbesc, cu care să mă joc, lângă care să stau la un film prost. Cineva cu care să merg la un restaurant, cineva cu care să fac dragoste. Apoi însă m-a părăsit şi aproape că mi-a spus în faţă că era vina mea.

Cal rânji.

— N-o să ai probleme să găseşti pe cineva care să-i ia locul. Poate că pe-aici o să fie ceva mai greu. Dar, după ce te întorci în Denver…

— De când sunt aici, de când Sully se simte mai bine, am început să mă simt aproape normal. O să mai profit o vreme de situaţie. Ţinând cont că nu am o slujbă.

— Te-ai plictisit de viaţa de chirurg?

— Nu poţi să te plictiseşti în domeniul meu. Nu ai când să te plictiseşti. Presiunea este prea intensă, iar şansele de nereuşită, în ciuda progreselor făcute, sunt încă mult prea mari. Nu te plictiseşti niciodată. Dar cred că devenisem dependentă – este absolut fascinant. Totuşi, s-ar putea să fac o schimbare. O să mă gândesc la asta o vreme. Îmi place aici. Totul e simplu, lipsit de complicaţii, spuse ea, aplecându-se spre el, pentru un sărut.

Avea gust de Chivas şi chef de joacă, şi Cal începea să se gândească să meargă mai departe.

— Dar tu, Calico? Nu ai o slujbă, eşti aici de câteva săptămâni bune, nu ai nicio femeie, nu laşi impresia că ai face ceva…

Refugiul inimii

— Să-ţi fie ruşine! Ţi-am săpat toată grădina! Ţi-am aranjat rafturile în fiecare zi, pescuiesc pe doc, bat toată zona la pas şi fac focul pentru tine în fiecare seara. Apoi te las să vorbeşti. Am fost foarte ocupat, în ultima vreme.

— Ce te-a adus aici?

— M-am uitat la harta traseului Continental Divide M, din New Mexico până în Salida, peste Munţii Stâne oşi, e totul îngheţat. Nu-mi place frigul. Aştept să se lupească zăpada, apoi mă apuc serios de treabă. Când. mi plecat de

la Disney World am hotărât să-mi aloc şase luni pentru hoinăreală, apoi o să mă opresc undeva şi

O să mă întorc la treabă. Fac şi eu ce faci tu. Am luat o pauză. Mă gândesc.

— Ai terminat liceul?

— Da, zise el, râzând.

— La facultate ai fost vreun pic?

— Da, spuse el, încercând să pară ceva mai serios. Am audiat literatura. Sunt un romantic.

— Apoi te-ai specializat în psihologie… îl îmboldi ea.

— Mă tem că nu. N-ar trebui să-mi urmezi niciodată laturile, nici să-mi povesteşti visurile tale, decât dacă Mint inofensive.

— Ai vrut să te faci profesor? întrebă ea.

— Chiar am fost, o vreme. O perioadă scurtă, dar memorabilă – şase luni în ceva ce se numea o academie de

1 arbaţi, unde cel mai în vârstă „bărbat” avea şaptesprezece ani. Cred că mă pricep mai bine la fete. Mi-a plăcut mult postul de la Resurse umane…

Îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi se aplecă spre ea.

— Pentru că ţi-a picat o fătucă în pat.

— Am considerat asta un avantaj, nu o parte din slujbă.

— Chiar mi-ar plăcea să o văd pe prinţesa asta într-o zi…

Cal hotărî că era timpul să vorbească mai puţin şi să

sărute mai mult. Ea era la fel de bună ca el. Se apropie mai mult şi mai mult, mâinile ei îi mângâiau umerii.

Robyn Carr gâtul, capul. îi plăcea să simtă degetele unei femei în părul lui. Respira greu, la fel şi el.

— Am un cort foarte încăpător, spuse el, peste buzele ei.

— Nu cred c-ar fi o idee prea bună.

— Îţi faci griji în legătură cu Sully?

— Îmi fac griji pentru mine, spuse ea, accentuând cuvântul. Cine ştie ce boli ai luat de prin parcul ăla.

Cal râse.

— O să fie foarte greu să fac serios dragoste cu tine dacă te ţii de glume. Nu am nicio boală. Doar foarte multă pasiune.

— De cât timp de gândeşti la asta? îl întrebă.

— Exact?

— Când te-ai gândit prima oară, concret?

— Cred că… atunci când m-ai întrebat dacă sunt vagabond, zise el. Aveai un aer foarte dominator.

Apoi zâmbi peste buzele ei.

— N-o să te bat la fund, oricât o să-mi ceri.

— Aaah…

— Şi de ce-ai vrea asta? Dincolo de faptul că eşti bărbat?

— Eşti atât de drăguţă, Maggie, spuse el, tandru, strecurându-i o şuviţă pe după ureche. Şi ai un corp deosebit de sexy. Şi ai atâta grijă de tatăl tău. Bine, asta nu are nicio legătură cu sexul, dar faptul că eşti o persoană grijulie te face cu atât mai plăcută. În mare? Eşti frumoasă şi deşteaptă. Iar eu mă dau în vânt după combinaţia asta. Mă dă peste cap.

Maggie oftă.

— Bine, Calypso. Dar, dacă mă părăseşti mâine în zori, să ştii că vin după tine. O să te prind şi-o să te pedepsesc.

Îi luă faţa în mâinile lui.

— Ascultă-mă, Maggie. Vreau să explorez vara asta. Dar n-o să plec fără să-mi iau rămas-bun. Pentru că asta ar fi oribil şi, dacă mi-ai face tu mie aşa ceva, aş fi dezamăgit. O să facem dragoste, o să râdem, o să ne jucăm şi, când

Refugiul inimii v remea va fi suficient de caldă cât să nu risc să fiu prins într-o avalanşă, o să plec pe traseu, pe Continental Divide. De săptămâni bune tânjesc după două lucruri: după tine şi după traseul ăsta. După tine mai mult.

— Promiţi?

— Da. Deşi nu am o experienţă bună cu promisiunile.

— Nu le ţii?

— De obicei, le ţin prea mult, zise el. Hai să ieşim prin paté.

Maggie îl luă de mână şi merseră împreună la rulota lui. Era mai degrabă un cort, dar se deschidea din spatele unei remorci micuţe şi pătrate, agăţate de maşina lui. le teren. Baza era din metal, partea de sus din pânză.

I ra spaţios pentru un cort. Aproape că se putea sta în picioare înăuntru. Totuşi, nu era prevăzut cu un pat pentru doi. Erau doar două paturi de campanie, destul. le lărgi, de-o parte şi de cealaltă, cu spaţiu la mijloc.

— Să sperăm că n-o să avem nevoie de prea mult loc, i se ea.

— Avem tot spaţiul care ne trebuie, spuse el.

O trase lângă el şi, după ce-şi scoaseră ghetele, se dezi t acară unul pe celălalt în timp ce se sărutau. Ea se grăbea şi el o încetinea.

— Nu te grăbi, Maggie, şopti el, sărutându-i gâtul şi pieptul. Hai să savurăm momentul.

— Nu ni se văd siluetele prin cortul ăsta, nu? întrebă ea. Şi nici nu ne poate auzi nimeni, nu?

— Ai crescut într-un camping şi nu ştii? Dacă faci mult pomot, e posibil să-l trezească cineva pe Sully şi să-i spună că un dement torturează o pisică…

Maggie scoase un geamăt şi se întinse pe patul lui. v al scoase ultimele haine de pe ea. Viaţa era frumoasă, r. i spuse Maggie. Se epilase fără să se gândească vreo. lipă că ar putea face sex din nou. Era un miracol.

Se simţise atrasă de el din clipa în care îl cunoscu „dar pentru ea asta nu se traducea numaidecât într-o

Robyn Carr partidă de sex. Crezuse doar că era foarte chipeş, pentru un vagabond. Însă abia după ce vorbise cu el o cucerii se Era deştept. Ar fi trebuit să-şi dea seama că studiase literatura. Vorbea foarte bine. Dar pentru Maggie călcâiul lui Ahile era să i se spună că e drăguţă. Nu era obişnuită cu asta. Şi nu doar drăguţă, atât de drăguţă.] Oamenii nu-i spuneau ei aşa ceva. Spuneau chestii de genul: „Sigur că eşti drăguţă, Maggie!” sau „Eşti o femeie foarte atrăgătoare”. Era banală. Cu siguranţă, nu era urâtă. Dar nu avea nimic special – păr şaten, ochi căprui, dinţi drepţi. Era întotdeauna prima aleasă într-o

echipă la sport, dar, dacă era vreo piesă în şcoală, primea rolul mătuşii sau pe cel al surorii, în timp ce fetele frumoase erau Cenuşăreasa sau Albă-ca-Zăpada. Fetele acelea care, odată ce creşteau, ajungeau să fie prinţese la Disney World.

Mâinile lui pe corpul ei erau delicioase. Gura lui era divină.

Era hotărât să nu se grăbească, să o mângâie şi să o dezmierde încet. Gemea şi se zvârcolea sub el, simţind dorinţa crescând în ea, dar el continua să o sărute, să (o mângâie, să o zgârie cu dinţii. Ştia parcă exact cum să o atingă, cum să-şi folosească buzele şi limba. Îi aduse sfârcurile la viaţă cu buzele lui experte. Apoi coborî sărutând-o pe abdomen, până între picioarele ei, unde limba lui o tortură o vreme, în timp ce ea strângea din dinţi ca să nu facă zgomot, strângându-i umerii între degete. Apoi urcă din nou, tot sărutând-o, până la gură.

— Cred că aş putea face tot timpul ăsta, spuse el. Mă exciţi foarte tare.

— Să ştii că sunt pregătită să te apuci de treabă, zise ea.

Cal râse.

— Nu mai spune. Eşti sigură că îţi doreşti suficient de mult?

Refugiul inimii

— Sunt sigură, zise ea, coborându-şi mâna pe spatele lui neted, până pe fesele tari. Cred că ai un fund mai Inimos decât al meu, spuse ea.

— Nu se poate. Fundul tău e trăsnet!

Cal întinse mâna şi căută ceva sub pat. îl auzi scotoand, apoi scoase un prezervativ.

— Foarte convenabil, şopti ea.

— În trusa de bărbierit, spuse el.

Se aşeză în genunchi între picioarele ei şi se uită la ea.

— Maggie, zise, cu răsuflarea tăiată. Uită-te la tine! I şti aşa de frumoasă. Gata de dragoste.

Îşi coborî un deget de la adâncitura gâtului ei, peste

piept, peste buric, peste pubis. îi mângâie uşor clitori-MII, apoi se afundă în ea.

— Ah, spuse el, pe ton apreciativ. Dumnezeule, ce Fine e!

— Foarte bine, îl aprobă ea, încet.

Cu gura peste a ei, cu mâinile pe şoldurile ei, începu i se legene încet, stabilind treptat un ritm care deveni mt mai adânc, tot mai tare, tot mai rapid. Maggie se împingea în el, îl îmbrăţişa şi-l săruta sălbatic, în timp i mici scâncete flămânde îi scăpau de sub control. În ele din urmă împietri, coapsele i se ridicară de pe pat „i muşchii i se strânseră în jurul lui într-un orgasm pui i tnic şi fierbinte. Cal scoase la rândul lui un geamăt idănc şi îl simţi zvâcnind înăuntrul ei.

Înainte să apuce să-şi revină complet în urma expei lenţei, începu să se mişte din nou, provocându-i un al Fu le-a orgasm. Totuşi, el era limitat la unul singur → e trist pentru bărbaţi, îşi spuse ea abstract, în timp ce

delecta cu cel de-al doilea orgasm, aproape la fel de Fun ca şi primul.

Apoi se prăbuşi sub el, simţindu-se sleită de puteri, il.tr satisfăcută.

— Oh, Calder! spuse ea în cele din urmă. A fost l. mtastic.

Cal râse şi se aplecă peste ea, sărutându-i uşor buzele.

Robyn Carr

— Am dărâmat cortul? întrebă ea.

— Cui îi pasă? Mie nu. Aş fi bucuros să-l zgâlţâi toată noaptea, să distrez vecinii!

— Din nefericire, nu pot sta toată noaptea. Patul e prea mic, pentru început.

— Poţi să mai stai puţin, până mă mai încarc o dată. Nu sunt ca alţii, nu pot să scot un orgasm pe minut! Foarte drăguţă chestie, apropo. Sunt convins că mi-a plăcut la fel de mult cât ţi-a plăcut ţie.

— Mă îndoiesc serios, zise ea.

Îşi trecu mâinile peste umerii lui.

— Eşti foarte bun, zise ea. Pari un bărbat cu foarte multă experienţă. Norocul tău că trebuie să rămân aici până tni cresc oasele la loc.

— Ne-am potrivit perfect, îi atrase el atenţia. Ca doi vechi amanţi, obişnuiţi unul cu altul. Mi-a plăcut asta. Parcă ar fi fost sortit, nu crezi?

— Nu ştiu ce să cred, mormăi ea.

Îşi trecu mâinile peste pieptul lui.

— Eşti aşa de neted. Nu mă aşteptam să ajungem aici…

— Nu? întrebă el. Din clipa în care te-am văzut am ştiut că o să ajungem aici. A fost greu să te aştept.

Se mişcă puţin înăuntrul ei.

— Nu trebuie să mai aştepţi acum, Caleb, zise ea.

Capitolul 6

Fiecare om este stăpânul persoanei sale.

Nimeni nu are dreptul la aceasta, în afară de el.

John Locke

Maggie nu ştia de cât timp era treaz Sully, când în sfârşit se dădu jos din pat la ora şapte şi jumătate… după aproximativ patru ore de somn. Se duse împleticindu-se în baie şi avu grijă să evite să se privească în oglindă.

Refugiul inimii de teamă să nu vadă urmele nopţii petrecute cu Cal. Tomi duşul şi intră când apa era încă rece.

Dumnezeule mare, ce noapte avusese! Cal era un amant fantastic. Şi era totodată un bărbat dulce, deştept i amuzant. Fireşte că trebuia să fie un ciudat, care să-şi ia o vacanţă de şase luni în care să facă cele mai neobişnuite treburi şi să plece cu rucsacul în spate. Nu putea fi o persoană obişnuită, stabilă, ca de pildă şofer de camion sau pădurar. Pe de altă parte, cu cel fel de bărbat îşi închipuia ea că s-ar fi potrivit? Cu Sergei, ucraineanul, fusese un dezastru. Cu Andrew, doctorul, ar fi trebuit.1 meargă – aveau atât de multe în comun – şi fusese un dezastru şi mai mare.

În timp ce-şi atingea trupul cu mâinile, spălându-se la duş, îşi amintea fiorii delicioşi ai nopţii trecute.

Când ieşi din duş îşi făcu curaj şi se uită în oglindă.

hrajii îi erau fie îmbujoraţi, fie iritaţi de la barba lui i al. Buzele îi erau trandafirii, de la ore de sărutări, une→îi atât de sălbatice încât abia mai apuca să respire. Îşi l'icrduse controlul de mai multe ori decât putea număm şi era destul de sigură că îl muşcase, la un moment dat. Fusese vina lui, sincer. O aducea într-un asemenea aadiu, încât uita de tot şi toate, rămânând doar un trup i uprins de pasiune, care răspundea unei forţe puternice şi îşi pierduse toate simţurile. Se întrebă cât de tare se p. ilţâise cortul acela toată noaptea. Din câte ştia ea, cei-Uiţi ocupanţi ai campingului ar fi putut foarte bine să-şi ulucă scaunele pliante şi să asiste la spectacol.

Bine cel puţin că fusese duminică noaptea, când cei m. îi mulţi vizitatori plecaseră.

Se dădu cu cremă pe faţă şi cu balsam de buze, îşi uscă părul cu foehnul şi se îmbrăcă. Trebuia să se gândească ce să-i spună lui Sully. Nu se mai confruntase a situaţia asta, nu se mai aflase în postura de a-i da i aplicaţii tatălui ei. Avusese câteva aventuri în camping şi fusese şi Andrew – nu-i dăduse niciodată expliiţii în legătură cu el. Spusese doar că erau împreună

Robyn Carr şi că o să stea într-una din căsuţe. Dar cumva, de data asta ceva era diferit. Probabil din cauza atacului de cord pe care îl suferise, îşi spuse Maggie.

Sau poate din cauză ca abia dacă-l cunoştea pe Cal vert, vagabondul frumos şi spiritual, agresorul de prinţese

Era de preferat să-l ia cu binişorul pe Sully.

Ciudat, asta nu fusese niciodată o problemă. Până când terminase facultatea de medicină generală, la douăzeci şi doi de ani, fusese foarte atentă la comportamentul ei în preajma lui Sully. Era atât de mândru de ea, încât nu voia să-l dezamăgească.

Apoi, în vara de dinainte să-şi înceapă specializarea, ajunsese la hotărârea că era de acum o persoană adultă şi avusese o legătură de vară de camping. El era un profesor de biologie aflat în vacanţă, care-şi petrecea câteva săptămâni în rulotă, studiind flora Munţilor Stâncoşi, iar

Maggie flirtase cu el. Şi el flirtase cu ea. Aveau interese comune şi se simţeau atraşi unul de celălalt, iar Maggie petrecuse de mai multe ori întreaga noapte cu el, simţindu-se confortabil în rulota lui. Sully nu spusese nimic. Absolut nimic. De parcă ar fi ajuns de e mun acord la concluzia că venise vremea ca Maggie să-şi trăiască propria viaţă de adult, să-şi asume răspunderea pentru acţiunile ei, fără ca Sully să o îndrume sau să samestece. O acceptare tacită.

Îl găsi pe verandă, împreună cu Frank, bând cafeaua şi muşcând dintr-un pateu ce nu părea să fie prea să nătos pentru inimă. Dar Maggie lipsise aproape toa noaptea şi prin urmare îşi pierduse dreptul de a fac comentarii asupra alegerilor lui de dietă.

Îşi turnă o cană de cafea şi se aşează.

— Cum ai dormit, Sully?

— Buştean. Nici nu te-am auzit când te-ai întors, la tre' şi jumătate.

— Foarte subtil! mârâi ea.

De parcă avea nevoie să-l amestece şi pe Frank în p vestea asta.

Refugiul inimii

— A venit ieri poşta şi a adus patru pachete, spuse Sully. Sunt pentru excursioniştii de cursă lungă, aşa „i începe distracţia. Cal e în depozit, mută lucrurile de i olocolo şi se pregăteşte să facă aprovizionarea. Face loc pentru pachetele care o să sosească de acum înainte – < xeursioniştii încep să vină încoace, acum că se topeşte zăpada.

— Oh! făcu Maggie, sorbind din cafea.

— Aş fi şi eu acolo, la treabă, dar nu vreau să mă forţez. Unele din cutiile alea au chiar şi douăzeci de kilograme.

— Mă bucur că nu te-ai dus să le ridici.

— Tu ştii mai multe despre treaba asta cu pachetele de

ăt Cal. Poţi să te duci acolo şi să vezi dacă le aranjează

µm trebuie? Mi s-a părut că se descurcă, dar…

— El când a ajuns?

— Pe la şase şi jumătate, cred.

„Se dă mare”, îşi zise.

— I-ai dat o primă sau ceva? întrebă ea.

— Foarte amuzant. Jackson începe treaba de azi după-amiază. O să-l folosesc pe el sâmbăta, lunea şi marţea şi pe sora lui, Nikki, vinerea, duminica şi joia. Nu avem pe nimeni miercurea. Sună rezonabil, nu?

— Nu vine Tom de obicei miercurea?

— Ca să facă puţină curăţenie, zise Sully. Şi va fi o i reabă tot mai importantă pe măsură ce înaintează primăvara. Încă vreo câteva săptămâni şi o să fac eu cea mai mare parte din muncă.

Maggie nu era sigură că Sully o să mai fie vreodată la (ol de activ ca odinioară. Nu era vorba doar de operaţie.

I i-a operaţia plus faptul că avea şaptezeci de ani.

— Mă duc să văd ce face Cal, zise, luându-şi cafeaua, a ea în depozit.

Când excursionştii îşi propuneau să atace unul din ascele mai lungi, cum era Colorado sau Continental I ivide, era nevoie de o planificare meticuloasă. Nu puii în duce multă apă cu ei – apa e grea. Trebuiau să ştie100

Robyn Carr exact unde puteau găsi apă proaspătă în drumul lor. Şi trebuiau să încerce să-şi planifice puncte de oprire stral tegice. Puteau campa pe traseu de la patru până la chiar zece nopţi, dacă aveau suficientă apă în drum, dar nu puteau duce cu ei suficiente alimente sau haine pentru o perioadă mai lungă de atât. Îşi stabileau traseul în funcţie de oraşele şi punctele de campare din drum, cum era Sully’s Crossing. Aici puteau să facă un duş, să-şi spele hainele, să-şi ridice coletele pe care şi le trimiseseră singuri în avans sau pe care le trimiteau prietenii sau familiile. Se întâlneau cu alţi excursionişti, făceau schimb de impresii, de veşti, beau câteva beri, puneau nişte burgeri pe grătar şi îşi făceau plinul de proteine, îşi încărcau telefoanele, îşi verificau e-mailurile. Şi nu făceau schimb doar de veşti – uneori lăsau piese de echipament sau provizii ca să ia alte obiecte de care aveau

nevoie. Adeseori făceau schimb de cărţi – Sully avea o etajeră anume pentru asta. Excursioniştii de cursă lungă nu aveau niciodată la ei mai mult de o carte. Mai făceau şi ceva cumpărături, provizii care li se terminaseră, pe care le pierduseră sau le uitaseră – baterii, obiecte de prim ajutor, butelii de campanie, batoane de proteine, truse de purificare a apei.

Maggie intră în depozit şi îl găsi pe Cal aranjând cutii ce conţineau alimente şi alte provizii într-o parte a încăperii, lăsând câteva rafturi goale pentru coletele ce aveau să vină de acum încolo.

— Sully a spus că ai venit la şase şi jumătate azi-dimineaţă, zise ea.

Se întoarse spre ea cu un zâmbet foarte larg. Avea ochii uşor somnoroşi. Arăta sexy şi satisfăcut.

Îi luă cana de cafea din mână, o aşeză pe un raft şi o trase spre el.

— Şi mi se pare că ai tenul mai curat, adăugă ea.

O sărută. Un sărut lung şi tandru.

Da, băiatul ăsta era un adevărat dar. O să încerce să nu-şi imagineze cum ar fi fost să-şi petreacă fiecare

Refugiul inimii noapte din viaţă aşa cum o petrecuse pe cea care tocmai trecuse.

— Trebuie să închiriez o căsuţă, spuse el, când îi dădu drumul.

— Oh? Şi de ce, mă rog? Credeam că-ţi place cortul.

— Cred că am slăbit suporturile care susţin lateralele, uinoapte. Şi vreau să pot să mă întind puţin.

— Când doriţi să vă cazaţi, domnule?

— În după-amiaza asta, spuse el. Au baie, duş, tot ce le trebuie, nu?

— Au. Dar începe sezonul şi nu cred că vei putea beneficia de una gratis, deşi ceva-mi spune că aş avea şi eu de câştigat de pe urma acestei schimbări.

Buzele i se strânseră într-un zâmbet superior.

— Sunt perfect capabil să-mi plătesc cazarea. Nu ţi-am explicat deja?

— Nu ştiam dacă să te cred sau nu, preciză ea.

Cal înclină capul.

— Nu cred că ai dormit suficient. Ai putea să-mi mulţi imeşti că ţi-am topit oasele noaptea trecută, dar nu contează, o să fiu eu un gentleman. O să-ţi mulţumesc fu ţie. Am constatat că talentele tale se întind dincolo le sala de operaţie. Eşti o adevărată senzaţie în pat. Mulţumesc. Nu m-am simţit niciodată mai bine.

O privi, apoi râse.

— Dumnezeule, ai roşit!

— Cred că m-am iritat de la barba ta, spuse ea.

— Asta e chiar mai bine, zise el, râzând în continuare. Acum spune, poţi să-mi dai o căsuţă sau trebuie să cer l. i şefu'?

— Oh, te rog, nu te duce la el! îl imploră ea. E destul de rău că m-a auzit când m-am întors în camera mea, la n ei şi jumătate.

— O să am nevoie de câteva ore libere după ce termin de aranjat debaraua şi rafturile din magazin. Am ceva i reabă. Dar, dacă tot mă duc în oraş, vrei să gătesc pen11 u tine şi pentru Sully diseară? Mi-ar face plăcere.

Robyn Carr

— Ar fi un gest foarte frumos din partea unui vecin. Ai nevoie să împrumuţi o bucătărie?

— Nu, mă descurc. Dar spune-mi despre excursioniştii ăştia.

— Se pare că au pornit la drum. Când încep să vină pachetele, ştiu că au început traseul. Nu le place să ajungă la graniţa cu Colorado înainte de întâi mai, dar încep să-şi trimită lucruri înainte să pornească.

— Sunt grupuri mari?

Maggie clătină din cap.

— Foarte rar. Mai sunt uneori câte doi sau grupuri mici, dar cei mai mulţi sunt singuri. Uneori se întâlnesc pe drum şi încep să se uite unul după altul.

— Câţi sunt? întrebă el.

— Câţi excursionişti? Sunt cu sutele, dar nu dintre cei de cursă lungă. Cei care-şi petrec şase luni pe CDT sunt destul de puţini, dar fiecare îşi planifică singur

traseul. Merg câteva zile sau câteva săptămâni, sau poate doar prin Colorado. Unii intră pe CDT pe la graniţa cu Mexicul şi o iau spre nord, alţii urmează traseul până la Banff, de unde o iau spre sud. Jar între cele două puncte sunt nenumărate posibilităţi, îi vezi toată vara. Coboară de pe traseu în diferite puncte – avem cinci poteci şi un drum de la nord la sud care se întâlnesc în punctul ăsta. De obicei coboară cam la opt kilometri sud sau nord de noi şi vin pe drum. Din când în când, câte un zănatec coboară pe poteca aia din spatele casei, de pe Halleluajh Trail, direct din Munţii Stâncoşi.

— Hallelujah? întrebă el.

— Este un drum foarte greu, în jurul şi în josul vârfurilor. I se spunea Dead Man's Trail1, dar nu era bine pentru afaceri.

Apoi zâmbi.

— Alpiniştii adoră zona aia.

— Sunt sigur că oamenii ajung să aibă probleme acolo, spuse el.

1 Poteca Mortului

Refugiul inimii

— De cele mai multe ori doar cei lipsiţi de experienţă, care nu s-au pregătit aşa cum trebuie. Dar oricând se poate întâmpla să apară vreun accident sau vreo boală. Deşi asta e ceva rar. Uneori oamenii rămân multă vreme până când un alt excursionist poate să trimită vorbă către o unitate de prim ajutor – de salvamont – au de pompieri. Din când în când, cineva se pierde, a atunci se organizează echipe de căutare. Sunt multe. one izolate pe aici. Mai sunt apoi şi incendiile, avalanşele sau viiturile. Şi din când în când câte un atac al animalelor sălbatice.

— Va trebui să mă duc şi eu acolo, cât de curând, zise el. De îndată ce o să fiu sigur că s-a încălzit vremea.

— Ai spus asta de la bun început, zise ea. O să detest. lua aia. Din motive evidente.

Rânji iar, cu rânjetul de băiat rău.

— Mă simt măgulit, Maggie. Ziua aceea nu va veni prea lepede. De asemenea, din motive evidente, adăugă el.

— Ar fi drăguţ din partea ta să mă laşi măcar să mă plictisesc de tine.

— Dar, Maggie, dacă n-o să te plictiseşti niciodată?

Maggie oftă. Acel lucru pe care ţi-l doreşti întotdeauna în secret poate deveni teama ta cea mai mare.

— Doreşti ceva anume pentru cină? întrebă el.

Maggie clătină din cap.

— Ceva cu cât mai puţină grăsime, te rog. Sully mănâncă un pateu.

Mobilul lui Maggie, pe care îl lăsase în casă, bipăia, anunţând că primise un mesaj. Avocatul ei, Steve Rubin, o ruga să îl sune.

Inima începu să-i bată mai repede în timp ce se ruga: „Pe rog, Doamne, să-mi spună că au renunţat la proces!”

— Ce mai faci, Maggie? Cum se simte tatăl tău?

— E bine, Steve. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, se pare că mergem la tribunal. Ar trebui să înceapă în aproximativ o lună. Poate două.

Robyn Carr

— La dracu’! zise ea. La dracu’! La dracu’! La dracu’!

— Mie nu mi se pare un lucru chiar atât de rău. Ba chiar ar fi mai bine pentru tine să câştigi procesul decât să ajungi la o înţelegere. Ştiu că e uşor traumatizant, dar avem un caz solid. Tot la tatăl tău eşti?

— Da. Dar cred că s-ar putea descurca şi fără mine acum, dacă tu crezi că ar da mai bine dacă m-aş întoarce la lucru…

— Maggie, nu are nicio importanţă. Faptul că ţi-a fost închisă clinica nu are nicio legătură cu cazul nostru. Şi dacă tatăl tău se recuperează în urma unui atac de inimă şi tu eşti singura lui rudă, ai un motiv cât se poate de întemeiat să fii lângă el. Asta dacă nu cumva ai înnebunit de plictiseală sau te scoate prea rău din sărite… Dacă te simţi bine acolo, relaxează-te şi încearcă să te bucuri de timpul liber. Totuşi, trebuie să te simţi împlinită şi, dacă munca te ajută în sensul ăsta, sigur, întoarce-te. Nu consider că este un risc, cum nu consideră niciunul dintre colegii care te-au rugat să le acoperi turele.

— Nu m-a sunat nimeni, n-am primit niciun e-mail în care să mă implore să mă întorc…

— Ştiu că este o lovitură pentru încrederea ta de sine, dar sunt sigur că vor doar să te lase în pace, ca să te odihneşti, să te ocupi de familia ta. Cu puţin noroc, povestea asta o să se termine până când o să te simţi cu sufletul împăcat să pleci de lângă tatăl tău. Tu fă doar ce simţi tu că ai nevoie.

— Nu sunt foarte sigură că ştiu ce-i asta, zise ea.

Dar se gândea că i-ar fi plăcut să mai stea vreo două săptămâni lângă Cal.

— Ia-o încetişor, Maggie, spuse el. O să am nevoie de tine când o să ne pregătim pentru proces. Câteva întâi nici înainte de proces, sunt sigur că partea reclamantă va dori să discute cu tine şi o să vreau şi eu să te pregătesc, înainte să mergem în instanţă. Sună-mă peste câteva zile şi spune-mi dacă a intervenit vreo schimbare.

Refugiul inimii

— Sigur, zise ea. Ascultă, nu e ca şi cum povestea asta m-ar fi îngenuncheat, Steve. Au fost mai multe chestiuni nire s-au suprapus. Tata, în cea mai mare parte, dar…

— Maggie, fii mai blândă cu tine. O poveste de genul. Ista îngenunchează pe oricine. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. Am lucrat cu mulţi oameni în situaţia ta.

Maggie oftă.

— Tata spune că cer mult prea multe de la mine, zise ea.

— Da, ştiu. E greu, ştiu. Dar tocmai asta te face un chirurg bun. Vorbim curând.

Rămase la masa din bucătăria tatălui ei preţ de o oră. Când se întoarse la magazin, nu spuse nimănui de telefon.

Cal se instală în căsuţa lui, cea mai îndepărtată de i isa lui Sully. Maggie se duse la el după ce stătură, ca de obicei, lângă foc, apoi se furişă în patul ei, în mijlocul nopţii. Noaptea următoare, veni în pat ceva mai devre-me, dar ştia că, în curând, avea să fure o noapte întreagă. u Cal, fără să roşească măcar în legătură cu asta.

Maşina şi rulota lui Cal erau în spatele cabanei peuire acesta o „închiriase” şi pentru care Sully refuzase i i ia banii. Pentru că zilele erau acum ceva mai lungi, magazinul rămânea deschis ceva mai mult.

Vara avea să fie deschis de la răsărit şi până la apus.

Miercuri, Tom Canaday veni devreme ca să ajute la i urâţenie, la plivit, la tuns iarba şi la aruncat gunoiul.

1 al îşi petrecu aproape toată ziua ajutându-i, în timp ce Maggie se ocupă de magazin, punând marfa pe rafturi i lichid curăţenie. Sully se învârtea între magazin şi împing, împărţind sfaturi, făcând mari eforturi să nu i mă mâna la treabă, devenind tot mai posac cu fiecare i. i ce trecea.

Odată cu încălzirea vremii, se aşteptau la un val de 1 lirişti chiar de a doua zi, de joi după-amiaza, care urma

O s-o întindă pe zece zile. Se pregăteau. Până şi Frank o a suficientă minte cât să se facă nevăzut miercurea.

1 und că risca să fie pus la treabă.

106 Robyn Carr

După ce treaba fu terminată, când Enid se întoarse acasă, la soţul ei, şi Tom la copiii lui, Caii puse pe grătar fileuri de peşte şi legume în folie de aluminiu şi mâncară toţi trei la masa de pe verandă, ca să aibă acces la magazin dacă vreunul dintre turiştii care erau încă în camping ar fi avut nevoie de ceva.

Când terminară de mâncat, Cal se duse la el în cabană ca să facă un duş în timp ce Sully se îndreptă spre casă, împreună cu Beau, ca să prindă ştirile la televizor.

Maggie rămase să facă curat la magazin, apoi să în chidă. Soarele începuse să apună, aruncând umbre lungi peste lac. Maggie era pe veranda din faţă şi ştergea mesele. Un pick-up vechi, negru, ruginit şi împroşcat cu noroi era parcat pe marginea drumului, lângă lac. Păreau să fie trei oameni înăuntru. Maggie se întinse peste cârpa pe care o avea în mână şi privi în direcţia lor doi bărbaţi, de-o parte şi de alta a unei femei blonde Nu erau turişti. Nu erau localnici – nu mai văzuse maşi na până acum. Doi bărbaţi masivi şi o femeie micuţă… Maggie simţi fiori pe

şira spinării.

Maşina începu să se apropie încet de magazin şi, când ajunse suficient de aproape, Maggie văzu că cei doi bărbaţi, pe care nu-i cunoştea, erau murdari şi ne îngrijiţi, dar între ei, cu o expresie speriată, era Chelsea Smyth. Unde era familia ei? O trimiseseră după ajutor din vreun motiv? Şoferul parcă în faţa magazinului, şi Maggie încercă să se concentreze asupra mesei pe care o ştergea. Nu voia să-şi trădeze îngrijorarea, în caz că cev; şi nu era în regulă. Şi avea cumplita senzaţie că ceva nu era în regulă.

Cei doi bărbaţi discutară câteva momente, apoi cel de lângă şofer coborî din maşină. Tot ce ştia Maggie cu certitudine era că cei doi păreau dubioşi, şi Chelsea pil rea speriată.

Bărbatul care se apropie de veranda din faţă era mm dar şi neîngrijit, dar asta nu era ceva neobişnuit într-un camping. Erau şi pescari, vânători şi pădurari din parte

Refugiul inimii locului, şi ei adesea umblau murdari şi neîngrijiţi. Pantalonii bărbatului erau largi şi nespălaţi, bocancii văzueră şi zile mai bune, iar barba îi era stufoasă, însă ce o îngrijoră pe Maggie fu privirea din ochii lui întunecaţi i cuţitul de vânătoare cam prea mare, pe care îl purta la

Îl rea. Se forţă să-i zâmbească.

— Cum merge treaba? întrebă ea, pe un ton prietenos.

„La naiba, cât îi ia lui Cal să facă un duş?”

— Mda… Aveţi bere?

Dădu din cap.

— La draft sau la doză?

Privi cu coada ochiului înspre maşină, iar faptul că i lielsea nu se apropiase de portieră după ce bărbatul

borâse îi spuse tot ce avea nevoie să ştie.

— Şase doze.

— Le găsiţi în frigider, spuse ea, dându-se la o parte ca I Arbatul să poată intra în magazin.

O aştepta în dreptul uşii. O privi peste umăr.

Aici, zise ea, a ratându-i cu mâna.

Mirosea, dar nu a pământ sau a peşte. Duhnea a nnnspiraţie, a mâncare grasă, a benzină şi a fum. Dar nu fum de lemne, ci probabil de tutun. Şi când se uită l i ea, Maggie se simţi mai ameninţată decât se simţise i reodată.

Avuseseră odată un pacient la Urgenţe care o atacase fi o speriase atât de tare încât făcuse pe ea, dar cei de la l'iiză îl aduseseră repede sub control.

Aici nu exista echipă de pază.

Se duse în spatele tejghelei, lângă casă, întrebându-se l u a avea s-o jefuiască şi apoi să o taie în bucăţele.

Mătura era la îndemână, dacă se apropia prea mult mi scotea cuţitul.

Dar bărbatul puse berile pe tejghea şi scoase un l'in tofel pe care îl ţinea prins cu un lanţ. Apoi privi l'le bar.

Dă-mi şi o sticlă de-a ia, comandă el. Whisky.

Nu vindem… începu Maggie, dar se opri.

Robyn Carr

Ce era în mintea ei?

— De obicei nu vindem la sticlă, dar sunteţi probabil ultimul client pe ziua de azi. Închid în zece minute.

Traversă culoarul, luă sticla de Jack Daniel's de sub bar şi o duse lângă casă. îi venise o idee.

Era posibil să fie o idee foarte proastă, dar Maggie era obişnuită să evalueze repede o situaţie şi să ia decizii în fracţiuni de secundă şi era singura idee pe care o avea.

Ştia că ceva era în neregulă cu bărbatul din faţa ei şi nu voia să se întoarcă în mijlocul pustietăţii şi să-i facă rău lui Chelsea.

Începu să înregistreze cumpărăturile.

— Sunteţi în trecere?

— Mai mult sau mai puţin, zise el.

— Am două căsuţe goale, dacă vă interesează, zise ea. Adevărul e că nu prea e nimeni pe aici în mijlocul săptămânii, aşa că micşorăm preţul dacă e pentru o singură noapte. Doisprezece dolari. Nu pot face asta pentru mai mult timp. Nu pot face asta în weekend, mănţelegeţi – e plin în weekend. Când e vremea bună.

„Nu mai trăncăni!” îşi spuse. Simţea că i se înmuiaseră genunchii. Dacă ar fi apărut Cal pe uşa din spate, poate că ar fi avut el o idee mai bună.

— Puteţi lăsa maşina în spatele cabanei, dacă vreţi.

Bărbatul o privi suspicios. Părea că mirosise că ceva nu-i în regulă. Se întoarse de la tejghea, ca şi cum ar fi vrut să plece, însă reveni cu un braţ plin de mân care – chipsuri, covrigei, pastramă uscată, nuci. Puse totul pe tejghea.

— Pune şi astea. Şi dă-mi cheia de la cabană.

Maggie adună totul, îi spuse suma de plată şi bărbatul îi întinse o carte de credit. Era pe numele Gilbert Anthony Smyth. Nu e bine, nu e bine, nu e bine! Aparatul o informă că tranzacţia fusese aprobată. Se întoarse, înşfăcă cheia, o trânti pe tejghea şi spuse:

— Nu vă trebuie bon, nu?

Refugiul inimii

— De ce?

— Majoritatea oamenilor nu-l cer. Nu poţi deduce alimentele, decât într-o călătorie de afaceri.

Bărbatul o privi lung. Adică, el era aici în interes de afaceri?

Îi băgă cumpărăturile în pungă şi bărbatul ieşi din magazin.

Maggie se prăbuşi în spatele tejghelei, simţind că n-o mai ţin genunchii. Auzi maşina pornind şi ocolind încet magazinul, luând-o pe aleea care ducea spre cabane.

Nimeni nu raportase cartea de credit a domnul Sinyth ca fiind furată, altfel ar fi fost respinsă. Era un emn bun, nu? Sau poate era mort când i-o luaseră? Sau era urmărită? Dumnezeule mare, de cât timp era luata copilă cu ăia doi? Tremurând, întinse mâna după telefon ca să sune la 911. îi spuse dispecerei cine era şi încercă să se calmeze şi să-i explice.

— Doi indivizi ciudaţi tocmai s-au cazat într-una din i ăsuţele mele împreună cu o fată de paisprezece ani pe i are o cunosc, pentru că a fost aici, împreună cu familia, Uptămâna trecută. Au stat la noi. Numele ei este Chelera

Smyth şi cred că este posibil să fi fost răpită.

— Părea să fie ceva în neregulă cu fata, doamnă? între-l a dispecera.

— Părea foarte speriată! Nu contează, îl sun pe Stan!

Întrerupse legătura şi formă numărul lui Stan.

— Salutare! zise acesta cu vocea groasă, ca şi cum ar fi avut gura plină de mâncare.

— Stan! Stan! O fată a fost răpită! O au doi indivizi dubioşi şi tocmai le-am dat o căsuţă! Am nevoie de ajutor urgent!

Stan tuşi şi scuipă.

— Dumnezeule, Maggie! Fata familiei Smyth?

— Da! Da! Tocmai am sunat la 911 şi dispecera m-a întrebat dacă părea să fie ceva în neregulă cu fata! Ştii i le treaba asta? Unde-i familia ei?

Robyn Carr

— Familia a dat-o dispărută. Alerta a fost emisă acum câteva ore. Azi, ceva mai devreme. O caută. S-a depărtat de ei ca să-şi facă nevoile şi nu s-a mai întors.

— E aici. Am recunoscut-o. E cu doi tipi nespălaţi, într-o maşină veche şi neagră, plină de noroi. Unde a dispărut?

— La nord-vest de Leadville, în munţi. Nu o caută atât de departe în sud. Au crezut că s-a pierdut, abia de curând au început să ia în calcul posibilitatea că ar fi putut fi răpită, spuse el.

— Unul din bărbaţi a folosit cârdul tatălui ei – Gilbert Smyth. Te rog, grăbeşte-te, înainte să-i facă vreun rău fetei. Dacă nu i-au făcut deja.

Îl auzi pe Stan mişcându-se, fugind, auzi portiera deschizându-se, îl auzi gâfâind şi pufăind. Era fie acasă, la masă, fie lua cina în oraş.

— Tu unde eşti? îi strigă el lui Maggie.

— Sunt la magazin. Sunt singură. Tata e în casă, nu e aproape nimeni în camping. Am o puşcă…

— Maggie, nu! strigă el. Să nu faci nimic! Încuie-te în magazin şi aşteaptă-mă.

Apoi auzi portiera trântindu-se, motorul pornind şi

Stan dădu drumul la sirenă, ca să ajungă mai repede, îl ascultă transmiţând prin staţie tot felul de coduri de urgenţă către toate unităţile posibile şi imposibile. Îl auzi spunând în desfăşurare şi la Sullivan’s Crossing.

— Maggie, zise el, cu răsuflarea întretăiată. Suni înarmaţi?

— Am văzut o puşcă şi un cuţit mare de vânătoare, în curea. Şi Stan – sunt masivi! Ea e doar un copil.

— Rămâi în magazin. Suntem pe drum.

Apoi aruncă telefonul, probabil pe scaunul de lângă el. îl putea auzi vorbind prin staţie în fundal, aşa că nu întrerupsese legătura. îl auzi rostind cuvinte ca interven ţie, răpire, echipă de negociere, suport aerian, câini, înarmaţi şi periculoşi.

Se duse în depozit şi luă puşca. O încarcă. Avea patru landuri de bile şi ştia cum să o folosească. Era zgomotoa A, impresionantă şi, în funcţie de locul în care ţineai, putea fi chiar letală. Dar mai important era că, probabil, nu era letală. Probabil fiind cuvântul cheie…

Unde era Cal? Ar fi trebuit să se ducă după el?

„Maggie, Maggie”, îşi spuse. „Când ai avut tu nevoie >le ajutorul unui bărbat ca să iei o decizie?”

Ei, la dracu’! Cal nu părea să fie în posesia unei arme şi cine ştie dacă trăsese vreodată cu una. Lucrase într-un parc de distracţii!

Luă o rolă de bandă adezivă din magazin. Lui Maggie îi plăcea banda adezivă – rezolva orice, în afară poate de un anevrism. Văzuse odată un tip înfăşurând cu ea chiar i aripa unui 757! Dar, dacă i se ivea ocazia, Maggie avea de gând să înfăşoare mâinile şi picioarele nenorociţilor alura doi. O îndesă în buzunar şi ieşi pe uşa din spate.

Erau mai multe aspecte care o îngrijorau şi acestea o determinaseră să înainteze cu puşca în mână spre cabana cea mai apropiată. Sully. Nu-l putea lăsa să încerce să rezolve el problema. L-ar fi putut omorî. Cu câteva luni în urmă, ar fi putut lăsa totul în seama lui, dar nu şi acum. Ar fi putut să-l aştepte pe Cal, dar ceva îi spunea a acesta ar fi încercat să o oprească, să o facă să aştepte, a Maggie ştia

ce se apropia – echipe de intervenţie, însoţite de un negociator. Aveau să înconjoare cabana şi… Îşi aminti de un caz de la urgenţe, cu ani în urmă, în uiumul ei an de rezidenţiat. Victima… Oh, Dumnezeule, i i – i puteau face bietei fete până atunci…

„Şi dacă i-au făcut deja?” îşi spuse în sinea ei.

„Atunci, n-o s-o facă din nou!” îşi răspunse sieşi.

Oh, era o nebunie. Se opri la zece paşi de cabană, a să-şi pună nişte întrebări esenţiale – un atac frontal în fi putut înrăutăţi lucrurile, în loc să ajute? Puteau să o folosească pe fată pe post de scut. Dar nu amândoi. îl rtitea împuşca pe celălalt, dacă se întâmpla asta. I-ar fi putut scoate din sărite. La dracu’, erau deja periculoşi.

Robyn Carr

Dumnezeule, cumpăraseră chipsuri şi alcool ca să se distreze în timp ce-i făceau cine ştie ce bietei copile! Poate, dacă ar fi dat o şansă poliţiei, care era mai bine echipată şi avea experţi în genul ăsta de situaţii, poate că atunci nimeni nu ar fi…

Pe de altă parte, pe ea nu o aşteptau. Dacă poliţia şi echipele de intervenţie înconjurau cabana, ar fi avut tot timpul din lume să se gândească cum să se apere sau să-i facă rău fetei.

Apoi auzi ţipătul lui Chelsea pierzându-se într-un plâns cu suspine şi nu se mai putu stăpâni. Se duse în faţa cabanei şi izbi cu piciorul în uşă. Când nu se deschise, izbi încă o dată şi uşa zbură de perete. Trase o împuşcătură în tavan. Fu un zgomot asurzitor, ca o explozie. Abia avu timp să-şi dea seama ce se petrecea înăuntru. Unul dintre bărbaţi stătea pe partea stângă a patului, ghemuit în poziţie de luptă, cu cuţitul mare de vânătoare în mână, în timp ce al doilea se ridicase din pat şi se îndrepta spre ceva – puşca era sprijinită de perete, în colţ. Avea pantalonii descheiaţi şi, deşi nu o văzu pe Chelsea, trase în el şi îl împuşcă sub piept. Matahala căzu urlând pe podea. Apoi se răsuci într-un semicerc larg şi îndreptă puşca spre cel de-al doilea bărbat, pregătind a treia şarjă. Un sunet înfricoşător.

Atunci o văzu pe Chelsea, ghemuită într-un colţ, cu mâinile peste faţă.

— Fugi la magazin! îi strigă fetei.

Apoi, către bărbat:

— Pune cuţitul pe podea, altfel te împuşc. Acum!

Bărbatul se dădu în spate, cu palmele ridicate spre ea.

Maggie aruncă o privire primului individ, care gemea de durere şi se târa înspre puşcă. Trase în peretele din spatele lui şi îl făcu să dea repede înapoi, să se lipească de perete.

— M-ai împuşcat în sculă! urlă el. M-ai împuşcat!

„Înseamnă că am avut noroc”, îşi zise ea. Ţintise spre cap.

Refugiul inimii

Chelsea trecu pe lângă ea şi ieşi pe uşă, şi Maggie auzi paşi apropiindu-se. Îşi imagina că toţi cei din jur fugeau acum spre ea.

— Întindeţi-vă pe burtă, cu mâinile în faţă! le ordonă ea celor doi bărbaţi.

Cel care avusese cuţitul se supuse numaidecât, însă celălalt, plângând, se făcu ghem lângă perete. Maggie încărcă ultima şarjă.

Apoi Cal veni îi spatele ei. îi simţi mirosul.

— Maggie! zise el. Dumnezeule!

— Apără fata, îi spuse ea. Ai grijă de tata.

— Maggie, ce ai făcut? întrebă Sully, în spatele ei.

— Îţi explic după ce-i legăm pe ăştia doi. Cal, am o rolă de bandă adezivă în buzunar. Stan şi poliţia din Colorado sunt pe drum. Poate cineva să-i imobilizeze pe ăştia doi, ca să nu mai fiu nevoită să împuşc pe nimeni?

Preţ de câteva minute, în cabana micuţă nu se auziră decât gâfâieli, icnete şi gemete. Afară se auzeau multe murmure, turiştii se adunaseră să vadă ce se întâmplă, deşi Maggie nu dădu nicio altă explicaţie în afară de faptul că poliţia era pe drum.

Apoi, după aproximativ cinci minute, bărbatul care nu fusese rănit începu să se scuze:

— Nu voiam să-i facem nimic. Fata a venit de bunăvoie cu noi – întrebaţi-o! Dacă ne-aţi fi spus ceva, am fi plecat. Nu avem niciun motiv să creăm probleme…

Maggie, ţinând încă puşca în mână, pufni.

— Au folosit cârdul tatălui ei în magazin.

— M-a împuşcat! O să mor! ţipă bărbatul rănit.

— Nu sângerează într-atât încât să fie în pericol de moarte. Şi nici nu a fost atins vreun organ vital, spuse Maggie.

Cal, care îi legase pe cei doi, îşi termină treaba şi se ridică. Era acoperit de sudoare şi abia dacă avea ceva pe el. Probabil că abia îşi trăsese blugii, după duş. Armele celor doi fuseseră aruncate de-o parte. Unul fusese legat cu faţa în jos, iar bărbatul rănit fusese imobilizat

Robyn Carr în şezut, sprijinit de perete. Avea câteva pete de sânge, dar nimic grav. Maggie nu se grăbea să-i facă un control.

— E-n regulă aici, dacă vrei să te duci să-ţi pui o cămaşă, îi spuse lui Cal.

— Nu te las aici. De fapt, aş fi mai uşurat dacă mi-ai da mie puşca, acum.

— Ştiu ce fac, spuse ea. Ştiu cum s-o folosesc.

— Am priceput asta, scumpo, zise el, luându-i uşor puşca din mână. Doar că nu vreau să o foloseşti prea mult, asta-i tot. Ce-ar fi să te duci şi să vezi ce-i cu fata? Ne ocupăm eu şi Sully de-aici.

— Mulţumesc, spuse Maggie, lăsându-i puşca. Îmi fac griji în legătură cu ea. Vă descurcaţi voi doi?

— Ne descurcăm, zise Sully, luând puşca bărbatului şi verificând dacă e încărcată. Du-te.

Când intră pe uşa din spate, Chelsea sări de pe scaunul de la bar şi alergă spre ea, aruncându-se în braţele ei.

— Scumpo, scumpo, o să fie bine. Poliţia e pe drum.

— Mama şi tata? întrebă ea, printre suspine.

— Sunt sigură că vor fi anunţaţi şi fie o să vină aici, fie o să vă întâlniţi la spital sau la poliţie. Eşti rănită, scumpo?

Clătină din cap pe umărul lui Maggie, plângând.

— Vrei să te duc în casă? Vrei să mănânci sau să bei ceva?

Se trase în spate şi clătină din cap.

— Îi vreau pe mama şi pe tata, zise ea.

Maggie o trase înspre bucătărie.

— Cum ai ajuns cu indivizii ăia doi, scumpo?

— M-au păcălit. Unul din ei striga după ajutor lângă pârâul din care mi-am umplut sticla cu apă şi, când m-am dus să văd ce-i cu el, celălalt mi-a astupat gura cu mâna şi m-a târât în jos pe deal. N-am putut nici măcar să ţip. Mi-am pierdut tot rucsacul!

Începu din nou să tremure şi să suspine, agăţându-se de Maggie.

— Unul din ei a folosit cartea de credit a tatălui tău, spuse Maggie.

— Era în buzunarul meu, spuse ea. O aveam acolo de când am fost aici. Am folosit-o ca să fac cumpărături din magazin. Era un duplicat, mama are şi ea una. Tata mi-a dat-o ca s-o ţin la mine, să fie în siguranţă.

— Când am văzut-o, mi-am dat seama că ai fost răpită, zise Maggie. Aşa că, a fost bine c-ai avut-o.

— Chiar l-ai împuşcat în… ştii tu?

— Nu, zise Maggie. L-am împuşcat doar în aşa fel încât să-l opresc, fără să-l rănesc prea rău. E-n regulă, sunt doar bile. Dor al dracului, dar n-o să moară. O să aibă nevoie doar de câteva cusături. O să ajungă la închisoare.

În sfârşit, în depărtare se auzi sunetul unor sirene. Un elicopter se apropie. Câteva minute mai târziu, erau poliţişti peste tot, deşi Sully îl sunase pe Stan şi îi spusese că Maggie o salvase pe fată şi că Chelsea era în siguranţă. împreună cu echipajele de poliţie erau şi pompieri şi echipe de intervenţie şi, aşa cum era de aşteptat, dădură totul peste cap cu maşinile lor grele şi echipamentul masiv.

Cerul era negru, dar cu o lună mare şi frumoasă care lumina din mijlocul lui. Şi ce supăraţi mai erau poliţiştii pe Maggie! Ignorase cu desăvârşire ordinele lui Stan.

— Ce mama dracului a fost în capul tău? tună Stan. I’uteai să omori pe cineva. Puteai să-i faci rău fetei.

— Am luat asta în calcul, zise Maggie. Dacă o răneau, tot aş fi putut să-i împuşc şi aş fi scos-o de-acolo. Dar n-o să moară nimeni împuşcat cu puşca lui Sully. Deşi pun pariu că e cea mai zgomotoasă armă din vest. I-a speriat, şi asta am şi vrut.

— Puteai să mori! Indivizii ăştia puteau să vină direct la tine şi să te omoare pe loc!

— Cel puţin aş fi ştiut că am făcut tot ce puteam, i se ea.

Robyn Carr

— Las-o în pace acum. A făcut ce-a trebuit să facă, interveni Sully. Tu ai fi aşteptat afară în timp ce o copilă ţipa?

— Este în regulă, tată, zise ea. Lasă-i să se descarce. Poţi să te duci în casă, să te odihneşti. A fost obositor pentru tine.

— Crezi că am de gând să pierd toată distracţia? zise el.

— Puteau să te omoare, Maggie! insistă Stan.

— Da, dar m-am gândit că erau şanse mai mari să nu anticipeze că o să intru peste ei, cu o puşcă. Aşa că… uite, am tras în tavan, în speranţa că o să-i sperii şi o să-i ţin sub ameninţarea puştii până soseşte poliţia. Dar s-au întins după arme şi n-am avut de ales.

Apoi trebui să stea la una din mesele de pe verandă, cu tatăl ei, cu Cal şi cu detectivii de la poliţie, în timp ce declaraţia îi era înregistrată şi criminaliştii cercetau cabana în care fuseseră trase împuşcăturile. Poliţia confiscă toate armele, inclusiv puşca lui Sully, camioneta şi toate bunurile din posesia celor doi bărbaţi.

Deşi poliţiştii îşi exprimară foarte clar dezaproba-rea cu privire la acţiunile lui Maggie, concluzionară totuşi că, atât timp cât unul din bărbaţi avea cuţitul în mână iar cel de-al doilea se îndrepta spre puşcă, fusese un caz de autoapărare. Nu o arestară pe Maggie, însă îi spuseră să rămână în camping şi să nu plece fără să îl anunţe pe Stan.

— O puneţi sub acuzare? îl întrebă Cal pe detectiv.

— Dosarul nu este încă închis, îi răspunse acesta. Însă, deocamdată, nu am văzut nimic care să justifice o arestare. Totuşi, investigaţia nu este încă terminată.

Ceva mai târziu, paramedicul pe care îl cunoştea de aproximativ zece ani, Conrad Boyle, Connie, pe scurt, veni pe verandă. Îi zâmbi larg.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Maggie, zise el. Doar că tipul pe care l-ai împuşcat zice că o să te dea în judecată.

— Spune-i să stea la rând, răspunse Maggie, pe un ton amar.

Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Refugiul inimii

— O să fie bine. Sunt gemeni, ştiai? Burt şi Bud. Din Wet Mountain Valley, de pe dealuri. Este doar o presupunere, dar cred că sunt destul de bine cunoscuţi prin pădurile alea.

— Mulţumesc, Connie.

— Ai nevoie de ceva înainte să plecăm de-aici?

— Ai nişte diazepam? întrebă ea.

— Va trebui să te consult, să sun la Urgenţe, să-ţi scriu o reţetă. Tu nu ai?

— Las-o baltă, Connie, zise ea. După ce pleacă toată lumea, poate o să beau ceva.

Connie râânji.

— Nu-mi pasă cine ce zice. Bravo ţie, Maggie! Probabil că i-ai salvat viaţa fetei.

— Mulţumesc, Connie.

O oră şi jumătate mai târziu, când lucrurile se potoliră în sfârşit, după ce echipajele de poliţie şi cele de intervenţie plecară, Maggie îşi turnă o porţie generoasă de whisky peste două cuburi de gheaţă şi ieşi să o bea pe verandă, lângă Cal. Sully se dusese la culcare, dar ea era încă prea nervoasă şi speriată. Îşi dădea seama că, deşi în jur era linişte, oamenii erau încă treji. Vedea focurile strălucind în noapte. Auzea murmure şoptite. Nu era singura căreia îi era frică să închidă ochii.

— Doar o întrebare, spuse Cal. Ce te-a făcut să dai

aşa buzna în cabană? Singură, fără niciun ajutor? Fără nimeni care să te susţină?

Maggie sorbi din whisky.

— Mi-am amintit de un caz de la Urgenţe. Cu ani în urmă, când eram rezident în ultimul an…

Era o victimă la care poliţia nu putuse ajunge. Apartamentul fusese înconjurat de echipe de intervenţie, de l'arbaţi în uniformă, de câini, de negociatori şi de medici. Nu exista decât o intrare şi operaţiunea durase ore întregi, timp în care suspectul ţinuse arma lipită de capul victimei. După ore întregi de încercare, într-un act de eroism care îi pusese viaţa în pericol, un ofiţer spărsese

Robyn Carr un perete şi ucisese suspectul. Era un ofiţer tânăr, cu familie, care înfruntase moartea ca să salveze un nevinovat. Şi ajunsese prea târziu.

— Victima nu numai că fusese agresată timp de ore întregi, dar, când în sfârşit ajunseseră la ea, era în stare critică, cu o rană la cap. Era însărcinată. A fost o tragedie de proporţii colosale şi n-am putut să o salvăm. Am crezut că poate am o şansă să o salvez pe fată de data asta. Poate c-a fost o prostie. M-am gândit că poate că o să fie nevoie să-i omor ca s-o scot pe Chelsea de acolo, dar am sperat şi să-i sperii după primul foc, să-i fac să renunţe şi să nu fie nevoie să-i omor. Şi să o salvez înainte să-i facă şi mai mult rău.

— Nu ţi-a fost frică? o întrebă el.

— Desigur. Trebuie să-mi fi fost.

— Nu ştii?

Maggie zâmbi trist.

— Dacă aş lăsa frica să mă oprească din a face ce cred că trebuie făcut, n-aş ajunge prea departe, nu crezi?

Cal clătină din cap şi râse.

— Ai avut noroc, zise el. Poate că în sala de operaţii eşti mama lor, dar, în cazul ăsta, ai avut pur şi simplu noroc. Să nu mai faci asta, bine?

— Sper să nu mai fac niciodată aşa ceva, zise ea. Dumnezeule, cred că mi-am pierdut minţile. Eu nu bag gloanţe în oameni. Eu le scot!

Capitolul 7

Să poţi să fii singur.

Să nu pierzi avantajul singurătăţii.

Sir Thomas Browne

Maggie deveni o legendă. Povestea se răspândi în întreg ţinutul în aproximativ treizeci de minute. Probabil că telefoanele sunaseră întreaga noapte, pentru că Enid

Refugiul inimii şi Frank apărură la şase dimineaţa, iar Tom Canaday la scurt timp după ei. Mai erau şi alţii de pe lângă Sullivan’s Crossing – doi membri ai echipei de căutare şi salvare, un ajutor de şerif din Timberlake, poştaşul districtului.

Dumnezeule mare!

Pe Maggie o amuza să constate că o transformaseră într-un fel de înger răzbunător feroce şi neînfricat, care se năpustise asupra a doi bărbaţi uriaşi şi înarmaţi, care ţineau cu forţa o fetiţă.

Când mai mulţi localnici se adunară pe veranda magazinului, Sully încercă să lămurească lucrurile.

— E posibil ca povestea să fie uşor exagerată, pe ici, pe colo, zise el.

— A izbit uşa cu piciorul, ca să o deschidă? întrebă Frank.

— Da, pe-asta a făcut-o, admise Sully.

— A dat o gaură în tavanul cabanei? vru să ştie Enid.

— Era doar o puşcă cu bile, n-a rămas cine ştie ce gaură. Dar necesită reparaţii, zise Sully.

— Şi l-a împuşcat pe unul în bijuteriile familiei? întrebă altcineva.

— Mai mult sau mai puţin, zise Sully. Nu ştiu dacă a pus mâna pe puşca aia de zece ori în viaţa ei. Crezi că ar fi putut să tragă suficient de bine cât să facă asta intenţionat?

— Mă cutremur numai când mă gândesc, zise Frank. Am auzit că i-a pus cu botul pe labe din numai două împuşcături. O să am mare grijă ce spun în preajma ei, de acum înainte.

— Sunteţi cu toţii de-a dreptul caraghioşi, zise Sully.

A fost o nebunie ce-a făcut ea, şansele să reuşească erau toarte mici.

— Dacă o să am vreodată probleme, o s-o vreau în echipa mea, interveni Enid. Poate că voi, ăştia de-aici, ar trebui să aveţi grijă ce spuneţi în preajma mea.

— Ah, v-aţi lăsat duşi de val, asta-i tot, mârâi Sully. F doar o fată. Nu o încurajaţi!

Cal, ascultând fiecare cuvânt, zâmbi.

Robyn Carr k

Câteva zile mai târziu, familia Smyth le făcu o vizită, ca să-şi exprime recunoştinţa, iar venirea lor o linişti nespus pe Maggie. Se dovedise că cei doi gemeni, cuflnoscuţi infractori, aveau o listă întreagă de antecedente, printre care se numărau şi agresiuni sexuale şi fizice. I Tribunalul hotărâse să îi reţină fără posibilitate de eliş berare pe cauţiune şi se bănuia că cei doi ajunseseră la finalul carierei lor criminale.

Cal îşi propuse în secret să urmărească ce se întâmpla cu cazul lor, ca să fie sigur că aveau să fie bine închişi după gratii.

Campingul era plin de oameni, unii în vacanţă, alţii într-un weekend prelungit. Maggie şi Cal fură nevoiţi să insiste pe lângă Sully să nu exagereze, să se retragă I devreme. Avea tendinţa de a face prea multe.

În grădină apăruseră primele mlădiţe ale legumelor de vară, drumurile şi potecile erau pline de flori, iar Cal deveni un cunoscut al locului. Continua să susţină că nu făcea decât să dea o mână de ajutor până când Sully îşi revenea complet, totuşi muncea din ce în ce mai mult şi începuse să facă treburi tot mai variate.

Pe lângă faptul că muncea în prăvălie şi pe lângă; aceasta, petrecea mult timp pe verandă sau la tejgheaua din magazin, pentru că vremea frumoasă îi scosese la aer pe localnici în aceeaşi măsură ca pe turişti. Fermierii din vecini sau soţiile lor veneau adeseori în vizită, deşi rar se întâmpla să aibă nevoie de câte ceva.

Oamenii petreceau mult timp pe verandă sau la tabla cu informaţii. Gavin, rangerul local, de la US Forest

Service, trecuse de vreo două ori să bea o bere, după servi* ciu. Echipa de Căutare şi salvare, formată din voluntari, se antrena în apropiere şi cei mai mulţi dintre băieţi se opreau la Sully's la întoarcere, în drum spre casă. Tom făcea parte din echipă. Şi Tom făcea ce făcea şi trecea pe la ei aproape în fiecare zi, fie dimineaţa, la o cafea, înainte să-şi înceapă ziua, fie după-amiaza, ca să vadă

Refugiul inimii ce făcea Jackson sau Nikki la sfârşitul zilei. Tom şi Cal păreau să petreacă din ce în ce mai mult timp împreună, vorbind şi râzând ca doi vechi prieteni.

Cal era prietenos cu turiştii şi, când aceştia îl întrebau dacă e campingul lui, răspundea:

— Nu, e campingul lui Sully. Eu sunt doar o mână de ajutor ieftină. Dar, dacă aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

Maggie îl ducea periodic pe Sully la Denver, la controalele medicale. Sully ar fi vrut să conducă singur până icolo şi înapoi, dar Maggie nici nu voia să audă. Trebuia să audă tot ce avea de spus medicul. Rob Hollis îi dădu lui Sully nota zece plus.

— Ai voie să ridici zece, până la cincisprezece kilograme. Ai voie şi să te întinzi şi să te apleci. Mersul pe jos îţi face bine, poţi să mergi cât de mult vrei. Medicaţia rămâne aceeaşi. Ne vedem peste o lună.

Sully se uită chiorâş la Maggie.

— Pun pariu că te roade rău de tot să auzi că m-am făcut bine.

— Sunt încântată, zise ea.

— Nu trebuie să mai stai să ai grijă de mine, spuse el.

— Dar pot să mai stau dacă vreau? întrebă ea, uşor sarcastică.

— Poţi să stai cât vrei tu, Maggie. Dar nu-ţi lipsesc agilaţia şi adrenalina din sala de operaţii?

Adevărul era că-i lipseau. Îi lipseau cazurile, mai ales i ele deosebite. Nu la fel de mult îi lipseau complicaţiile. Era la curent cu ce se întâmpla, prin conversaţiile şi e mailurile pe care le schimba cu Jaycee, ca să nu mai menţionăm discuţiile cu avocatul. Acesta îi spusese că v.1

trebui să depună mărturie peste două săptămâni şi i a va trebui să se întoarcă la Denver pentru asta.

— Adrenalina din secţia de traume îmi lipseşte teribil, îi mărturisi ea lui Jaycee, singura dintre prietene pe care „ţinea la curent cu aspectele legale ale vieţii ei. Dar

Robyn Carr procesele, disputele din cauza asigurărilor şi politicile interne mă fac să dau înapoi.

— Oh, aici te înţeleg, spuse Jaycee. Obstetricienii sunt aproape la fel de urmăriţi ca neurochirurgii. Una din clinicile noastre s-a închis tocmai din acest motiv. Ce-a fost în capul nostru?

— Ne-am gândit că puteam salva lumea, sau cel puţin o parte frumuşică din ea, zise Maggie.

— Sper să te gândeşti bine la hotărârea ta de a rămâne la magazin, Maggie, spuse Sully. Ai mers la şcoală aproape o viaţă de om pentru meseria pe care o ai. Ai salvat vieţi. Cred că ar fi o pierdere teribilă să-ţi iroseşti toată pregătirea şi educaţia vânzând provizii de picnic.

— Am nevoie de o pauză, îi spuse ea.

Însă Maggie profită de faptul că medicul îi dăduse lui Sully undă verde, de noile ajutoare din camping şi de vremea frumoasă a sfârşitului de primăvară, făcând plimbări lungi pe dealurile din jur.

De câteva ori, Cal veni cu ea, bătură împreună dealurile şi se bucurară de priveliştile încântătoare ale naturii, în loc de corturi, duceau în spate o pătură şi mâncări pentru prânz şi se întorceau acasă abia seara, când luau cina şi făceau un duş.

Maggie era fericită.

Şi avea pe cineva lângă care să doarmă noaptea. Nu că ar fi apucat să doarmă prea mult. Avea senzaţia cii misteriosul Cal începea să se aşeze, să se simtă confot tabil. Acum că aveau ajutoare de la patru după-amiaza până la închiderea magazinului, Maggie lua cina împreună cu Sully şi Cal, de cele mai multe ori la masa din bucătăria lor.

Maggie şi Cal găteau pe rând, spălau vasele împreună stăteau pe veranda magazinului sau lângă foc,

pe malul lacului. Stăteau la masă împreună, verificându-şi e-mni lurile pe laptop. Şi lui Cal îi plăcea să citească. Petrecea cel puţin două ore în fiecare după-amiază citind – poate într-unul din scaunele lui pliante, poate într-un hamai

Refugiul inimii poate pe verandă. Muncea din greu, dar nu era disponibil în permanenţă. Cu siguranţă, nu te împiedicai de el. I'leca cu maşina de câteva ori pe săptămână, ca să cerceteze zona din jur, să aducă alimente şi diverse alte cumpărături. Fusese în Leadville, în Timberlake, în Fairplay şi în vreo câteva alte orăşele din preajmă. Le spuse că-i tăcuse o vizită lui Stan, la Departamentul de poliţie din l'imberlake, şi mâncaseră un hamburger împreună. îl cunoscuse pe Paul Castor, ajutorul de şerif pe care Stan îl lăuda că este un geniu într-ale calculatoarelor.

— Pretinde că are treizeci de ani, spuse Cal. Arată de doisprezece.

Maşina şi rulota îi erau parcate în spatele căsuţei care devenise a lui, dar, chiar dacă ajuta în magazin şi în camping, tot turist era. Uneori îşi lua undiţa, alteori pornea aragazul de campanie ca să-şi facă singur micul dejun au să prăjească un peşte pe care îl prinsese, deşi avea acces la bucătăria micuţă din magazin sau la cea din isa lui Sully.

— Am trăit mult în felul ăsta când eram copil.

— În campinguri?

— Am fost prin tot felul de locuri ciudate. Era o comunitate lângă Big Sur. Asta mi-a plăcut, erau mulţi copii i II care să ne jucăm. Uneori stăteam la cort, dar nu din motive recreaţionale, ci pentru că nu aveam casă. Sau pentru că eram în vreo călătorie – părinţii mei au hotăut că trebuia să vedem ţara, aşa că am petrecut un an pe drumuri.

— Fantastic! exclamă Maggie.

— Dacă stau acum să mă gândesc, e posibil ca tata să-şi fi imaginat că fuge de cine ştie ce nebunie imaginară. Nu iveam o casă propriu-zisă, locuiam într-un autobuz

foarte vechi, pe care-l transformaseră. Am avut însă o mulţime i le experienţe unice şi foarte interesante. Şi, odată la doi mi, bunicii ne furau de la mama şi tata şi ne ţineau o teme la ferma lor – vreo şase luni, sau chiar un an.

Presupun că e în sângele tău, zise ea.

Robyn Carr

— Într-un fel.

— Dacă-ţi plac drumeţiile, dar nu şi frigul, de ce nu te-ai dus pe Appalachian Trail? îl întrebă.

— Am petrecut mult timp pe traseul ăsta când eram copil, zise el. Am stat ceva mai mult de un an în Tennessee. 1

— Făcând ce? întrebă ea.

— Nu mare lucru, răspunse Cal. Vara, culegeam legume.

— Toată familia? întrebă ea.

— Toată familia. Făceam multe treburi sezoniere, pe ici, pe colo. Locul în care mi-a plăcut cel mai mult să culeg legume a fost California, lângă Fresno. Central Valley. Am învăţat şi ceva spaniolă.

— Ai avut o viaţă remarcabilă, spuse ea.

— Da, e un fel drăguţ şi pozitiv de a vedea lucrurile.

Maggie înţelese din asta că fusese o viaţă grea.

Soseau din ce în ce mai multe pachete, anunţând că excursioniştii erau pe traseu. Apăruseră deja vreo câţiva, dar niciunul care să fi parcurs distanţe impresionante – era încă prea devreme pentru asta. O pereche era pe drum de şase săptămâni. Cei doi plecaseră din Wyoming şi intenţionau să coboare mai mult spre sud, prin Munţii Stâncoşi, dacă zăpada se topise suficient. Doi bărbaţi veniră de peste Munţii Stâncoşi, dinspre sud, aducând vestea că se putea trece – intraseră pe traseu pe curba de nord din New Mexico. Alte persoane veniseră din Boulder şi intenţionau să ajungă până la Durango.

În weekenduri, aveau grupuri care ieşiseră pentru o zi sau poate două de pe traseu. Cal voia să stea de vorbă cu toţi, să-i întrebe ce anume îi motiva şi cum fusese experienţa lor.

Apoi se întâmplă, chiar la sfârşitul lui aprilie.

— Maggie, tatăl tău se simte excelent. Cred că o să-l dea exemplu pentru recuperările dintr-o operaţie de bypass. L-am văzut cărându-i lui Enid sacii de făină, peticind jgheaburile din exteriorul magazinului, vopsind grilajul verandei şi aruncându-i mingea lui Beau. Curăţă grătare.

Refugiul inimii udă grădina şi veranda din spate şi l-am prins făcând şi câteva reparaţii la maşină. Nimic serios, maşina e în stare excelentă.

— Aş vrea să nu se forţeze, spuse ea.

— El zice că nu face asta. Spune că doctorul i-a zis că este în regulă. Sunt activităţi normale. Şi, dacă simte că începe să obosească, spune că ia o pauză. Dar pare să se descurce grozav. Şi tu la fel. Te-ai gândit să te întorci la muncă? Să te întorci la casa din Denver?

— Mă duc săptămâna viitoare să depun mărturie pentru procesul ăla, dar la muncă?

Clătină din cap.

— Nu încă. Mă gândeam să stau aici toată vara. Bietul Sully. Îmi dau seama că el vrea să plec. Mama a sunat de multe ori – este îngrozită de delăsarea mea. Nu numai i 1 nu-mi mai practic meseria, dar, ceea ce e şi mai grav, din punctul ei de vedere, îmi pierd vremea aici. Sunt, iici de şapte săptămâni şi, dacă e să judec după mesajele şi e-mailurile primite, lumea se miră că am stat atât de mult. Dar, momentan, rămân aici. Şi tu crezi că-s nebuni? Pentru că neurochirurgii nu fac aşa ceva?

Cal râse şi scutură din cap.

— Ascultă, viaţa e prea scurtă ca să alegi ceva ce nu le face fericit. Până când îţi dai seama care este viaţa care te mulţumeşte, fă orice trebuie să faci. Când o să ştiu ce înseamnă asta, o să-ţi spun bucuros. Eu, momentan, trebuie să explorez puţin. De multe ori, în copilăria mea, nu am avut nicio casă, niciunde. Iar tu ai două. i red că o să fii bine. Eu, unul, nu te judec.

— Hm, asta e mai degrabă casa lui Sully. La un moment dat, va trebui să muncesc. Nu pot să mă aştept ca

ura să mă întreţină la nesfârşit.

Cal trase adânc aer în piept. îi luă mâinile într-ale lui.

— Maggie, eu o să plec o vreme, spuse. Momentul r perfect. M-am aclimatizat cu altitudinea, prognoza e în mă şi vreau să simt poteca sub tălpi.

Robyn Carr

— De ce nu-ţi faci aici tabăra şi să pleci o zi încoace, o zi încolo, cum ai mai făcut? întrebă ea, cu speranţă în glas.

— Vreau să o iau spre nord, să mă opresc pe drum, să văd vara în Colorado, să trec prin Wyoming…

— E un drum lung, spuse ea.

— Nici pe departe atât de lung ca altele. Pentru asta am venit aici. Trebuie să mă gândesc – unde să mă aşez, cu ce să mă ocup… Am treizeci şi şapte de ani şi nu am niciun rost. Mi-a intrat în cap ideea că traseul Continental Divide o să mă ajute să mă lămuresc ce şi cum. Că o să-mi dea un oarecare echilibru, ca să găsesc mai uşor răspunsurile. Cred că singurătatea cărării o să-mi facă bine.

Maggie simţi un nod de panică în stomac.

— N-o să te mai văd niciodată, nu-i aşa?

Nu fusese o întrebare.

— O să mă întorc, Maggie. Nu ştiu dacă o să rămân aici, dar o să mă întorc.

— Când?

— Habar nu am. Nu ştiu dacă o să mă plictisesc de drum în trei zile sau în trei luni. O să-mi facă bine. Şi cred că şi tu ai nevoie de timp de gândire.

— Îţi laşi aici maşina şi rulota?

Cal clătină din cap.

— Există o parcare în Leadville şi o să pot ajunge mai departe pe cărare de acolo. Leadville nu e prea departe şi nu vreau să vă încurc aici.

— Nu ne-ai încurca. Sully s-a oferit…

— O las în Leadville. Mâine-dimineaţă.

— La dracu’! zise ea, simţind cum i se umezesc ochii.

Nasul i se înfundă numaidecât.

— Nu poţi să pleci peste câteva zile? Să-mi laşi

câteva zile să mă obişnuiesc cu ideea?

— E mai bine aşa, scumpo. Ţi-am spus din ziua în care ne-am cunoscut – vreau să fac asta. Am nevoie să urc pe traseu singur, doar eu şi gândurile mele.

Refugiul inimii

— Îţi laşi maşina în Leadville ca să nu trebuiască să te întorci aici, în caz că ajungi la concluzia că ai terminat-o cu locul ăsta. Cu mine.

— Nu e adevărat. O să mă întorc, o să te văd din nou, dar nu vreau să rămâi cu gândul la mine, să-ţi Iaci speranţe. Nu vreau să te uiţi în fiecare zi la maşina mea şi să-ţi aducă aminte de mine. Vreau să fii liberă să-ţi vezi de viaţa ta. Dacă te întorci în Denver, o să te găsesc acolo.

— La ce mama naibii trebuie să te gândeşti atâta? îl întrebă ea. Cred că eşti cel mai normal bărbat pe care l-am cunoscut. Nu ai nici cea mai mică problemă. Nu există nimic la care să nu te poţi gândi aici. Ba chiar îţi promit că n-o să vorbesc cu tine timp de trei luni de zile, ea să poţi să analizezi ce ai de analizat, apoi putem găsi împreună o soluţie şi…

Se opri.

— Mai am puţin şi te implor să stai cu mine, zise ea. N-o să fac asta.

— Mai ştii cum ai spus că se strânseseră toate în Den-ver? Că totul se prăbuşise dintr-odată peste tine? Ei l’ine, am trecut şi eu printr-o perioadă grea. Nu e ceva despre care mă simt pregătit să vorbesc, încă. Poate într-o zi. De-asta am nevoie să fiu o vreme singur. Singur cu provocarea muntelui în faţă, străbătând un teren săll. itic. Singur, fără să văd pe nimeni, fără să mă bazez pe nimeni altcineva. Uneori, de asta este nevoie. Ştii, sunt momente în care te simţi obosit, golit, secătuit. Trebuie i faci un efort, să te ridici. Apoi lucrurile încep să se aşeze. Contez pe asta. Îţi promit că o să te caut când o să mă satur de cărare. Bine?

— Cum zici, spuse ea.

Încercă să-şi ascundă lacrimile care îi curgeau pe Traji. Preţ de o clipă, se gândi: „I-aş putea spune că încep

procesul. Că am nevoie de el. Că am nevoie de susţinem". Dar nu putea face asta.

Robyn Carr

— Vino lângă mine, spuse el. O să ne sprijinim unul pe celălalt. Mi-e greu să plec, să ştii. Dar trebuie s-o fac, chiar dacă e greu. Trebuie să privesc în interiorul minţii mele şi să fac ordine. Tu doar crezi că sunt cel mai normal bărbat pe care-l cunoşti – habar nu ai ce e în capul meu. Acum hai, sărută-mă. Eşti ca o comoară îngropată, ştii? Am venit în campingul ăsta fără să am habar că o să te am pe tine, o vreme. Maggie, Maggie, eşti minunată…

Imediat ce se crăpă de ziuă, Cal se îmbrăcă şi se pregăti să urce în maşină şi s-o pornească la drum. Maggie îşi trase hainele pe ea şi veni lângă el, la maşină.

— O să fie bine, Maggie. Eşti puternică şi ai spirit practic. Nu-i lăsa pe alţii să te convingă de nimic – fă ce crezi tu că-i bine.

— N-ar trebui să spui asta. Eu cred că ar fi bine să vin după tine.

— Nu ţi-ar plăcea.

— Am destul de multă experienţă cu traseele.

— Nu, nu ţi-ar plăcea să mă priveşti gândindu-mă. E ca şi cum ai privi vopseaua uscându-se.

— Eşti ceva de groază, spuse ea. Nici măcar nu ştiu care e numele tău adevărat.

Cal rânji. i j

— Dar tare mi-a plăcut să te văd cum încercai să ghiceşti. De-abia aşteptam să aud ce ţi-a mai trecut prin minte. Eşti foarte creativă.

Oftă.

— California. Mă cheamă California Cesar Jones.

Maggie rămase mută câteva clipe.

— Cred că glumeşti.

— N-aş glumi în legătură cu asta. Este numele trecut pe permisul de conducere şi pe toate documentele. Dar hai să nu vorbim acum despre asta. Sărută-mă de rămas-bun.

— Promiţi să mă cauţi după ce-ţi termini pelerinajul?;

— Da, îţi promit. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut

pentru mine.

Refugiul inimii îl sărută profund, îl strânse în braţe şi blestemă soar-ta pentru că pleca. Tocmai când începuse să simtă că era cu un bărbat care avea picioarele pe pământ, acesta îi mărturisea că avea probleme şi că trebuia să plece pe munte, ca să şi le rezolve. Frate, se pricepea să-i aleagă! Oricare ar fi fost sfântul care veghea peste viaţa ei amo-roasă, făcea o treabă foarte proastă.

Îi trase o palmă peste fund.

— Ai grijă de Sully. Ai grijă de tine.

— Să fii atent, îi ceru ea.

— Fii sigură.

Urcă în maşină şi plecă. Înaintă încet pe drumul de pământ până la şosea şi, fără să se gândească, Maggie veni după el, mergând pe lângă el.

Beau lătra şi veni alergând către ea, în timp ce maşina lui Cal se pierdu din vedere, dispărând printre copaci.

Se întoarse şi îl văzu pe Sully apropiindu-se.

— Care vasăzică, a plecat, spuse el.

Maggie dădu din cap.

— Ştiai?

— A zis că pleacă de vreo două ori săptămâna asta. Că vremea s-a încălzit suficient pentru el, că la asta s-a gânditle la bun început. Şi mi-a mulţumit de mai multe ori pentru ospitalitate şi pentru că l-am lăsat să dea o mână le ajutor. Auzi ce prostie, să-mi mulţumească! Putea la fel «le bine să-mi mulţumească pentru atacul de cord.

— N-o să-l mai vedem niciodată, tată, spuse ea. Şi e păcat.

Capitolul 8

Raiul este sub tălpile noastre, la fel cum este deasupra noastră.

Henry David Thoreau

I n-a patra zi pe traseu, la vest de Boulder şi la nord de Vai!, în munţi, exact deasupra Parcului Naţional Munţii

Robyn Carr

Stâncoşi, unde aerul este mai curat decât oriunde şi

cel rul de un albastru infinit, de unde putea vedea la kiloj metri depărtare cum crestele magnifice se înalţă şi se prăbuşesc la orizont, Cal îşi ancoră cortul micuţ şi săpă un şanţ în jurul unui foc. Era sfârşitul zilei. Soarele cobora în spatele munţilor.

— Pare un loc la fel de bun ca oricare altul. Ce zici? I întrebă el, cu voce tare.

Desigur, nu primi niciun răspuns.

Trecuseră doi ani şi două luni de când Lynne Aimée? Baxter Jones îşi dăduse ultima suflare. Era aproximaf tiv acelaşi moment al zilei, dar pe întâi martie fusese l mult prea frig şi mult prea întuneric. Vorbiseră de multe ori despre sfârşit, timp de luni de zile. La început, fuseseră atât de fericiţi, încât părea că nimic rău nu-i putea atinge. Cal începuse să lucreze ca avocat din oficiu, apoi intrase în barou şi primise o mulţime de oferte de angajare avantajoase. Apoi luase şi Lynne examenul de barou, îşi formase un grup de prieteni cu opinii similare, găsise sponsorizări şi, în doar doi ani, conducea un cabinet legal pentru cei săraci şi defavorizaţi. Câştigase un premiu din partea oraşului Detroit şi fusese numită într-o comisie de supervizare legală de către guvernator, o echipă de pază care să stea cu ochii pe avocaţii care încercau să inducă în eroare sau să profite de pe urma oamenilor neştiutori, mai ales cei care se ocupau de taxe şi tranzacţii financiare.

Între timp, California Jones devenea cunoscut la rândul lui, un adevărat cavaler pe cal alb în comunitatea criminalistică. Începuse chiar să se îmbogăţească, deşi era abia la început. Cal avea anumite talente pe care le dobândise de la familia lui ciudată şi excentrică. Unul dintre acestea era o memorie incredibilă. Tatăl lui îşi învăţase copiii cum să memoreze şi, având în vedere că rareori mergeau la şcoală, acest lucru devenise obligatoriu. Altfel, atunci când li se ivea în sfârşit ocazia să meargă la şcoală, ar fi fost umiliţi de cât de puţine ştiau.

Refugiul inimii

Sau, cu tot ce îi învăţa mama lor, ar fi ştiut multe, dar lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie. Cal putea recita pe

dinafară aproape întreg romanul să ucizi o pasăre căutătoare. Crescuse dorindu-şi să fie Atticus Finch. În vreme ce Lynne se mândrea cu faptul că nu accepta decât o compensaţie infimă, Cal, pentru prima oară în viaţa lui, se bucura de un venit fantastic.

Se căsătoriseră şi cumpăraseră o casă mare, în Grosse Pointe. Lui Lynne i se părea amuzant că soţul ei alesese

O casă mare cât pentru o armată.

— Tu pur şi simplu nu ştii cât de greu este să faci curat într-o casă! îi spunea ea.

— Aşa e, răspundea el. Şi vreau să aflu.

Vorbeau despre copiii pe care o să-i aibă, pentru că amândoi voiau cel puţin doi. Cal încă nu ştia dacă ar fi fost mai bine sau mai rău dacă s-ar fi apucat numaidecât de treabă în sensul ăsta. La fel ca Atticus Finch, ar fi fost acum un avocat solemn, văduv, care să-şi crească singur copiii, mândri şi responsabili.

Dar nu avuseseră copii, şi Cal era acum singur.

De îndată ce începuseră să încerce să facă un copil, coşmarul sclerodermiei le invadase viaţa. O boală dureroasă a ţesutului conector, care se prezintă sub forma unei întăriri şi inflexibilităţi a pielii şi, în cazul lui

1 ynne, a organelor interne. La început au fost optimişti M au încercat să afle cât mai multe despre boală, sper. Înd că Lynne se va număra printre cei norocoşi şi va mai trăi încă douăzeci de ani, sau poate chiar va răspunde vreunui tratament.

Nu fusese aşa. Boala se înrăutăţise rapid, şi Lynne fusese admisă într-un program de cercetare. Nici de ilata asta nu se numărase printre cei norocoşi. Boala avansa destul de repede, şi Lynne îşi petrecuse doi ani luptându-se cu durerea şi cu imobilitatea, ca să nu mai vorbim de desfigurarea feţei şi a braţelor. Atunci îi adresase rugămintea.

Robyn Carr

— Ştiu că gândim la fel, Cal. Dacă-mi cedează rinichii I s-au inima, lasă lucrurile aşa. Nu vreau să fiu resuscitată.

I Dar, dacă durează prea mult, te rog, nu mă lăsa să sufăr. 1 Eu nu te-aş lăsa pe tine, îţi jur pe Dumnezeu. Şi nu se poate spune că există vreo speranţă pentru mine.

Îi promisese.

Lynne luptase din greu cât putuse mai mult şi se pregătiseră amândoi pentru ceea ce ştiau că avea să urmeze. În cele din urmă, îi spusese:

— E timpul. Te rog. Te iubesc din tot sufletul, dar nu mai pot.

Şi Cal înfipsese acul în perfuzie, injectase încet morfina, apoi se băgase în pat, îşi luase în braţe frumoasa soţie, îi spusese cum ea însemna totul pentru el, îi sărus tase lacrimile de pe obraji în timp ce trecea hotarul spre lumea cealaltă.

Ridică privirea spre cerul brăzdat cu fuioare de nori, care se întuneca rapid.

— Încă mai crezi că a fost o idee bună, Lynne?

Ar fi vrut să ştie dacă, acolo unde era, sub orice formă sau pe orice tărâm, era încă de acord cu alegerea făcută. Că nu fusese nici măcar o oră prea devreme. Pentru că v el, unul, se gândise de nenumărate ori că ar fi dat orice pentru încă vreo câteva clipe cu ea. Ar fi dat bucuros 1 zece ani din viaţa lui pentru unul de-al ei.

Pentru că aşa îşi dorise Lynne, nu existase o înmormântare. Fusese o sărbătoare a vieţii, la care participaseră o mulţime de oameni. Fuseseră prezenţi oameni săraci, oameni bogaţi, infractori de rând amestecaţi cu familii bogate din est. Fuseseră politicieni, oameni cer-taţi cu legea, avocaţi şi interlopi cunoscuţi – Lynne şi Cal împreună aveau o clientelă foarte pestriţă. Guvernaj torul spusese câteva cuvinte. Doctorii şi asistentele care se îndrăgostiseră de ea în timpul bolii fuseseră de faţă. Fusese iubită de mulţi. Fusese atât de curajoasă.

Cal căută în rucsac şi scoase un săculeţ de piele. Cenuşa îi fusese transferată din urnă, pentru că nu poţi lua

Refugiul inimii

O urnă într-o drumeţie pe munte. Săculeţul era moale

şi solid. îl ţinu câteva clipe lipit de inimă. Apoi vărsă cenuşa într-o grămăjoara pe pământ. Vântul fură numaidecât puţin din vârf. Îşi amintea ultima ei dorinţă.

Uite ce vreau eu de la tine, California Jones. Vreau să fiu incinerată. Nu vreau o înmormântare, detest înmormântările. Trebuie să-mi organizezi un fel de petrecere, n-ai decât să faci orice-ţi trece prin minte. Apoi vreau să găseşti un loc frumos şi să-mi răstorni cenuşa pe pământ. Lasă vântul să mă poarte pe aripile lui, Cal. Apoi, vreau să mă laşi să plec. Nu-mi poţi onora amintirea decât fiind fericit.

Cal rămase trei zile în locul în care îşi luase adio de la cenuşa lui Lynne. Avea apă la îndemână, într-un pârâu din apropiere. Îşi imagina că din acelaşi pârâu beau şi vieţuitoarele pădurii şi vitele lăsate libere pe timpul verii, dar era apă bună şi curată şi el avea un filtru grozav, bea din ea şi se spăla cu ea şi era atât de înfiorător de rece, încât îl trezea la realitate.

Îşi petrecu timpul amintindu-şi clipe petrecute alături de Lynne, încercând să accepte părţile dureroase, momentul în care viaţa ei se sfârşise.

Îşi petrecea zilele şi nopţile gândindu-se la ea, pentru că avea să lase totul în urmă, într-un final. Nu era ca şi cum ar fi uitat-o, dar spera să fi sosit timpul să poată merge mai departe. În ultimii doi ani se simţise cumplit de singur. Şi rezistase suficient.

Luă o decizie foarte grea. Lăsă săculeţul de piele pe pământ, în locul în care îi vărsase cenuşa. Nu voia să-l ia cu el, când tot ce mai rămăsese din ea erau câteva fire de cenuşă pe dinăuntru. Risca să facă o obsesie pentru acest obiect. Era timpul. Se gândi la promisiunea pe

1 are i-o făcuse. Lynne îşi dorise ca el să fie fericit.

O porni spre nord. Avea la el două hărţi, cu traseele din Colorado şi Wyoming, pe care îşi notase punctele

Robyn Carr din care putea lua apă, campingurile, oraşele şi porţiunile de şosea. Merse zile în şir, până se simţi la capătul puterilor şi uscat ca o iască.

Dar mintea îi era liberă să hoinărească şi, deloc

surprinzător, Cal îşi petrecea mult timp amintindu-şi de copilăria lui şi de tatăl lui, Jed Jones. Adevărul era că îşi făcea multe griji în legătură cu părinţii lui. Jed era atât de dezechilibrat, încât te puteai aştepta la orice din partea lui. Se mai potolise puţin, în ultimii ani, de când locuia la ferma din Iowa şi nu mai bântuia de colo-colo, dar Cal n-ar fi fost surprins să afle că părinţii lui plecaseră brusc într-o misiune de a salva gheparzii din Congo sau… sau că tatăl lui îşi pusese capăt zilelor. Încercase să se sinucidă de câteva ori, deşi niciodată cu seriozitate. Sărise o dată de pe un pod şi îşi scrântise o gleznă, dar nu fusese un pod înalt. Luase un pumn de pastile, dar nu reuşise decât să adoarmă şi se trezise după ce le trecuse efectul – se pare că nu luase suficiente pentru o doză mortală. Se înjunghiase în inimă – şi ratase.

Aşa cum se întâmplă adesea cu copilul cel mare într-o familie cu părinţi disfuncţionali, Cal intrase în rolul adultului şi preluase conducerea de la o vârstă fragedă. Nu ar fi putut spune exact când anume. Poate că atunci când se născuse Sierra. Avea aproximativ opt ani şi îşi amintea cum o plimba, cum o hrănea, cum o schimba. Mama lui fusese de obicei ocupată cu tatăl lor, asigurându-se că era fericit şi cât mai stabil cu putinţă, aşa că îi revenea lui Cal sarcina de a avea grijă de copii şi de părinţii lui. Mama lui spunea că Jed era un geniu şi că avea nevoie de mult spaţiu ca să se gândească şi, fireşte, Cal o crezuse. Încă mai credea – Jed avea o minte uluitoare şi era charismatic. Când începea să vorbească, oamenii nu se mai puteau dezlipi de el. Ţinea discursuri despre orice, de la sistemul solar la vindecarea cancerului. Jed studiase dreptul înainte să se însoare cu Marissa, mama lui Cal, şi îşi amintea fiecare cuvânt pe care îl citise vreodată. Cel puţin aşa se părea.

Refugiul inimii

Cal ştiuse întotdeauna că ceva era în neregulă cu tatăl lui, dar nu avusese idee ce anume. Lumea spunea că e excentric. Pe la treisprezece ani, Cal crezuse că identificase problema – dăduse vina pe marijuana. Jed

fuma în fiecare zi. Însă mai trecuseră câţiva ani înainte să afle adevărul – tatăl lui auzea voci. Se întorseseră la fermă pentru că tatăl Marrisei se îmbolnăvise şi ea era singurul lor copil. Fusese un noroc – îi echilibrase, o vreme. Jed, care ştia multe despre orice şi avea experienţă în viaţa la fermă de pe vremea când munceau pe unde se nimerea, îşi găsise ceva de făcut, aveau un acoperiş deasupra capului, căldură în casă şi suficientă mâncare.

Apoi, într-o seară, Marissa întrebase:

— Unde e tatăl tău?

— L-am văzut lângă hambar, spusese Cal. Iar vorbea singur. Cred că îşi organizează ideile.

Şi, dintr-odată, Marissa spusese:

— Nu vorbeşte singur.

Cal avea şaptesprezece ani şi, brusc, înţelesese totul. Jed avea prieteni secreţi. Mama lor îi era complet devotată pentru că încerca să-i ascundă boala. Iluziile lui stăteau de vorbă cu el, îi dădeau sfaturi – nu întotdeauna sfaturi bune. Fuma multă „iarbă” ca să le amuţească, Marissa era mereu cu ochii pe el, ca un gardian veritabil, şi avea grijă ca acest consum de marijuana să nu scape de sub control. Îl susţinea în ideea de a nu apela la ajutor medicamentos, pentru că medicamentele i-ar fi înceţoşat mintea sclipitoare, iar Jed n-ar fi putut suporta asta.

Încercase, de câteva ori, îi spusese Marissa, şi fusese cumplit. Devenise un zombi. Mai rău, devenise deprimat pentru că nu putea gândi.

Lucrurile fuseseră calme din punctul acesta de vedere în ultimii zece ani. Bunicul lui Cal murise cu mult timp în urmă, apoi bunica lui, bătrână cât veacurile, avusese nevoie de Jed şi de Marissa la fermă, îi spuseseră. Apoi murise şi bunica. Cal şi fraţii lui crescuseră şi plecaseră

Robyn Carr în lume. Jed şi Marissa nu aveau alte mijloace ca să se întreţină. Uneori, Cal îşi ţinea răsuflarea, pregătit pentru cine ştie ce idee năzdrăvană care să-i poarte nu te miri ce aventură, însă totul fusese în regulă, până acum. Cal, fiind ca un tată pentru tatăl lui, îl putea

face de cele mai multe ori pe Jed să se răzgândească.

— Cred că, dacă am arde câmpul în loc să-l arăm, cenuşa ar oferi solului nutrimente esenţiale, iar recolta de anul viitor ar fi mai bogată.

— Nu, spunea Cal. Asta e valabil doar pentru culturile de orez. Are efect opus asupra grâului şi porumbului. În plus, ai închiriat pământul fermierilor.

Dar, Dumnezeule, era epuizant! Aşa că, fiindcă nu putea să-i ajute cu adevărat şi fiindcă refuza să intre în jocul lui Jed, cum făcea Marissa, Cal îşi limitase contactul cu ei. Îi vizita cam o dată pe an şi vorbea cu ei la două-trei săptămâni. Ar fi vrut să vorbească doar cu mama lui, însă ea era mult prea ataşată de Jed şi nu avea cum să o izoleze şi să o scoată din toată nebunia lui, nici măcar pentru o simplă conversaţie. Parcă ar fi fost siamezi. În mod interesant, Cal, sora lui mai mică, Sedona şi fratele lor, Dakota, se depărtaseră cu toţii de această nebunie. Şi-ncă cum! Sedona era psiholog, măritată cu un om de afaceri, mamă a doi copii şi du-cea o viaţă foarte stabilă şi foarte fericită. Dakota era maior în armată, decorat pentru merite deosebite. Era atât de rigid şi de conservator, încât Cal aproape că trebuia să scrâşnească din dinţi atunci când era în preajma lui.

Dar pe Sierra, cea mai mică, o pierduseră. Era posibil să fie schizofrenică, la fel ca tatăl lor, dar nu puteau şti cu siguranţă, pentru că se droga. Păruse în regulă până la douăzeci de ani şi se descurcase excelent la şcoală, apoi se prăbuşise. Cal şi Lynne încercaseră să intervină, îi explicaseră care e situaţia cu tatăl ei, şi chiar şi cu mama ei, la urma urmei, şi încercaseră să o ajute. Dar, în loc să-şi găsească sursa durerii în Jed Jones, Sierra

Refugiul inimii găsise un aliat. Se pare că îi înţelegea fanteziile şi pricepea cum e şi cu vocile misterioase. Sierra era acum la fermă, cu mama şi tata, probabil ţesând, citind tot felul de publicaţii bizare şi despicând firul în patru cu tata, după-amiaza.

— Ei, orice funcţionează, obişnuia să spună Marissa.

Trăind într-o astfel de familie, învăţând să

funcţioneze în asemenea condiţii, Cal şi Sedona reuşiseră să-şi facă o carieră. Erau opusul părinţilor lor, spirite libere, hipioţi, adepţi ai gândirii new-age. Poate că şi Dakota. Era aproape contraintuitiv – dacă părinţii sunt hipioţi revoluţionari, copiii lor ajung să fie moderaţi şi conservatori.

Cal continua să meargă. La trei sau patru nopţi găsea câte un camping sau câte un orăşel unde să se spele, să mănânce o masă sănătoasă, să bea vreo două beri, să vorbească cu oamenii, să-şi refacă proviziile.

Abia când traseul lui deveni şi ea contraintuitivă, când începu să o ia spre sud în loc să meargă spre nord, Cal îşi dădu seama cât de mult îi lipsea Maggie. Erau oarecum asemănători. Încercau amândoi să se detaşeze de i arierele lor dinamice, dar abandonate, amândoi avuseseră copilării dificile, amândoi se zbătuseră ca să ajungă la un stil de viaţă care să le aducă linişte şi confort. Şi amândoi se puteau întoarce oricând la ceea ce fuseseră, la vieţile de dinainte şi ar fi avut mari şanse de succes. Maggie putea să se întoarcă la Denver, să intre în sala de operaţii şi să-şi reia rolul de neurochirurg talentat, l'al se putea întoarce la Grosse Pointe, iar vechea lui companie l-ar fi primit cu braţele deschise.

Dar nu credea că vreunul din ei o să facă asta.

Era pe traseu de paisprezece zile. Făcuse ce venise să facă. O lăsase pe Lynne în voia vântului, pe o frumoasă i arare de munte.

Se răsuci apoi pe călcâie, în mijlocul potecii, şi începu să se îndrepte spre sud.

*

Robyn Carr

Pe Maggie o dureau toţi muşchii, şi asta din motive întemeiate. Se cufundase cu desăvârşire în munca fizică. îi plăcuse mult mai mult terapia prin sex, dar iubitul ei plecase în munţi. Era plecat de două săptămâni, şi Maggie încerca să accepte ideea că aventura lor se terminase şi că n-avea să-l mai vadă vreodată.

Maggie conducea magazinul, organiza, învăţa,

aproviziona, dădea comenzile, ţinea chiar şi contabilitatea – treabă care, slavă Cerului, se făcea în cea mai mare parte pe calculator.

— Ştii cum să faci o mică avere? îl întrebă Sully pe Frank. Ia o avere mare şi cheltuieşte-o pe educaţia unui neurochirurg care se hotărăşte să se transforme în vânzător de magazin.

Apoi, întorcându-se spre Maggie, spuse:

— O să-ţi distrugi mâinile lucrând în grădină. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te acasă!

— Nu, spuse ea. Nu încă. Şi nu am renunţat, fac doar o pauză.

Se duse la Denver, într-o zi, să se vadă cu avocatul şi cu reprezentantul părţii reclamante, petrecu trei ore chinuitoare compunând declaraţia şi apoi se opri în Golden ca s-o viziteze pe mama ei. Asta se dovedi un mic coşmar – se certară din prima până în ultima clipă. Phoebe era furioasă că fiica ei renunţase la prestigiul unei cariere în neurochirurgie şi alesese să gestioneze un magazin mic de ţară.

— Mai lucrez şi în grădină, fac plimbări lungi în natu ră, puţin alpinism şi mă gândesc chiar să petrec o noapte pe munte.

— Dumnezeule mare, şi dacă păţeşti ceva? întrebă Phoebe.

— Am un spray contra urşilor şi n-aş ezita să-l folosesc pe orice animal care m-ar ameninţa.

Iar asta includea şi unii oameni. Din fericire, Phoebe nu părea să ştie despre prădătorul pe care îl împuşca se maggie. Fusese doar un articol mic care indusese

Refugiul inimii numele infractorilor şi locaţia generală şi în care nu fusese menţionat numele copilului. Maggie fusese descrisă drept „proprietara unui camping de familie din partea locului”.

Se întoarse la Sully în aceeaşi zi. Când ajunse în Leadville, se plimbă prin tot oraşul căutând maşina şi rulota lui Cal. Nu le văzu pe nicăieri. În mod clar, plecase deja. O minţise şi o lăsase cu o promisiune pe care nu avea

de gând să o ţină.

Să petreacă o noapte pe munte era doar un experiment, o dorinţă de a simula ceea ce făcea Cal, de a simţi ce simţea el, învăluit în singurătate. Trebuia să se gândească, spusese. La ce? se întrebă.

Ea, una, când îşi îngăduia să gândească prea mult, vedea carnagiul din camera de urgenţe, îşi amintea una din cele mai cumplite zile ale vieţii ei. Nişte adolescenţi, victime ale unui accident oribil, trei răni craniene. Un neurochirurg… Nu avea rost. În loc să plece în sălbăticie, Maggie se hotărî să care marfa, să plivească grădina, să cureţe băile şi duşurile publice, să grebleze, să lusiruiască locuinţa lui Sully din pivniţă până-n pod şi să rearanjeze mobila.

— Era să-mi rup piciorul azi-noapte, când am vrut să mă duc la toaletă. Ai de gând să depăşeşti odată faza ista? o întrebă Sully, în timp ce-şi beau cafeaua de dimineaţă pe veranda magazinului.

— Care fază?

— Faza Cal, auzi care! Probabil că mă consideri prost.

— Ascultă, recunosc că aş fi preferat să nu plece, dar probabil că e mai bine aşa. E doar un ratat fără niciun rost, care trăieşte într-un cort şi care n-ar fi în stare să spună adevărul despre nimic.

Sully o fixă cu privirea.

— L-ai prins cu vreo minciună, Maggie?

— Asta nu înseamnă că nu minţea!

Sully se încruntă.

Robyn Carr

— Cred că au nevoie de tine în Denver, spuse el în cele din urmă. Cred că eu am nevoie să te întorci în Denver.

— Am investit prea mult în tine ca să plec acum, zise ea.

— Dumnezeu să m-ajute!

Într-o zi, sosi o scrisoare pentru Cal, de la Curtea Supremă din Colorado.

— Tată? spuse Maggie, întinzându-i scrisoarea. Ce-ar putea însemna asta?

Sully luă plicul şi îl ţinu o clipă în mână.

— Hmm. Presupun că înseamnă că o să se întoarcă. Dacă nu cumva mă roagă să i-o trimit în altă parte.

— Aş vrea să văd cum ar putea să-nsemne asta, zise ea. În mod clar, fuge de lege.

— Nu fi ridicolă, spuse Sully. De ce să fugă?

— Ei bine, nu este o citaţie de jurat. Nu locuieşte aici.

— Poate că locuieşte. Nu ştii totul despre el.

— Nu ştiu nimic despre el. Probabil că este căutat de poliţie!

— Sigur că da! răspunse Sully, sarcastic.

— Ce este, atunci?

— Este corespondenţa privată a unui om şi, în calitate de poştaş, am depus un jurământ, iar o parte din acel jurământ este să-mi opresc fiica suspicioasă să-şi bage nasul în scrisori care nu-s ale ei! Ai face bine să nu spui nimănui despre asta, Maggie.

— Nu ţi se pare şi ţie că e cam dubios?

— Mi se pare că este ceva foarte personal, care nu te priveşte în niciun fel.

— Ei, haide! făcu ea. Doar nu-i aici, ca să ne tragă de urechi, nu?

— Ai auzit ce-am spus! îşi sublinie Sully ideea.

La trei săptămâni de la plecarea lui Cal, Maggie nu ştia cât avea să mai poată să şi-l alunge din gânduri prin muncă grea sau activităţi în aer liber, precum

Refugiul inimii drumeţiile. Începu să încetinească ritmul. Dar, ca şi cum ar fi vrut s-o asigure că universul nu se întorsese încă de partea ei, văzu un Lincoln negru familiar înaintând încet pe alee, înspre magazin.

Privi chiorâş.

— Pe bune? întrebă ea, adresându-i-se lui Dumnezeu. De parcă n-ar fi fost îndeajuns?

Apoi strigă:

— Tată!

Tatăl ei ieşi în fugă din magazin, cu o bucată din

sandviciul cu curcan atârnându-i încă din gură. O îndesă înăuntru, înainte să vorbească.

— Ce mama dracului, Maggie?

Maggie arătă spre maşină, cu un deget care îi tremura.

— Phoebe şi Walter.

Sully mestecă şi înghiţi.

— Ei, le-a luat ceva mai mult decât mi-am închipuit. I'regăteşte-te, Maggie. Au venit la război.

— De unde ştii? întrebă ea.

— Phoebe nu s-a mai apropiat de locul ăsta din ziua în care a plecat şi te-a luat cu ea, acum treizeci de ani. Tocmai a îngheţat iadul.

Walter parcă maşina voluminoasă lângă magazin şi coborî. Înaintă spre verandă, singur.

— Unde e mama? întrebă Maggie.

— M-am hotărât să vin singur. Nu crezi că ţi-a spus deja tot ce ţi-ar fi putut spune şi a rămas fără argumente?

— Mă îndoiesc profund, zise Maggie.

— Salutare, Walter, spuse Sully. Vrei ceva de mâncare?

— Sună grozav, Sully.

— Şuncă sau curcan? întrebă acesta.

— Curcan. Mulţumesc.

Walter urcă pe verandă. Purta pantaloni galbeni de golf, cu o cămaşă de culoarea piersicii şi un pulover alb. fra un bărbat chipeş, trebuia să recunoască şi să aprecieze gusturile mamei ei în această privinţă. Phoebe avusese doi bărbaţi, amândoi foarte arătoşi. Sully era mai

142 Robyn Carr legat şi avea umeri şi braţe puternice. Walter era zvelt, cu păr cărunt şi degete lungi şi subţiri, de chirurg.

— Putem sta jos? întrebă Walter în cele din urmă.

— Da. Sigur. Ascultă, începu Maggie, în timp ce se aşeza, îmi pare rău de bani, Walter. De toţi banii pe care i-ai investit în educaţia şi în cariera mea şi…

— Maggie, crezi că am venit până aici ca să-ţi vorbesc despre bani? M-am gândit că am putea avea o

discuţie fără mama ta. Ca de la doctor la doctor?

Maggie se încruntă. Era ceva rar pentru Walter.

— Unde crede mama că eşti?

— La club. Unde în altă parte?

Rânji la aceste vorbe, asemenea unui băieţel ştrengar.

Maggie putea număra pe degetele de la o singură mână discuţiile serioase şi între patru ochi pe care le avusese cu tatăl ei vitreg. Şi totuşi, fiecare dintre ele fusese încărcată de semnificaţii. Nu era doar faptul că Phoebe prea rar îi lăsa soţului ei timp să vorbească, deşi asta se întâmpla de cele mai multe ori. Dincolo de asta, Walter nu era nici pe departe vorbăreţ. Şi când vorbea, era foarte plăcut. Asistenţilor le plăceau foarte mult să lucreze cu el în sala de operaţii. În timp ce alţi chirurgi înjurau şi aruncau cu tot ce le pica în mână, Walter spunea te rog şi mulţumesc. Uneori, avea impresia că Walter se păstra pentru mesajele cu adevărat importante, în vreme ce Sully dădea pe gură replici sarcastice şi spirituale toată ziua.

— Poftim, spuse Sully, aşezând o tavă pe masa de pe verandă.

Pe tavă erau două sandviciuri împachetate, două salate pregătite şi împachetate, cu un pliculeţ de sos şi o furculiţă incluse, două pungi de chipsuri şi două sticle de ice-tea.

— Vă las singuri să staţi de vorbă…

— Stai cu noi, Sully, zise Walter.

Apoi privi în jur.

— E frumos aici. Linişte. Plăcut.

Refugiul inimii

— De cele mai multe ori e linişte în timpul zilei. Mai puţin în weekenduri, când apar mai multe bărci pe lac, zise Sully. Majoritatea oamenilor explorează, fac drumeţii sau merg să se caţăre. O să se întoarcă, o să-şi aprindă grătarele şi o să dea jos murdăria pe care au acumulat-o pe traseu. Mă duc să-mi aduc mâncarea. Nu mă aşteptaţi.

Walter îşi desfăcu imediat sandviciul şi deschise sticla de ice-tea, din care luă o gură zdravănă.

— Ei bine, trebuie să recunosc – ai ales un loc bun ca să te relaxezi. Ce zi frumoasă!

— Walter, iartă-mă, dar mă simt copleşită de cea mai ciudată senzaţie.

Walter ridică o sprânceană căruntă şi muşcă din sandvici.

Apoi Sully veni din nou lângă ei, se aşeză la masă, cu mâncarea pe jumătate terminată în faţă.

— Ce spuneai? întrebă Walter.

— Spuneam că e ciudat. Nu ştiu dacă să mă simt mişcată, recunoscătoare sau speriată de moarte. Orice a determinat această întâlnire… Ai de gând să-mi ţii o predică pentru că am renunţat la serviciu?

— Aveam impresia că e doar o pauză, spuse Walter. Chiar ai renunţat?

— Nu. Nu ştiu, zise ea.

Nu-şi putea mânca sandviciul.

— Adevărul este că nu ştiu ce să fac. Şi dacă nu m-aş mai întoarce?

— N-ai fi prima care să facă asta. Mulţi dintre colegii mei de la medicină au renunţat la cariera de doctor. Au ajuns la concluzia că nu era potrivită pentru ei, din I iverse motive. Unul s-a apucat de afaceri… nu i-a mers prea bine, din câte-mi amintesc. Dar o fostă colegă s-a apucat de scris romane de dragoste şi a dat lovitura.

Râse în barbă.

— Alt coleg trăieşte la o fermă la care creşte legume organice şi fabrică sosuri pentru salate. Sunt chiar foarte

Robyn Carr bune, adăugă Walter, muşcând din nou din sandvici. Sully, sandviciul ăsta e delicios.

— Ne aprovizionează un băiat din Timberlake o dată la două zile. Enid face sandviciurile şi toate fursecurile, prăjiturile şi brioşele. Dacă e să ne luăm după Maggie, o să ne omoare pe toţi.

— Trebuie să gust şi eu una, spuse Walter.

— Bine, acum chiar că mă sperii, zise Maggie. De ce nu spui odată? Smulge plasturele, Walter. Zi! ţipă! Ai băgat o avere în mine şi eu mă gândesc să-mi las baltă cariera şi

să mă îngrop într-un magazin…

— Nu am ridicat niciodată tonul la Maggie, îi spuse Walter lui Sully.

— Sigur că nu, zise Sully. L-am ridicat eu însă, de câte ori mi-a venit, aşa că n-a fost neglijată în privinţa asta.

— Nu am avut decât foarte puţine discuţii serioase în toată viaţa mea şi, din câte-mi aduc eu aminte, au fost atât de calme încât nu mi-am dat seama decât abia mai târziu că tu ai avut de fiecare dată un plan în minte, îmi amintesc când eram în primul an de facultate şi ai venit tocmai din Chicago. Ai spus că voiai să vezi încă o dată campusul – îl văzuseşi înainte să mă înscriu. Dar a fost doar un pretext. Ai vrut să mă faci să-mi schimb specializarea.

— Nu chiar, o corectă Walter. Mi s-a părut că erai prea tânără ca să te dedici unei anumite zone în particular. Voiam să vezi mai multe, cât aveai ocazia. Dar nu am insistat, nu?

— Nu, recunoscu ea. Dar mi-ai prezentat argumente bune. Şi a mai fost apoi discuţia pe care am avut-o înainte să mă mărit cu Sergei, artistul.

— Din nefericire, aia n-a mers la fel de bine, spuse Walter.

— I-ai spus să fugă cât încă mai putea? întrebă Sully.

— Nu chiar, spuse Walter. I-am sugerat totuşi că aveau prea puţine în comun şi că nu ar fi stricat să se mai gândească o vreme. Puştiul era sărac lipit. La fel şi Maggie.

Refugiul inimii că veni vorba. Dar situaţia lui Maggie avea să se schimbe, aşa că i-am recomandat cu căldură un contract prenupţial. Nu e nimic în neregulă cu un astfel de contract, atunci când unul din cei doi are un mare potenţial, iar celălalt deloc.

— Voi aţi semnat un contract prenupţial, Walter? întrebă Maggie.

— Da, spuse el. A fost ideea lui Phoebe. Se anula după zece ani de căsătorie. Mi s-a părut rezonabil. Lăsând toate astea de-o parte, ţi-ai gestionat destul de bine situaţia. A fost trist, dar previzibil.

— Lunile alea cât am fost măritată cu el au fost luni pierdute. Şi a mai fost apoi discuţia de dinainte de rezidenţial – am avut o discuţie lungă despre cum o să fie, despre angajamentul pe care mi-l luam, despre cum trebuia să fiu sigură că obiectivele mele personale erau aceleaşi cu cele din viaţa profesională, chestii de genul ăsta. Încă nu sunt sigură ce înseamnă totul.

— Probabil că acum este un moment la fel de bun ca oricare altul ca să discutăm despre ce înseamnă.

— Ascultă, Walter, tu nu ai avut niciodată îndoieli în legătură cu lucruri importante? Ca de pildă neurochirurgia? Sau poate când te-ai însurat cu o femeie care avea un copil de şase ani? Sau că ai prăpădit atâţia bani pe o studentă la medicină?

— Sunt om, Maggie. Am îndoieli în legătură cu orice. Este vital să analizezi serios şi să reevaluezi chestiunile importante. Am avut chiar şi câteva regrete, dar nu în legătură cu meseria mea, cu soţia sau cu fiica mea vitregă. Din aceste puncte de vedere am avut noroc. Cel puţin, mai mult noroc decât alţii. Deşi, trebuie să fiu cinstit – cred că mi-ar fi plăcut mai mult să fiu pilot.

— Pe bune? Nu te-am mai auzit până acum să spui asta! Dar îmi amintesc lecţiile tale de pilotaj. Nu ai avut chiar şi un avion, o vreme?

Robyn Carr

— Am fost coproprietarul unui Piper, dar nu pentru mult timp. Mama ta nu voia să zboare cu mine. Aşa e viaţa – toţi suntem diferiţi.

Maggie muşcă din sandvici, simţindu-se o idee mai relaxată.

— Şi a mai fost un moment. În liceu. Mai ştii?

— Mai ştiu, zise el, terminându-şi sandviciul.

Luase o amendă pentru viteză. Era cu prietenele în maşină şi fusese prinsă depăşind cu mult limita de viteză. Avusese două sute cincizeci de kilometri la oră. Şi „fireşte, nu mai avusese voie să conducă o vreme. Nu contase prea mult, pentru că fusese la o şcoală cu internat, unde nu erau permise maşinile. Dar venea acasă în weekend.

Walter fusese surprinzător de ferm în hotărâj rea lui de a nu-i mai da voie să urce în maşină şi rămăsel se pedepsită chiar şi când prietenii se ofereau să o scoată în oraş. Apoi, într-o seară de sâmbătă, îi spusese:

— Vino cu mine, Maggie. Mergem la spital. O să stai până târziu.

Avusese loc un accident, în care fuseseră implicaţi adolescenţi. Walter fusese chemat de urgenţă, şi Maggie se ţinuse după el, îmbrăcată într-un halat de laborator, ca să nu atragă atenţia. Rănile erau cumplite, poliţia era la spital, se consumase alcool, părinţii înnebuniţi veniseră într-o goană, camera de aşteptare se transformase într-un adevărat circ. Walter fusese unul dintre doctorii care intraseră atunci în sala de operaţii de la Urgenţe.

— Rămâi cu mine, Maggie.

Îşi amintea cum se gândise că Walter îi arătase exact ce voise să vadă, şi anume că nesăbuinţa rănea şi putea fi chiar mortală. Dar imaginaţi-vă şocul ei când îi spusese asistentei să-i pună salopeta pentru sala de operaţii şi să o sterilizeze.

— Ce? întrebase ea, îngrozită. Şi dacă leşin?

— O asistentă o să te dea la o parte din drum, ca să nu ne încurci. Dar vreau să fii acolo.

Refugiul inimii

Asistase atunci nu doar la una, ci la două operaţii pe adolescenţi şi urmărise fascinată cum Walter, calm şi încrezător, cerea instrumentele, solicita aspiraţii în timp ce sângele îi picura pe pantofi, dădea cu burghiul găuri în craniu, implanta tije, tăia şi cosea, ba chiar fusese nevoit să resusciteze un pacient pe masa de operaţie. Nu intrase nicio clipă în panică. Nu ridicase niciun moment vocea. Asistenta îi tampona fruntea la intervale regulate.

Ambii pacienţi intraseră la reanimare, cu Walter şi Maggie după ei. Maggie auzise o asistentă spunând:

— Slavă Domnului şi tuturor sfinţilor din cer!

Îl auzise pe Walter spunându-le părinţilor unuia dintre adolescenţi:

— Am avut foarte mare noroc.

Maggie tăcea, învăluită într-un nor de profundă uimire şi fascinaţie. Era aproape dimineaţă când se întorseseră acasă.

— Ei bine, Maggie? o întrebase Walter, în maşină.

Cu o voce care îi răsuna în urechi până în ziua de azi, se auzise răspunzându-i tatălui ei vitreg:

— Asta trebuie să fac.

Walter parcase maşina în garaj, oprise motorul şi o privise lung.

— Poţi face orice alegi să faci, Maggie. Dar, dacă vrei să apuci să faci asta, nu o să te urci la volan după ce ai băut şi nu o să mai depăşeşti vreodată limita de viteză. E clar?

— Categoric. Ei, şi cât durează ca să ajungi neurochirurg?

Walter tăcuse câteva clipe, apoi spusese:

— O veşnicie.

Maggie zâmbi şi clătină din cap.

— Walter – liceul. Amenda mea pentru viteză. Un moment de cumpănă.

Robyn Carr

— Aşa s-ar părea, spuse el. Fireşte, nu puteam să planific asta. Recunosc, intenţia mea a fost să te sperii. Dar a avut un impact mult mai mare.

— Nu te-ai gândit că o să mă impresioneze o intervenţie chirurgicală de urgenţă?

— În acel moment al vieţii tale, te vedeam îmbrăţişând mai degrabă o carieră de majoretă.

Maggie râse sec. Se gândi vreo câteva clipe.

— V-ar deranja dacă… Dacă aş face o scurtă plimbare pe malul lacului înainte să continuăm această conversaţie? Dacă ai timp, Walter. Dacă te poţi lipsi de mine, Sully.

— O să ne bem ceaiurile şi-o să mai stăm de vorbă, spuse Walter. Du-te. Eu nu mă grăbesc să mă întorc.

În timp ce se plimba pe malul lacului, cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi, udându-şi şi murdărindu-şi adidaşii, Maggie îşi aminti cu extraordinară claritate noaptea din camera de urgenţe, acea noapte de maximă

luciditate, în care îl privise pe Walter salvând vieţi.

Fusese mereu la doar trei paşi în spatele lui, ascultându-l vrăjită, dar nu i se adresase decât de două ori. De ambele dăţi o întrebase:

— Eşti bine, Maggie?

Şi ea răspunsese:

— Sunt bine.

Tot ce intenţionase fusese să-i arate sângele şi groaza şi traumele unui accident de maşină, dar ceva se întâmplase atunci.

Deşi îl ştia drept un om blând şi bun, până în acea noapte Maggie nu îşi dăduse seama cât de puternic şi de înţelept era Walter, cât de competent şi de eficient. În acea noapte descoperise o nouă latură a tatălui ei vitreg.

Mai târziu, în timpul rezidenţiatului, îl asistase de câteva ori pe Walter în sala de operaţie, privind cum degetele lui agile făceau minuni. Atunci aflase că Walter

Refugiul inimii

Lancaster era un neurochirurg deosebit de respectat. Pe el îl cereau oamenii atunci când îl voiau pe cel mai bun. Îşi făcuse stagiatura în neurochirurgie cu el.

Între timp, Walter se pensionase, după două atacuri cerebrale minore. Nu acceptase ca sănătatea lui să o pună chiar şi câtuşi de puţin în pericol pe cea a pacienţilor. Mai lucra încă, din când în când, se ducea pentru câteva zile în Chicago, unde avea licenţa de practică, şi consulta, oferea o părere, mai asista ocazional câte un coleg. Şi continua să se ducă la conferinţe de neurochi-rurgie, unde lua adeseori cuvântul.

Lui Maggie îi veni brusc ideea că poate mutarea lor la Golden nu fusese iniţiativa lui Phoebe. Poate că lui Walter îi plăcuse ideea.

Se plimbă preţ de vreo jumătate de oră, cufundată în gânduri. Apoi se întoarse şi descoperi că cineva îi împachetase sandviciul mâncat numai pe jumătate şi că Sully îi arăta lui Walter grădina. Se duse lângă ei, ca să se laude. Germenii încolţiseră pe pretutindeni.

— Cât de curând va trebui să tăiem câţiva centimetri

din vârful salatei, care o să crească la loc în câteva zile. Roşiile o să se coacă toată vara. Lujerii de pepene încep să împânzească curtea.

— Întotdeauna mi-am dorit o grădină, spuse Walter, aplecându-se ca să-l mângâie pe Beau. Dar nici eu, nici Phoebe nu ne puteam ocupa de ea. Şi nu ar fi fost acelaşi lucru dacă angajam pe cineva, nu?

— Mama n-o să-şi bage mâinile în noroi, Walter. Ştii asta mai bine ca oricine, zise Maggie.

— Nu-i nimic, se pricepe la alte lucruri, spuse el.

— Cum ar fi? întrebă Maggie, uşor impertinentă.

Dar Walter râse.

Este un adevărat geniu când vine vorba să angajeze servicii de curăţenie sau să aleagă restaurante. Şi are şi alte talente – este un decorator senzaţional. Un excelent tovarăş de călătorie. Ştie să întreţină atmosfera cu stil. Şi nu cred că apreciezi suficient ce mamă minunată este.

Maggie se abţinu de la comentarii pe această temă. Era posibil să fie pur şi simplu prea multe complicaţii din cauza a doua căsnicii, a despărţirii de Sully. Era dispusă să-i acorde lui Phoebe prezumţia de nevinovăţie. Poate că, în felul ei, era o mamă bună – doar nu chiar atât de bună pentru Maggie.

— Eu mă întorc la treabă, spuse Sully. Mi-a făcut plăcere să te văd, Walter.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, şi Sully se îndreptă spre magazin, cu Beau după el.

— Şi eu ar trebui să mă întorc în Golden, spuse Walter. Mi-a făcut plăcere să luăm masa împreună, Maggie. Sunt de părere că ţi-ai ales un loc bun pentru o pauză.

— Cred că ai venit aici ca să mă pui pe gânduri. Aşa că, da, recunosc – îmi lipseşte sala de operaţii. Pacienţii, chirurgia şi tot ce înseamnă meseria de doctor. Doar că celelalte aspecte – asigurările, administratorii, procesele, politicile şi, Dumnezeule mare, chiar şi presa… Ajunge să fie foarte greu să ajuţi oamenii.

— Ştiu. E foarte greu să găseşti o cale de a face ce

vrei, în condiţiile pe care ţi le doreşti.

— Tu ai găsit? Ai lucrat în condiţiile tale?

— Da, spuse el. A trebuit să mai fac şi concesii, uneori, dar m-am descurcat, în cea mai mare parte a timpului. Dar o oră petrecută aici mi-a fost îndeajuns ca să-mi dau seama că eu mi-am dorit o cu totul altfel de viaţă decât tine. Eu nu am crescut la ţară, la munte. Am crescut într-o casă frumoasă, în Chicago. Nu am făcut sport. Am primit cadou o trusă de chimie la şapte ani. Eram în clubul de şah, în clubul de dezbateri, în clubul de ştiinţă – varianta mai veche a tocilarului. Şi tot ce mi-am dorit eu de la o soţie l-ar fi scos din minţi pe Sully, poate chiar şi pe tine.

Îi zâmbi.

Refugiul inimii

— Tu eşti singura care-ţi trăieşti viaţa, Maggie. Dar, dacă o să găseşti o cale de a-ţi folosi talentul şi a ajuta oamenii, cred că vei fi mai fericită.

Maggie nu putea nega că avea dreptate. Era profund mişcată de gestul lui Walter – o păcălise pe mama ei şi venise până la Crossing ca să poată discuta cu ea în particular. Nu pusese nicio presiune asupra ei, discutaseră doar.

— Eşti un om bun, Walter. Ai fost un tată bun pentru mine.

O sărută pe frunte.

— Sunt foarte mândru te ţine. Orice alegi să faci.

Era destul de linişte la magazin, aşa că îl lăsară pe Jackson să se ocupe de eventualii clienţi şi se duseră să ia masa în casă. Maggie puse două fileuri de peşte pe grătar şi făcu un sote de legume.

Sully se aşează la masă.

— Frumos din partea lui Walter să vină până aici doar ca să stea de vorbă cu tine, spuse el. Eşti o fată norocoasă.

— Da, Walter chiar s-a dat peste cap, nu? Şi nu ar fi fost drăguţ dacă propriul meu tată ar fi depus şi el un asemenea efort? Pe vreme când creşteam?

Sully lăsă furculiţa.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva? întrebă el, cu vocea foarte calmă.

— Păi, i-ai lăsat să mă ia, să mă ţină, chiar dacă ştiaţi cu toţii că eu îmi doream să fiu aici. Şi ai…

— Încetează! răbufni el. Erai mică! Aveai nevoie de lucruri pe care eu nu puteam să ţi le ofer. Cum ar fi o educaţie! Aveai nevoie de o mamă, şi să nu îndrăzneşti să o mai critici vreodată pe maică-ta. A sacrificat foarte multe pentru tine. Eu, personal, nu o plac, dar a fost fantastic de bună cu tine şi nu s-ar fi măritat cu Walter dacă n-ar fi fost cel mai bun lucru pentru tine. Şi, înainte să mă mai ataci încă o dată şi pe mine, vreau să-ţi amintesc sacrificiul pe care l-am făcut eu – mi-am lăsat propriul copil să plece în alt stat, pentru că aşa era cel

Robyn Carr mai bine. Crezi că ai mai fi ajuns chirurg dacă ai fi rămas aici, unde mi-ar fi plăcut mie să creşti?

Maggie cedă.

— Am crezut că nu mă vrei! Am crezut că te enervam, spuse ea, în şoaptă.

— Chiar mă enervezi! Dar te iubesc, aşa cum îşi iubeşte un tată copilul. Am vrut mai multe pentru tine. A fost cumplit. Însă nu aş schimba nimic.

Maggie îşi acoperi faţa cu mâinile, ca să-şi ascundă lacrimile. Avusese probabil zece ani ultima oară când plânsese în faţa lui Sully.

— Maggie, nu te smiorcăi acum. Am făcut tot ce-am putut şi îmi cer scuze dacă n-a fost destul de bine.

— A fost destul de bine, zise ea. Nu spui niciodată că mă iubeşti.

— Tocmai ţi-am spus, mormăi el. Şi o să-ţi mai spun ceva – tu nu-mi mulţumeşti niciodată pentru toţi anii în care am stat fără tine, pentru că era mai bine pentru tine aşa. Dacă ai avea un copil, ai înţelege.

„Aproape am avut”, îşi zise ea, simţindu-se copleşită de emoţii.

— Pentru că o să-ţi spun ceva, Maggie – când o să ai un copil, o să înţelegi cât de greu este să-ţi fie luat de lângă tine. Presupun că ar fi trebuit să plâng după tine, ca

să fii convinsă că şi mie mi-era greu. Dar n-am vrut să-ţi fac asta. Am vrut să primeşti tot ce ţi se oferea într-un cămin bun, fără să simţi că ţi se frânge inima când…

— Aş fi vrut doar să ştiu asta! spuse ea. Nu ştiam că mă protejai. Credeam că te bucurai că lipseam atât de mult din viaţa ta.

— Ei, acum ştii. Nu m-am bucurat nici măcar o clipă. Dar totul a ieşit aşa cum mi-am dorit. Ai făcut ceva cu viaţa ta. Dacă ai fi rămas aici, ai fi ajuns să bagi cumpărături în pungă şi să cureţi campingul, spuse el, clătinând din cap. Cu plăcere.

— Voiam doar să ştiu, zise ea.

— Acum ştii. Vrei să închidem subiectul?

Refugiul inimii

Maggie dădu din cap şi-şi şterse obrajii.

— Zău aşa, măi fato. Ştii cum să storci untul dintr-un bătrân.

Maggie râse uşor.

— În legătură cu mama, zise ea. Chiar e o pacoste.

— Ştiu asta, răspunse el, luând furculiţa. Cel puţin nu e pacostea mea. Şi acum, vreau să te întreb ceva – cât ai de gând să mai stai aici şi să mă faci să plătesc pentru greşelile mele de părinte?

Maggie trase aer în piept.

— Am venit pentru o vacanţă de două săptămâni. Am rămas pentru că ştiam că, în ciuda protestelor şi bombănelilor tale, aveai nevoie de ajutorul meu. Apoi m-a sunat avocatul şi mi-a spus că începe procesul. Curând, în aproximativ o lună. A spus că este perfect rezonabil să aştept aici.

Sully îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Procesul?

— Procesul, repetă ea. Povestea cu malpraxisul. Abia reuşesc să mă abţin să nu o iau la sănătoasa.

— Nu ai de ce să te temi, spuse Sully. Walter spune că eşti unul dintre cei mai buni doctori şi că totul o să iasă la lumină. Între timp, cred că pot să te mai suport o vreme, dacă ţii musai să rămâi aici.

Maggie râse.

— Ştii cum să faci omul să se simtă bine-venit, Sully.

— Nu-i aşa?

Capitolul 9

Cel care se află în faţa uşii are deja o bucată bună de drum în urmă.

proverb olandez

Maggie era împăcată. Ştia că tatăl ei o iubea, dar ceea ce îşi dorise cu adevărat să ştie era că îi lipsise, că îi fusese greu să trăiască fără ea. Şi acum că totul se lămurise, avea să se gândească cum să-şi manifeste recunoştinţa. Sully făcuse tot ce putuse pentru ea şi nu-i fusese uşor.

Şi firește că Maggie se gândise la vizita lui Walter. Începuse să se întrebe dacă existau compromisuri pentru situaţia ei. Poate că exista pe undeva o clinică gratuită, unde să fie nevoie de ea. Sau poate ar fi trebuit să se alăture unei echipe medicale şi să călătorească prin lume, ca să efectueze operaţii de urgenţă în zone unde nu existau resursele necesare. Poate într-unul din acele spitale mari, de pe vapoare?

Trebuia să admită că o încânta simplul gând de a se întoarce în domeniul ei de experienţă, doar pentru plăcerea de a opera, mai ales dacă cei din jur încercau săuşureze treaba, în loc să i-o îngreuneze. Începu să verifice paginile de web care căutau voluntari pentru echipe medicale – totul de la Crucea Roşie până la Medic fără Frontiere.

Zilele treceau mai liniştit. Maggie începu să viseze După o vară petrecută la camping avea să fie în condiţie fizică excelentă. O să-şi întărească muşchii, o să studieze toate jurnalele medicale pe care avea de mult intenţia să le citească, ba chiar o să citească vreo câteva din romanele alea clasice care păreau să-i placă atât de mult lui Cal. Nu că s-ar fi gândit la el. Câtuşi de puţin. După ce procesul avea să fie câştigat, sau după ce ajungea la o înţelegere, sau – dă, Doamne! – totul era dat uitării, o să se alăture preţ de un an unui spital-vapor, o să călătorească prin

lume, o să salveze vieţi în locuri în care nimeni nu părea să fie interesat de asta. O să opereze din nou. O să cunoască oameni noi Nu o să lucreze în fiecare secundă, deşi o să fie foarte ocupată. O să aibă timp şi să vadă minunile lumi., locuri exotice şi romantice. O să cunoască un bărbat, un bărbat fascinant, senzaţional. Un bărbat sexy, dar pe care să se poată baza mai mult decât pe California

Refugiul inimii 155

Jones, oriunde ar fi fost el. Da, o să fie fantastic. O să se simtă împlinită.

Se apropia ultima săptămână de mai, promiţând zilele calde de vacanţă, odată cu începerea verii. Sully anunţă că aveau multe rezervări. Sosiseră multe pachete şi scrisori pentru excursionişti. Sezonul aglomerat bătea la uşă. Toate acestea, împreună cu fanteziile ei, aproape că i-l alungară cu desăvârşire din minte pe Cal, care, evident, nu avea să se mai întoarcă. Curând, inima ei avea să urmeze acelaşi drum.

Nu primise nicio veste de la el şi nu-i observase maşina în Leadville, chiar dacă se uitase de mai multe ori după ea. Doar noaptea târziu, pe întuneric, îşi mai amintea cu nostalgie cât de frumoase şi de speciale fuseseră momentele pe care le petrecuseră împreună. Îi plăcuse atât de mult să vorbească cu el. îi plăcuse şi mai mult când nu vorbeau.

Din păcate însă, Cal nu-i promisese nimic, decât că o să-şi ia rămas-bun. Şi spusese că promisiunile erau un blestem pentru el.

Ei bine, îşi luase rămas bun.

Maggie simţi din nou o strângere de inimă.

După o zi grea de muncă, în timp ce oamenii din camping începeau să-şi aprindă focurile şi să pornească grătarele, Maggie stătea pe verandă împreună cu Sully, Tom şi Frank. Tom şi Sully îşi petrecuseră ziua împrospătând terenul şi adunând gunoaiele.

Maggie bea o bere, cu picioarele pe balustrada verandei.

Un bărbat cu rucsacul în spate apăru departe, pe

cărarea dinspre nord. Era clar că era de ceva timp pe drum. Era murdar şi avea barbă. Obrajii, unde se vedeau deasupra bărbii, erau roşii ca merele. Avea un fel de toiag, ce părea să fi fost confecţionat dintr-o ramură noduroasă.

— Ia te uită! exclamă Sully.

Robyn Carr

— Arată ca şi cum i-ar prinde bine o bere rece, zise Tom.

— Mă întreb câţi kilometri o fi făcut, spuse Frank A plecat de aproape o lună, nu?

Maggie se ridică în scaun. Îşi dădu picioarele jos de pe balustradă. Se aplecă în faţă şi miji ochii. Să fie oare7. Se ridică în picioare, şi bărbatul de pe potecă îi făcu cu mâna.

— Ceva-mi spune că o să-mi pregătesc singur cina în seara asta, zise Sully.

Maggie îşi puse berea pe masă şi coborî treptele verandei. Se duse spre el, gândindu-se, la început, că poate nu era Cal. Abia dacă-l mai putea recunoaşte Grăbi pasul.

Bărbatul aruncă toiagul şi-şi dădu jos rucsacul, lăsându-l să cadă pe pământ în timp ce Maggie o lua la fugă şi uite aşa, acum toţi cei de pe verandă ştiau totul, ştiau cât de mult însemna Cal pentru ea, cât de dor îi fusese de el. Când ajunse lângă el, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui şi aproape că-l trânti la pământ.

Cal o ridică în braţe şi o sărută.

— Ah, ce bine e să te simt! zise el. Ţi-a fost dor d mine?

— Am avut atâta treabă, că abia dacă am observat că nu erai pe-aici.

Cal râse.

— O să am nevoie să mă ducă cineva până în Leatl viile, ca să-mi iau maşina.

Maggie se depărtă puţin de el.

— Nu e acolo, zise ea. M-am uitat şi…

Cal rânji.

— E acolo.

— De ce nu te-ai oprit să o iei? întrebă ea.

— Nu am vrut să mă abat de la traseu, când campingul era mai aproape. În plus, ştiam c-o să mă duci tu până acolo. Şi trebuie să mă duci curând – nu mai am nimic curat în rucsac.

Refugiul inimii

— Ce-i drept, eşti cam copt, observă ea, strâmbând din nas. A fost frumoasă plimbarea?

— O să-ţi povestesc totul, zise el. Dar pot să beau o bere mai întâi?

— Sigur.

Cal o apucă de mână şi-şi luă rucsacul de jos, lăsând-o pe ea să ia toiagul.

— Haide, atunci. Pun pariu că pot să eliberez veranda într-o secundă, fără să mişc măcar un deget.

— Ai renunţat la bărbierit, zise ea, sprijinindu-se uşor de el.

— Doar de vreo zece zile. Odată ce-am luat-o spre sud, nu mi-am mai bătut capul.

— Cât de departe ai mers?

— Nu foarte departe. Am mers două săptămâni spre nord, cu o oprire sau două, apoi zece zile spre sud, fără nicio oprire. Sunt douăzeci şi şase de zile de când am plecat. Am fost în Wyoming.

— Ai văzut vreun animal sălbatic? întrebă ea.

— Uneori. Multe vaci şi căprioare. Am auzit însă animalele. Coioţi, cu siguranţă. Şi lupi. Aş fi vrut să merg şi mai mult spre nord, să văd ce-i acolo, dar n-am putut.

— Oh? De ce nu?

— Pentru că tu erai aici, zise el. Şi era timpul să mă întorc.

— Hm… Mă întrebam dacă, până la urmă, n-o să mă ileg decât cu o vedere. Dacă…

— Ai fost dezamăgită de prea multe ori, cred eu. Ei bine, nu eşti singura. Hai să-mi dai berea aia şi o să le iirăt băieţilor de pe verandă cum miroase natura.

— Zău aşa, ţi-ai dat silinţa în privinţa asta, nu glumă, l’red că o să împrumut camioneta lui Sully ca să te duc în

Leadville. Îmi place cum miroase în maşina mea.

— Şi, care vasăzică, te-ai uitat după maşina mea în 1 cadville?

— Nu chiar, spuse ea. Poate c-am aruncat o privire pe Ici, pe colo. M-am gândit să fac nişte schimbări în viaţa mea, cât ai fost tu plecat. Am planuri mari. Mă gândesc să mă îmbarc pe unul din spitalele alea vapor, să fac intervenţii chirurgicale pentru cei nevoiaşi şi fără resurse şi să am o relaţie de dragoste de poveste cu un doctor australian, genial şi înnebunitor de sexy.

— Chiar aşa? Să înţeleg că nu te-ai întors la muncă?

— Depinde ce înţelegi prin asta. Muncesc pe rupte.

— Ah, asta am văzut eu când am ajuns, spuse el. Pe tine, muncind.

Maggie îi dădu voie să bea o singură bere, deşi Cal şterpeli încă una în timp ce intra în casă, în urma ei. Maggie cotrobăi prin şifonierul lui Sully şi îi găsi o pereche de pantaloni de trening, un tricou şi nişte şosete. Cal avea în rucsac o pereche de papuci de cauciuc, pentru duş, pe care şi-i punea când îşi dădea jos bocancii, după o zi de mers pe munte.

Maggie îl împinse la duş şi spuse:

— Vorbim despre maşina ta mâine. Vrei să-ţi arunc hainele murdare la spălat?

— E posibil să fie nevoie să fie incinerate, zise el. Dumnezeule mare, cum trebuie să miroasă excursioniştii ăia care fac tot traseul, când ajung la graniţa cu Canada.

— Ai de gând să te bărbiereşti? îl întrebă.

— Depinde. Cât de sexy ţi se pare barba mea?

— Mă duc să-ţi aduc o lamă şi nişte cremă de ras, spuse ea. Ne vedem înapoi la magazin. Sully a zis că pune nişte burgeri pe grătar, pentru tine.

Maggie stătea la bar, aşteptându-l. Zâmbi când îl văzu, mulţumită de aspectul îmbunătăţit.

— Mai bine, zise ea. Ţi-e foame?

— Dacă-i vorba de mâncare adevărată, mai întrebi?

Se aşează pe scaunul de lângă ea.

— Mi-am petrecut toată copilăria pe drumuri, cu

cortul, dar mi-am dat seama că nu am fost niciodată singur pe traseu. Am pierdut patru unghii de la picioare, iar tălpile mele sunt acum deosebit de urâte.

Refugiul inimii

— Aud povestea cu unghiile de la fiecare excursionist care trece pe aici, zise ea. Te-ai simţit singur?

— Da, dar trebuie să recunosc că întreaga experienţă m-a fascinat. M-am întâlnit cu oameni. Te lasă să mergi o vreme cu ei, dar, în principiu, fiecare e pe cont propriu. Uneori mi-am pus cortul pe lângă alţii, dar nu ne-am aşteptat unii pe alţii. Făceam schimb de informaţii – unde a fost văzut un şarpe, unde e apă, unde există o alternativă la sursa de apă indicată pe hartă. Un tip avusese nişte lupi în vizită în jurul cortului. Dar nu urşi. Eu am văzut nişte elani, dar nu de aproape. Este foarte frumos. Îmi dau seama de ce unii oameni simt nevoia să cucerească traseul, de ce o consideră o experienţă religioasă.

— Şi tu? Simţi că experienţa ta religioasă a fost suficientă? îl întrebă ea.

— Cred că mi-a ajuns, momentan. O parte din mine nu credea c-o să rezist nici măcar o săptămână întreagă, o altă parte se întreba dacă o să mă pot opri înainte să ajung la capătul traseului.

— Ce te-a făcut să te opreşti? întrebă ea.

— Am terminat, zise el, ridicând din umeri. M-am răsucit pe călcâie în mijlocul drumului, în mijlocul zilei, şi am pornit-o înapoi.

Sully veni de pe veranda din spate şi aşeză o farfurie cu un burger în faţa lui Cal. Scoase şi nişte pacheţele mici de ketchup, muştar şi maioneză.

— Sully, eşti grozav. Îţi promit că, după ce mănânc şi mă odihnesc puţin, n-o să mai fie nevoie să mă serveşti vreodată. Apropo, ai vreo căsuţă liberă? Maggie îmi ţine ostatice maşina şi rulota.

— Este loc suficient în casă, spuse el. Maggie, vrei un liurger?

— Mersi, tată, zise ea.

— Dar să ştii că împart bucuros peştele şi broccoliul

meu cu tine, spuse Sully.

— În mod normal, n-aş sta să mă gândesc, dar, având în vedere că tocmai s-a întors Cal, o să mănânc un burger cu el.

Apoi zâmbi dulce.

— Maggie, nu vreau să vă deranjez. Pot să-mi pun cortul…

— E-n regulă, o să dorm eu pe canapea la noapte, spuse ea, zâmbindu-i. Tu ai nevoie de odihnă.

— Hm, făcu el.

Apoi muşcă din burger, nemaiputând aştepta. Tânjea după mâncare adevărată, solidă, cu carne! se gândea că s-ar putea să aibă nevoie de mai mult. Flămând şi obosit cum era, ar fi renunţat la burger şi la bere doar ca să se poată băga în pat, împreună cu ea.

Sully îi dădu lui Maggie burgerul, apoi ieşi, pufnind nemulţumit. Întotdeauna îi plăcuse carnea roşie, îi spusese el lui Cal. Şi mâncase multă carne roşie. Ca să nu mai vorbim de cartofi care înotau în unt. Şi adora legumele… cu foarte multă sare. Dieta asta nouă şi sănătoasă îi afecta puternic dispoziţia.

Cal, uitând că nu vorbise cu voce tare în timp ce se gândea la tot ce ar fi dat ca să se rostogolească puţin cu Maggie printre cearşafuri, zise:

— Ştii că nu port nimic pe dedesubt?

— Îmi imaginez, având în vedere că nu ţi-am dat şi chiloţi de la Sully.

— Dumnezeule, spuse el, lăsând o clipă burgerul deoparte. Cred că delirez. Mă gândeam cum aş renunţa la burger şi la bere pentru o noapte cu tine.

— Relaxează-te, Cal, te rog! Mănâncă-ţi burgerul. După ce închidem aici, o să ne uităm puţin la televizor. Îţi aminteşti ce-i ăla? întrebă ea, zâmbindu-i şi ridicând o sprânceană.

— Vag, spuse el. Eşti frumoasă, Maggie.

— E un miraj, spuse ea, râzând.

— Nu, te văd foarte bine. Eu ţi-am povestit cum a fost pe munte. Spune-mi ce-ai făcut tu cât am fost eu plecat.

— În afară de chestiile obişnuite? Tatăl meu vitreg a apărut aici într-o zi, aşa, din senin. Singur. Păcat că n-ai fost aici – a fost atât de drăguţ. A venit aici pe furiş, fără să-i spună mamei, pentru că ea nu ne lasă niciodată să stăm de vorbă. Când o să fii odihnit, o să-ţi povestesc despre Walter. E un tip foarte interesant. Este exact opusul lui Sully, cu toate astea a avut o influenţă majoră asupra vieţii şi educaţiei mele.

Cal mâncă până simţi că nu mai poate. Sully apăru cu peştele şi broccoliul lui, pe care le mâncă la bar. Câţiva turişti din camping trecură să cumpere lapte şi ouă, iar Maggie sări să încaseze comanda.

Maşina de gheaţă de pe veranda din spate huruia şi troncănea. Uşa din faţă era deschisă de perete, şi de afară se auzeau râsete, în timp ce soarele se pierdea în spatele munţilor.

„Trebuie să fie un loc atât de fericit vara, când familiile vin aici ca să se joace, să fie împreună, să scape de stres şi de griji”, îşi spuse Cal.

Era ameţit, ca în transă, şi o ştia. Era vag conştient i \ Maggie şi Sully discutau cu clienţii, strângeau prin magazin. Maggie mătura în spatele tejghelei.

Se ridică şi-şi duse farfuria în bucătărie. Maggie îşi sprijini mătura de tejghea şi-i luă farfuria.

— Du-te în casă, îi spuse. Dă drumul la televizor şi ridică-ţi picioarele. Eşti extenuat. Vin şi eu după ce termin.

— Îmi pare rău, Maggie. Am tras cam mult de mine în ultimele două zile. Ar fi mai bine să-mi dai doar o l’iltură şi o să dorm în…

— Cred că Sully ar fi dezamăgit dacă nu i-ai accepta i ilerta. I-a fost dor de tine.

Îl împinse afară, pe uşa din spate.

— Încearcă să nu te rătăceşti.

Robyn Carr

Beau stătea pe veranda din spate.

— Mă duc să mă întind, îi spuse Cal câinelui.

Beau sări în picioare şi începu să dea din coada.

— Bine atunci, spuse Cal. Amândoi, pe canapea.

Maggie şi Sully închiseră magazinul, dar mai rămaseră o vreme pe veranda din faţă. Priveau camp. ngu i lacul scald». În lumina lunii E. a ftalul parte unei zile perfecte, după părerea lui Maggie. Chiar dacă I îl stiape Cal în casă, chiar dacă îi spusese că va veni şi ea curând, nu simţea nicio urgenţă, mai degrabă unser timent de confort, senzaţia că totul era aşa cum trebuia

85 Când venea în vuita la Sully în timpul facultăţii sau al rezidenţiatului, stătea toată ziua cu nasul în cărţi, dat seara mâncau împreună un burger sau un pui la gratar şi rămâneau pe verandă, după apusul soarelui. De aici puteau auzi conversaţiile din jurul focurilor, copiii râzând şi iucându-se, vasele strânse şi spălate la diverse conuri. Puteau vedea focurile mici de tabără care înv pânzeau peisajul, pe lângă corturi sau pe malul lacului. Uneori Sully făcea câte o tură, ca să verifice ca toate focurile erau sigure, că nu exista mei un risc. L n mi cendiu scăpat de sub control era un adevărat coşmar, mU-Te bucuri că s-a întors acasă? o întrebă Sully.

MSemniecaslaetiui, tată. Dar, da, mă bucur că’s*

Întors…

— Ţi-a fost dor de el, spuse Sully.

— Aproape că-mi trecuse. Construiam o viaţă nouă în mintea mea şi nu avea nicio legătură cu e.

Totuşi, doctorul ăla australian semăna neobişnuit d.

mU-M? am L. griji, uneori, continua ea Oame™ – mai pierd, se îmbolnăvesc, intră în conflict cu anim. sălbatice Neprietenoase, au probleme cu oameni nepr.

Sdi y\ o! Am mesii DUS ca al meu

Refugiul inimii 163

mai departe. Mi-a mărturisit că, din copilărie a fost pe drumuri.

— Nu, eu nu cred. Cred că pur şi simplu caută ceva, atâta tot. E respectuos. Nu ar dispărea aşa, fără nicio explicaţie.

— A făcut-o o dată, spuse ea.

— Nu chiar, zise Sully. A spus de la bun început că avea de gând să plece pe munte, odată ce se încălzea vremea. Îl placi mult, nu-i aşa?

— Cred că ştii deja, spuse ea. Nu cred că a mai rămas loc de întrebări, după reacţia pe care am avut-o azi, când l-am văzut.

— E-n regulă, să ştii. Poţi să-l placi. Recunosc, chiar şi eu m-am ataşat o idee de el, spuse Sully. Dar trebuie să stăm de vorbă. Nu vreau să mai lucreze ca până acum, gratis şi fără pretenţii.

— Poate că e doar în vizită, tată. Poate că o să stea aici doar câteva zile, după care o să plece iar.

— Ţi-a lăsat impresia asta? întrebă Sully.

Maggie se temea să-i răspundă. Nu, nimic din ce spusese sau ce făcuse nu-i dăduse de înţeles că venise doar ca să mai facă o pauză în patul ei, apoi să plece mai departe.

— Nu a fost foarte specific în legătură cu ce planuri ure, tată.

Totuşi, îi spusese că se întorsese la ea.

— Ei bine, eu am senzaţia că o să mai rămână pe-aici, spuse Sully. Ar fi în regulă, pentru tine? o întrebă.

— Presupun. O să mai rămân şi eu. Dar nu mai ştiu ce am de gând să fac mai departe la fel de clar pe cât ştiam când am ajuns aici. Am venit doar pentru o pauză, lotuşi sunt încă aici. Tot încerc să-mi dau seama ce să fac în continuare. Mai exact, ar fi cazul să-mi dau seama i ine sunt şi unde mi-e locul.

— Walter ţi-a dat câteva teme de gândire, spuse Sully.

— Bine. Despre ce-aţi vorbit tu şi Walter cât timp eu mi-am făcut de lucru pe lângă lac?

Robyn Carr

— Oh, chestii obişnuite. Despre vreme. Despre seriale. Despre cum tu eşti o operă în desfăşurare.

— Nu mai spune! zise ea, oarecum indignată.

— Şi aş spune că e momentul potrivit. Cândva, i se spunea criza vârstei mijlocii. Cum i se mai spune acum?

— Despre ce vorbeşti, Sully?

— Ştii tu… ziua aia când te trezeşti şi-ţi dai seama că, deşi ai fost ocupată în fiecare clipă, încă lipsesc multe din viaţa ta. Eu aveam cam vârsta ta când m-am hotărât că era timpul să mă-nsor.

Clătină din cap.

— Nu regret, dar cred c-ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

— Apoi am apărut eu…

— De-asta nu regret. Nu asta ţi s-a întâmplat şi ţie, Maggie? Te-ai trezit într-o dimineaţă şi ţi-ai spus că e cazul să faci nişte schimbări.

— Nu cred că a fost chiar atât de brusc…

— Fiecare reacţionează în felul lui, zise Sully. Dar criza vârstei mijlocii avea legătură cu faptul că vedeai cum se apropie pragul de patruzeci de ani, iar asta te făcea să te întrebi dacă e într-adevăr timpul să fii atât de bătrân.

„Oh, da!" îşi spuse Maggie. „Iar, în cazul unei femei, asta are foarte mare legătură cu ovulele ei.

Lui Maggie i se păruse mai degrabă o rostogolire ca de bolovan pe o pantă abruptă, prinzând din ce în ce mai multă viteză, mai degrabă decât o explozie. Însă, probabil că pentru toţi cei din jur, păruse ceva brusc. E-mailurile trimise în grabă, fuga la vecini să-i roage să se mai uite din când în când la casa ei… Lui Sully nu-i dăduse nici măcar un telefon, iar pe Phoebe o sunase abia când ieşea deja din oraş şi o apuca spic sud, cu maşina încărcată de bagaje. O auzea încă pe mama ei:

— Ţi-ai pierdut minţile? Cum adică ţi-ai luat o pauză pe perioadă nedeterminată? Nu înveţi timp de douăzeci

Refugiul inimii 165

şi cinci de ani fără întrerupere, doar ca la final să laşi totul baltă!

Ce se întâmplase? Multe, adunate în timp. Îi plăcea mult ce făcea, dar voia mai mult. Voia o familie. Voia un partener permanent, nu doar un iubit convenabil. Îşi aminti noaptea pe care o petrecuse cu Walter în spital, când îşi dăduse dintr-odată seama că voia să fie doctor, să fie acea persoană de care depindeau toţi cei din jur. Şi

avusese dreptate – pentru asta fusese făcută. Apoi, când presiunea şi frustrarea ajunseseră să o copleşească şi avusese nevoie de alinare, se trezise singură. Până şi scurta fericire şi încântare de a simţi un copil crescând înăuntrul ei dispăruse brusc.

— A fost şi una, şi alta, îi spuse ea tatălui ei. Lucrurile s-au acumulat încet, în timp, apoi totul a răbufnit. Aveam gânduri iraţionale, mă simţeam cumplit de singură, mă întrebam dacă o să fiu singură întreaga mea viaţă. Tu te-ai simţit vreodată aşa, Sully?

Sully râse încet.

— Ei bine, eu m-am însurat dintr-odată cu o femeie pe care o cunoşteam de doar trei săptămâni şi cu care abia dacă puteam convieţui civilizat. Nu ştiu prea multe despre toate sentimentele astea adânci… Nu m-am obosit niciodată să analizez prea mult ce simt. Dar ştiu că am făcut unele lucruri pe care nu le pot explica şi care nu-mi stăteau câtuşi de puţin în caracter. M-am însurat cu Phoebe şi am adus-o la un magazin de ţară, unde să trăiască într-o casă veche, împreună cu tatăl meu bătrân. Tu ce crezi?

— Doamne, sper că atacurile de panică nu sunt o trăsătură de familie! zise ea. Dacă te face să te simţi mai hine, să ştii că nu m-am mai simţit chiar atât de singură de când am venit aici.

— Ei bine, amândoi avem la activ o căsnicie scurtă şi cât se poate de nereuşită. Mi-ar plăcea să cred că pe line te-aş fi avut şi dacă aş fi reuşit, prin cine ştie ce întâmplare, să mă însor cu femeia potrivită. Dar, Maggie.

Robyn Carr totul are un scop pe lume. Walter are dreptate – opreşte-te puţin şi încearcă să-ţi aminteşti de ce te-ai hotărât să petreci o sută de ani pregătindu-te să tai în creierii oamenilor.

— O să mă gândesc la asta, spuse ea. Hai să mergem în casă.

Când ajunseră în casă, îl găsiră pe Cal întins pe canapea, dormind dus, cu televizorul încă pornit. Beau, care stătea întins pe covor, lângă el, ridică vesel urechile în

clipa în care intrară.

Maggie oftă şi se duse să-l trezească. îl zgâlţâi, apoi îl trase de braţ.

— Haide, zise ea. Te bag în pat.

Îl conduse în camera ei, şi Cal se prăbuşi pe pat, cu faţa în jos.

Maggie se întoarse în sufragerie.

— E-n regulă, îi spuse lui Sully. Dorm eu pe canapea. Şi-mi rămâne dator.

— Mai avem un pat în pod, zise el.

— Ăla e cel mai prost pat care a fost construit vreodată. Cred că l-ai luat dintr-o groapă de gunoi. Iese un arc din saltea. Du-te la culcare. O să dau televizorul mai încet, spuse ea.

— Vise plăcute.

Cal avea un vis minunat şi, într-o stare de semiconştienţă, hotărî că fusese provocat de faptul că dormea între cearşafurile parfumate ale lui Maggie.

Îi simţi pilea goală sub mâna lui, care aluneca peste abdomenul ei plat. Apoi îi simţi buzele pe gâtul lui şi se trezi cu delicioasa senzaţie a pielii ei moi lipite de el. Se mişcă doar atât cât buzele ei să le găsească pe ale lui, şi o trase spre el. Se trezise la un moment dat în timpul nopţii şi-şi scosese tricoul, lucru de care se bucura acum.

Sânii ei erau lipiţi de pieptul lui gol, împungându-l cu sfârcurile. Gemu mulţumit.

Refugiul inimii

— Când ai hotărât că nu mai poţi fără mine? şopti el.

— Nu ştiu. Poate acum vreo oră.

— Şi nu ai nimic pe tine. Mulţumesc.

— N-a părut să-ţi deranjeze prea mult somnul, zise ea.

— Nu ştiu exact ce m-a trezit, asaltul tău sau propria mea dorinţă.

Îşi trecu o mână prin părul ei.

— Nu am niciun prezervativ. Nu prea ai la ce să le foloseşti pe traseu…

— Am eu două, zise ea. Le-am furat din magazin în

timp ce făceai duş.

Cuvintele ei avură un efect puternic asupra lui, prinzându-i fesele cu mâinile şi apăsând-o peste el.

Îi acoperi gura cu un sărut fierbinte şi o ridică deasupra lui.

— Am un tupeu ieşit din comun, zise. Sunt în pat cu o fată, în casa tatălui ei.

— Dacă te ruşinezi…

— Nici să nu te gândeşti, zise el. Nu mai ai cum să mă opreşti acum. Ai idee cât am aşteptat momentul ăsta?

— Ştiu exact, până la ultimul minut, spuse ea. Presupunând că mi-ai fost fidel…

— Mi-ai sucit minţile, Maggie. Nu m-am putut gândi decât la tine pe tot drumul de întoarcere. De-abia aştept să mă prinzi între picioarele alea…

— În cazul ăsta, poate-ar trebui să scoţi pantalonii.

Se ridică doar puţin, îi împinse pantalonii de trening peste coapse, apoi îi scoase de tot.

— Vai de mine, spuse Maggie, mângâindu-l. Ar trebui să facem ceva în legătură cu asta.

Se rostogoli într-o parte ca să ia un prezervativ şi, în timp ce ea îşi făcea de lucru cu pachetul, mâinile lui o explorau.

Degetele lui o mângâiau, alunecau în ea.

— Frumos! zise el, strecurându-şi adânc degetele. Nu unt singurul în suferinţă aici. Şi tu ai mare nevoie de mine. Dă-mi chestia aia!

Robyn Carr îi luă prezervativul din mână şi şi-l puse.

— Dumnezeule, sper că Sully doarme adânc.

— Şşşt! făcu ea, apoi râse.

— Trebuia să mă aleg cu una care râde în pat!

O rostogoli pe spate, îi desfăcu picioarele şi găsi ţinta.

— Ah, ce bine e!

— Şi o să fie rapid, zise ea. Crezi că poţi să ţii pasul?

Se împunse de două ori adânc în ea şi o simţi strângându-se instantaneu în jurul lui. Îşi îngropă faţa în gâtul ei, strânse din dinţi şi se abţinu, aşteptând-o pe ea.

Când o simţi începând să se relaxeze sub el, îi găsi sfârcul cu gura şi i-l mângâie cu limba. Apoi îl trase cu totul în gură. Îşi strecură o mână între ei şi degetele lui ştiau exact ce să facă. O mângâie, îi strânse sfârcul între buze şi se mişcă în ea, până când o simţi înţepenind, în cordându-se din nou. Îşi dădu drumul atunci, simţine cum sângele îi vâjâie atât de tare în urechi, încât nu mă ştia pe ce lume se află. Orgasmul îl învălui într-o ceaţă caldă, şi Cal se prăbuşi.

Câteva momente mai târziu, ridică privirea şi o văzu zâmbind.

— A fost uşor, spuse el, zâmbind la rândul lui. Te simţ mai bine?

— Deocamdată, zise ea.

— Ţi-am spus cât de mult îmi place şmecheria asta a ta? o întrebă el. Două la preţ de unul? Ai idee ce senzaţie grozavă e?

Maggie zâmbi.

— Cred că am. Prinţesa putea să facă şi ea asta?

— Nu vorbi despre fostele mele amante, când eşti goală şi satisfăcută. Să spunem doar că i-aş da un zece pentru efort, dar era previzibil. Nu am însemnat nimic unul pentru celălalt. Şi diferenţa este evidentă.

— Hm, ai grijă, sună ca şi cum ai spune că ţii la mine riscă ea.

— Maggie, nu e un secret. Câtuşi de puţin. Şi tu ţii la mine.

Refugiul inimii

— Oh, da. Şi, pe toţi dracii, asta mă sperie. Vreau să te întreb ceva chiar acum, când eşti compromis, cât timp eşti prizonierul meu, pentru că ştiu că nu poţi să mă minţi. Ai de gând să pleci des de lângă mine? Şi să te întorci doar din când în când pentru câte o tăvăleală?

Cal îşi trecu degetele prin părul ei. Clătină din cap.

— Nu cred că ar fi îndeajuns pentru mine. Cred că-mi place ideea de a fi prizonierul tău.

Capitolul 10

Vremurile grele trezesc o dorinţă instinctivă pentru

autenticitate.

Coco Chanel

Lui Cal i se părea interesant că, după toate prin câte trecuse în viaţă, în momentul în care dădu ochii cu Sully se simţi ruşinat şi roşi ca un băieţel. Era bărbat în toată firea, ar fi fost normal să fi depăşit astfel de stânjeneli copilăreşti. Viaţa era prea scurtă pentru aşa ceva.

— Relaxează-te, spuse Sully, după ce-l cântări din priviri. Poate o să fii şocat să afli, dar nu eşti tu primul ei iubit.

Cal roşi mai tare.

— Va trebui să încep să te plătesc, spuse Sully. Cât ai de gând să stai?

— Cât de frig se face aici iarna?

— Fiule, media de altitudine în zona asta este de peste o mie cinci sute de metri. Leadville e la două mii şapte sute, cu aeroportul de la cea mai mare altitudine din lume. Sau cel puţin din Statele Unite. Muntele ăla din spatele tău are patru mii patru sute de metri. Sunieni înconjuraţi de cele mai bune pârtii de schi din ţară. liste frig. Şi, în caz că n-ai mai fost niciodată aici iarna, e frumos. Lacul îngheaţă şi oamenii ies la patinat

Robyn Carr cu vele – se prinde o viteză atât de mare, că ţi se-nvârte capul. Şi viaţa nu e prea agitată – nu sunt corturi deloc, doar căsuţele sunt toate ocupate, poate să mai avem şi vreo câteva rulote. În principiu, amatorii de schi cross-country.

— Nu-mi place deloc frigul, spuse Cal.

Apoi îşi drese vocea.

— Ţin la Maggie.

— Şi, dacă am auzit eu bine, ai vrea să ne dai o mană de ajutor pe-aici. Să-ţi faci de lucru?

— Sully, poţi să-mi dai o căsuţă? Ca să am puţină…

Intimitate? T

Şi, din nou, simţi căldura urcându-i pe gât. Lasă capul în jos şi mormăi:

— Dumnezeule…

El, California Jones, apărase în instanţă sute de

infractori, fără să-i apară o singură broboană de sudoare pe frunte. Se simţea ridicol.

— Probabil îţi imaginezi că eu n-am avut niciodată vârsta ta. Toate cabanele mele sunt rezervate deja pentru tot sezonul, cu doar o zi sau două libere, pe ici, pe colo. Nicio şansă să ocupi permanent vreuna vara asta Dar am rămas puţin în urmă cu treaba, mai sunt încă diverse chestiuni de rezolvat, de care mă ocup de obicei în martie, înainte să înceapă nebunia. Sunt anumi te lucruri de care Tom şi copiii lui nu au timp sau de care pur şi simplu nu se pot ocupa, iar eu abia am început să-mi revin. Sunt treburi pentru care e nevoie de puţină forţă.

— Se rezolvă, Sully. Dar, dacă nu ai nimic liber…

— Nu-ţi face griji. Nici măcar nu v-am auzit azi-noapte, de pe la trei încolo…

Rânji… j

— Eşti un băiat de treabă. Maggie e femeie în toată firea. Nu judec pe nimeni. În plus, după ce-am văzut-o cu puşca aia în mână, ştiu că nu are nevoie de mine ca să intervin în numele ei.

Refugiul inimii

— Bine, uite ce e…

Cal îşi frecă ceafa.

— Nu accept bani de la tine. O să muncesc pentru masă şi casă.

— Şi-ncă cum! zise Sully, cu un zâmbet şiret.

Cal presupunea că o să se adapteze. Problema nu era că făcea sex cu Maggie în casa tatălui ei, în timp ce acesta dormea de cealaltă parte a holului. Problema era că făcea asta în casa tatălui ei fără să fie însurat cu ea şi fără vreo intenţie de căsătorie. Era o mare dihotomie, ţinând cont de felul în care fusese crescut Cal. Cu toate ciudăţeniile părinţilor lui, de la nudism până la concepţii Wicca, nu te-ai fi aşteptat ca în copiii lor să încolţească o asemenea gândire conservatoare. Fireşte, niciunul dintre celelalte interese ale lor, printre care se număra şi „iarba” pe care o fuma taică-său, nu se compara cu lungile perioade de timp în care Jed credea că guvernul îi monitoriza gândurile sau,

şi mai amuzant, era convins că fusese ales personal de Iisus pentru a deveni următorul mântuitor al lumii. Dar să-şi facă griji dacă doi adulţi care aveau raporturi sexuale consimţite de ambele părţi erau sau nu căsătoriţi? Probleme de genul acesta nu apăreau niciodată în familia lor.

„E un miracol că am reuşit să ies din casa aia de nebuni cu creierul funcţional”, îşi spuse Cal.

— Mai e ceva, spuse Sully. Aşteaptă aici.

Se duse în camera din spate şi se întoarse cu un plic.

— A venit asta pentru tine.

Cal citi adresa expeditorului – Curtea Supremă din Colorado. Zâmbi.

— Mulţumesc, Sully. Chiar aşteptam scrisoarea asta. Mă liniştea să ştiu că o să mi-o păstrezi, în cazul în care. ajungea în lipsa mea.

— Ai vreo problemă?

— Problemă?

Râse.

Robyn Carr

— Oh, nu, Sully. Doar o chestiune de afaceri legale. Să nu te sperie plicul de la Curtea Supremă, a venit de la un funcţionar. Sully, când cineva are probleme, vine poliţia să te ridice cu cătuşe, nu-ţi trimit o scrisoare. Asta e o licenţă.

— Pentru condus? întrebă Sully.

— Nu, spuse Cal. Am lucrat în sistemul juridic. A trecut ceva vreme, dar, dacă vreau să lucrez în Colorado, nu pot s-o fac fără să-mi înregistrez licenţa de practică.

Tribunalele nu acceptă doar pe cuvânt de onoare persoanele venite din alte oraşe.

— Eşti vreun fel de grefier sau de aprod, sau ceva de genul ăsta?”

— Ceva de genul ăsta. Ţi-am spus că am avut tot teiul de meserii, de la aranjat rafturi şi cărat lăzi cu legume, până la învârtit hârtii îmbrăcat la costum şi cravată.

— Dar mai rămâi pe-aici?

— Ai avea ceva împotrivă? întrebă Cal. Îmi place aici.

Îmi place Maggie.

— Ai de gând să-i dai măcar ei o explicaţie mai bună în legătură cu licenţa aia?

— Categoric. Dar nu e ceva urgent. Momentan, am de gând să lucrez pentru tine.

— Ascultă, nu are nevoie de nimeni să o protejeze, dar sunt tatăl ei. N-aş vrea să fiu nevoit să-i cer lui Tom să-ţi ardă o mamă de bătaie.

Îşi frecă pieptul cu pumnii.

Cal râse, împături plicul rămas nedesfăcut şi îl îndesă în buzunarul din spate.

— Sully, nici eu nu vreau să o văd suferind. Ştii că o să se întoarcă la muncă, nu?

— Vorbeşte despre asta?

— Nu încă, zise el. Dar e devreme. Are nevoie doar de puţin timp ca să pună lucrurile în perspectivă. Ajunsese la capătul puterilor. Are nevoie să respire o vreme. Şi cam pingul tău pare locul ideal pentru asta. Poate că ar trebui

Refugiul inimii să-ţi faci mai multe griji pentru mine, poate că eu o să fiu cel care o să sufere.

— Cine o să te facă să suferi? întrebă Maggie, intrând pe uşa din spate.

— Să sperăm că nimeni. Vrei să mă duci să-mi iau maşina? Sully mi-a pregătit o listă lungă cu lucruri de făcut.

— Sigur. Mergem acum?

— Ce-ar fi să ne dai două cafele la pachet? îl întrebă Cal pe Sully. Oh, şi mulţumesc pentru pantaloni şi tricou.

Cal se gândi că avea ocazia să-i povestească mai multe despre el lui Maggie în drum spre Leadville. Era complicat. Cu siguranţă, să fii avocat nu era un lucru cu care să se ruşineze. Cel puţin în majoritatea cercurilor sociale. Adevărul însă era că nu avusese nicio intenţie de a solicita licenţă de practică în Colorado, cel puţin până când nu aflase că Maggie avea probleme legale. Un avocat în poziţia lui, licenţiat în Michigan, nu ar fi putut nici măcar să dea sfaturi sau să răspundă la vreo întrebare în Colorado, fără a fi acuzat că practică avocatura fără

licenţă. Sully i-ar fi putut spune fiicei lui să-şi ia un avocat mai bun, şi ar fi fost perfect în regulă. Cal îi putea spune acelaşi lucru şi risca să fie amendat, sau chiar mai rău. De fapt, nu putea să-i spună nici măcar: „Aş putea să te ajut cu problema asta”. Singurul motiv pentru care îşi extinsese licenţa în Colorado fusese ca ea să poată discuta cazul cu el, dacă alegea să o facă.

Şi, fireşte, existau şi alte aspecte care mergeau mână în mână cu faptul că era avocat. Căsătoria lui, boala şi moartea soţiei lui, rolul pe care el îl jucase în moartea ei… Era om al legii. Nu voia să fie prins într-o minciună. Nimeni nu-i ceruse niciodată detalii despre moartea lui l ynne, şi Cal nu oferise niciodată informaţii din proprie iniţiativă. Înainte să se destăinuiască cuiva, ar fi trebuit o existe un motiv vital şi mult mai multă încredere.

Robyn Carr

De exemplu, nu s-ar fi căsătorit din nou fără să-i povestească absolut totul viitoarei soţii. Şi, deşi era nebun după Maggie, nu se vedea căsătorit din nou.

O să ajungă la un moment dat să-i spună mai multe despre trecutul lui recent. Dar nu încă. Nu înainte să existe un motiv întemeiat pentru asta.

— Despre ce discutaţi tu şi Sully? întrebă Maggie. Păreaţi doi bărbaţi care vorbesc despre sentimentele lor.

— M-a avertizat, într-un mod foarte drăguţ, să nu te fac să suferi. I-am spus că nu vreau să te văd suferind. M-a ameninţat că mă împuşcă. Dar am senzaţia că Sully mai mult latră decât muşcă.

— De obicei, zise ea, rânjind.

Cal îşi recuperă maşina şi rulota, lăsă rulota în spatele magaziei şi-şi parcă maşina lângă a lui Maggie. Începu să rezolve treburile de pe lista lui Sully. Nu glumise când spusese că rămăsese puţin în urmă. Cal scoase mortarul învechit din duşurile publice, din baie şi din spălătorie, puse mortar nou, vopsi clădirea pe dinafară şi pe dinăuntru, curăţă şi frecă până când totul arăta ca nou. Vopsi şi acoperi verandele şi scările, atât pe cele de la magazin cât şi pe ale casei. Schimbă şi nivelă pietrişul de

pe alee şi din parcări. Pe lângă asta, curăţa în mod regulat jgheaburile, strângea gunoiul, grebla campingul, curăţa cabanele, schimba şi spăla aşternuturile. Se ocupa de grădină şi dădea o mână de ajutor în magazin.

Îi trecu prin minte că Sully încerca să-l epuizeze, să fie prea obosit ca să mai poată face sex cu Maggie. „Ha! N-ai să vezi, Sully!”

Maggie era irezistibilă, şi Cal se simţea din nou ca un adolescent, era oricând dornic. Maggie era şi ea ori când dornică.

— O să mă omori, îi şopti în mijlocul nopţii.

— Nu mori tu aşa uşor, îi răspunse ea, tot în şoaptă.

— Sully mă zgândăreşte în legătură cu nopţile în casa asta, spuse Cal. Aluzii subtile. I se pare că e foarte

Refugiul inimii deştept. Dar e o adevărată minune că pot încă să mai prestez, după o zi întreagă în care mă pune la treabă şi trage de mine cât poate mai tare.

— Şi te descurci de minune. Crede-mă, ştiu ce spun. Sunt doctor.

Când se făcuse vreo săptămână de când Cal se întorsese la Sullivan’s Crossing, Maggie plecă o zi, ca să-şi întâlnească avocaţii. Era o zi plină, aşa că avea de gând să rămână la Denver peste noapte.

Se întâlni cu Jaycee la un sushi, ceva ce făceau altă dată în mod regulat. Apoi se duse la ea acasă şi o cuprinse nostalgia. Era casa unei femei singure, destul de mare încât să-i ofere suficient spaţiu, suficient de mică cât să aibă senzaţia că o îmbrăţişează, când era acolo. Deşi programul nu-i lăsase prea mult timp pe care să-l petreacă acasă, se implicase mult în decorarea ei şi cheltuise o sumă considerabilă pentru asta. Mobila era modernă şi confortabilă, din lemn de nuc şi velur.

Avea o saltea minunată de care îi era dor, dar îi era şi mai dor de Cal. La un moment dat în timpul nopţii, se duse în camera de oaspeţi şi descoperi că putea dormi la fel de bine în patul de acolo.

Când se întoarse la Sullivan’s Crossing, Maggie era la volanul unei camionete închiriate pe care o putea lăsa în

Leadville şi remorca maşina ei. În camionetă erau un covor gros şi mobila din camera ei de oaspeţi. Adusese o bibliotecă şi o lampă de citit. Sully avea deja un fotoliu şi un taburet din piele, care fuseseră ale tatălui său – erau nişte relicve vechi şi confortabile.

— Ce-i asta? întrebă Cal.

— Ne mutăm la subsol. În camera de joacă a lui Sully.

— O să ştie tot ce facem acolo? întrebă Cal.

— Doar dacă are o cameră video şi ne spionează.

Ochii lui Cal scânteiară de plăcere.

— Mamă, mamă! Să vezi atunci distracţie.

Robyn Carr

Cal fu repede absorbit de campingul pe timp de vară. Turiştii şi vizitatorii îl strigau pe nume. îi întreba pe copii dacă se distrau, se interesa mereu dacă putea face ceva pentru părinţii lor. Lucra împreună cu Tom la întreţinerea terenului şi ridica orice obiect mai greu, înainte să încerce Sully să facă treaba. Se familiarizase totodată cu vecinii şi cu prietenii care treceau pe acolo. Angajaţii altor campinguri de lângă lac veneau să bea o bere la Sully. Ofiţerii de intervenţie treceau din când în când să vadă cum merg lucrurile, să afle ultimele bârfe şi să bea o bere, după ce ieşeau din tură.

— Tom are multe pe cap. Pot să mă ocup eu de treburile lui de miercuri, îi sugeră Cal lui Sully. Pot să mă descurc.

— Nu i-aş putea face asta lui Tom, zise Sully. Întreţine singur patru copii. Face orice treabă găseşte şi mai e şi voluntar în echipa de salvamontişti. Se bazează pe banii ăştia. Şi acum îl ajută şi pe Jackson cu facultatea.

Cal era impresionat – oamenii de aici se simţeau responsabili unii faţă de ceilalţi. Cal nu putea spune acelaşi lucru nici măcar despre familia lui. Cal şi fraţii lui vorbeau din când în când şi, ţinând cont de stilul dezechilibrat în care crescuseră, s-ar fi crezut că ar fi trebuit să depindă unul de celălalt pentru a supravieţui, dar se întâmplase exact invers. Odată ce se desprinseseră de familie, contactul dintre ei fusese regulat, dar minim.

Fiecare era pe cont propriu. îl plăcea pe cumnatul lui, pe soţul Sedonei, şi nepotul şi nepoata erau grozavi, dar nu se vedeau prea des. Cu Dakota, care era militar, nu era uşor să ţii pasul. Fusese pe front de trei ori în ultimii zece ani. Dacă nu ar fi avut toţi telefoane mobile, probabil că ar fi pierdut orice legătură. Nu aveau reuniuni de familie.

— Reuniuni de familie? spusese odată Sedona. Nu crezi că ar fi o zi ruptă din iad?

— Nu, răspunsese Cal. Doar o zi la casa de nebuni.

Refugiul inimii

În timpul verii, Sullivan's Crossing prinse viaţă cu adevărat – erau turişti cu duiumul. Campingurile din jurul lacului erau pline; apa era împânzită de bărci de pescuit şi skijeturi. Din când în când, câte un coordonator de tabără sau de cercetaşi evada la Sully, ca să mai ia o pauză. Excursioniştii treceau în permanenţă pe acolo. Unii mergeau spre sud, dinspre Boulder, unii erau pe traseu de puţin timp, unii veneau tocmai de la graniţa cu Mexicul şi străbătuseră deja aproape o mie şase sute de kilometri. Apăreau de obicei împleticindu-se, la sfârşit de zi. Fiecare avea motivul lui pentru care se apucase de traseu – unul supravieţuise cancerului şi-şi regăsise pofta de viaţă, un profesor documenta traseul, doi preoţi voiau să trăiască experienţa CDT-ului pentru mesajele religioase pe care le primeau pe traseu, doi profesori căsătoriţi profitau de vacanţa de vară ca să meargă cât mai mult cu putinţă şi sperau să traverseze trei state. Uneori se recunoşteau de pe drum sau după numele pe care le citiseră în jurnale. Se adunau la mese la picnic, pe verandă sau la doc. Amintindu-şi mult prea bine cum se simţise el când coborâse din munte, Cal începu să pună burgeri pe grătar. Păstra special la îndemână carne tocată de vită şi chifle – şi pungi de chipsuri. Şi nu cerea niciun ban pe ele.

— O să rămâi lefter în felul ăsta, bombăni Sully.

— Pot să-mi cheltuiesc banii pe ce vreau, răspunse Cal.

Mai târziu în acea seară, Maggie îi spuse că şi Sully făcuse acelaşi lucru, timp de ani de zile. Cei mai mulţi

dintre excursionişti nu erau câtuşi de puţin nevoiaşi şi călătoreau cu cărţi de credit la ei. Lăsau întotdeauna un bacşiş frumos la plecare, mai mult decât suficient cât să acopere costurile. Şi lui Cal şi lui Maggie le plăcea să stea de vorbă cu ei, să-i privească deschizându-şi pachetele pe care şi le trimiseseră singuri, să-i asculte descriind ca pe o experienţă religioasă simplul fapt de a face un duş fierbinte.

Robyn Carr

Lui Cal îi plăcea îndeosebi să privească familiile, cupluri cu doi sau trei copii care stăteau la corturi mari şi rămâneau în camping de la două zile până la mai bine de o săptămână. Uneori erau doar în trecere, grăbiţi să vadă cât mai mult cu putinţă din parcurile naţionale din Colorado. Acaparau de obicei câte o masă de picnic, îşi pregăteau carnea pe grătar, jucau cărţi sau alte jocuri seara, iar în timpul zilei mergeau pe traseu, făceau câte o căţărare, ieşeau cu barca pe lac sau pescuiau. Cal se aşteptase mereu să aibă o astfel de familie, un băiat şi o fată, alături de care să se distreze în aerul sănătos al naturii.

Cal se simţea împăcat la Sully’s Crossing. Crescând fără sentimentul de securitate, fără vreun program fix, mereu cu câte ceva nou de făcut, se îndrăgostise de rutina de aici. Dimineaţa folosea bucătăria lui Sully ca să pregătească micul dejun, deşi Sully se trezea odată cu zorii şi se ducea la magazin. Apoi bea cafeaua pe verandă, împreună cu Frank, cu Sully şi uneori cu Tom, care se oprea pe la ei în drum spre vreo treabă – de obicei să meşterească ceva pentru cineva din partea locului. Sully îi comunica lui Cal ce voia de la el în ziua respectivă, Frank se ducea la ferma lui ca să le dea sfaturi băieţilor, toată lumea se apuca de treabă.

Sfârşitul zilei îl găsea pe aceeaşi terasă, stând de vorbă cu excursionştii, bând ceva rece.

Nu-i plăcea să intre în casă la sfârşitul zilei, decât dacă ploua, ceea ce se întâmpla rar în această perioadă a anului. Stătea afară, cu Sully şi cu Maggie, până când

soarele apunea de tot. Când se retrăgea cu Maggie în camera lor, petrecea cel puţin o oră în vechiul fotoliu de piele, cu picioarele ridicate, cu nasul într-o carte. Era în Leadville o librărie la care fusese de vreo două ori şi o bibliotecă frumoasă începuse să se încropească pe rafturile lui Maggie.

— Ce citeşti? îl întrebă ea.

Refugiul inimii

— Mai degrabă recitesc decât citesc, în ultimul timp. Nu asta face omul în vacanţă?

— La cât de mult munceşti toată ziua, nu s-ar putea spune că eşti în vacanţă. Ce reciteşti?

— Marile speranţe.

— Eşti singurul angajat al unui parc de distracţii despre care am auzit să citească operele clasice.

— Am specializare în literatură, îi aminti el.

— De ce o reciteşti acum?

Cal închise cartea.

— Uneori, mă duce înapoi în timp, îmi amintesc cine eram atunci când am trăit pentru prima oară experienţa unei cărţi de excepţie. Îmi amintesc spre ce credeam atunci că mă îndrept şi constat cât de mult m-a schimbat viaţa. Când am citit prima oară cartea asta, eram un puşti – era una dintre preferatele mamei. Pe vremea aia, credeam că aş putea deveni un dramaturg celebru. Sau măcar un romancier foarte bogat. M-am răzgândit şi am schimbat direcţia de câteva ori. Cel puţin.

Cal nu-i explică lui Maggie că motivul pentru care îi plăcea atât de mult ritmul unei poveşti excepţionale era pentru că, la rândul lui, şi el era un povestitor – doar că el îşi spusese poveştile în sala de tribunal. Nu inventa niciodată nimic, nu minţea, dar oferea posibilităţi. Suficient cât să înceţoşeze decizia unui juriu. Suficient cât să deruteze natura umană. Uneori complica un proces şi aşa complex – acesta era complotul. Aşa făcuseră şi mai-marii literaturii – îşi legaseră personajele de un co-pac şi aruncaseră cu pietre în ele.

Se gândi din nou să-i explice totul lui Maggie, să-i

spună cine era, cu ce bagaj venea în relaţia lor. La urma urmei, se jucau de-a soţul şi soţia în subsolul lui Sully. De câte ori se gândea la asta, apăsarea devenea un pic mai grea. În cele din urmă, avea să se descarce.

Dar nu era asta cea mai bună seară. Maggie se pregătea să se bage în pat şi alte gânduri îi veniră în minte.

Robyn Carr

Nu-i explică situaţia lui, însă o întrebă dacă voia să discute despre proces, despre cazul împotriva ei.

— La un moment dat, îi spuse ea. Nu încă. Sincer, obosesc şi numai să mă gândesc la asta, iar să vorbesc despre caz este chiar mai rău. Mulţumesc totuşi că te-ai oferit.

Miercuri Tom veni să se ocupe de întreţinerea campingului. Cal aranjă marfa pe rafturile din magazin, apoi scoase grebla şi ieşi să-l ajute. Maggie, observă, era în grădina care începuse să înflorească. Începuseră deja să-şi ia salata din spatele casei şi cât de curând aveau să poată culege primele roşii. La ora prânzului, se întoarse cu Tom la magazin. Maggie era pe verandă, cu o sticlă de apă, plină de noroi pe bocanci şi pe genunchi. Avea pe cap o şapcă prin care îşi trecuse părul prins în coadă. Doar să o vadă aşa, dezordonată după munca în grădină, fu suficient ca să trezească în Cal impulsuri cărora de-abia aştepta să se lase pradă mai târziu.

— Te-ai ocupat de legume, spuse el.

— După ce ţi-ai dat seama? Bună, Tom, adăugă ea.

— Mergem să mâncăm, zise Cal. Vrei ceva?

— Da. Orice. Şi un ceai verde?

— Imediat.

Tom şi Cal se întoarseră numaidecât cu nişte sandvişuri împachetate, o pungă de chipsuri, murături, nişte ouă fierte, băuturi. Aşezară totul pe masă, şi Cal scoase din buzunar şerveţele şi sare. Doi clienţi din camping cu o ladă mică plină cu gheaţă trecură pe lângă verandă şi strigară:

— Salutare, Cal! Salut, Tom! Bună, Maggie!

Maggie îşi desfăcu sandviciul şi înlemni. Rămăsese cu privirea fixată spre alee.

— Dumnezeule! zise ea.

În faţa magazinului se opri un BMW strălucitor, decapotabil, cu acoperişul deschis. În maşină era o femeie cu ochelari negri şi cu o eşarfă sofisticată pe cap.

Refugiul inimii

— Ce? întrebă Cal, cu gura plină.

— Phoebe, răspunse Maggie, uluită. Mama mea.

— Serios? spuse Cal, zâmbind încet.

— Ah, tocmai mi-am amintit că am o treabă, spuse Tom, luându-şi mâncarea în braţe şi ştergând-o în magazin.

— Vrei să vă las singure? întrebă Cal.

— Nu prea contează. Dar, dacă rămâi, să ştii că o să te prezint drept iubitul meu.

— Cred c-o s-o fie mai mult decât interesant. După tot ce mi-ai spus despre…

Maggie se ridică.

— Mamă, ce cauţi aici?

Cal se ridică şi el şi, deşi tocmai se spălase bine în bucătărie, îşi şterse mâinile pe pantalonii scurţi.

Phoebe începu să urce treptele verandei.

— Nu e suficient că abia dacă te-am văzut de trei luni încoace?

— Ne-am văzut acum două săptămâni şi te-am sunat în fiecare zi. Nu sunt în Denver. Drumul e cam lung.

— M-am descurcat destul de bine, mai puţin pe ultima porţiune. Urât drum. Tare prost. Am mers foarte încet.

Apoi îl fixă cu privirea pe Cal, aşteptând. Avea cam un metru şaizeci şi era subţirică. Era frumoasă. Îşi dădu eşarfa pe spate, lăsând să i se vadă părul roşu şi faţa tânără. Avea cincizeci şi nouă de ani, spusese Maggie. Era foarte elegant îmbrăcată, pentru drum, pantaloni şi sacou de designer, pantofi cu toc… Pantofi cu toc? Într-un camping? Era spilcuită, lustruită, purta bijuterii cu gust şi foarte scumpe. Numai ceasul de la mână făcea cât un salariu pe o lună. Cât salariul pe care îl avusese el cândva

pe o lună.

Îşi pierdu cumpătul. îl speria de moarte. N-o putea ajuta pe Maggie.

— Îmi pare bine, doamnă…

— Lancaster, spuse ea. Şi tu eşti?

Robyn Carr

— Sunt Cal Jones. Lucrez aici. Lucrez pentru Sully. Aş… ăăă, o să vă las singură cu Maggie. Pot să vă aduc ceva? Doriţi ceva de mâncare?

— Mulţumesc, mi-ar plăcea. Aveţi salate aici? Fără sos, desigur. Dacă nu aveţi fără sos, adu-mi doar nişte fructe. Şi o San Pellegrino? în pahar de sticlă, dacă nu te superi.

— Mă duc să văd, zise Cal, luându-şi mâncarea de pe masă.

— Oh, şi, băiete? Poţi să ştergi masa asta?

Cal rămase cu ochii în pământ. Nu-i putea întâlni privirea. Buzele îi tremurau. Să-i spui băiete unui avocat de treizeci şi şapte de ani, cu o oarecare notorietate… Dispăru cât mai repede cu putinţă.

Maggie se aşează şi o lăsă pe Phoebe să-şi aleagă un scaun.

— Foarte frumos, mamă. îl cheamă Cal, nu băiete. Unde-ai fost crescută? Iar masa e perfect curată, am şters-o chiar eu înainte să mă aşez la ea. Acum spune, ce te aduce aici, având în vedere că n-ai mai pus piciorul în locul ăsta de… cât să fie? Treizeci de ani?

— Am tot sperat să vii tu să mă vezi, pentru că am ceva să-ţi spun şi nu voiam să discutăm la telefon. Dar cum se pare că tu nu ai timp să… Oh, Dumnezeule mare1 Mâinile tale!

Maggie îşi răsfiră degetele şi-şi examină mâinile.

— Am lucrat în grădină, îi explică ea.

— Şi ce ţi-ai făcut la păr?

— Sincer? Absolut nimic.

— De trei luni? întrebă Phoebe, evident şocată.

— Chiar de ceva mai mult, dacă stau să calculez, îşi luă sandviciul de pe masă şi muşcă din el.

— Sunt uluită că eşti aici.

— Walter mi-a spus că este un loc frumos şi că ţi-e bine aici.

— Aşadar, ţi-a spus că a fost aici?

Refugiul inimii

— Fireşte. Zău aşa, Maggie, nu s-ar punea spune că eşti înconjurată de lux. Cum poţi să te relaxezi într-un astfel de loc?

Maggie râse şi-şi şterse gura cu şerveţelul.

— Ţie s-ar putea să-ţi fie mai greu să înţelegi, mamă, dar să ştii că e mai relaxant decât să stai în picioare, în sala de operaţii, timp de şapte ore, cu mâinile băgate până la cot în creierii cuiva. Acum hai, întreabă-mă ce vrei să mă întrebi.

Phoebe oftă.

— A sosit iar timpul, Maggie. Missy Stanhope organizează iar prânzul de gală. Anul ăsta, strânge banii pentru cercetările în domeniul cancerului. Speram să te fi întors în Denver până în momentul ăsta, dar nu mai contează. O să vii cu mine, desigur. După ce o să te vopseşti, o să-ţi aranjezi părul şi-o să-ţi faci manichiura.

— Nu ştiu, mamă. S-ar putea să lipsesc anul ăsta. Prea multe complicaţii.

— Întotdeauna există complicaţii, Maggie. Erau şi mai multe complicaţii când munceai şi erai mereu de gardă. Nu-ţi cer prea multe.

— Aşa este, dar, când îmi ceri totuşi ceva, întotdeauna e ceva greu.

Muşcă din nou din sandvici şi înghiţi.

— Te-ai întrebat vreodată de ce o femeie de şaptezeci de ani alege să-şi spună Missy! Fiaide…

— Este o persoană foarte drăguţă şi nu şi-a ales ea numele ăsta caraghios.

Missy chiar era o persoană minunată, dar Maggie ştia că nu acesta era motivul pentru care Phoebe alese-se să fie prietenă cu ea. Prietenii ei erau foarte bogaţi, aparţineau toţi aceluiaşi club, toţi jucau bridge şi golf, organizau prânzuri de gală şi strângeau fonduri… O copie

fidelă a vieţii pe care Phoebe o avusese în Chicago. Doar că acum Walter avea mai mult timp să participe şi el. Şi cele mai multe femei din cercul lui Phoebe schiau, sport pe care ea nu îl practica. În acelaşi timp, Phoebe nu se oferea niciodată să facă ceva din proprie iniţiativă. Munca o deprima.

— Arăţi bine, mamă. Ţi-ai schimbat culoarea? întrebă Maggie, atingându-şi propriul cap ca să indice părul lui Phoebe.

— E un roşu ceva mai închis. Cum ţi se pare?

— Mi se pare foarte atractiv. Ascultă, va trebui să mă mai gândesc la treaba asta. Îmi plac unii dintre prietenii tăi, dar nu este cel mai potrivit moment… Nu vreau să vorbesc despre foştii mei parteneri, despre proces, despre motivele pentru care am părăsit activitatea.

— Eu cred că e mai bine să fii văzută, o sfătui Phoebe Lasă-i să vadă că eşti cât se poate de bine şi spune-le că avocatul te-a sfătuit să nu discuţi despre aceste subiecte, dar că tu ai convingerea că totul se va termina cu bine.

— Numai că nu am deloc această convingere, zise Maggie.

— Dar spune-o oricum. Şi, dacă eşti îngrijorată, ar trebui să vorbeşti cu Walter.

— Mamă, am vorbit deja cu Walter. Mi-a dat toate sfaturile pe care mi le poate da şi mă poate ajuta să aleg un avocat excelent, dar e foarte complicat. Aş prefera să nu merg.

— Te rog, Maggie! Şi prietenii mei au început să-ţi simtă lipsa! Sincer, de-abia aştept evenimentele astea la care mergi cu mine. Tu eşti prietena mea cea mai bună.

Phoebe ar fi trebuit să ridice standardele cu privire la prieteni, îşi spuse Maggie. Participase la aproximativ şase astfel de evenimente zaharisite împreună cu mama ei, pentru că era ceva atât de important pentru Phoebe, dar ei, personal, nu-i plăcuseră în mod deosebit. Femeile implicate în strângerile de fonduri erau drăguţe, dar nu genul pe care Maggie şi le-ar fi ales drept prietene. Phoebe era implicată doar pentru că avea impresia că aceste femei

reprezentau elita societăţii şi că erau importante, iar Phoebe voia să facă parte dintr-un astfel de grup.

Refugiul inimii

Îi era greu să se afle în preajma oamenilor simpli, deşi nu avea nici ea origini de viţă nobilă.

Maggie oftă.

Sully veni pe verandă cu o tavă micuţă, pe care era o salată într-un recipient de plastic, un pacheţel de dressing, o sticlă de apă, un pahar de sticlă şi o bere. Aşează tava în faţa fostei sale soţii.

— Va trebui să te mulţumeşti cu astea, spuse el, ignorând cu desăvârşire orice fel de salut.

Apoi se aşează de cealaltă parte a mesei.

— Ce mai faci, Phoebe? întrebă el, luând berea de pe tavă pentru sine.

— Sunt bine, zise ea. Mulţumesc de întrebare.

— Voiai să-l întrebi pe Sully cum se simte după operaţia pe inimă, mamă? o îmboldi Maggie.

— Cred că sunt la curent cu toate, Maggie, având în vedere că vorbesc cu tine în mod regulat.

Se uită la Sully în timp ce se chinuia să deschidă recipientul de plastic în care era salata.

— Sper că eşti bine, Harry.

Phoebe era singura persoană din lume care i se adresa lui Sully pe numele de botez.

Reuşi să deschidă recipientul după o luptă scurtă şi câteva bucăţi de salată săriră pe masă, împreună cu furculiţa. Din obişnuinţă, Maggie le luă şi îi aranjă masa lui Phoebe, aşezându-i furculiţa lângă recipient, despăturind apoi şervetul şi punându-i-l pe genunchi.

— Ei bine, zise Phoebe, învârtind bucăţile de salată cu furculiţa. Walter mi-a spus că i-a plăcut vizita pe care v-a făcut-o aici.

— Ţi-a spus? întrebă Sully, surprins.

— Fireşte că mi-a spus! De ce-ai crede altceva? Crezi că avem secrete unul faţă de celălalt?

— N-am vrut să te jignesc, spuse Sully, luând o duşcă zdravănă de bere. El a spus că tu îl credeai la golf, adăugă.

Credeam că asta înseamnă…

— Walter mereu joacă golf, spuse Phoebe.

Robyn Carr

— Ţi-ai schimbat culoarea părului? o întrebă Sully.

— Părul meu a fost întotdeauna roşu.

— Era roşu? făcu el. Nu-mi amintesc.

— Ei bine, la vârsta ta, nu e surprinzător, nu-i aşa?

zise Phoebe. Poate că dacă n-ai sta tot timpul cu sticla în mână…

— Oh, Doamne! murmură Maggie, frecându-şi tâmplele.

— De peste douăzeci de ani n-am mai băut o bere înainte de cinci după-amiaza, spuse Sully. Nu am simţit nevoia, până acum.

— Cel puţin nu trebuie să vă arăt eu care vă sunt punctele sensibile, zise Maggie. Purtaţi-vă frumos, altfel vă trimit în camerele voastre.

— Când o să termini pauza asta? întrebă Phoebe. Când te întorci la Denver?

— Nu ştiu. Nu mai durează mult.

— Las-o în pace, Phoebe. Nu a mai avut o vacanţă adevărată de ani de zile şi e epuizată. Poate să rămână aici cât timp vrea. Nu sări cu gura pe ea.

— De când am venit aici, mă simt mai relaxată decât m-am simţit în ani întregi, iar asta ar trebui să te facă fericită, mamă.

— Fireşte că sănătatea şi fericirea ta sunt cele mai importante. Şi eu nu sar cu gura pe nimeni.

— Sigur că nu, zise Maggie.

Luă o muşcătură mare din castravetele murat. De undeva din camping izbucniră hohote puternice de râs, şi Maggie privi în jur. Un bărbat cu un rucsac în spate, dar fără nicio haină pe el, cobora pe cărare. Avea bocanci excelenţi în picioare, o pălărie de paie pe cap şi atâta tot. Bijuteriile îi fluturau în vânt.

Maggie nu mai văzuse de mult aşa ceva. Îşi acoperi gura cu mâna, ca să nu izbucnească în râs.

— Pe toţi dracii! înjură Sully, trântind berea pe masă

şi sărind în picioare. Ar trebui să-l întâmpin cu un glonţ Dobitocul ăsta nu ştie că aici e un camping de familie?

Refugiul inimii 187

Şi coborî în grabă treptele verandei, îndreptându-se spre bărbatul gol.

Maggie începu să râdă şi alunecă în scaun.

— Dumnezeule mare! spuse Phoebe. Maggie, nu poţi sta aici! De-asta te-am luat cu mine. Aici e iadul pe pământ.

Capitolul 11

Fii doar ceea ce eşti şi vorbeşte cu curaj şi din inimă – e tot ce are un om.

Hubert Humphrey

— Eşti un laş, să ştii! îi spuse Maggie lui Cal.

— Nu fi aşa de dură cu mine. Tom a luat-o la fugă ca din puşcă, şi zice că nici măcar n-a cunoscut-o vreodată, doar a auzit despre ea. Sunt sigur că e foarte drăguţă, dar m-a intimidat ceva de groază. Dar, ia zi, ce s-a întâmplat cu bărbatul gol?

— Oh, i-a îndrugat câteva baliverne lui Sully, a zis că se încinsese, că-şi scosese mai întâi cămaşa, apoi pantalonii transpiraţi. Fiindcă era deshidratat şi confuz, a uitat să se îmbrace la loc, înainte să ajungă în tabără. Numai minciuni, sunt convinsă.

Stăteau pe nişte şezlonguri pliabile, lângă un foc de tabără pe malul lacului.

Multe focuri mici împânzeau terenul, erau printre preferatele excursioniştilor. Abia acum avuseseră ocazia să discute, de când apăruse Phoebe.

— S-a ocupat Sully de el, l-a târât undeva unde să nu poată fi văzut de ceilalţi – nu sunt prea mulţi în tabără la ora prânzului. Încă un ţicnit. Apare câte unul în mod regulat, deşi ăsta e primul nudist pe care-l văd. Dar am auzit că lumea-i mai întâlneşte din când, pe munte. Dacă sunt văzuţi de vreunul din rangeri sau de vreun pădurar, îi amendează. A fost de-a dreptul neruşinat

Robyn Carr să intre aşa în tabără. De ce-ar vrea cineva să meargă pe munte gol puşcă? Pe mine mă

depăşeşte. Imaginează-ţi în câte locuri interesante te-ar putea muşca ţânţarii. Şi uite un amănunt mai puţin cunoscut – niciodată nu sunt femei.

— Exhibiţionişti, spuse Cal. Sunt convins că a fost cireaşa de pe tort, pentru maică-ta.

— O să vorbească despre asta ani de zile de acum înainte, crede-mă. După incidentul ăsta, am stat puţin de vorbă. Nu prea mult. Vrea să vin cu ea la un prânz pentru strângere de fonduri în scopuri caritabile. Are din când în când astfel de obligaţii sociale şi, în trecut, am însoţit-o la câteva. Uneori, o scot la un prânz în oraş şi îndur ceva cumpărături. O face fericită şi nu mă mai bate la cap. Ce te-a intimidat la ea?

— Expresia de pe chipul ei, zise Cal. Parcă venise să mănânce pe cineva.

— Şi m-ai abandonat în condiţiile astea? Ce cavaler eşti!

— Nu mi-ai cerut să stau. Ai spus că nu contează.

— Ei bine, cred că a fost aici din mai multe motive, nu doar ca să mă prindă la înghesuială şi să mă convingă să o însoţesc la evenimentul caritabil al prietenei ei. Cred că a vrut să revadă locul, pentru că Walter a fost aici şi i-a spus că s-a simţit bine şi că e un loc frumos. Fireşte, nu se ridică la standardele lui Phoebe şi cred că asta a fost mai degrabă o uşurare pentru ea. Ar fi murit şi ar fi înviat dacă ar fi găsit un centru exclusivist de SPA sau ceva de genul ăsta. Vrea să vadă în Sully un necioplit de la ţară, un idiot lipsit de gust. Detestă faptul că eu iubesc campingul. A fost întotdeauna un ghimpe-n coaste pentru ea.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc pe acest Walter, spuse Cal.

— Sunt convinsă că o să mai treacă încă treizeci de ani până când vreunul din ei o să se întoarcă aici. Trăiesc într-o lume cu totul diferită. Dar Walter nu e scorţos. E bogat, desigur – nu numai că provine dintr-o familie

Refugiul inimii bogată, dar este şi un neurochirurg extrem de respectat. Harul lui este pasiunea lui. Pacienţii au fost întotdeauna prioritatea lui Walter. Este plin de

compasiune şi genial, foarte blajin şi puternic, într-un mod total neagresiv. De când îl ştiu eu, el face banii şi Phoebe îi cheltuieşte. Iar el nu are nimic împotrivă.

Îi zâmbi lui Cal.

— Presupun că Phoebe are intenţii bune, dar e superficială. Nu se poate abţine.

— Oricine se poate abţine, Maggie, spuse Cal.

— Zice că a fost săracă în copilărie. Nu cunosc detaliile pentru că, din câte-mi amintesc, nu am avut niciodată vreo legătură cu familia ei, însă, în mod evident, a plănuit de la bun început să se desprindă din rădăcini. A avut intenţia clară să se căsătorească cu un om bogat. A început cu o şcoală tehnică, unde a învăţat tot ce trebuia să ştie despre marile corporaţii, unde putea întâlni bărbaţi cu bani. S-a concentrat pe frumuseţea ei, cu intenţia de a pune mâna pe un soţ bogat. Sully a fost un accident.

— Oh?

— Cred că lucra ca sudor în momentul când s-au cunoscut. S-au întâlnit într-un bar simandicos din Chicago. El era un bărbat sexy, de treizeci şi cinci de ani, fusese în armată, luptase de câteva ori, avea medalii, îi plăcea să se distreze. S-a îndrăgostit de el. I-a spus că avea să moştenească o proprietate mare în Aspen, aşa că s-a măritat cu el. Avea douăzeci şi doi de ani. A adus-o aici şi a lăsat-o însărcinată. Totul a mers prost din acel moment.

Cal fluieră.

— Cel mai prost plan…

— În mod clar, i-a ieşit mai bine cu Walter. Ohhh, cât l-am urât! Nu m-au lăsat să-l văd pe Sully timp de ani de zile. Fireşte, era ideea lui Phoebe, dar Walter o susţinea. Mai târziu, mult mai târziu, am ajuns să-l plac. Apoi să-l respect. Acum ţin mai mult la Walter decât la Phoebe.

Robyn Carr

El a fost întotdeauna de partea mea. A încercat să mă convingă să nu mă mărit cu soţul meu. Ar fi trebuit să-l ascult.

Cal deveni brusc atent.

— Ai fost măritată?

— Nu ţi-am spus?

Râse puţin, uşor ruşinată.

— Îmi cer scuze. A fost atât de nesemnificativ. Sergei a fost… este artist. Pictor, sculptor. Era emigrant, sărac lipit, dar se învârtea în cercuri importante, pe lângă oameni care susţineau arta şi talentul. Cineva ne-a făcut cunoştinţă – încă nu-mi terminasem rezidenţiatul, ceea ce ar putea explica atrofia temporară a creierului meu. Nu mi-am dat seama că Sergei ar fi făcut absolut orice pentru bani, iar eu eram o moştenitoare – moşteneam banii lui Walter, oarecum. Aveam un potenţial uriaş. Şi aveam reputaţia de a fi neurochirurg, fiica vitregă a unui alt neurochirurg, foarte cunoscut şi deosebit de respectat. Dar Sergei avea o putere de concentrare extrem de limitată şi, odată ce ne-am căsătorit, a început să flirteze în stânga şi-n dreapta. N-a durat mult. Am divorţat înainte de prima aniversare. Sincer, a fost cea mai tâmpită chestie pe care am făcut-o vreodată. Ar fi trebuit să-l ascult pe… Hei! Ce-i cu privirea asta? Ţi-ai pierdut respectul pentru mine pentru că m-am măritat cu cine nu trebuia?

Îşi ridică privirea spre a ei.

— Nu ştiam că ai fost măritată.

— Puteam să jur că ţi-am spus…

— Maggie, şi eu am fost căsătorit.

— E-n regulă. Multe persoane de vârsta noastră…

— Căsătoria mea nu a fost scurtă, zise el. Nu a fost o greşeală. Am fost căsătorit timp de opt ani. Soţia mea a murit acum doi ani.

Maggie rămase mută preţ de câteva clipe.

— Oh. Îmi pare rău.

Refugiul inimii

— Mulţumesc. Ascultă, nu încerc să fiu secretos, dar e-n regulă dacă nu vorbim despre asta acum? A murit de sclerodermie, o boală foarte grea. Hai să lăsăm discuţia asta pentru altă dată. Te superi? încă mi-e greu să vorbesc despre asta.

— Sigur, spuse ea încet. Uau. Sincer, nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

— Cum să-ţi treacă? O să-ţi spun totul, într-una din zile. Când o să fie momentul potrivit. Bine?

— Sunt multe de spus? întrebă ea.

— Multe detalii.

Îi luă mâna şi o strânse într-a lui.

— Fac tot ce pot ca să merg mai departe, dar toată povestea este încă foarte personală. Şi emoţională. În momentul de faţă, vreau să aud despre Phoebe şi despre Walter şi despre orice vrei tu să-mi povesteşti. Vreau să râd cu tine, apoi vreau să te strâng în braţe şi să te duc în pat. Să lăsăm povestea mea pe altă dată. Când vom găsi un moment mai bun.

— Bine.

— Povesteşte-mi despre copilăria ta cu Phoebe, îi sugeră el.

— Oh, n-o să crezi nimic din ce-o să-ţi spun! zise ea.

— Ţinând cont de familia din care vin eu? întrebă el, ridicând o sprânceană. Chiar aşa?

— Vrei să spui că e adevărat?

— Maggie, recunosc că nu ţi-am spus totul, că nu sunt încă pregătit să vorbesc despre unele lucruri, dar nu te-am minţit niciodată.

— Cum poţi face asta? întrebă ea.

— M-am obişnuit, presupun. Hai, spune-mi.

— Ei bine, lui Phoebe i-a fost greu, spuse Maggie. M-a salvat din fundătura asta – cuvintele ei – şi m-a dus la Chicago, unde a reuşit, nu ştiu cum, să facă rost de un apartament foarte frumos. Habar nu am cu ce l-a plătit. Sully jură că lui nu i-a cerut niciodată vreun ban. A făcut rost de o slujbă foarte bună într-un restaurant

Robyn Carr de lux şi, deşi părea că-mi petreceam tot timpul la vecina de alături, Phoebe nu făcea altceva decât să lucreze sau să aibă grijă de mine. Când ajungea acasă, în mijlocul nopţii, avea picioarele umflate şi o durea capul. După aproximativ un an, l-a adus pe Walter acasă – îl cunoscuse la restaurant. Probabil că a pus ochii pe el de la prima vedere. Iar eu l-am urât pentru că ştiam ce însemna – Walter şi Phoebe împreună însemna că n-aveam să-l mai

văd niciodată pe Sully. M-am purtat oribil cu el. Şi cu Phoebe, adevărul fie spus. M-au trimis chiar la psiholog, o vreme. Am fugit de câteva ori de acasă, dar n-am ajuns decât la vreo două străzi distanţă. Luam note mici, făceam crize, refuzam să mănânc… Cel puţin aşa credeau ei. Eram în creştere, şterpeleam mâncare. Apoi, când aveam opt ani, Walter mi-a spus: „Cred că ar trebui să mergi să-l vezi pe tatăl tău, dar, dacă vrei asta, nu aşa trebuie să te comporţi. Când am încercat să-i explic că Phoebe n-o să mă lase, a spus doar: „Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Încearcă să ai răbdare. Şi, pentru Dumnezeu, încearcă să te porţi civilizat. Ştim amândoi foarte bine ce faci”. Din momentul ăla, totul s-a schimbat. Nu numai pentru că îmi citise planul, dar îmi vorbise ca unui om mare.

— Şi aşa te-a câştigat, spuse Cal.

— Nu încă, dar pe-aproape. Trebuie să-ţi aminteşti că Walter era un chirurg ocupat. Nu petreceam foarte mult timp împreună.

— Probabil că a iubit-o foarte mult pe Phoebe, dacă te-a suportat, spuse Cal.

— Nu ştiu dacă pe Walter îl interesează chiar atât de mult dragostea, deşi este evident că ţine la Phoebe. L-am întrebat odată de ce mama dracului s-a însurat cu ea, şi ştii ce mi-a răspuns? Că era o persoană lipsită de complicaţii. Ei, ce zici de evaluarea asta?

Cal îşi trase scaunul lângă al ei, o cuprinse cu braţele şi o trase spre el. Cu buzele foarte aproape de ale ei, o întrebă:

Refugiul inimii

— Şi tu ce cauţi, domnişoară Maggie?

— Ei bine, e limpede că mie-mi plac bărbaţii foarte complicaţi, California.

Maggie îl făcu pe Cal să râdă cu poveştile ei, din care se vedea cum fusese o cumplită dezamăgire pentru Phoebe, întreaga ei tinereţe. Refuzase să ia lecţii de balet, dar jucase fotbal şi volei, obligând-o pe Phoebe să stea în soarele fierbinte sau în săli de sport neaerisite. Şi când

venise vorba de balul ei de debut? Fireşte că Maggie nu voise nici să audă de aşa ceva, iar maică-sa plânsese timp de o lună. Purta uniformă la şcoală, dar, în restul timpului, cu greu o scoteai din blugii ei strâmţi şi rupţi, purta bocanci şi bluze transparente, prin care i se vedea sutienul. Şi, doar ca s-o enerveze pe maică-sa, lăsă prin cameră poze cu tatuaje pe care se gândea să şi le facă.

— Eram ceva de groază, spuse ea, făcându-l să râdă şi mai tare. Şi, Dumnezeule, dacă află vreodată că mi-am pierdut virginitatea aici, în camping, la cincisprezece ani, s-ar putea să moară. Nu înainte să-l omoare pe Sully, însă.

— Dar cu siguranţă ţi-ai luat măsuri de protecţie…

— Aveam cincisprezece ani! Timp de un an m-am temut să nu fiu gravidă, iar tipul mi-a frânt inima când nu m-a sunat, nu mi-a scris şi nici n-a mai trecut vreodată prin camping. Dar chiar şi aşa, mai degrabă asta decât să-mi pun o rochie albă de voal şi să dansez vals.

Cal împrăştie nisip peste tăciuni şi plecară, lăsând scaunele acolo. O ţinea cu braţul pe după umeri în timp ce se îndreptau spre casă. Începu să o mângâie.

— Te temi să nu fiu şi eu doar un băiat de-o vară? o întrebă.

— Am învăţat un lucru: nimeni nu rămâne aici. Este doar o oprire.

— Sully a rămas, îi aminti el.

— Ei bine, aici e altceva. E moştenirea lui.

Robyn Carr

— Nu te-am auzit nici pe tine spunând că ai de gând să pleci, zise el.

— Eu m-am născut aici. S-ar putea să fiu diferită, aşa ca Sully. Dar, în mare, ăsta e un loc de refugiu. Cei mai mulţi dintre clienţii noştri vin aici ca să scape de oraş sau de muncă. Pe unii, solitudinea şi serenitatea traseului îi linişteşte – îi ajută să-şi pună ordine în gânduri. Dar nimeni nu rămâne.

— Crezi că o să plec şi eu? Că o să te iubesc toată vara, aici, în casa tatălui tău, şi-o să te părăsesc?

— Probabil.

Cal se opri. O întoarse spre el şi o luă în braţe, o sărută adânc, pasional. O împinse câţiva paşi cu spatele, până când o lipi de trunchiul gros al unui copac mare şi se apropie de ea.

— Nu crezi că de data asta ar putea fi altfel? şopti, peste buzele ei.

— Pot să vreau să fie, dar nu am văzut nimic care să mă convingă. Nu te cunosc cu adevărat. Încerc să te cunosc, dar aflu câte ceva nou în fiecare zi.

— Maggie, cunoşti partea mea cea mai bună. Când sunt cu tine, îţi dau tot ce am.

— Negi că au existat destul de multe femei care au beneficiat de pe urma talentelor tale erotice?

— Nu chiar atât de multe. Nu atât de multe cât crezi, dar cel puţin o prinţesă…

— Cel puţin? făcu ea, cu respiraţia deja întretăiată.

— Vino cu mine, Maggie. Eşti mult prea îmbrăcată.

— Deci, după toate astea, o să te joci iar cu sentimentele mele? îl necăji ea.

— N-o să mă joc…

O sărută din nou.

— Hai să găsim un loc mai confortabil.

O dezbrăcă şi îi făcu trupul să se topească sub ating rea lui, ca şi cum ar fi fost un Stradivarius, iar el unintei preţ desăvârşit, care cunoştea perfect fiecare notă. Voia să i se dăruiască întru totul. Totul era atât de natural

Refugiul inimii şi de firesc cu ea. Fusese conştient de fiecare nuanţă încă din prima noapte în care fusese cu ea şi, când făcea dragoste cu Maggie, îşi accesa cele mai adânci sentimente. Era o experienţă personală foarte intensă. Nu trebuia decât să se gândească la ea şi îşi simţea pieptul crescându-i o idee; inima lui rănită părea să devină mai puternică.

Ce primea de la ea îl satisfăcea pe deplin. Abandonarea ei naturală, încrederea ei completă creau o cărare netedă înspre emoţiile lui cele mai intime. Uneori, sexul nu este deloc complicat – doar o satisfacere a nevoilor fizice. Alteori este o contopire a doua spirite care

îşi iau forţa unul din celălalt. Lângă Maggie, Cal îşi simţea sufletul devenind mai puternic. Mai sigur. Mai stabil.

Ştia ce se întâmplă. Era în acelaşi timp o mare alinare şi un mare pericol. Când un bărbat se dăruieşte complet unei femei care, la rândul ei, îi dă tot ce are, legătura este atât de puternică, încât poate fi împlinirea supremă. Şi, dacă o pierzi, distrugerea supremă.

Rămaseră cu răsuflarea întretăiată, unul în braţele celuilalt, strângându-se cu putere şi pasiune. Îşi vorbeau în şoaptă. Vorbe de alint, vorbe de dragoste.

Se îndrăgostea de ea. Era o idee terifiantă.

Cal se trezi devreme, lăsând-o pe Maggie să doarmă. Era goală, înfăşurată în cearşafuri, arătând ca şi cum n-ar mai fi avut niciodată un somn atât de adânc şi de liniştit. O epuizase, asta fusese şi intenţia.

După ce făcu un duş se duse la magazin şi, fireşte, îl găsi pe Sully acolo, pregătit să-şi înceapă ziua. Nu putea nega că arăta din ce în ce mai bine pe zi ce trecea – obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, mâinile îi erau sigure, ochii alerţi şi sclipitori.

— Bună dimineaţa, spuse Cal. Ai avut o noapte frumoasă?

— Eu da. Şi, din câte am auzit, şi tu la fel.

Robyn Carr

— Joci la bluf, Sully, spuse el, mizând pe-o minciună. N-aveai ce să auzi.

— Păi, sunt un om bătrân. Mă distrez şi eu cum pot.

— Nu te temi că o să ajungi în iad pentru că minţi? îl întrebă Cal.

— Pentru că mint?

Sully izbucni în râs.

— Fiule, sunt altele, mult mai rele, pentru care o să ajung eu în iad. Crede-mă.

— O să-mi iau liber dimineaţa asta, Sully. Dacă este ceva important de făcut, spune-mi acum sau las-o pe după-amiază.

— Nu-i nimic cu care să nu mă pot descurca. Ai vreo treabă?

— Da. Mă întorc până-n prânz.

— Zău aşa, băiete, ia-ţi toată ziua dacă ai nevoie. Nu sunt chiar invalid, să ştii.

— Nici pe departe. Vorbim puţin mai târziu.

Cal merse pe jos până la capătul lacului, opt kilometri, şi asta îi luă aproximativ o oră. Exista un drum cât se poate de bun şi ar fi putut merge cu maşina, dar dimineaţa era senină şi răcoroasă şi se gândi că mersul pe jos ar putea fi o idee bună.

Cabanele de pe cealaltă parte a lacului aveau un golfuleţ cu ambarcaţiuni de mici dimensiuni – cinci sau şase bărci Sun Dolphin, cu motoare mici. Puteau fi închiriate pentru pescuit sau pur şi simplu pentru plimbări pe lac, dacă voiai să stai la soare sau să scoţi pe cineva la o întâlnire romantică.

Cal închirie o barcă şi traversă lacul până la docul lui Sully, o legă şi se duse s-o caute pe Maggie. O prinse chiar în clipa în care ieşea din casă şi se ducea la magazin.

— Hei, somnoroaso, chiar mă întrebam când o să te dai jos din pat, spuse el.

— Eşti cel mai bun somnifer…

— Cu toţii avem talentele noastre.

Refugiul inimii

19 7

Îi luă mâna.

— Ia-ţi o pălărie şi hai cu mine pe lac pentru vreo două ore. Am închiriat o barcă.

— Ar trebui să fie interesant. Mă duc să-i spun lui Sully unde plec.

Zece minute mai târziu o porniseră în barca micuţă, îndreptându-se spre partea îngustă a lacului, de unde se deschidea într-o porţiune largă şi rotundă. Campingul lui Sully împreună cu vreo câteva altele erau corn struite în jurul capătului de nord al lacului, pentru că bărcile căutau de obicei suprafeţele mai extinse, iar apa rămânea astfel mai sigură pentru înot în dreptul campingului.

— Unde mă duci? întrebă Maggie.

— Nu ştiu, spuse Cal. Undeva unde să putem vorbi.

Poate chiar acolo, spuse el, arătând spre o parte a lacului ce părea mai retrasă.

Lăsă motorul la ralanti, apoi îl opri, lăsând barca să plutească în liniște. Se întoarse spre ea.

— Cred că ar trebui să-ți explic câteva lucruri.

— M-ai adus în mijlocul lacului ca să nu o pot lua la fugă când o să intru în panică?

Cal râse.

— Nu. Nu sunt nici criminal în serie, nici certat cu legea. Cel puțin deocamdată. Sunt avocat, spuse el. Și soția mea a fost avocat. Totuși, domeniile noastre erau foarte diferite – ea era coproprietar al unei instituții non-profit care funcționa în cea mai mare parte susținută de subvenții sau donații. Eu am lucrat la o companie foarte mare. Ne-am cunoscut în facultate – la Universitatea din Michigan. Ne-am căsătorit imediat după absolvire. Aveam douăzeci și șapte de ani, o slujbă nouă, învățam ca să intru în barou. O chema Lynne Aimée Baxter și a fost o femeie senzațională. S-a îmbolnăvit înainte să împlinească treizeci de ani, dar, o vreme, nu i-am dat prea mare importanță. Ne-am documentat, am căutat multe opinii medicale, dar ne-am văzut de viețile noastre.

Robyn Carr

Am avut câțiva ani înainte ca lucrurile să se înrăutățească. Ți-am spus de boala ei…

— Da, mi-ai spus.

— A suferit cumplit. După ce a murit, am încercat să fiu măcar pe jumătate la fel de curajos pe cât fusese ea și să merg mai departe. Am rămas în casa noastră, m-am dus la muncă în fiecare zi, mi-am sunat socrii în fiecare duminică. Am făcut asta timp de un an. Apoi, dintr-odată, pur și simplu n-am mai putut. Am terminat dosarele de pe birou sau le-am predat altcuiva. Am vrut să-mi dau demisia, dar șeful meu nici n-a vrut să audă. A insistat că nu acceptă decât o pauză pe perioadă nedeterminată și că postul o să mă aștepte, când o să mă simt pregătit să mă întorc.

— Nu ți se pare normal să avem asta în comun? De ce

nu mi-ai spus de la bun început că eşti avocat şi că te cheamă California Jones?

— Sunt mai multe etape, zise el. Mai întâi pentru că, atunci când spui ceva, dai naştere la întrebări la care oamenii aşteaptă răspunsuri. De ce nu mai eşti avocat acum? De ce ai părăsit o poziţie atât de bună la vârsta ta? Şi aşa mai departe. Nu vorbesc cu oricine despre soţia mea, despre boala ei şi despre cum a suferit. Apoi următoarea etapă – nu pot da sfaturi juridice într-un stat în care nu sunt licenţiat. Şi nu eram licenţiat în California sau aici.

— Serios? Pentru că eu nu am nevoie de licenţă medicală în Michigan ca să-i recomand unui prieten cu du reri puternice de cap să-şi facă o tomografie.

— Se poate argumenta că, dacă nu primesc bani pentru sfaturile date nu încalc legea, dar e un argument ce poate fi atacat. Şi doctorii, şi avocaţii care-şi oferă voluntar serviciile pot fi acuzaţi de practicarea meserie fără licenţă. Dac-o dădeam în bară, nu numai că puteam avea probleme, dar riscam să-ţi compromit şi ţie apărarea. Nu merita.

Refugiul inimii

— Ei bine, eu, personal, nu-mi amintesc la câte petreceri sau dineuri cineva m-a încolţit să mă întrebe dacă o zvâcnire a ochiului putea însemna o tumoare pe creier.

— Problema pentru mine era că trebuia să am foarte mare grijă să nu mă implic în niciun fel – şi îmi spuseseşi că există un proces împotriva ta. Aşa că, în loc să-ţi spun ceva, am făcut o cerere pentru licenţă de practică în statul Colorado. Statele noastre au reciprocitate. A fost doar o formalitate, dar una necesară. Acum, dacă ai nevoie de mine, îţi stau la dispoziţie. Şi-Ridică din umeri.

— Am vrut să-ţi spun că am fost căsătorit de mai de mult. Părea ceva ce ar fi trebuit să ştii. Nu am simţit până acum nevoia să împărtăşesc cu cineva această informaţie, Maggie. Nu mi s-a părut important, până când a fost vorba de tine.

— Îmi pare rău, Cal. Trebuie să fi fost groaznic. Aşa că, după un an, te-ai urcat în maşină şi…

— Mai întâi am strâns totul, cu ajutorul Sedonei. Am pus multe lucruri pe care m-am gândit că ar fi posibil să le vreau într-o zi într-un depozit şi am vândut casa cu aproape toată mobila în ea. Apoi am retrăit odiseea copilăriei mele, locuind mereu în alt loc, schimbându-mi reşedinţa o dată la câteva luni. Nu-ţi pot explica de ce, Maggie. Nu are niciun sens. Cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea a fost când am avut un loc al meu, o slujbă, o casă, o familie – chiar dacă nu eram decât eu şi soţia mea. A fost instinctiv, cred. M-am întors în timp să văd dacă pot regăsi drumul.

— Asta i-am spus şi eu lui Sully, zise ea. Că aş vrea să mă întorc în clasa a opta şi să mă gândesc mai bine.

— Categoric ar trebui să te duci la balul ăla pentru debutante, spuse Cal. Pun pariu că ai arăta ca o adevărată prinţesă.

Apoi rânji.

— Şi… faptul că-mi spui acum are vreo semnificaţie? Înseamnă că ai încredere în mine? 200

Robyn Carr

— Este mai mult decât atât. Chestia asta dintre noi începe să crească. Pentru mine, cel puţin, dar cred că şi pentru tine.

Râse, dar nu cu umor.

— Sper că eşti o femeie răbdătoare pentru că… probabil că sunt distrus. Sunt prea încordat. Lucrez la asta.

— Care-i prognoza?

— Că sunt hotărât să lucrez până o să mă repar. Cel puţin atât cât să pot avea o viaţă din nou.

— Atunci, poate că n-o să mai ai nevoie de mine, spuse ea.

— Nu am nevoie de tine, scumpo. Pe tine te vreau. Este o dorinţă foarte puternică. Mă împinge înainte.

— Hmm, spuse ea. Aşadar, eşti un avocat văduv şi-ţi cunoşti resursele. Ai acces la dosarele din tribunal şi ştii să

te documentezi. Mi-ai studiat cazul.

Cal clătină din cap.

— Nu o să fac asta. Nu sunt nici măcar tentat să fac asta, deşi vreau să ştiu. Dar vreau să ştiu numai dacă tu vrei să-mi spui.

Maggie îşi îndreptă spatele şi trase aer în piept.

— Ai idee care este rata de mortalitate în cazul operaţiilor pe creier? A fost un moment, când şi-a început Walter cariera, când risca să piardă jumătate din pacienţii care ajungeau pe masa lui de operaţie, dar a lăsat deoparte sentimentele personale şi a acceptat riscul emoţional pentru cei pe care-i putea salva. Situaţia e mai bună acum, dar riscul e tot extrem de mare. Sunt acuzată că am făcut o alegere proastă într-o situaţie de triaj, că am lăsat un pacient să moară pentru că nu l-am băgat imediat în sala de operaţii.

— Aşadar eşti acuzată de malpraxis? întrebă el.

Maggie clătină din cap.

— Nu au fost înaintate acuzaţii de malpraxis, deşi a existat o investigaţie şi e posibil să se întâmple totuşi. Deşi nu prea cred, în urma investigaţiei s-a ajuns la concluzia că nu a existat malpraxis. Este un proces nedrept.

Refugiul inimii deschis de părinţii unui adolescent care a murit în camera de gardă. Era un adevărat iad după un accident în urma căruia cinci adolescenţi ajunseseră la unitatea de traume. Decizia mea s-a bazat pe practică, logică şi protocol. Am luat pacientul care se afla în starea cea mai critică – inconştient, cu un evident hematom epidural – în sala de operaţii şi am trimis pacientul conştient, cu o lovitură la cap, la tomografie.

Cal îngheţă în timp ce o asculta.

— Cum ai luat hotărârea asta?

— Dincolo de faptul că m-am bazat pe experienţă şi pe judecata mea de medic? Chestiile de bază – căi respiratorii libere, pacientul respira, funcţiile circulatorii erau în regulă, pacientul era conştient. Pacientul meu nu era conştient, avea o pupilă dilatată la maximum, un hematom epidural clasic – sângerare între craniu şi creier.

A trebuit să-i dăm găuri în craniu imediat ca să reducem presiunea asupra creierului. Un alt pacient – inima îi bătea încă, dar era materie cenuşie împrăştiată pe toată targa. L-am pus la aparate, în eventualitatea că i s-ar preleva organele. Pacientul pe care l-am trimis la tomografie plângea, sângera, era conştient şi coerent.

Se opri şi întoarse capul.

— A suferit o hemoragie fatală înainte să apucăm să-l ducem în sala de operaţii.

— Dacă ar fi ajuns mai devreme în sala de operaţii, ar fi trăit?

Maggie ridică din umeri.

— Cine ştie? Nu pot controla tot ce se întâmplă în timpul unei operaţii. Uneori apare hemoragie craniană, o reacţie la anestezie, se pot întâmpla multe. Există ris-curi. Întotdeauna.

— Aşadar cauza morţii a fost un atac cerebral?

— Cauza morţii a fost faptul că cinci adolescenţi s-au suit băuţi într-o maşină şi au apăsat acceleraţia până au făcut gaură în podea, spuse ea, aproape defensiv.

Trase aer în piept ca să se calmeze.

— Da. Atac cerebral. Cu circumstanţe.

— Cel puţin bai băgat pe unul în operaţie.

Maggie oftă.

— L-am pierdut şi pe el. Starea lui era mai critică. Trei băieţi au murit în noaptea aia. Încă doi au fost la un pas de moarte. A fost cumplit.

— Oh, scumpo! zise el.

— Ştii, nu mă deranjează că ei cred că am luat o hotărâre greşită. Nu mă deranjează că sunt furioşi şi că mă urăsc. Nu mă deranjează nici că m-au dat în judecată. Dar mă doare că-şi închipuie că nu-mi pasă. Cum aş putea să fac meseria asta, dacă nu mi-ar păsa? Uneori, îmi pasă atât de mult, încât simt că mă prăbuşesc în genunchi. Chiar şi pentru cei mai duri dintre noi, există un preţ emoţional.

— Înţeleg. Fiind avocat, am cunoscut oameni care cred că sunt de partea criminalilor sau că vreau să-i scot

basma curată pe băieţii răi. Nimic nu e adevărat.

— Îmi imaginez. Deşi este nedrept să te judece pe baza clienţilor tăi. Dar trebuie să recunoşti şi tu că e cel puţin de înţeles. Tu îi reprezinţi pe criminali. Eu salvez vieţi! Fac tot ce este omeneşte cu putinţă ca să salvez vieţi. Nu e vina mea că nu le pot salva întotdeauna.

Cal zâmbi răbdător.

— Nu reprezint criminali. Reprezint indivizi acuzaţi de crimă. Dacă sunt vinovaţi sau nu, nu decid eu, ci judecătorul şi juraţii. Elementul pe care îl reprezint eu este acuzatul. Elementul pe care! reprezint eu eşti tu.

Capitolul 12

În loc de iubire, de bani, da faimă, daţi-mi adevărul.

Henry David Thoreau

Cal ascultă în timp ce Maggie îi povestea că nu era pentru prima oară când era dată în judecată. Mai fusese

Refugiul inimii dată în judecată şi, deşi nu pierduse niciodată un proces, nu ajunsese măcar în sala de judecată, totul fusese rezolvat prin casa de asigurări, însă asta fusese suficient pentru ca rata ei la respectiva casă de asigurări să ajungă la o sumă colosală. Existau nenumărate interviuri, depuneri de mărturie interminabile înainte ca un judecător să renunţe la un caz. Chiar şi cu un avocat pus la dispoziţia ei de casa de asigurări, la sfatul lui Walter, Maggie îşi angajase propriul avocat şi orele investite costaseră bani, fusese un efort financiar atât pentru ea, cât şi pentru spital. Absenţa unui chirurg era scumpă. Era al treilea proces al lui Maggie în patru ani şi, deşi oricine poate da pe cineva în judecată pentru orice, era totuşi mai mult decât media obişnuită pentru un neurochirurg. Primul proces nu dusese nicăieri. În al doilea ajunseseră repede la o înţelegere, pentru că reclamantul acceptase prima ofertă a casei de asigurări. De data asta, povestea avusese urmări. Pentru că mulţi dintre colegii ei fuseseră citaţi ca martori sau puşi să dea declaraţii, o tratau acum cu răceală. Poate că erau furioşi, poate speriaţi, poate pur şi simplu supăraţi că fuseseră deranjaţi. Toate acestea creaseră un mediu de lucru toxic. Maggie se simţise

obosită, descurajată, singură şi înfrântă. Îşi schimbase poziţia şi se sprijinea acum de Cal, discutând în timp ce barca plutea liberă.

— Şi totuşi, mă simt furată, spuse ea. Îmi place meseria mea şi simt că nu mai pot s-o practic. În fiecare zi mă simt de parcă aş înota împotriva curentului.

— S-ar putea să te simţi mult mai bine după ce termini cu procesul ăsta.

— Mă simt foarte vinovată că am plecat şi am întors spatele la tot şi toate. Am vrut iniţial să iau doar o pauză de vreo două săptămâni, apoi a fost povestea cu Sully şi uite aşa, două săptămâni s-au făcut două luni. Apoi totul s-a lungit. Nu că m-aş considera vreo salvatoare, dar dacă au murit oameni pentru că eu nu am fost acolo? După atâţia ani şi atâţia bani investiţi în educaţia mea.

Robyn Carr ar trebui să fiu mai dedicată meseriei mele. Dar am rămas pur şi simplu fără energie.

— E-n regulă să oboseşti, Maggie. Viaţa este prea scurtă ca să o trăieşti cu dureri şi frustrări inutile. Şi eu am fugit.

— Am de gând să depun mărturie, să mă apăr, spuse ea.

— Dacă aş fi avocatul tău, te-aş sfătui insistent să nu faci asta.

— De ce? Aş spune doar adevărul. Nu am nimic de ascuns.

— Avocatul acuzării te-ar mânca de vie. În timpul unui proces, nu punem niciodată o întrebare la care nu cunoaştem deja răspunsul şi nu dăm niciodată o declaraţie care ar putea fi interpretată drept o exagerare sau care ar putea schimba direcţia cazului. Dacă aş fi eu cel care te dă în judecată şi mi-ai spune varianta ta, aş aminti despre numeroasele procese în care ai fost implicată…

— Nu sunt chiar atât de multe! Şi nu au fost importante. Deşi compania de asigurări a căzut la înţelegere într-un caz, eu nu am recunoscut niciodată că aş fi fost vinovată. Nimic nu a fost dovedit.

— Nu te-aş lăsa să ajungi să dai explicaţia asta. Aş

lăsa juraţilor impresia că ajungi la câte o înţelegere cu pacienţii vătămaţi o dată la două săptămâni – că eşti incompetentă şi iei decizii proaste.

— Dar de ce? Ce sens ar avea asta? Am vrut să-i salvez pe toţi.

— Dacă aş fi avocatul reclamanţilor, aş convinge juriul că nu ar trebui să ai drept de practică şi că ar trebui să fii pedepsită prin obligarea la plata unei sume mari de bani. Dar, dacă nu vorbeşti şi nu deschizi uşa asta, nu-mi dai ocazia să te conduc pe această cale distructivă. Lasă-ţi avocatul să te apere.

— Este scandalos! zise ea. Nu pot să mă apăr, nu pot să spun nimic. Plătesc o avere avocatului şi, când o să câştig, n-o să pot nici măcar să dau în judecată partea

Refugiul inimii adversă pentru că m-a obligat să trec prin tot coşmarul ăsta. Şi aşa, abia dacă trăiesc de pe o zi pe alta. Nu au nimic, îi reprezintă un avocat care fie o să încaseze un procent mare din banii câştigaţi în urma procesului, fie nu o să se aleagă cu nimic. Probabil că voi fi nevoită să declar faliment, iar ei o să plece din sala de judecată la fel cum au venit. Ei îşi pot permite să mă dea în judecată, dar eu nu pot să-i dau pe ei. Nici măcar nu jucăm în condiţii egale.

— Ba da, dacă nu le oferi pe tavă situaţii pe care să le poată folosi împotriva ta. Eşti un chirurg foarte bine pregătit, cu o educaţie impresionantă, care a salvat foarte mulţi oameni de-a lungul carierei, oameni despre care alţii spuneau că nu pot fi salvaţi. Bazează-te pe asta. Dar în tăcere.

— Oh, eşti la fel de frustrant ca toţi ceilalţi cu care am stat de vorbă. Ai idee cât este de greu?

— Ei bine, în cazul ăsta retrage-te şi relaxează-te o vreme, spuse el.

Îi scoase pălăria de paie şi începu să-i maseze scalpul. Vorbea cu ea, îi spunea lucruri la care nu era nevoie să răspundă.

— Nu te dau pe tine în judecată. Dau în judecată nedreptatea sorţii. Băieţii de şaisprezece ani n-ar trebui să

moară. Nici măcar băieţii de şaisprezece ani proşti, care-şi asumă riscuri stupide. Părinţii îndureraţi vor doar să lovească în cineva, să aibă un sentiment de uşurare. N-o să-l găsească, desigur, dar o să-i ţină ocupaţi până când durerea o să înceapă să treacă. Încerc întotdeauna să mă pun în locul lor, să văd lumea din perspectiva lor, să înţeleg ce anume speră să obţină. Există două feluri de reclamanţi pe care nu i-am înţeles niciodată – cei care iartă imediat, care iartă fără luptă, fără niciun pic de ură sau furie, şi cei care sunt motivaţi exclusiv de profit. Iar avocatul lor nu ştie dacă eşti un chirurg excepţional sau o căscată care n-ar trebui lăsată să ţină bisturiul în mână. Cu siguranţă a aflat până acum de toate

Robyn Carr realizările tale, însă până şi cel mai talentat chirurg poate fi predispus la accidente. Amândoi avocaţii vor căuta adevărul în instanţă. Instanţa caută adevărul în avocaţi, îi însărcinează pe ei cu responsabilitatea de a produce cazuri oneste şi puternice pentru clienţii lor, susţinute de dovezi care să ducă la o decizie care, la rândul ei, să deservească adevărul. Reclamanţii însă vor fi dezamăgiţi indiferent de rezultat. Oh, poate că o să se înveselească dacă o să câştige. Poate că o să susţină chiar şi o conferinţă de presă şi o să spună că s-a făcut dreptate, că fiul lor a fost răzbunat, dar când se vor duce acasă vor găsi camera lor goală şi fotografiile lui le vor aduce lacrimi în ochi. Nu pot să câştige, Maggie. Oricât de mult ar încerca. Avocatul apărării le va arăta că băiatul a avut parte de cele mai bune îngrijiri cu putinţă, deşi sfârşitul i-a fost tragic. Să sperăm că avocatul, dacă e deştept, ştie să facă asta cu compasiune – întotdeauna câştigi mai multe puncte în felul ăsta. Cruzimea faţă de partea îndurerară nu dă niciodată roade. Sensibilitatea faţă de părinţi este esenţială, având în vedere că iubitul lor fiu a făcut o greşeală atât de dezastruoasă. Ceva îmi spune că băiatul reclamanţilor a fost la volan – posibil, având în vedere că nu i-au dat în judecată pe părinţii puştiului care conducea şi toate victimele erau minore. Nu i-au dat în judecată nici pe cei care le-au vândut sau oferit alcool. Dar,

fireşte, după cum ştii, tu eşti cea mai logică alegere, având în vedere că ai buzunarele cele mai pline. Cel mai important lucru pe care să-l ţii minte este ăsta: indiferent cum se va termina, reclamanţii vor fi întotdeauna cei care vor suferi mai mult. Nu-i poţi ajuta. Este imposibil. Aşa că trebuie să te salvezi pe tine. Un avocat bun te poate ajuta în sensul ăsta, sau măcar poate diminua daunele.

Plutiră o vreme, fără să vorbească, dar Cal continuă să se joace cu părul ei. Observă unul sau două fire argintii, dar avu suficientă inspiraţie cât să nu menţioneze acest lucru. Descoperirea îl făcu însă fericit. Orice

Refugiul inimii femeie ar trebui să aibă luxul de a îmbătrâni, de a creşte în propria piele, de a-şi aşeza emoţiile.

— Ai învăţat asta la facultatea de drept? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Da, într-un fel. La urma urmei, asta facem. Căutăm dreptate. Dar partea aia despre cum să-l înţelegi pe celălalt – asta e deja Atticus Finch. Am crescut dorindu-mi să fiu ca el. În parte pentru că era cel mai corect om de pe planetă, în parte pentru că era atât de lucid, atât de stabil. Nu uita că eu a trebuit să mă mulţumesc cu un tată nebun. Dacă nu am putut avea un tată ca Atticus, atunci mi-ar plăcea să fiu un tată ca Atticus.

— Atticus?

— Să ucizi o pasăre căutătoare!

— Oh, da. Sigur. Aşadar… ai vrut să fii tată?

— Am vrut. M-am întrebat dacă nu era ridicol, având în vedere familia disfuncţională din care veneam eu. Însă sora mea a mers înainte cu curaj şi şi-a întemeiat o familie. O familie perfect normală. Au toate problemele obişnuite – se ceartă uneori cu soţul ei, copiii o scot din minţi, munceşte mult prea mult fără să fie plătită suficient, se dă peste cap încercând să fie profesionistă la serviciu şi mamă perfectă acasă. Şi e foarte fericită. Cred că pentru noi, pentru nişte copii crescuţi cu atât de multă nesiguranţă şi fără să avem, uneori, tot ce ne trebuia, e un lucru deosebit să fim într-o relaţie solidă, să avem un cămin. Ne dă un

sentiment de linişte.

— Mai vrei o familie? îl întrebă ea, făcându-şi curaj.

— Nu ştiu, zise el. Cred că da. Dacă nu e prea târziu.

— Bărbaţii pot avea familii oricând, spuse ea. Pot avea copii atât de târziu, încât lumea să creadă că sunt nepoţii lor. Am lucrat cu un tip care e la a treia nevastă şi i s-a născut un copil la şaizeci de ani. Era fericit ca un porc în băltoaca de noroi.

Cal râse.

Robyn Carr

— Dragul de el! Toţi bărbaţii sunt uşor obsedaţi de treaba asta, de momentul în care încep să nu mai poată. La şaizeci de ani? La şaizeci şi cinci? Parcă Groucho Marx a avut un copil la nouăzeci de ani?

— Serios? Bărbaţii nu se dau niciodată bătuţi, nu?

— Niciodată.

— Aşadar, te gândeşti dacă o să mai trăieşti suficient cât să apuci să-i creşti? Pe aceşti copii pe care o să-i ai dacă nu-i prea târziu?

— Dacă o să fie atât de târziu, n-o să-i mai fac. Nu cu intenţie, în orice caz. Dar, Maggie, cred sincer că mai este timp. Am toate intenţiile de a trăi până la cel puţin nouăzeci de ani. Şi nu sunt ridicol când spun asta. Este perfect rezonabil pentru un bărbat sănătos, de vârsta mea.

— Ha! exclamă ea. Nu m-am gândit la asta. La cât timp vreau să trăiesc. Mă întreb de ce nu m-am gândit niciodată. Mai ales că am avut o teamă iraţională că o să mor singură.

— Serios? Când a fost asta?

— Oh, chiar înainte să vin aici. Eram foarte stresată. Cu siguranţă nu eram singura – întreg spitalul era în tensiune. Aveam un administrator nou, se schimbase şeful de personal, trecusem printr-un scandal, o tragedie urmată de un proces… Nu am fost eu singura persoană afectată. Cred că sunt totuşi singura care ia în calcul falimentul. Dar, în timp ce încercam să-mi dau seama cum să procedez, m-am simţit dintr-odată complet izolată. Ce-i drept, Andrew s-a despărţit de mine. M-a părăsit în

momentul în care eram cel mai deprimată. Probabil că şi asta a avut o contribuţie.

— Te-ai gândit la moarte? întrebă el.

— M-am gândit. Nu în mod deosebit, nu la o anumită vârstă, doar aşa, ca idee. Şi m-am gândit că eram atât de singură. A fost ultima picătură. Poate că a fost şi faptul că toate, una peste alta, m-au făcut să simt că nu sunt

Refugiul inimii iubită. Ştii ce spun? Aşa că am dat fuga acasă, la Sully, care m-a surprins cu un atac de inimă.

Lui Cal i se păru interesant că teama de moarte se transformase la Maggie într-un atac de panică. În cazul lui, asta se întâmpla cu teama de a trăi.

— Ai depăşit faza acum?

— Oh, da. Complet. Am tras în ăia doi gogomani, nu? Deşi mi-a trecut prin minte că aş putea fi într-un pericol serios. Mai am doar câţiva paşi de făcut înainte să mă întorc la viaţa mea. Pasul unu – să trec de procesul ăsta. Apoi trebuie să-mi dau seama dacă voi mai fi vreodată în stare să iau decizii de care să depindă viaţa cuiva. Simplu, nu?

— Procesele pot dura ani de zile, spuse el.

— Audierile preliminare sunt peste o săptămână.

Judecătorul o să-i asculte pe avocaţi, o să primească listele de dovezi şi de martori de la ambele părţi, o să hotărască dacă o să fie sau nu un proces cu juraţi, s-ar putea să ne sugereze să apelăm la un mediator, dar mă îndoiesc… Visul meu e că judecătorul o să se uite la dosar şi-o să spună: „Hai, ştergeţi-o de-aici!”

— Şi al meu la fel, spuse el. Pot să vin cu tine. Găsesc eu ceva de îmbrăcat.

— Mulţumesc, dar vreau să mă duc singură. O să rămân în oraş, o să le fac o vizită lui Phoebe şi Walter cu ocazia asta.

— Dacă te răzgândeşti în ultima clipă, să ştii că am o cămaşă albă şi nişte pantaloni de stofă…

Stătea încă sprijinită de el, fără să-l privească.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare personală. Dacă nu poţi să vorbeşti despre asta, spune-mi şi o să te întreb mai

târziu. Cum ai cunoscut-o pe soţia ta?

Cal râse încet.

— Am văzut-o stând într-o cafenea, învăţând. Era atât de drăguţă. Părea atât de absorbită. I se forma o cută între sprâncene când se concentra. M-am apropiat de ea şi i-am spus: „Scuză-mă, pot să-ţi cumpăr o cafea? 11

Şi ea mi-a răspuns: „După cum vezi, am deja cafea. Şi sunt prea ocupată ca să mă las agăţată11.

— Te ghicise…

— Oh, din prima clipă. Aşa că am aşteptat-o în faţa cafenelei până când a ieşit. Am aşteptat o veşnicie. Când în sfârşit a ieşit, am întrebat-o dacă acum avea timp să se lase agăţată. A râs şi mi-a spus că, la drept vorbind, nu mai fusese agăţată de mult, aşa că… la naiba! Ne-am întors în cafenea, am băut iar cafea şi i-am pus un milion de întrebări. Mi-a sus că se simţea ca la interogatoriu şi m-a întrebat dacă o urmărisem. Îmi dădeam seama că nu mă credea că atunci o văzusem prima oară. Deşi nu i se părea o idee bună, a acceptat să ne vedem din nou, în acelaşi loc. Am întârziat o oră la muncă, atât eram de ameţit. Nu credeam că o să vină la întâlnire, aşa că m-am dus la cafenea cu două ore mai devreme – m-am gândit s-o prind înainte să fugă. Dar era deja acolo, mânca o brioşă şi bea cafea, cu o carte deschisă. Aşa că m-am dus direct la ea şi i-am spus „Bună”. Mi-a răspuns: „Ai venit cu două ore mai devreme şi sunt ocupată. Du-te şi fă o plimbare sau agaţă altă fată până atunci”. Aşa că am plecat, şi m-am întors peste două ore.

— Oh, îmi place de ea, zise Maggie.

— Da, era extraordinară. Era o forţă. Şi era blândă – era atât de blândă. Era studentă la drept şi putea fi fantastic de puternică. Îmi plăcea să o urmăresc.

— Te-ai îndrăgostit de ea instantaneu.

— Cred că da, spuse el. Dar, în cele din urmă, ea a sugerat să ne căsătorim. Consider asta una din marile victorii ale vieţii mele.

— Să înţeleg că ţi-a plăcut? Să fii căsătorit? îl întrebă

ea.

— Mi-a plăcut căsnicia. La început am fost atât de preocupaţi să ne aşezăm la casa noastră, încât vieţile noastre erau haotice. Amândoi trebuia să trecem examenul de barou, să ne începem carierele, să găsim un echilibru între muncă şi viaţa personală în aşa fel încât să putem fi cu adevărat un cuplu. Nu a fost simplu, dar a fost amuzant.

Refugiul inimii

Am apucat-o pe drumuri diferite – eu am vrut o companie mare şi puternică, ea a vrut o firmă mică. Amândoi am ales corect. Eram fericiţi.

— Îmi pare rău, Cal. Îmi pare rău că n-ai avut o căsnicie de cincizeci de ani.

— Nu regret nimic, asta este tot ce contează acum. Nu-i aşa?

— N-o să o poţi uita niciodată, spuse Maggie.

— Nici nu trebuie să o uit, Maggie. Trebuie să-mi amintesc cu drag ce a fost frumos şi să merg mai departe.

Trase aer în piept, întrebându-se dacă era bine ce făcea, ştiind în acelaşi timp că trebuia să o facă.

— Mai e ceva. O să înţelegi de ce nu ţi-am spus până acum despre asta, de ce este o informaţie atent păzită. Mi-e greu să-ţi spun tocmai ţie, dintre toţi oamenii. S-ar putea să nu mă poţi ierta, având în vedere cât eşti de dedicată salvării vieţilor omeneşti. Vezi tu, am făcut sacrificiul suprem pentru soţia mea. Murea şi suferea îngrozitor din cauza bolii. M-a pus să-i dau cuvântul că n-o s-o las să sufere, să-i promit că o să o ajut. Mi-a cerut să o ajut să moară. Şi am ajutat-o.

Timpul rămase în loc. Nici măcar apa nu se mişca. Trecură câteva minute bune până când Maggie se întoarse în barca micuţă şi se ridică în genunchi în faţa lui. Avea lacrimi pe obraji. îi cuprinse faţa în palmele ei.

— Normal că ai ajutat-o, şopti ea. Era firesc.

Un mod de a merge mai departe, descoperi Cal, era să ai o discuţie deschisă şi sinceră, atât despre aspectele profesionale, A cât şi despre cele personale, fără să laşi nimic nespus. Îşi descărcase sufletul.

Apoi, timp de o oră, se iubiră ca doi iubiţi care se regăsiseră după o lungă despărţire, râzând şi făcând barca să se legene până când se udară amândoi până la piele.

Cal o duse înapoi la Crossing şi traversă apoi lacul ca să returneze barca. Deşi îi spusese că nu îl deranja să vină pe jos înapoi, Maggie veni cu maşina până la campingul de vizavi şi îl luă de acolo.

Robyn Carr

Nu mai avură altă conversaţie profundă şi serioasă pe parcursul săptămânii următoare. De fapt, Maggie devenise foarte tăcută. Cal bănuia că era îngrijorată în legătură cu audierea. O simţea că ar fi vrut să-i pună întrebări şi ştia că nu o făcea doar de teama de a afla răspunsurile. Întrebări de genul: „Pe mine o să poţi să mai iubeşti vreodată aşa?” Sau: „Cât timp o să rămâi aici?” Sau: „Cum mă încadrez eu în viaţa ta? Ai vreun plan?”

Spera că asta era cauza tăcerii ei şi nu altceva. Avea câteva răspunsuri, puse la păstrare în inima lui: „Da, pot să iubesc din nou. Dar aşa? Poate că va fi un altfel de dragoste, dar la fel de puternică”. Şi voia să rămână acolo atât timp cât asta era convenabil pentru toată lumea, inclusiv pentru Maggie. Şi ce planuri avea cu Maggie? Nu era sigur, ştia doar că nu-şi putea imagina cum ar fi fost să trăiască fără ea. Întrebarea era: oare chiar putea să-l accepte aşa cum era? Pentru că el ştia deja că nu avea să se întoarcă la viaţa de dinainte, nu avea să mai fie niciodată partener într-o firmă importantă dintr-un mare oraş. Şi nu avea niciun regret în legătură cu asta.

Era aproape mijlocul lunii iulie când sosi comunicarea datei de prezentare în instanţă. Era dimineaţă şi Cal stătea pe veranda magazinului, bând cafeaua cu Tom Canaday şi ascultându-l povestind despre cum îşi petrecuse weekendul cu familia. Avea o listă complicată de activităţi, de la treburi de făcut prin casă până la tot felul de angajamente ale copiilor, care presupuneau rearanjarea programului şi a transportului.

— Cel puţin acum, de când şi Jackson şi Nikki au permis, mă mai ajută şi pe mine cu drumurile, spuse el.

Problema e că nu avem suficiente maşini.

— Mi se pare extrem de interesant cum reuşeşti să ajungi în toate locurile în care lucrezi şi să-ţi duci totodată copiii pe unde au nevoie.

Refugiul inimii 213

— Totul pleacă de la o singură regulă – dacă sunt disponibil pentru ei între patru şi şapte, ne putem descurca cu aproape orice altceva. Sunt suficient de mari cât să se trezească singuri dimineaţa şi să-şi pregătească singuri micul dejun. Eu încep treaba devreme, de cele mai mute ori. După cei trei mai mici vine autobuzul, Jackson poate să se ducă cu maşina la şcoală şi la locul de muncă. Dar, în timpul de după şcoală şi până la cină, dacă nu sunt acasă, temele rămân nefăcute şi nimeni nu mai ajunge la meciuri, la piesele de teatru sau la cursurile de dans. Iar chestiile astea sunt foarte importante pentru ca nişte copii să crească echilibrat, nu-i aşa?

— Presupun, spuse Cal.

Ocupanţii campingului începuseră să se trezească. Mirosul de cafea şi de bacon prăjit se răspândea în aer, amestecându-se cu vocile oamenilor care se pregăteau pentru o zi de distracţie. Câţiva câini lătrau.

— Uaaau! făcu Tom, privind spre casă.

Maggie apăru pe verandă. Purta o rochie neagră mulată pe corp, fără mâneci, dres negru şi pantofi cu toc. Avea un sacou pe un braţ şi o servietă în mână. Se chinuise să-şi aranjeze părul, asta era evident. Era răsucit frumos înăuntru, dar tot părea plin de viaţă, mişcându-se odată cu ea. Era îmbrăcată sobru, dar cu stil.

— Uau! făcu Tom din nou.

Cal se ridică şi se duse spre casă. O sărutase deja când se trezise, o dată în pat şi încă o dată când era la duş. îi spusese deja că o să se descurce grozav. Dar nu avea de gând să o lase să plece la tribunal, fără să mai facă ceva ca să-i întărească încrederea în sine. Urcă treptele şi se opri în faţa ei.

— Eşti frumoasă, îi spuse.

— E costumul meu de înmormântare, zise ea.

Apoi se strâmbă.

— Cum te simţi?

— Speriată de moarte, dar pe cât de pregătită o să fiu vreodată.

— Dacă te-ai răzgândit, pot încă să vin cu tine. Pot să fiu gata în cinci minute.

Clătină din cap.

— O s-o fac şi gata.

— Telefonul meu e încărcat şi o să-l ţin la îndemână.

— Ai fost minunat, spuse ea. În caz că nu ţi-am spus sau în caz că uit să-ţi spun, ai fost absolut minunat. M-ai ajutat, m-ai încurajat, m-ai susţinut.

— N-am fost şi un amant senzaţional, care te-a făcut să experimentezi senzaţii pe care nu le-ai mai trăit până acum, făcându-te astfel să uiţi de alte aspecte, mai puţin plăcute? o întrebă el.

— Mulţumitor, spuse ea.

Apoi zâmbi, tachinându-l.

— Bine, peste medie.

— Zău, mă faci praf când te porţi aşa, spuse el, zâmbindu-i în acelaşi fel.

— Te sun să-ţi povestesc cum a fost. Nu ştiu care este procedura aşa că, dacă nu te contactez prea curând…

— E-n regulă, scumpo. Ştiu eu procedura. Şi totul depinde de toanele judecătorului şi de câte hârtii sunt implicate.

— Ei, suntem gata. Cel puţin aşa mi-au spus avocaţii.

— O să fie bine. Tu aminteşte-ţi doar că ai făcut ce trebuia.

— Am făcut tot ce puteam, zise ea. A fost suficient de atâtea ori…

— Maggie, ai făcut ce trebuia. Vei face şi azi ce trebuie. Ai grijă doar să-ţi asculţi avocaţii şi să te consulţi cu ei. O să fie bine. Totul o să rămână cât de curând în urmă.

— Doar ca să se întâmple iar şi iar?

O prinse de după talie şi o trase spre el. O sărută

pasional.

Nu îl putea îmbrăţişa cu sacoul într-o mână şi servieta în cealaltă, dar cu siguranţă îi răspunse din plin la sărut.

— Mi-ai întins rujul? îl întrebă.

— Nu. Acum ascultă-mă. Totul o să se întâmple iar şi iar, Maggie. O să existe accidente, o să existe avocaţi, o să existe familii îndurerate. Vor exista de asemenea victorii magnifice şi vieţi salvate. Şi vor exista momente de bucurie.

— Îmi amintesc de cartea aia, Când lucruri rele se întâmplă oamenilor buni.

— Oamenilor buni li se întâmplă şi lucruri bune. Nu va fi aceasta singura situaţie pe care o s-o trăieşti, să ştii. Acum, eşti gata? Vrei să-i spui lui Sully că pleci?

— L-am văzut o clipă, înainte să intru la duş, şi mi-a urat succes. Vrei să-i spui tu că am plecat, te rog?

— Cu plăcere.

O conduse până la maşină şi o ajută să urce.

— Succes! îi spuse. Sună-mă când poţi.

— Merçi, California. Promit să-ţi fiu şi eu au alături, dacă o să ai nevoie.

Cal o privi îndepărtându-se, apoi se întoarse pe veranda magazinului, unde îl aştepta Tom. Când se aşeză din nou să-şi bea cafeaua, Cal se uită la Tom şi-i văzu ochii măriţi şi rânjetul cu subînţeles.

— Uau! exclamă Tom. Ştii ce-ar trebui să faci? Ar trebui s-o încui numaidecât undeva pe fata asta, zise el, arătând din cap spre casa lui Maggie. Vorbesc serios. Chiar acum.

Cal râse.

— Şi ce te face să crezi că Maggie e pregătită să fie închisă?

— Glumeşti? Ai nevoie de sfatul meu? Eşti novice?

— Oarecum. Ce sfat mi-ai da?

— Ei bine, cel puţin eşti adult. Eu m-am îndrăgostit de a mea când eram doar un copil…

Tom începu să-i povestească despre căsătoria, familia şi divorţul lui. Era o poveste complicată şi previzibilă. Se îndrăgostise la şaisprezece ani, îşi lăsase prietena însărcinată la şaptesprezece, se însurase cu ea, începuse să muncească înainte să termine şcoala, avusese patru copii. Apoi fata crescuse şi-şi dorise mai multe de la viaţă, dar se simţise sufocată cu un soţ şi patru copii, aşa că…

Cal nu-l asculta decât pe jumătate. Se gândea cât de frumoasă i se păruse Maggie în rochia neagră, elegantă, şi cât era de curajoasă. Nu pentru că mergea la tribunal, într-un proces în care era partea acuzată, deşi şi nici asta nu era uşor. Ori de câte ori intra în rolul de neurochirurg înfrunta necunoscutul şi îşi risca reputaţia şi, într-adevăr, chiar viitorul. Ca să iei în doar câteva secunde decizii de care depindea viaţa unui om aveai nevoie de foarte mult talent şi de o incredibilă încredere de sine. îl uimea. Se pare că îi era sortit să se îndrăgostească de femei uluitoare. Lăsând grijile la o parte, înălţă o rugă de mulţumire pentru asta. Nu putea să se plângă că găsise nu numai o astfel de femeie, ci două. Simţea nevoia să mulţumească.

În timp ce conducea, Maggie îşi aminti ceva ce-i spusese Cal: „Oamenilor buni li se întâmplă şi lucruri bune”. Oare chiar văzuse aceste lucruri bune? Ori de câte ori atingea cu bisturiul creierul unui om săvârşea un mic miracol. Existau intervenţii pe care ajunsese să le considere rutină, totuşi era conştientă de faptul că ori de câte ori se afla aproape de creier sau de măduva spinării, era o chestiune de viaţă şi de moarte.

Existau anumite proceduri şi operaţii care erau mai memorabile decât altele. Fusese acea tumoare inoperabilă pe creierul unei fetiţe de şapte ani pe care Maggie avusese curajul să o înlăture. Nimeni nu îndrăznise să se atingă de copil. Era o intervenţie prea complicată şi prea periculoasă. Şi nici unui chirurg nu-i plăcea să rişte

Refugiul inimii o operaţie cu unu la sută şanse de reuşită. Totuşi copila se îndrepta spre moarte sigură, cu

doar o şansă minimă de a-i prelungi viaţa – şi suferinţa – prin şi mai multă chimioterapie. Dar Maggie fusese dispusă să-şi asume riscul, de dragul copilului. Asistase cândva un neurochirurg într-o operaţie asemănătoare. Era susţinută de o echipă impresionantă. Discutaseră cazul în mai multe conferinţe perechirurgicale, înainte să înceapă. Toţi cei din jur avuseseră inima strânsă, dar reuşise. Fetiţa nu numai că supravieţuise, dar era acum perfect sănătoasă. Un succes total. Chirurgul care o asistase era un bărbat mai în vârstă şi-i spusese:

— Ai cele mai frumoase mâini pe care le-am văzut vreodată.

Fusese altă dată un biciclist luat pe capota unui camion în viteză, paralizat de la gât în jos. Maggie îl luase în sala de operaţie şi făcuse o decompresie parţială şi reparaţii parţiale ale coloanei şi, când se trezise, bărbatul îşi putea mişca degetele de la picioare. O lună mai târziu, părăsea spitalul pe propriile picioare.

Nu era sub nicio formă o persoană religioasă. Putea număra pe degetele de la o mână de câte ori intrase într-o biserică în ultimii patru ani. Avea însă un fond foarte credincios şi spiritual şi, ori de câte ori intra în sala de operaţii, spunea o rugăciune: „Doamne, ghidează-mi mâna şi limpezeşte-mi mintea11. Şi, când ieşea, spunea: „Mulţumesc, Doamne! 11

Îşi programase întotdeauna operaţiile pentru zilele de marţi şi joi. Îşi vizita pacienţii lunea şi miercurea. Încerca să-şi ia în fiecare lună câte un weekend prelungit, de trei sau patru zile, ca să citească, să-şi organizeze biroul şi mintea, dar era şi de gardă cel puţin două nopţi pe săptămână. Din fericire, nu era întotdeauna chemată la spital, şi ocaziile în care era chemată pentru o catastrofă de proporţii, ca aceea în care îşi pierduseră viaţa trei adolescenţi, erau rare.

Robyn Carr încercaseră, în timpul rezidenţiatului, să o pregătească pentru greutăţile specializării pe care şi-o alesese, dar tot fusese mai rău decât îşi imaginase. Trebuia să lupte cu dezamăgirea atunci când lucrurile mergeau

prost. Uneori, emoţiile o duceau la locul ei secret, de pe casa scărilor. Cu toate astea, întâmpina fiecare nou caz cu vigoare şi entuziasm – cum?

Spera că avocatul avea să vorbească despre rezultatele şi realizările ei, pentru că erau destule. Rezultate fantastice, chiar. Era unul dintre cei mai buni specialişti spinali din regiune. Mulţi dintre pacienţii ei care trăiau cu dureri cronice îşi recăpătau complet mobilitatea şi scăpau definitiv de dureri după intervenţiile chirurgicale.

Nu-i stătea în fire să fie negativistă. Cum de nu-şi amintise victoriile pe care le avusese?

Capitolul 13

Sinceritatea şi transparenţa te fac vulnerabil.

Chiar şi aşa, tu să rămâi sincer şi transparent.

Maica Tereza

Maggie luă prânzul devreme cu avocatul ei principal, Steve Rubin. Pentru prima oară erau doar ei doi, nu toată echipa legală, plus reprezentantul companiei de asigurări. Trebuia să se prezinte în faţa judecătorului la ora unu, şi Steve o avertiză că putea fi o după-amiază lungă. Amândoi avocaţii depuseseră deja toate hârtiile, moţiunile, listele cu martori, orice amănunt legat de această audiere. Judecătorul avea să folosească toate aceste informaţii pentru a determina durata aproximativă a procesului.

— E posibil să respingă pur şi simplu cazul, azi? întrebă Maggie, cu speranţă în glas.

mele exemplare în cariera de neurochirurg?

— Abia când ajungem la pledoaria finală. Atunci, cu siguranţă. Dar vreau să ne ţinem departe de statistici, dacă se poate. Am pregătit mărturiile unor experţi, dacă va fi cazul, dar, odată ce începem să vorbim despre oamenii pe care i-ai salvat, deschidem o portiţă, şi partea adversă va putea vorbi despre eşecurile tale.

Maggie se strâmbă.

— Îmi pare rău că trebuie să fie aşa, Maggie. Nu este o concluzie foarte precisă, doar că cifrele sunt destul de sumbre în specializarea ta. Mai ales când vine vorba de

intervenţii de urgenţă. Încearcă să nu o iei personal, o sfătui el.

Apoi se lansă într-un discurs scurt despre motive, strategii şi prezentări, spunându-i aproape aceleaşi lucruri pe care i le spusese Cal, şi anume că nu trebuia să învinovăţească partea reclamantă pentru ce făcea.

— Putem sugera că nu există vinovat în acest caz, dar există acces la un câştig financiar considerabil. O să abordăm ideea cu grijă – judecătorilor şi juraţilor nu le place să vadă că e atacată partea vătămată. Pe de altă parte, spuse el, compania ta de asigurări nu a oferit părţii adverse niciun fel de înţelegere aşa că, fără să spunem nici măcar un cuvânt, sugerăm că suntem gata să luptăm. Şi vreau să fii pregătită, judecătorul la care am nimerit nu are o prea mare simpatie pentru doctori. Statisticile arată că decide de cele mai multe ori în favoarea reclamanţilor.

— Super, mormăi ea.

Steve nu vorbea chiar la fel de elocvent pe cât o făcuse Cal. Oh, cât îşi dorea să fi fost el acolo! Numai amintirea vocii lui blânde îi aduse un sentiment de linişte.

220 Robyn Carr chiar în aceste momente încordate. Dar se temuse. Nu voia să o vadă eşuând.

Îl ascultă pe Steve Rubin vorbind, învârtind mâncarea în farfurie. Nu o trecuse pe lista de martori, nu i se păruse o idee bună. De la restaurant, se duseră într-o cameră de şedinţe mică, lângă sala de judecată. Clădirea tribunalului părea foarte aglomerată, erau oameni peste tot. Când intrară în sala de judecată printr-o uşă glisantă, văzu că aceasta era plină.

— Cine sunt oamenii ăştia? îl întrebă pe Steve.

— Sunt întotdeauna câţiva spectatori. Sau poate sunt martori care…

— Oh, Dumnezeule! spuse ea, înţepenind în loc preţ de o clipă. îi cunosc pe unii dintre ei. îi cunosc pe mulţi dintre ei!

O femeie se desprinse din mulţime şi veni lângă grilajul care despărţea galeria de mesele avocaţilor.

— Jaycee! exclamă Maggie, aplecându-se peste grilaj

ca să o îmbrăţişeze. Ce cauţi aici?

— Nu pot face mare lucru, dar pot măcar să te susţin. Am vrut doar să ştii că sunt aici. S-ar putea să nu reuşesc să ajung prea des – copiii, ştii tu. Mereu se naşte câte unul. Dar am ţinut să fiu aici la această audiere de dovezi. Am fost în locul tău, ştiu că e greu. Gândeşte pozitiv, cu siguranţă o să se termine cu bine.

— Steve, ea este prietena mea cea mai bună, dr. Jaycee Kent, obstetrician.

— Încântat, spuse Steve, întinzând mâna.

— Mulţumesc, îi şopti Maggie lui Jaycee.

Pe lângă neurochirurgi, şi obstetricienii erau foarte vulnerabili când venea vorba de a fi daţi în judecată.

— Mi-ai spus să-mi iau liber o săptămână sau două şi nu m-am întors încă.

— Înseamnă că ai avut nevoie de timp ca să te refaci. Maggie, nu eşti unică. Mulţi doctori care se află sub o presiune deosebită trebuie să facă o pauză mai lungă, ca să-şi revină. Hai, gândeşte pozitiv! Noi te susţinem.

Refugiul inimii

Peste umărul lui Jaycee, Maggie o văzu pe Terry Jordan, una dintre asistentele din sala de operaţii, o femeie robustă şi severă de cincizeci şi cinci de ani, care conducea sala de operaţii cu mână de fier şi care o salvase nu o dată pe Maggie pentru că ştia aproape la fel de multe ca ea. Lângă Terry, Rob Hollis îşi duse două degete la sprânceană în semn de salut. O văzu pe fosta ei asistentă de birou, Susan, cu un zâmbet pe chipul de obicei încruntat şi posac. Şi mai era şi Kevin de la radiologie, Kevin care putea citi radiografiile şi tomografiile de urgenţă mai repede şi mai bine decât oricine altcineva. Erau şi nişte băieţi de la departamentul tehnic, câteva asistente, doi medici de ambulanţă cu care se întâlnea frecvent în sala de urgenţe.

Spectatori. Erau acolo pentru ea. Spera să nu ajungă să-i fie milă de ea.

Nu le spusese nici măcar lui Phoebe sau lui Walter de această audiere preliminară! îşi amintea acum că le

spusese lui Jaycee şi lui Terry, într-un e-mail, când o întrebaseră ce se mai întâmplă cu procesul. Probabil că vestea se răspândise repede.

Maggie se întoarse. îi vedea pe reclamanţi pentru prima oară după un an, şi efectul fu zguduitor. Erau tineri, nu cu mult mai în vârstă decât Maggie, în jur de patruzeci de ani, totuşi arătau îngrozitor de bătrâni. Domnul şi doamna Markiff. Îşi aminti când le spusese că fiul lor decedase. O ţinuse în braţe pe doamna Markiff preţ de câteva minute, în timp ce plângea. Doamna Markiff părea că începuse să-şi piardă părul şi era îngrozitor de slabă, de trasă la faţă, de ridată. Părea atât de fragilă. Domnul Markiff pe de altă parte arăta mult mai mare decât şi-l amintea. Avea o expresie dură pe chip şi o burtă uriaşă, peste care nasturii cămăşii albe ameninţau să plesnească. Amândoi o priviră cu dispreţ.

Încercase. Încercase atât de mult. Fusese groaznic să piardă acel copil. Totuşi, fusese munca ei şi nu avea timp

Robyn Carr să pună la îndoială decizii luate în fracţiuni de secundă sau să se oprească şi să se gândească mai bine.

— Toată lumea în picioare! Prezidează onorabilul John Bestover White.

Judecătorul intră, toţi cei prezenţi se ridicară în picioare, şi Maggie îl studie cu atenţie. Părea foarte mare înfăşurat în robă, dar, comparându-l cu aprodul pe lângă care trecuse, Maggie credea că era mai degrabă un bărbat mărunţel şi îndesat, cu o mustaţă mare şi intimidantă şi un cerc de păr alb în jurul capului altfel chel.

Şi se încrunta.

Era eficient. Începură să analizeze documentele, mai întâi cererea de dare în judecată pentru moartea minorului, apoi ambele notificări ale părţilor – fiecare din ele fu citită cu voce tare şi, dacă nu i-ar fi explicat avocatul totul în prealabil, Maggie ar fi fost pierdută. Se citi mai întâi plângerea, cazul reclamanţilor. Urmă apoi întâmpinarea, care era, în mare, versiunea ei asupra celor întâmplate şi, având în vedere că probabil nu avea să fie

citată ca martor, asta era tot ceea ce putea Maggie spune în apărarea ei. Cu ajutorul avocatului şi al relatărilor martorilor, reconstituiseră cele petrecute în camera de urgenţe, cu fapte care să le susţină argumentele. Urmă apoi un răspuns la întâmpinare, în care reclamantul susţinea că ar fi trebuit să fie evident pentru orice neurochirurg certificat că pacientul care ar fi trebuit dus în sala de operaţii era fiul lor, şi nu băiatul în stare de inconştienţă – o acuzau de coordonare greşită a triajului. Fu apoi adus în discuţie termenul de prescripţie, care punea presiune asupra procesului din punct de vedere al timpului. Un an şi jumătate mai târziu, Maggie avea să râdă, amintindu-şi acest aspect. Mai erau câteva cereri şi declaraţii, precum şi dovezi în curs de descoperire. Toate aceste moţiuni, fiecare citită, explicată şi respinsă, se întinseră pe aproape două ore. Echipei de apărare îi fusese respins raportul procurorului

Refugiul inimii districtual, în care acesta refuza să deschidă proces pentru malpraxis. O lovitură pentru apărare.

Apoi, în cele din urmă, avocatul reclamanţilor înainta o moţiune de judecată redusă. Steve îi şopti lui Maggie că asta însemna că partea adversă prefera decizia judecătorului mai degrabă decât un proces cu juraţi. Fără îndoială aflaseră că judecătorul White nu prea îi avea la inimă pe doctori.

— Domnule judecător, dorim să se respingă cererea reclamanţilor, spuse Steve.

— Luaţi loc, domnule Rubin.

Întreaga sală se cufundă în linişte. Judecătorul trase adânc aer în piept înainte să vorbească.

— Inima mea este grea astăzi, spuse el. Am citit acuzaţia, întâmpinarea pârâtei, toate moţiunile şi cererile. În aceste materiale a fost inclus şi raportul accidentului. Cererea reclamanţilor se concentrează asupra a doi băieţi de şaisprezece ani, dar, de fapt, au fost cinci. A fost un eveniment catastrofal. Toţi au ajuns în camera de urgenţe în stare critică, pentru unul dintre ei nu se mai putea face

nimic. Prezidez multe procese pentru malpraxis şi morţi din culpă. Multe se nasc în camerele de urgenţă şi în sălile de operaţie. Avem la dosar, depuse de partea acuzată, nu numai o reconstituire punctuală a celor întâmplate, ci şi declaraţii ale paramedicilor, ale medicilor de la urgenţă, ale asistenţilor şi ale persoanelor aflate în sala de operaţii. Din clipa în care primul rănit a ajuns în camera de urgenţă şi până la sosirea celui de-al cincilea pacient, au trecut doar şase minute. Din momentul în care a fost efectuat triajul şi până la anestezierea şi pregătirea pentru operaţie a primului pacient, încă patru minute. Din momentul în care pacientul Markiff a fost evaluat şi trimis la radiologie, pentru tomografia craniană – două minute şi jumătate. În acest interval au mai fost luate şi alte decizii vitale – un băiat a fost trimis în sala de operaţie pentru înlăturarea splinei, în timp ce un altul a fost dat în grija unui chirurg

Robyn Carr ortoped pentru a se înlătura pericolul vital a doua tern ururi rupte. Iar un al treilea a fost pus la aparate, în vederea posibilei recoltări de organe. Dacă v-a fost greu să ţineţi pasul, să calculaţi cât timp a trecut din momentul în care primul rănit a sosit la camera de urgenţe şi până când doctorul Sullivan a intrat în sala de operaţii, vă ajut eu – zece minute. Dacă e să facem împărţirile, probabil că a avut mai puţin de treizeci de secunde pentru fiecare decizie. Notiţele ei sunt scrise de medicul asistent sau înregistrate verbal. Am citit nu numai rapoartele accidentului – pe cel al poliţiei, al paramedicilor, al pompierilor –, ci şi rapoartele postmortem. Şi vă spun, întreaga scenă trebuie să fi fost cumplită. Şi totuşi înregistrările nu numai că sunt impecabile, dar sunt şi detaliate. Singurul raport care lipseşte în această vastă colecţie de documente este un test de sânge efectuat asupra medicilor şi asistenţilor din camera de urgenţă şi din sala de operaţie, pentru măsurarea consumului de alcool sau de droguri. Nu a fost făcut pentru că nu a existat nicio indicaţie cu privire la aşa ceva. Cincisprezece membri ai personalului medical prezenţi în camera de urgenţă şi în sala de operaţii au depus mărturii, sub

jurământ, că medicii implicaţi păreau odihniţi, lucizi şi eficienţi. Am înregistrat toate aceste informaţii detaliate, şi totuşi cel mai semnificativ fapt se reduce la o singură cifră – momentul morţii. Rory Busch în sala de operaţii şi Carl Markiff la radiologie, pentru efectuarea tomografiei, au murit amândoi la zece minute după ce au ajuns, în exact acelaşi moment, în camera de urgenţe. Măsurile de resuscitare au început în ambele cazuri exact în acelaşi moment şi au continuat preţ de câteva minute. Şi rănile, şi cauza morţii au fost aproape identice în ambele cazuri – amândoi au murit ca urmare a leziunilor craniene care au condus la hemoragie cranianã masivă. Acest singur fapt arată că ar fi fost fizic imposibil pentru dr. Sullivan să îi salveze pe oricare dintre cei doi, deşi mărturiile personalului

Refugiul inimii medical arată că decizia dumneaei de a-l duce în sala de operaţii pe băiatul lipsit de cunoştinţă corespunde, într-adevăr, protocolului. Dar daţi-mi voie să vă spun ceva – cred că trebuie spus. Orice doctor care intră într-un abator precum cel în care se transformase atunci camera de urgenţe, în care se aflau cinci adolescenţi în stare critică, orice doctor care ia decizii ferme şi corecte, intervine şi acţionează în mijlocul haosului şi încearcă să salveze un pacient în asemenea condiţii, cu şanse aproape inexistente de supravieţuire, este nici mai mult, nici mai puţin decât un erou. Pentru că avem acces la o multitudine de rapoarte şi declaraţii, nu consider că am avea ceva de câştigat din citirea lor cu voce tare în această sală de judecată. Resping cazul de faţă ca neîntemeiat, cu putere de lege. Domnule şi doamnă Markiff, aveţi condoleanţele mele cele mai sincere pentru tragica pierdere suferită. Curtea se suspendă.

Lovi cu ciocănelul, şi sala se trezi la viaţă, mai întâi cu murmure, apoi cu strigăte de fericire sau de disperare din partea soţilor Markiff.

— Cu putere de lege? întrebă Maggie, deşi credea că ştie ce înseamnă.

Steve Rubin se uita la ea, zâmbind oarecum trist în

timp ce-i ştergea lacrimile de pe obraji cu degetul lui mare. Maggie nici măcar nu-şi dăduse seama că, atunci când judecătorul începuse să vorbească, evenimentele acelei nopţi reveniseră în mintea ei, şi lacrimile începuseră să i se rostogolească automat pe obraji.

— Înseamnă că e un caz închis pentru totdeauna, spuse avocatul. Fireşte, dacă vor fi descoperite noi dovezi, reclamanţii pot apela din nou la justiţie, dar ar trebui să fie ceva cu totul senzaţional şi ar trebui să găsească un avocat dispus să facă aşa ceva, având în vedere cât de reduse ar fi şansele de câştig. Asta a fost, Maggie. Ai terminat. Nu ai făcut nimic rău. Nu a fost nicio greşeală.

— Dumnezeule! şopti ea, cu voce pierdută.

— Cred că eşti aşteptată, spuse Steve.

Robyn Carr

Maggie ridică privirea şi îl văzu pe Rob Hollis aplecat peste grilaj, rânjind ca un prostovan.

— Mergem la O'Malley, la colţ, Maggie. Terry a trimis pe cineva înainte să reţină mesele. Te scoatem în oraş, ca să sărbătorim.

— Jaycee? întrebă Maggie, privind în jur.

— O să fie acolo. A trebuit să-şi sune mai înainte bona. Vii? Evident că vii!

— Sigur că da, da! zise ea. Luaţi-o înainte. Ne vedem acolo. Îmi iau maşina din parcarea tribunalului şi vin acolo. Şi mulţumesc, spuse ea.

Se întoarse spre Steve.

— Vii cu noi? îl întrebă.

— Mă tem că trebuie să refuz, spuse el, râzând. Mi-ar plăcea să pot veni, dar întotdeauna mai e ceva de terminat. Treaba ta aici însă e gata.

Îl îmbrăţişă.

— Am avut noroc, nu-i aşa?

— Dreptatea a fost tot timpul de partea ta, dar rareori vezi aşa ceva într-o sală de tribunal. Acum hai, du-te şi distrează-te cu prietenii tăi! Şi să dormi mult la noapte.

— Mulţumesc, Steve, spuse ea, zâmbindu-i. A fost o

plăcere să fac afaceri cu tine.

— Nu prea este o plăcere să facă cineva afaceri cu mine…

— În cazul ăsta, avem ceva în comun, spuse ea.

Îşi luă geanta şi servieta şi se îndreptă spre uşă.

Voia să fie singură. Voia să fie departe de oameni.

Văzu un semn de toaletă la capătul unui coridor lung şi pustiu, departe de sala de judecată, în direcţia opusă faţă de cea în care părea să se îndrepte mulţimea. O luă într-acolo şi intră în toaletă. Era o singură cabină şi aceasta era ocupată, aşa că îşi spălă mâinile şi se aranjă în oglindă. Avea câteva pete pe faţă, dar nimic prea rău. Se auzi apa trasă la toaletă şi din cabină ieşi o femeie ofiţer de pază, în uniformă. îi zâmbi, o salută, îşi făcu de lucru câteva clipe pe lângă chiuvetă, apoi plecă.

Refugiul inimii

Maggie îşi scoase telefonul. Formă numărul lui Cal şi îşi pregăti mesajul în minte. De când ajunsese în camping, nu îşi luase telefonul după el în timpul zilei. îl lua uneori cu el când se ducea în oraş şi îl verifica o dată sau de cel mult două ori în cursul zilei. Nu avea niciun fel de obligaţii şi părea fericit aşa.

— Maggie? zise el.

— Cal? Eşti acolo?

— Chiar aici, scumpo, îi răspunse.

— Unde eşti în clipa asta?

— Sunt la spaţiul numărul unsprezece, curăţ grătarul, greblez locul.

— Şi ai telefonul cu tine? întrebă ea, deşi îşi dădu numaidecât seama că era o întrebare prostească – la urma urmei, răspunsese.

— Ţi-am spus că o să-l am la mine. Ştiam că o să fii în sala de judecată, Maggie. Am vrut să-ţi pot răspunde, în caz că mă sunai.

Maggie începu să plângă. Se lipi cu spatele de faianţa rece şi se lăsă încet să alunece, până când ajunse în poziţie ghemuită. Ghemuită pe pantofii ăia eleganţi, cu toc înalt.

— Scumpo? Eşti bine? Vrei să vin acolo?

— Sunt bine, scânci ea. S-a terminat, Cal. S-a terminat.

— Spune-mi, zise el.

— Respins cu putere de lege. Judecătorul a ţinut un discurs fabulos… Mă întreb dacă e posibil să obţin o copie. A spus că doctorii sunt nişte eroi.

— O să facem rost de o copie, zise el. Ştiu cum să fac rost de o copie.

— Erau prieteni de-ai mei acolo, continuă ea, plângând încă şi sughiţând uşor. Credeam că mă urăsc. Au fost toţi trecuţi pe lista cu martori, li s-au luat declaraţii, au fost citaţi. Eu nu le-am spus, dar au venit.

— Scumpo, unde eşti?

— Oh. Sunt la toaletă. De ce?

Cal râse.

Robyn Carr

— Te aud cu ecou.

— Mă prăbuşesc. Ei s-au dus la un local din apropiere ca să sărbătorească, şi eu mă prăbuşesc în baie.

— Pur şi simplu te descarci, după tensiunea unei încercări grele. Nu o să te prăbuşeşti. Vrei să vin acolo şi să dorm cu tine la noapte?

— Nu, sunt bine. O să trec pe la mama şi pe la Walter mâine, în drum spre casă. Dar apoi…

Făcu o pauză şi trase aerul pe nas.

— Apoi vin acasă şi nu am nimic altceva de făcut în afară de a fi cu tine. Ai auzit, California? Nu mai am procese, nu mai am de lucru, nu mai am niciun stres, nimic. Nimic în afară de tine. Trebuie să încep sau să termin ceva cu tine, sau mai văd eu ce.

— Chiar aşa? spuse el, cu vocea amuzată.

— Nu vreau să te simţi presat, spuse ea. Trebuie doar să ne lămurim ce se întâmplă cu noi, pentru că eu nu îmi doresc nimic altceva. Te vreau în viaţa mea. La noapte, când o să-ţi fie dor de mine, gândeşte-te ce trebuie să fac ca să obţin asta, da?

— Sigur, Maggie, spuse el.

Iar vocea lui era, dacă aşa ceva era cu putinţă, arzătoare.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine. La naiba! Probabil că eşti un risc chiar mai mare decât artistul sau medicul de la urgenţe. Nu am făcut-o intenţionat. Te rog, nu mă pune să aştept, Calhoun. Eşti un avocat deştept, redactează o scrisoare de intenţie şi un plan, pentru că nu vreau să fiu dusă cu zăhărelul sau zdrobită.

— Du-te şi bea un pahar de vin, Maggie, spuse el. Totul o să fie bine. Dar să nu te urci apoi la volan.

— Bine atunci. Dar să faci bine să te gândeşti la ce ţi-am spus.

Mai plânse puţin.

— Mă întorc mâine.

— O să-ţi revii după ce plângi puţin şi tragi de câteva ori aer în piept, spuse el.

Refugiul inimii

— Dumnezeule mare! Ţi-am spus că te iubesc la telefon, dintr-o toaletă din tribunal. În timp ce plângeam! Probabil că nu mă crezi, dar nu plâng chiar atât de des. Doar când se întâmplă ceva de proporţii în viaţa mea…

— O să încerci acum să te întorci la viaţa ta? întrebă el.

— De-asta n-o să mă distribuie nimeni vreodată într-o telenovelă. Nu sunt în stare să fac o declaraţie de dragoste. Crezi că am un handicap social?

— Poate doar unul mic, zise el.

— Oh, încetează! Ei bine, probabil că e adevărat. Pierzi o mare parte din educaţia socială când te înscrii la medicină…

— Şi când refuzi să participi la balul debutantelor. Am auzit că debutantele fac un adevărat antrenament pentru comportamentul în societate.

Maggie râse şi se ridică încet.

— Trebuie să fie foarte greu pentru tine, spuse ea. Tu, care ai experienţe cu prinţesele, te-ai pricopsit cu o debutantă respinsă.

— O singură prinţesă, îi aminti el. Şi şi-a pierdut

coroana după ce s-a încurcat cu mine, aşa că poate c-ar trebui să ai grijă. L-ai sunat pe Sully?

— O să-l sun chiar acum, după ce închid cu tine. Ne vedem mâine, Calvin. Fii pregătit! Mă întorc copleşită de emoţii.

— De-abia aştept. Acum hai, du-te şi distrează-te! Meriţi.

— Poate o să te sun diseară şi-o să te întrerup din citit.

— Nu m-aş supăra. Sună-l pe Sully! Nu mă pricep să ţin secrete, şi a fost cam agitat azi.

Îşi luară la revedere şi Maggie băgă telefonul în geantă, hotărând că îl putea suna pe Sully înainte să intre la O'Malley. Intră în cabină şi, când ieşi, se pomeni faţă în faţă cu doamna Markiff. Femeia o aştepta chiar lângă uşa cabinei, cu o expresie feroce pe chip.

Robyn Carr

— Doamnă Markiff, spuse ea, speriată.

— Sper că eşti mândră de tine, spuse femeia, cu pizmă. Mi-ai lăsat băiatul să moară şi ai scăpat nepedepsită.

— Am făcut tot ce am putut, spuse Maggie, pe un ton implorator. Îmi pare foarte rău că a murit, dar am făcut tot ce am putut. Pur şi simplu, nu era nimic altceva…

— Puteai să încerci! N-ai încercat!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi nervoasă.

„Poftim!" îşi spuse Maggie. „În caz că era nevoie să mi se aducă aminte că nu am voie să fiu fericită nici măcar câteva clipe, fără ca un nor să nu-mi întunece soarele".

Ieşi din toaletă şi îl sună pe Sully, forţându-se să-şi alunge tristeţea din glas, de dragul lui.

Când intră în pub, Maggie fu întâmpinată cu urale. Erau şi mai mulţi oameni de la spital, oameni care nu putuseră ajunge la tribunal dar care fuseseră sunaţi şi anunţaţi că procesul fusese respins. Fu înconjurată de un grup de cel puţin douăzeci de persoane, care se mărea pe măsură ce ora înainta şi turele de la spital se terminau. Doctorii, asistenţii şi tehnicienii soseau în blugi sau în

hainele de spital ca să o felicite, ca să-i spună că o susţin.

La început, copleşită de tensiunea zilei şi de prezenţa atâtor persoane care o apreciau, nu fu în stare să facă altceva decât să dea din cap şi să zâmbească. După un pahar de vin, începu să râdă, când începură glumele şi bârfele. Oamenii veneau şi plecau ca la ei acasă. La ora cinci, apăru şi mâncarea.

— Totul o să fie bine acum, îi spuse Terry de la sala de operaţii. Mai bea un pahar de vin. Te duc eu acasă, cu maşina ta.

— Dar tu cum o să te mai întorci la tine?

— Am venit cu Rob Hollis de la spital, şi vine soţul meu, Jake, să mă ia.

Ridică din umeri şi zâmbi.

— Mâncare gratis.

Refugiul inimii

— Cine a organizat toate astea? întrebă Maggie.

— Nu ştiu. Toată lumea, mai mult sau mai puţin.

Odată ce s-a aflat că prima zi din procesul tău a fost şi ultima, toţi au vrut să vină. Cei care erau la lucru o să ajungă doar puţin mai târziu, asta-i tot. Maggie, s-a terminat.

— Doamna Markiff m-a aşteptat la toaletă ca să-mi spună cât de mult mă urăşte.

— Tu ai fost singura şansă pe care a avut-o băiatul ei. Răbdăm, Maggie. Răbdăm şi îndurăm pentru că, altfel, pe cine ar mai avea?

— Cred că am dat tot ce puteam da. N-a mai rămas nimic.

— Oh, Doamne, sper că nu! spuse Terry. Avem nevoie de tine. Ce găseşti la Sully din ce nu-ţi putem da noi aici?

Maggie pufni uşor în râs.

— Am tras cu puşca într-un individ care răpise o fată de paisprezece ani.

— Tu ai fost? La Sully? întrebă Terry, surprinsă. La ştiri, au ţinut secret numele fetei, al femeii şi locul incidentului, dar au spus că era un camping pe un lac, lângă Timberlake. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Râse şi o bătu pe Maggie pe umăr.

— Eşti dintr-o bucată, Maggie.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu altceva, spuse ea. Una din acele fetiţe plăpânde pe care bărbaţii simt nevoia să le protejeze. Poate că ar fi trebuit să o las pe mama să mă împopoţoneze şi să mă trimită la lecţii de dans.

— Ah, făcu Terry.

— Am jucat în schimb fotbal american. Mama mai că n-a murit de inimă rea.

— Slavă Cerului că n-ai fost niciodată în stare să faci un compromis, spuse Terry. Ascultă, e de înţeles dacă ai nevoie de o pauză. Dar vrei să vii într-una din zile să iei cina la mine acasă, cu Jake şi poate şi cu fiica mea şi familia ei? Mi-e dor de tine. Îi bag în sperieţi pe rezidenţi şi sunt în stare să pun prinsoare că fac pe ei de frică.

Când nu eşti tu, n-are cine să-mi ţină piept în sala de operaţii. E foarte trist. E lamentabil.

Maggie se simţea atât de emoţionată, că oftă.

— Şi mie mi-e dor de tine. Mi-e dor de sala de operaţii.

— Îmi place să aflu asta.

— Am un iubit, zise ea.

— Da? Dr. Mathews, nu?

Maggie clătină din cap.

— Ne-am despărţit de câteva luni. Un iubit nou. L-am cunoscut la camping şi nu mai vrea să plece. E avocat. Terry râse.

— Ei bine, asta s-ar putea să-ţi prindă bine.

La ora opt, Maggie le spuse noapte bună lui Jaycee, lui Rob şi celorlalţi prieteni. Terry o duse pe Maggie acasă, şi soţul ei veni în urma lor. Opri pe aleea din faţă, în spatele unei maşini mari.

— Cine e? întrebă Terry.

Maggie zâmbi.

— Iubitul meu. Vrei să-l cunoşti?

— Adu-l când vii la cină. O să ne cunoaştem atunci. Maggie coborî din maşină. Cal coborî din camioneta lui şi

se întâlniră pe alee.

— De ce eşti aici? îl întrebă.

— Pentru orice eventualitate. Dacă simţi nevoia să fii singură, mi-am adus o carte. Dar voiam să te văd. Voiam să strâng în braţe o femeie liberă.

— Au dat o petrecere pentru mine. Ea e asistenta din sala mea de operaţii… spuse Maggie, întorcându-se.

Dar Terry se îndrepta spre maşina care aştepta în spate. îi făcu cu mâna şi strigă:

— Adu-l la cină ca să putem să-l examinăm!

Apoi sări în maşina soţului ei şi plecară.

— E foarte prietenoasă, nu? zise Cal.

— Ţi-ai adus o geantă cu ce-ţi trebuie ca să rămâi peste noapte? îl întrebă ea.

— Mă ştii doar, sunt un optimist, zise el, dând din cap. Ai mâncat?

Refugiul inimii 233

— Am mâncat, am băut, am râs. Aş vrea să nu-ţi fi spus că voiam să fac asta singură, Cal. Aş fi vrut să fii cu mine în seara asta. Se pare că am nişte prieteni foarte buni.

Capitolul 14

Pământul şi cerul, pădurile şi câmpurile, lacurile şi râurile, muntele şi marea sunt profesori excelenţi şi ne învaţă, pe unii dintre noi, mai mult decât putem învăţa vreodată din cărţi.

Sir John Lubbock

Cal sugeră că ar fi mai bine să se ducă înapoi la Sully’s Crossing, decât să o însoţească pe Maggie în vizita la Phoebe şi Walter.

— La timpul potrivit, o să vin cu tine, îi spuse.

— De-abia aştept să văd când va fi timpul potrivit, zise ea.

Dar îl lăsă să plece.

Era o nouă experienţă pentru Cal, genul ăsta de a curta o femeie. Când o întâlnise pe Lynne, ştiuse din clipa în care o văzuse că ea era aleasa. Oricât de nebunesc părea, simţise asta, până în adâncul sufletului. Lynne avea

ceva ce sugera stabilitate, scop, angajament – lucruri de care el avusese disperată nevoie la acea vreme. Nu stricase nici că fusese frumoasă, sexy şi amuzantă.

Maggie nu era chiar atât de diferită, doar că-i trebuise mai mult până să vadă asta. Era la fel de stabilă, cu o neobişnuită dăruire pentru profesia ei, deşi, momentan, luase o pauză. Fusese atras de ea numaidecât, dar cât de greu era asta? Maggie era sexy – înaltă, subţire, cu muşchii bine definiţi, cu pometi înalţi şi un zâmbet obraznic, uşor într-o parte. Şi nu conştientiza că era senzaţională, ceea ce nu făcea decât să-i sporească senzualitatea, îi plăcea cum stătea cu un genunchi

 îndoit, cu piciorul balansându-se pe un deget, asemenea unei dansatoare.

Şi îi descoperea tot timpul zeci de alte calităţi, care îl făceau să se simtă tot mai atras de ea. Forţa ei părea să dea putere şi celor din jur. Era ironic – i se părea că rămâne fără energie şi că trebuia să se retragă, când, în realitate, devenea tot mai puternică. Era doar puţin speriată, ţinând cont de toate complicaţiile din viaţa ei. Atâta tot. Nu era slabă. Era doar foarte severă şi pretenţioasă cu ea însăşi. Avea pretenţii şi de la ceilalţi, dar rezonabile. Când o văzuse cu Sully, i se păruse o premoniţie a ceea ce avea să urmeze, când viitorul ei soţ o să fie bătrân şi infirm. Poate că nu ştia încă, dar Maggie avea să se comporte la fel ca Sully cu copiii ei, când o să fie bătrână şi scorţoasă. Iubea cu putere, dar şi cu compasiune. Era neînfricată. Pentru că suferea din cauza a ceea ce i se întâmplase pe plan profesional, credea că rămâne fără curaj, când, de fapt, era exact invers. Se temea că modul ei rapid şi curajos de a acţiona avea să-i aducă probleme iar şi iar. Avea dreptate, în parte – la un moment dat, trebuie să te hotărăşti dacă suporţi tensiunea. Mai exact, trebuie să hotărăşti dacă ceea ce faci merită bătaia de cap. Îşi punea chiar acum această întrebare. Iar Cal putea pune prinsoare că avea să găsească răspunsul curând.

Cal fusese şi el pe acest drum. Nici profesia lui nu

era mai uşoară. Gestionarea stresului devenise aproape un hobby pentru el. Adrenalina câştigului îl aducea iar şi iar în sala de judecată.

Apoi lucrurile se schimbaseră.

Nu numai pentru că o pierduse pe Lynne, deşi fusese un factor uriaş. Problema era că tot ce făcuse ca să se protejeze, ca să-şi protejeze soţia, nu avusese efect. Reuşise să facă o facultate de prestigiu, să se afirme drept un avocat de succes. Oamenii spuneau că are stele norocoase în buzunare, că era destinat să ajungă departe. Cumpărase o casă mare şi solidă, exact genul de casă

Refugiul inimii în care îşi închipuise că trăiau oamenii care ştiau ce fac şi încotro se îndreaptă, suficient de mare cât să poată locui în ea o familie, în viitor. Îşi creaseră rădăcini, se implicaseră în comunitate, se concentraseră unul asupra celuilalt şi asupra muncii lor. Ba chiar făcuseră faţă în mod admirabil şi inteligent condiţiei lui Lynne. Apoi, într-o zi, Lynne era bolnavă şi suferea. Următoarele câteva zile era în regulă, apoi veneau zile proaste, apoi câteva bune… Nu trecuse mult şi Lynne ajunsese la desfigurare şi durerile deveniseră cronice. Nu putea lucra. Niciunul din ei nu mai lucra, încercau să facă faţă împreună bolii, se rugau. Ultimele şase luni fuseseră oribile. Cal se dusese la muncă pentru că aşa voise Lynne, pentru că ea crezuse că avea nevoie să muncească, ca să poată avea o viaţă după ce ea murea. Făcuse cum voise ea, de dragul ei, dar fusese nevoie de un efort colosal ca să nu se prăbuşească în faţa ei, când o văzuse cum suferă în ultimele luni. Săptămâni. Zile.

Tot ce îl ţinea în picioare era o nevoie copleşitoare de a fi la fel de curajos ca ea. Singurul motiv pentru care nu renunţase la viaţă fusese ea. Adevărul era că fuseseră atât de multe ore în care îşi dorise să plece cu ea. Se simţea ca şi cum cineva ar fi scos totul din el, l-ar fi călcat în picioare, apoi ar fi îndesat totul la loc. Simţea că nu putea să îndure viaţa fără ea.

Încercase şi iar încercase după moartea ei, şi nu pentru el, ci ca să-şi onoreze promisiunea pe care i-o

făcuse. Tot ce-şi dorise Lynne fusese ca el să trăiască, să găsească bucurie în viaţă.

Ei bine, durase ceva. Dar iată-l acum, în mod neaşteptat, trăindu-şi viaţa. Într-un fel pe care nu îl căutase, dar pe care îl găsea profund satisfăcător.

Cu poliţa de asigurare, cu ce moştenise de la Lynne, cu câteva bonusuri de la muncă şi cu ce scosese din vânzarea casei, ajunsese să aibă nişte bani. Încercase să dea banii moşteniţi înapoi părinţilor lui Lynne, însă aceştia nici nu voiseră să audă de aşa ceva. Fusese un soţ bun

Robyn Carr şi îi apreciaseră dragostea şi devotamentul, în special în ultimele şi cele mai întunecate zile. Lynne lăsase prin testament câteva obiecte speciale părinţilor ei, dar restul îi revenise lui Cal. Acum, căutarea lui era simplă – voia doar să aparţină cuiva, să aibă ceva al lui. Viaţa era preţioasă şi trebuia apreciată, şi Cal nu voia să pângărească amintirea soţiei lui trăind în nefericire, plângându-şi de milă. O parte din asta însemna să ajute oamenii. Nu neapărat să câştige cele mai complicate cazuri. Uneori, era suficient să aranjezi marfa pe rafturi.

Unul din multele lucruri pe care le învăţase Cal era că rolul pe care şi-l asumase în copilărie, acela de a deveni părintele unei familii disfuncţionale, nu era temporar. Avea încă acea nevoie – să aibă grijă de oameni, să vegheze asupra celor pe care îi iubea.

Veghea asupra lui Maggie. Era destul de sigur că ea habar nu avea.

Maggie îşi luase o pereche de blugi pe care să-i poarte pe drumul de întoarcere, însă făcu un duş, îşi uscă părul cu peria şi îmbrăcă rochia cu care fusese la tribunal. Ştia că avea să-i facă plăcere lui Phoebe să o vadă aşa. O sună pe mama ei şi o întrebă dacă se puteau vedea la club, pentru că voia să discute cu ea. În timp ce Cal pregătea micul dejun, îşi verifică e-mailurile. Se gândea că ar putea fi vreo câteva – veştile circulă repede prin spitale.

— Măiculiţă! exclamă ea.

Erau peste cincizeci.

— Ce scrie? întrebă Cal.

— Cred că cele mai multe sunt felicitări. O să-mi ia o veşnicie să le citesc pe toate. Nu mi-am imaginat că oamenii acordă atât de multă atenţie situaţiei mele. Nimeni n-a spus mare lucru. Doar chestii de genul „Mult noroc!” sau „Urâtă poveste, Maggie”. Chestii de genul ăsta.

— Probabil că toţi doctorii se văd în pielea ta, spuse el. Dacă tu nu ţi-ai exprimat dorinţa de a vorbi despre asta, probabil că nici ei n-au vrut să insiste.

Refugiul inimii

— Oare aş mai fi auzit vreun cuvânt de la ei, dacă lucrurile mergeau invers?

— Cum vei putea să ştii vreodată? răspunse el.

Maggie nu-şi putea ignora îndoielile. „Oare chiar mă plac? Mă respectă? Sau mă plac şi mă respectă numai atunci când câştig?”

Mâncară repede micul dejun. Cal spălă vasele în timp ce Maggie citi e-mail după e-mail, apoi se grăbi să o lase în pace, ca să apuce să citească şi să răspundă la cât mai multe înainte să plece spre Golden.

Era un e-mail de la Andrew.

Maggie, iubito. Mă gândesc numai la tine din ziua în care te-am văzut ultima oară. Chiar de mai înainte, sincer să fiu. Nu te învinovăţesc dacă încă mai eşti supărată pe mine – am fost prost şi bădăran să fac ce am făcut, să-ţi spun că nu mai suport, să resping ideea de a avea un copil cu tine. Am auzit că procesul s-a terminat şi că viaţa ta se poate întoarce la o oarecare normalitate, presupunând că cineva cu meseria noastră poate avea o viaţă normală. Vreau doar să ştii – încă mai ţin la tine. Îmi pare rău. Sunt cuprins de regrete. Mi-e dor de tine şi aş face orice pentru o a doua şansă. Putem chiar să mai discutăm despre ideea de a avea un copil, problema de la care am început să ne certăm. Dacă este atât de important pentru tine, hai să vorbim despre asta! Gândeşte-te măcar, bine? Eram fericiţi. Ne simţeam bine împreună, în ciuda complicaţiilor vieţilor noastre. Te iubesc, Maggie. Şi cred că şi tu m-ai iubit. Spune-mi ce să fac şi o să fac.

Andrew

Se opri înainte să-i răspundă: „Pupă-mă undeva, Andrew!”

O să se gândească la un răspuns profund pentru el, în drum spre casă.

Erau mesaje de la colegi care voiau să discute despre o posibilă închiriere a spaţiului de birou, despre deschiderea unei clinici comune, alţii îi ofereau posturi part-time, ba erau chiar şi câteva oferte de a ţine cursuri. Ea? Profesor? Ea, personal, se credea cu nervii la pământ, însă unii chirurgi o considerau suficient de stabilă cât să îi poată învăţa pe alţii.

Pentru prima oară, după mult prea mult timp, Maggie simţea că are în faţă multe posibilităţi minuna-te. Mai mult decât orice, se simţea puternică. Susţinută de încurajările lui Cal, întrevedea un viitor strălucitor. Viitorul lor, împreună, avea un mare potenţial.

Îşi promise să ia în calcul toate ofertele şi să vadă dacă putea face ce o sfătuise Walter, cu mult timp în urmă – să găsească o cale de a împăca scopurile personale cu cele profesionale.

Ajunse în Golden cu aceste gânduri în minte.

Ochii lui Phoebe se aprinseră în clipa în care o văzu pe Maggie, elegantă şi aranjată. îi spuse că era frumoasă, şi ochii i se înceţoşară.

— A avut loc o audiere ieri, le spuse Maggie lui Phoebe şi Walter. Judecătorul a respins cazul, cu putere de lege, ceea ce înseamnă că nu poate fi readus în instanţă. A spus că este neîntemeiat. Ba chiar, judecătorul a spus multe lucruri frumoase şi încurajatoare. O să încerc să fac rost de o copie după notele de şedinţă. Dacă reuşesc, o să vi le arăt.

— Oh, slavă Domnului! spuse Phoebe. Atunci, te întorci la Denver!

— Mamă, nu mai am un loc de muncă, spuse ea.

— Asta e doar o formalitate. Ştii foarte bine că poţi să munceşti. Poţi să găseşti un post la spital. Sau la facultatea

de medicină. Walter poate să se intereseze. O să găseşti tu o soluţie şi o să poţi începe să consulţi iar pacienţi. Ştiam eu că n-o să arunci pe fereastră atâţia ani de studiu la cele mai bune şcoli şi un talent absolut spectaculos.

Refugiul inimii

Phoebe începu să oprească oamenii în salonul clubului şi să-i anunţe, radiind de încântare, că procesul lui Maggie se terminase şi că fiica ei câştigase. Li se aduse şampanie la masă.

— Încetează, mamă! spuse Maggie, cu fermitate. Nu am câştigat nimic. Pur şi simplu nu am pierdut.

— Şi acum o să te întorci la muncă, nu-i aşa? spuse Phoebe.

— Nu am clarificat încă toate aspectele, spuse ea.

— Ce tot ai de clarificat? întrebă mama ei.

Maggie ridică paharul şi sorbi din şampanie.

Lăsă paharul pe masă şi se uită la mama ei.

— Mai ţii minte, când erai tânără şi îţi creşteai copilul la Sully's Crossing? Mai ţii minte cum detestai acea viaţă şi într-o zi ai hotărât că ţi-a ajuns?

— Într-o zi? Maggie, am început să mă gândesc să plec din clipa în care am ajuns acolo. Am pus bani deoparte timp de cel puţin un an. Şi aş prefera să nu discut despre asta acum, dacă n-ai nimic împotrivă. Este o amintire extrem de neplăcută.

— Un an, spus ea. Ha. Ei bine, asta explică câteva lucruri. De exemplu, de unde ai avut bani ca să ajungi la Chicago şi să închiriezi un apartament foarte cochet. Ai şterpelit de la tata, este?

— Nu fi obraznică! şuieră Phoebe.

— Şi eu am făcut o scurtă pauză la patruzeci de ani, spuse Walter. Cred că de vreo trei luni. Poate patru. Am călătorit. M-am dus în Tibet. Căutam ceva. Călugării…

Zâmbi.

— Nu prea găseşti serenitate în viaţa unui neurochirurg, Walter? zise Maggie.

— Problema era că eu eram prea senin. Nici măcar neurochirurgia nu mă putuse vindeca de asta. Nu mă

deranjau riscurile sau criticile, sau invidia colegilor. Problema mea nu era că ajunsesem la epuizare. Nu aveam un echilibru în viaţă. Ai mei, deşi-mi erau dragi, erau un monument de plictiseală.

Robyn Carr

Phoebe exclamă.

— Mama ta a fost o doamnă încântătoare şi foarte rafinată.

— Mama mea era o snoabă înrăită, dar voi două v-aţi înţeles de minune. Colegii mei erau cam la fel de interesanţi, dar de două ori mai plini de ei. Casa mea, mare şi impresionantă, avea ecou. Iubeam chirurgia, chiar şi cazurile cele mai provocatoare. Dar viaţa mea era goală. Ai crede că te simţi mai împlinit atunci când salvezi vieţi, nu?

— Walter, spuse Maggie. De ce nu mi-ai spus niciodată asta?

— Ei bine, asta a fost înainte să o întâlnesc pe mama ta. Şi nu mi s-a părut că ar fi fost vreodată nevoie să-ţi spun. Nu ai avut ce ţi-ai dorit?

Maggie nu era încă pregătită pentru asta.

— Să ne întoarcem la tine. Aşadar, te-ai dus în Tibet. Ca să-ţi găseşti echilibrul?

— Tibetul a fost o altă extremă. Căutam o linie de mijloc. Centrul radial.

Îi luă mâna lui Phoebe.

— Am găsit-o pe mama ta într-un restaurant. Era hostess. Am început să mănânc acolo în fiecare seară.

— Oh, Walter… spuse Phoebe mişcată.

— Dar stai, Phoebe avea o fiică. Câţi ani aveam eu pe-atunci? Şapte? Opt?

— Da, o fiică! spuse Walter, râzând uşor. Şi, apropo, tu n-ai făcut nimic ca să-mi întreţii serenitatea.

— Ei, haide, Walter! spuse Maggie, zâmbind.

— Maggie, erai îngrozitoare, spuse el. De cele mai multe ori, n-aş fi putut spune dacă eram nerăbdător să aflu ce prostie ai mai făcut sau dornic să aud că ai fost şi tu o dată copil cuminte. Vezi tu, nu semăna deloc cu familia în

care crescusem eu. Era interesant. Mi-a luat ceva vreme, dar am început să suspectez că aveai un IQ foarte ridicat – nu că ai neapărată nevoie de unul

Refugiul inimii ca să fii chirurg. Dar erai deosebit de inteligentă, mai ales atunci când făceai rele. Te-am testat.

— Credeam că a fost ideea mamei! exclamă Maggie.

Walter clătină din cap.

— Am dat instrucţiuni precise să nu ţi se arate sub nicio formă rezultatele. Mai ales să nu i se spună nimic lui Phoebe.

— Walter! exclamă Phoebe, profund rănită.

— Ai multe calităţi minunate, draga mea, dar modestia nu se numără printre ele. Tu ai fi scris numărul pe tricouri. În plus, nici cei mai deştepţi savanţi din lume nu deţin reţeta fericirii.

Maggie sorbi din şampanie.

— Ei bine, am acum treizeci şi şase de ani şi am trecut prin viaţă. Care e numărul? Cât de deşteaptă sunt?

— Probabil că îţi imaginezi că am picat din cer, spuse Walter râzând. Au dispărut toate dovezile. Totul e aici, spuse el, bătând cu degetul în tâmplă. Şi ce-i aici devine din ce în ce mai puţin demn de încredere, pe zi ce trece.

— Nu pot să cred că mă consideri o snoabă! zise Phoebe, îmbufnându-se uşor.

— Nu te plânge, Phoebe. Tu m-ai învăţat să mă distrez. Şi să preţuiesc frustrările unui cămin adevărat. Mi-au plăcut până şi petrecerile alea la care m-ai târât după tine.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Cum aţi reuşit voi doi să fiţi fericiţi, cu atâtea împotriva voastră? îl întrebă Maggie pe Walter.

— Probabil pentru că sexul a fost întotdeauna grozav, zise Walter.

— Ah! făcu Maggie. Nu pot să cred că ai spus asta.

Walter râse şi sorbi din şampanie.

— Nu sunt un tip prea interesant, Maggie, ştiu şi eu asta. Aproape nimeni nu m-ar caracteriza drept un bărbat complicat, cu multe straturi. Toţi au văzut un singur lucru

– un băiat drăguţ, dar plictisitor, cu talent

Robyn Carr la neurochirurgie. Mi s-a spus de nenumărate ori că nu sunt deosebit de charismatic. Un pacient mi-a spus odată că-mi este nespus de recunoscător, că i-am schimbat viaţa pentru totdeauna. Mi-a mai spus şi că nu i-ar fi plăcut să iasă la un meci cu mine, dar, cu siguranţă, îmi era recunoscător. Majoritatea colegilor mei aveau mult prea multe straturi – personalităţi epatante, multe nevoi şi emoţii, mai multe dorinţe decât ar putea îndesa un duh într-o lampă. Erau oameni interesanţi. Eu nici simţul umorului nu-l am cine ştie ce dezvoltat. Dar aveam şi eu nevoi. Nu eram eu un individ prea amuzant, dar asta nu însemna că nu-mi puteam dori o femeie căreia să-i placă viaţa. Nu eram cine ştie ce romantic, dar cu siguranţă am apreciat cât de importantă este dragostea. Nu eram plin de înţelepciune, dar am considerat că pot fi un tată bun. Am considerat că am suficiente cunoştinţe şi sentimente pentru a putea creşte cu succes un copil, deşi trebuie să recunosc că m-ai făcut de mii de ori să am îndoieli în această privinţă. Înăuntrul meu erau douăzeci sau treizeci de goluri pe care neurochirurgia nu le putea umple, deşi această parte din mine părea vitală. Un singur lucru m-a deranjat... Când faci un sudor să meargă din nou, după ce nu-şi mai putea mişca nici degetele, nu ar trebui să-ţi spună: „Nu ai mata prea multă personalitate, doctore, dar te pricepi să deznozi un cord spinal11.

Maggie râse uşor şi-şi dădu seama că i se adunaseră lacrimi în ochi.

„Dragul de Walter, genialul Walter, la fel de complicat ca toţi ceilalţi”, îşi spuse.

— Cum ţi-ai putut imagina că o să reuşeşti să umpli golurile alea cu un copil incorigibil? îl întrebă.

— Nu m-am gândit în felul ăsta, spuse Walter. Dar, până să apăreţi tu şi mama ta în viaţa mea, trăiam doar pentru mine. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de cineva pentru care să trăiesc.

Râse încetişor.

— Cu siguranţă, ai alungat orice urmă de monotonie, Maggie.

— Nu te-ai temut că nu o să apreciem ce ne ofereai?

Walter clătină din cap.

— Nu am spus că intenţionam să mă las folosit. Am spus că aveam nevoie de un scop mai mare decât mine însumi.

— Ajunge! spuse Phoebe. Gata cu melancolia! Ar trebui să sărbătorim. Maggie a câştigat cazul şi se întoarce în această parte a lumii. O să-mi trimit decoratorul la tine acasă şi o să aibă grijă ca totul să arate ca nou. O trimit pe Carmen cu echipa ei. O să revenim la vieţile noastre. La adevăratele noastre vieţi.

Walter şi Maggie se uitară unul la celălalt şi zâmbiră.

Înainte să plece de la club şi să se întoarcă acasă, Maggie îl îmbrăţişă pe Walter.

— Mulţumesc, Walter. Ai fost un tată minunat. Şi te iubesc mult.

Pentru că trecea prin Leadville în drum spre Sully’s Crossing, Cal se opri la mica librărie care-i plăcea atât de mult. Orice fel de librărie îi amintea de lucrurile pe care nu le-ar fi schimbat de bunăvoie – îi plăceau clasicii de odinioară, îi plăceau hărţile, îi plăcea hârtia. Avea un e-reader pe care îl folosea uneori, dar îi plăcea să ţină cartea în mână, să-i simtă mirosul. Cărţile însemnau libertate pentru Cal – libertatea de a păstra câteva cărţi preferate, pentru început. Nu poţi încropi cine ştie ce bibliotecă atunci când locuieşti într-un fost autobuz, când casa familiei tale este pe roţi. Era cam la fel ca în cazul celor care mergeau pe munte – dacă voiai câteva cărţi în rucsac, trebuia să sacrifici alte obiecte, cum ar fi o pereche de blugi sau de pantofi. Pentru Cal nu fusese niciodată o alegere grea – îşi iubea nespus cărţile. Era apoi libertatea de gândire. În cele din urmă, era libertatea pe care ţi-o oferea cunoaşterea. Capacitatea de a atinge un scop, de a merge mai departe.

Robyn Carr

Odată ce intră în librărie, nu se grăbi. Voia să aleagă

cu grijă. Luă câteva cărţi de pe raft examinând cu atenţie coperta, cotorul şi primele pagini.

Cineva de pe cealaltă parte răsfoia pagini, oftând şi gemând de zor. Părea un bărbat care nu se simţea în largul lui. Dar era ceva vag cunoscut în acele sunete. Cal îşi lăsă micul vraf de cărţi pe masa de lângă scaun şi se duse de cealaltă parte a etajerei duble.

Aşezat într-un colţ, cu două cărţi ştiinţifice foarte voluminoase în poală, Tom Canaday gemu din nou şi-şi frecă fruntea.

Cal râse.

— Unul din copii a uitat să facă vreun referat?

Tom ridică privirea.

— S-a terminat şcoala, frate. Ei bine, Zach trebuie să mai meargă niţel şi peste vară pentru că nu e atent şi rămâne în urmă.

Se uită la cărţile pe care le ţinea în braţe. Una era despre procese, iar cealaltă despre legislaţia statului Colorado.

— Am probleme.

— Ai nevoie de ajutor?

Tom avea o expresie chinuită.

— Nu pot să discut despre asta, spuse el. Copiii nu ştiu nimic şi nu pot să le spun.

— Bine.

— Nici părinţii mei nu ştiu nimic. Nimeni nu ştie nimic. Nimeni nu poate să ştie.

Cal se aşeză pe masa solidă din faţa lui Tom şi ridică un volum.

— Probleme legale, Tom?

Tom oftă cu năduf. Părea că era pe punctul să plângă.

— Te-aş putea ajuta?

— Nu prea cred, Cal.

— Două capete sunt mai bune ca unul, spuse el. Ştiu să păstrez un secret.

Refugiul inimii

— Nu ştiu ce să zic…

— Orice-ar fi, crezi că a scris cineva o carte despre

asta?

Tom dădu din cap.

— Am o carte despre divorţuri aici. Dar ce-mi trebuie mie… nu ştiu…

— Sunt un adevărat vrăjitor al bibliotecilor, spuse Cal. Dacă există vreo carte care să-ţi rezolve problema, o să ţi-o găsesc.

— N-o să spui nimic nimănui?

— Nicio vorbă. Hai să bem o cafea!

Făcură câţiva paşi şi intrară într-o cafenea de pe strada principală, preferată de localnici. Pe drum, Tom îi povesti.

— Fosta mea soţie, Becky, are nişte probleme. Probleme grave. Nu ştiu de unde să încep. Cred că ar trebui să încep prin a-ţi spune despre noi. Despre mine. Poate ar trebui să-ţi spun despre mine. Una din problemele celor care cresc într-un orăşel mic este că nu reuşesc întotdeauna să gândească suficient de departe. Tatăl meu a avut o mică fermă. Eu am jucat fotbal în liceu şi l-am ajutat pe tata, şi ideea că o să-i iau locul la fermă, într-o bună zi, îmi convenea. Eram foarte îndrăgostit de Becky, care era cu un an mai mică, dar aveam de gând să mă duc mai întâi la facultate şi să mă însor după aceea. Dar, fiindcă sunt un geniu, am reuşit să o las însărcinată. Tata e un om de modă veche, mi-a spus să mă las de şcoală, să-mi iau un serviciu sau două şi să dorm aşa cum mi-am aşternut. N-a fost o căsnicie chiar atât de rea, chiar dacă eram foarte tineri şi ne era foarte greu. Am locuit în subsolul casei alor mei vreme de vreun an, apoi am închiriat o parte dintr-o casă de la o văduvă. Era o dărăpănătură, dar am reparat-o şi devenise chiar drăguţă. Când Jackson a făcut un an, familiile s-au împăcat cu ideea, iar tata şi fratele meu m-au ajutat să aranjez toată casa. Era o viaţă bună – munceam mult, dar aveam slujbe bune. Am condus camionul de gunoi

 ani în şir – e o treabă murdară, dar, pe toţi dracii, statul plăteşte bine, şi avantajele sunt grozave. Am început apoi să conduc plugul de zăpadă

iarna, altă treabă care se plăteşte bine. Am avut-o pe Nikki, şi eram o familie mică şi fericită, chiar dacă abia împlinisem vârsta legală ca să votăm. Apoi au urmat două accidente – Brenda şi Zach. Nu ştiu dacă a fost din vina mea sau a celor patru copii sau pur şi simplu a fost în firea lucrurilor, dar, când Zach avea patru ani, Becky s-a săturat. Îşi dorea o viaţă. Nu pot spune c-o învinovăţesc. Patru copii şi un soţ care munceşte toată ziua – nu-i cine ştie ce viaţă.

— Dar tu? întrebă Cal. Şi tu tot atâţia copii aveai. Şi munceai tot timpul.

— Da, dar eu aveam viaţa pe care mi-o doream, spuse Tom, ridicând din umeri. Încă o am. În cea mai mare parte.

— Aşadar, de cât timp eşti divorţat? întrebă Cal.

— Becky a plecat acum opt ani şi suntem divorţaţi de vreo şase. Ne-am descurcat singuri. Becky nu fost niciodată prea departe. S-a mutat în Aurora. A muncit şi s-a dus la şcoală, s-a întors în Timberlake şi stătea cu noi tot timpul. La un moment dat, s-a gândit că ar fi o idee bună ca fetele să stea la ea şi băieţii la mine.

Pufni şi clătină din cap.

— Am încercat, dar n-a durat prea mult. Dar vine în mod regulat. De fapt, uneori e ca şi cum am fi căsătoriţi, doar că-i mai drăguţ.

Cal consideră că ar fi fost nepoliticos să întrebe, dar ce-i descria Tom semăna foarte mult a vizite conjugale.

Se aşezară într-un separeu din spatele localului, comandară plăcintă şi cafea, iar Cal aşteptă ca Tom să ajungă la esenţa lucrurilor.

În schimb, acesta vorbi despre relaţia cu soţia lui – când împreună, când despărţiţi.

— Şi acum Becky e la închisoare, spuse el în cele din urmă.

Lăsă capul în jos.

— Măi să fie! exclamă Cal. Pentru ce?

— Oferte de servicii sexuale.

Clătină din cap.

— Am spus că sigur e o greşeală, Becky n-ar putea face asta. Şi ea a spus că e o greşeală. Şi chiar a fost o greşeală, în primele două cazuri. Acum e a treia oară. Spune că o să o trimită la închisoare. Are nevoie de ajutor. M-a sunat şi m-a rugat să o ajut. Ce mama dracului pot eu să fac? Şi, dacă ajunge la închisoare, copiii o să-şi dea seama că se întâmplă ceva grav.

Gura lui Cal nu se căscă, deşi trebuia să admită că era surprins. Tom şi copiii lui păreau nişte oameni atât de simpli, de la ţară, fără problemele pe care le întâlneşti în marile oraşe. Dar, în experienţa lui de avocat, Cal văzuse cam tot ce se putea vedea.

— Nu am bănuit niciodată una ca asta, nici într-un milion de ani. Mi se părea că o duce foarte bine pentru o secretară de birou. Dar e foarte frumoasă, m-am gândit tot timpul că are pe câte cineva. Nişte iubiţi generoşi. Nu vorbea despre viaţa ei amoroasă, dar mi-am imaginat că avea una, deşi eu nu aveam. Dar îşi permitea lucruri. Lucruri frumoase.

— Îi dădeai vreun ban? întrebă Cal.

— Nu am plătit niciodată pensie alimentară, spuse el. Nu aveam nicio înţelegere în sensul ăsta, având în vedere că eu aveam copiii. Din când în când, însă, rămânea lefteră şi-i mai dădeam câte ceva. I-am plătit în mod regulat în lunile în care fetele au stat la ea. Am vrut să fiu sigur că aveau tot ce le trebuie, mă înţelegi?

— Aţi acceptat de la bun început custodia comună? întrebă Cal.

— Da, aşa am trecut în acte. Ideea era să ne ajutăm unul pe altul cu copiii.

— Dar bunurile? întrebă Cal.

— Care bunuri? i-o întoarse Tom râzând.

— Mobilă? Maşini?

Tom ridică din umeri.

Robyn Carr

— L-am spus să ia orice voia, nu voiam să mă cert. Ce-mi doream eu ar fi fost să rămână cu noi.

— Ai depăşit faza acum?

— Cred c-ar fi timpul, nu? Nu ştiu dacă o să pot să-i las pe copii să o viziteze acum. Şi să vină ea la noi?

Clătină din cap.

— Nu pot să mă gândesc la asta în clipa de faţă. Zach şi Brenda au doisprezece şi paisprezece ani, cea mai dificilă vârstă. Nu le trebuie aşa ceva. Dar Becky îşi iubeşte copiii, şi ei o iubesc pe ea. Vreau să cred că e o greşeală, dar trei greşeli? Of, sunt terminat!

— Are un avocat? întrebă Cal.

— Nu încă, dar va trebui să-şi găsească unul. Are lucruri frumoase, dar nu are bani, propriu-zis. Şi a auzit numai lucruri rele despre avocaţii numiţi din oficiu, cum că ar fi cam leneşi când vine vorba de clienţii care nu plătesc.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa. Dar cred că o să ai nevoie de puţin ajutor în povestea asta, Tom. De la cineva care se pricepe.

Tom clătină din cap.

— O să intru pe internet şi o să studiez problema. Cu siguranţă sunt multe informaţii acolo. Sunt sigur că, dacă o să cedez şi o să-i spun lui Jackson, o să mă ajute el să găsesc ce-mi trebuie. Asta după ce o să-şi revină din depresia nervoasă. Băiatul ăsta e incredibil de deştept. Dar eu…

— Tom, îţi trebuie un avocat.

— Cal, nu-mi permit un avocat. Nu am bani nici s-o scot pe cauţiune – va trebui să rămână acolo până la data procesului, peste vreo săptămână. Ne descurcăm de la o treabă la alta. Nu ne merge rău, dar, crede-mă, n-avem un sfanţ pus deoparte.

— Ai şi alte opţiuni. Trebuie să existe un birou de consiliere gratuită pe aici. Poate că în Denver sau în Colorado Springs, dar ai putea găsi ajutor acolo. Un avocat cu experienţă în genul ăsta de infracţiuni ar fi de preferat.

Refugiul inimii

Sau poate te ajut eu. Sunt avocat. Dar nu am experienţă în legislaţia din Colorado. Pot totuşi să învăţ. Nu e prea greu, doar o chestiune de căutare.

Gura lui Tom se căscă.

— Ce-ai zis că eşti?

— Avocat, spuse Cal. Specializat în cazuri penale, că veni vorba. Am practicat în Michigan, şi statul Colora-do a avut bunăvoinţa să-mi extindă licenţa şi aici.

— Tu eşti avocat! Şi dai cu grebla prin camping şi cureţi tomberoanele?

Cal zâmbi.

— Sunt un om cu multiple talente. Şi am şi un carnet de cecuri în maşină. Hai să mergem la bancă şi s-o scoţi pe Becky din închisoare!

Maggie se relaxă pe drumul înapoi spre Sully. Folosi timpul pentru a se gândi la conversaţia cu Walter. Primul lucru pe care intenţiona să-l facă era să găsească o cale de a-i arăta lui Walter cât de important era pentru ea. Avea doi taţi extraordinari, care nu semănau câtuşi de puţin, deşi fiecare era, în felul lui, sensibil şi perspicace. Nu ştia ce s-ar fi ales de ea dacă nu i-ar fi avut pe amândoi în viaţa ei.

Ei, asta este. Cu patru luni şi jumătate în urmă, simţise că pierduse totul. Crezuse că nu avea nimic. Pe nimeni. Pe nimeni în afară de Sully. Şi credea că nici măcar Sully nu şi-o dorise cu adevărat. Şi nimeni nu avea nevoie de ea. Fireşte, avusese pacienţi, dar nu era ea singurul neurochirurg din lume.

Aproape cinci luni mai târziu, marea ei descoperire era că îşi dorea totul. Îi voia pe amândoi taţii ei, pe mama ei caraghioasă şi excentrică, un soţ sau măcar un partener stabil. Şi un copil. Voia copilul care simţea că-i fusese luat. Voia o viaţă de familie plină, voia şi să-şi practice din nou profesia. Voia să-şi culeagă salata din propria grădină, dar şi să iasă din când în când la câte250

Robyn Carr un restaurant. Voia totul. Fireşte, avea să fie nevoie de compromisuri, dar îşi dăduse seama de acest lucru.

Cine avea să fie soţul? Cu siguranţă nu Andrew – relaţia asta rămăsese mult în urmă. Dar exista vreo cale să-l convingă pe California Jones că ar putea fi fericit cu

ea? Avea teama uşor paranoică cum că era doar un punct de popas pentru el, că nu se hotărâse încă cu privire la cum avea să arate viaţa lui în viitor.

Când intră în camping, o întâmpină cea mai ciudată privelişte. Erau oameni pe veranda magazinului, pe veranda casei şi alţi câţiva stăteau în maşini. Şi maşina mare, de poliţie, a lui Stan era parcată între un taur uriaş şi magazinul lor. Câteva mese de picnic erau răsturnate, un cort fusese prăbuşit şi la maşina de poliţie se vedea o adâncitură zdravănă.

— Maggie, rămâi în maşină! se auzi vocea lui Stan, prin portavoce.

Acolo, pe iarba dintre magazin şi camping, taurul păştea leneş. Dar era limpede că, înainte să se aşeze la masă, băgase groaza în toţi cei prezenţi.

Ridică privirea spre acoperişul maşinii.

— Nu la asta m-am gândit când am spus că vreau totul!

Capitolul 15

Păşeşte în lumina lucrurilor, lasă natura să te înveţe.

William Wordsworth

Colorado era un stat unde vitele erau lăsate să pască libere, unde voiau ele. Deşi fermierii luau oarecare măsuri astfel încât cirezile să nu se amestece între ele. Lacul, campingurile şi casele din jurul lacului erau înconjurate de ferme cu vite şi de păşuni. Întreaga vale era ocupată numai de păşuni şi de mici terenuri cultivate

Refugiul inimii pentru întreţinerea familiei. Dacă nu voiai să te trezeşti cu vaci în curte, trebuia să-ţi faci gard, iar asta se extin-dea şi la drumurile, terenurile şi parcurile publice. Deşi nu se întâmpla frecvent, existau ocazii în care o bucată de gard se prăbuşea, iar vitele ieşeau pe drumuri şi şosele, intrau în parcuri sau în curţi.

Fermierii stăteau de obicei cu ochii pe tauri, mai ales dacă erau specimene mai agresive, ca acesta.

Maggie îl văzu pe Cal pe verandă şi îi zâmbi, făcându-i cu mâna. îi răspunse la fel.

Băgă maşina în viteză şi foarte, foarte încet înconjură

magazinul şi opri la intrarea din spate. Cal ieşi pe verandă şi îi făcu semn că putea să iasă în siguranţă din maşină şi să intre în magazin.

— Mai bine stai înăuntru. Nu eşti potrivit îmbrăcată ca să te iei la întrecere cu un taur, spuse el, luând-o de mână şi trăgând-o în magazin.

— Unde e Sully?

— Încearcă să ţină pe toată lumea la distanţă. Şi să nu-l iei prin surprindere… a luat puşca.

Maggie râse uşor.

— Ce să facă cu puşca aia? Poate doar să-l enerveze!

— Am avut discuţia asta. Mi-a zis să nu-mi fac griji, că

Stan are puşca mai mare, dar că nu e convins că ştie să o folosească mai bine.

— Minunat. Poate o să se ia la întrecere, spuse Maggie.

Se îndreptă spre partea din faţă a magazinului, care era plină de femei şi copii. Dar bărbaţii şi vreo câteva femei păreau că nu putuseră rezista tentaţiei de a ieşi pe verandă.

— Bună, Sully. E taurul lui Mitchell?

— Da. Şi văd că nu se grăbeşte să vină după el. O să-i trimit o factură. Afurisitul ăla de taur a dat o adevărată petrecere în campingul nostru.

— Mi s-a părut mie că e Cornelius. Este cineva rănit? întrebă Maggie.

— Doar vreo câteva julituri. Cred că toată lumea e bine. Pun pariu că unii oameni n-o să mai aibă curajul să mai calce vreodată pe la noi.

— Iar alţii o să spună că nu s-au distrat niciodată mai bine, i-o întoarse Maggie.

Şi în acel moment se hotărî. „O să rămân aici. O să-mi cresc familia aici”.

— Uite-o că vine! zise Sully. Era şi timpul. Ar trebui să înfig câteva alice în dosul taurului ăstuia numai aşa, ca măsură de precauţie. Femeia asta nu e-n stare să stea cu

ochii pe taurul ei?

— Fii atent, Cal, spuse Maggie. O să-ţi placă. Când maşina şi remorca o să oprească, cheamă-i pe copii în faţă ca să vadă cum îl aduce pe Cornelius.

Un camion vechi şi ruginit, care trăgea după el o remorcă încăpătoare, se opri lângă taur. Şoferul, un tânăr cu pălărie de cowboy, le făcu semn cu mâna. Uşa de lângă şofer se deschise şi o fată în blugi strâmţi, cizme, pălărie şi păr blond împletit într-o coadă care-i atârna pe spate sări jos din maşină, cu un belciug şi un ham mare. Stătu câteva clipe în faţa taurului, cu o mână în şold, străpungându-l cu privirea. Taurul lovi de două ori cu copita în pământ şi fornăi ameninţător.

— Nu începe! îi spuse fata.

Se apropie de animalul masiv. Taurul dădu în spate.

— Corny! Hai, ajunge!

Tânărul sări şi el din camionetă şi deschise remorca, lăsând rampa în jos.

Taurul nu se mişcă. Lăsă capul în jos, şi fata îl clătină pe al ei.

Îi prinse belciugul şi hamul cel mare.

— Haide, Corny! Ai încurcat-o, să ştii.

Conduse taurul imens până la remorcă. Animalul veni încet. Calm. După ce intră, fata sări din remorcă şi îl ajută pe tânăr să închidă. Băiatul se întoarse apoi în fugă la portiera din dreptul locului de la volan. îi făcu cu mâna lui Sully.

Refugiul inimii

— Scuze pentru deranj! strigă.

Apoi se depărtară încet de camping.

— Ce naiba…? se minună Cal.

— L-a crescut de când era viţel, spuse Sully. Au fost nopţi în care a dormit cu el în grajd. Mama lui a murit, şi Casey l-a hrănit cu biberonul. Ea şi încă vreo câţiva din familia Mitchell pot să-l stăpânească, dar nimeni altcineva. Să nu-ţi intre în cap că eşti în siguranţă lângă el – e un taur mare şi ţâfnos. Dar este foarte bun de prăsilă, şi jumătate din vitele din cireada Mitchell sunt copiii lui. Şi

ascultă de Casey. A primit panglica albastră pentru el.

— Nu e cel mai drăguţ lucru pe care l-ai văzut? întrebă Maggie.

— A răsturnat două mese de picnic. Stan avea de gând să-l împuşte. Oamenii fugeau şi ţipau îngroziţi, răspunse Cal.

— Da, n-am zis că nu e un împieliţat. Dar nu cred că a rănit vreodată pe cineva. Adică, dacă te bagi între Cornelius şi o junincă atunci când îi face curte, s-ar putea s-o încurci serios. De cele mai multe ori însă îi place ca oamenii să nu se amestece în treburile lui şi din când în când îi place să se dea în spectacol. De fapt, este doar un bebeluş mare şi răsfăţat, cu o singură mămică, iar aceasta e o adolescentă de cincizeci de kilograme, spuse Sully.

Maggie râânji.

— Ţi-am spus c-o să-ţi placă. Mai ceva ca un număr de magie, nu-i aşa? Spune adevărul, California – nu-i ăsta cel mai fantastic loc din lume?

— Oh, e fantastic! Pacienţi cu Alzheimer scăpaţi de la azil, răpitori, excursionişti în pielea goală şi tauri nervoşi. Asta doar până acum.

— Abia ne facem încălzirea. Vara n-a trecut încă.

Lui Cal nu-i plăcea să aibă secrete faţă de Maggie, dar, prin natura profesiei lui, toate cazurile, oricât de mari

Robyn Carr sau de mici, erau confidenţiale. Aşa că, a doua zi după-amiaza, când îl întrebă ce tot făcea pe laptop, îi spuse adevărul doar pe jumătate.

— O persoană pe care am întâlnit-o în librăria din Leadville avea nelămuriri în legătură cu legea din Colorado şi m-am oferit să o ajut. E un pretext bun pentru mine să mă familiarizez cu legislaţia de aici.

— Persoana asta are un nume? fu curioasă Maggie.

— E un bărbat, dar cred că ar trebui să rămână ceva confidenţial. La fel cum nici tu nu mi-ai putea împărtăşi detalii medicale despre un pacient.

— Hm. Stau să mă gândesc că, dacă am lucra amândoi, nu prea am avea despre ce să vorbim.

Cal îi zâmbi, cu cel mai provocator zâmbet de care

era în stare.

— Ceva-mi spune că n-o să rămânem niciodată fără subiecte interesante de discutat.

Cal îi spusese lui Tom să o întrebe pe fosta lui soţie dacă dorea să se consulte cu un avocat cu experienţă penală şi, dacă da, avea să o vadă imediat. A doua zi, Tom sună şi spuse că Becky era nerăbdătoare să stea de vorbă cu un avocat bun. Pentru că nu avea un birou, Cal aranjă să se ducă acasă la Becky.

Parcă vizavi de o casă frumuşică de oraş, situată într-un cartier plăcut, care avea şi teren de golf. Cal era pentru prima oară în Aurora şi, în mod evident, era un oraş mai dichisit decât alte locuri, cu multe clădiri, cu străzi largi şi curate, peisaje impecabile şi mai multe modele de maşini noi şi scumpe. Tom îi spusese că Becky lucra pentru un chirurg plastician din Aurora.

Aurora nu era un oraş ieftin.

Bătu la uşă, şi femeia răspunse.

— Bună, Becky. Sunt Cal Jones.

— Mulţumesc că ai venit, spuse ea, deschizându-i uşa.

Prima impresie – era atrăgătoare. Primul lucru pe care îl observă – sânii ei. Da, erau mai mari decât media, dar

Refugiul inimii nu exageraţi. Bluza albă şi apretată era deschisă doar atât cât să-i sublinieze decolteul.

Becky era îmbrăcată lejer, în blugi trei sferturi strânşi pe corp şi sandale cu talpă ortopedică. Părul roşu îi era strâns cuminte la spate şi nu avea nicio urmă de machiaj. Îl conduse într-o sufragerie însorită.

— Am făcut cafea şi limonadă, spuse ea.

— Mi-ar plăcea o cafea, zise el. Neagră.

Becky preferă limonada, şi Cal o aşteptă să se aşeze. Avea laptopul la el, dar scoase doar o tabletă din geanta de pânză. Îi spuse câte ceva despre el, că practicase profesia de avocat timp de zece ani, dar că luase o pauză cu un an în urmă şi călătorise pe ici, pe colo. Apoi, mai mult ca să-i vadă reacţia, spuse:

— M i-am pierdut soţia după o boală lungă şi am avut nevoie de timp ca să-mi revin.

Becky îşi trecu degetul mare şi arătătorul peste paharul de limonadă cu gheaţă. Avea unghii perfecte. Ochii îi erau mari şi luminoşi.

— Îmi pare foarte rău. Trebuie să fi fost foarte tânără.

— De-o vârstă cu mine. Aşa că nu am birou şi n-am mai intrat într-un tribunal de un an întreg, dar am licenţă în Colorado.

— Dragul de tine! spuse ea, cu o privire blândă şi caldă. Nu vreau să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ţi fi fost. Cred că ţi-e foarte dor de ea.

— Aşadar, dacă hotărăşti că vrei să te reprezint, poţi să anunţi procuratura şi o să pot ridica o copie după raportul poliţiei. Dar mai întâi poate c-ar trebui să-mi spui care sunt aşteptările tale.

— Nu ştiu la ce te referi, spuse ea, băgând un picior sub ea şi sprijinindu-şi un cot pe masă.

— Ce crezi că pot face eu pentru tine, Becky?

— Sper să mă poţi ţine departe de închisoare, zise ea. Totul este o neînţelegere îngrozitoare.

Robyn Carr

— N-ar trebui să te aştepţi la o amendă? Poate o amendă şi serviciu în folosul comunităţii? Prostituţia nu se pedepseşte de obicei cu închisoarea.

— Nu îndrăznesc să-mi asum vreun risc şi să mă prezint fără avocat, spuse ea. Ultima oară, judecătorul a spus că, dacă se repetă, îmi dă nouăzeci de zile. Şi atunci a fost tot o neînţelegere. Dar nu am avut ocazia să-i explic. Mi-am pierdut slujba şi totul…

— Totul?

— Salariul, beneficiile. Şi oamenii o să afle. Oamenii de la muncă, familia, probabil întreg cartierul. Copiii…

— Arestarea ta este o chestiune publică, o informă el.

— Dar de ce s-ar uita cineva? întrebă ea.

Lacrimile i se strânseră în ochii albaştri, care deveniră uşor sticloşi.

O roşcată cu ochi albaştri? Ei, nu erau cu adevărat albaştri, probabil că avea lentile de contact. Şi părul era roşu natural? Niciunul din cei patru copii nu avea părul roşu.

Îşi strecură părul după o ureche şi îl privi cu acei ochi mari şi albaştri. Şi îşi coborî încet pleoapele. Îşi puse delicat mâna pe gât.

— Am avut foarte mare grijă.

— Grijă?

— Nu sunt prostituată. Mai degrabă escortă. Câţiva bărbaţi vin în mod regulat în oraş şi ieşim împreună. Asta e tot. Uneori se simt singuri şi au nevoie să stea de vorbă cu cineva. Este ca şi cum ai presta un serviciu. Înţelegi?

— Becky, nu trebuie să mă convingi pe mine de nimic. Spune-mi doar ce s-a întâmplat, pentru că o să aflu oricum motivul pentru care ai fost arestată. Şi ştiu că nu a fost pentru că ai ieşit la o întâlnire sau ai prestat un serviciu. De cât timp eşti în afacerea asta?

— În afacerea cu escortele? întrebă ea.

— Exact, spuse el, încurajând-o.

Refugiul inimii

Mâinile ei graţioase se mişcau în timp ce vorbea, mângâind paharul, atingând un nasture, întinzând şerveţelul. Limba îi atingea buzele şi clipea uneori.

— O prietenă cu care am lucrat mai demult m-a invitat la cină cu doi domni din afara oraşului. Ea era escortă. Mi-a spus că o să fim plătite pe oră doar ca să luăm cina cu ei. Şi erau foarte mulţi bani. Nu-mi amintesc exact cât, dar cred că erau cincizeci de dolari pe oră sau ceva de genul ăsta. Şi când s-a terminat cina, m-am întors acasă. Am făcut asta de vreo câteva ori. Apoi doi dintre domnii cu care ieşisem m-au sunat şi m-au invitat la o întâlnire, iar eu am acceptat şi mi-au dat bani – ca şi înainte. Doar o întâlnire obişnuită – ne întâlnim la restaurant, luăm cina, mă întorc acasă. Nu am făcut mai mult decât atât, foarte mult timp. După aproximativ un an, cu un domn de care eram în mod deosebit ataşată, am mers mai departe. Dar nu am primit mai mulţi bani, aşa că,

vezi, nu mi-am vândut trupul. Îmi vindeam timpul. Eram o escortă plătită, care a luat decizia adultă de a deveni mai intimă cu un client. De comun acord.

— Înţeleg perfect, spuse Cal. Şi ar trebui să ştii că judecătorul n-o să creadă o iotă.

— Ar însemna să fie foarte îngust la minte, nu crezi? întrebă ea.

„Emană feromoni din tot corpul”, îşi spuse Cal. Şi, de unde la început o considerase drăguţă, i se părea acum de-a dreptul frumoasă. Sexy. Era foarte bună – felul în care vorbea, în care îşi mişca mâinile, în care îşi schimba poziţia în fotoliu, vocea blândă…

— Ce a fost diferit ultima oară? întrebă el.

— O să-ţi spun ce. Am fost păcălită! Am făcut ceva ce fac foarte rar, pentru că nu am timp. M-am dus să mă întâlnesc cu o prietenă, să bem ceva. Nu era vorba de niciun bărbat. Nu m-am dus să mă întâlnesc cu un bărbat. În timp ce aşteptam la bar, un domn s-a aşezat lângă mine şi, după ce a comandat de băut, a intrat

Robyn Carr în vorbă cu mine. Era foarte drăguţ, foarte prietenos şi m-a întrebat dacă vreau să ies la o întâlnire şi eu l-am întrebat ce fel de întâlnire. Pentru că aşteptam o prietenă. Iar el a spus: „Ce-ai zice de o întâlnire scurtă, în camera mea?” Am râs şi i-am spus că asta nu mi se părea o întâlnire. O cină într-un restaurant drăguţ, asta era o întâlnire, dar, din păcate, nu aveam timp. Iar el m-a întrebat: „Ei, dacă te răzgândeşti, cam cât ar costa aşa ceva?” Mă sâcâia, mă enerva. De parcă aş fi ieşit vreodată cu cineva atât de insistent! i-am răspuns că nu aveam nici cea mai vagă idee, pentru că nu aveam nici cea mai mică intenţie să merg la o întâlnire în camera lui de hotel. El a insistat şi a spus: „Dar dacă ai face-o? Cât ar costa?” Şi eu am zis: „Mult! Sute şi sute de dolari11. Şi m-a arestat.

— Ţi-a dat vreun ban?

— Nu, doar a vorbit despre asta.

— Şi te-ai dus în camera lui?

Becky clătină din cap.

— Nu! Mă scotea din barul hotelului când a apărut prietena mea. Mi-a pus cătuşele. Şi prietena mea a întrebat: „Ce naiba e asta?” Iar bărbatul şi-a scos insigna şi i-a arătat-o. L-a întrebat dacă e nebun.

— Şi această prietenă. Şi ea tot escortă e?

— Întâmplător, e instructor de yoga. Am sunat-o imediat ce am ajuns acasă şi i-am spus că a fost o neînţelegere îngrozitoare. Dar cred că a început să-şi pună întrebări. E groaznic.

— Ţi-a arătat banii? întrebă Cal.

— Nu, zise ea.

— Ascultă-mă cu atenţie, Becky. Dacă poliţistul avea microfon, înregistrarea o să dovedească exact ce mi-ai spus? Sau mai degrabă o să descopăr că negociaţi preţul şi îl informai care sunt regulile jocului?

— O să fie exact aşa cum ţi-am spus. Exact!

Cal notă ceva pe tabletă.

Refugiul inimii

— Ei bine, următorul pas e să facem rost de o copie după raportul poliţiei, după procesul verbal de arestare şi să formăm un plan de apărare înainte de ziua procesului.

— E într-o săptămână, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat în situaţiile anterioare în care ai fost arestată?

— Contează?

— Doar pentru mine. S-ar putea aduce în discuţie faptul că ai mai fost arestată, dar detaliile nu vor afecta rezultatul situaţiei de faţă.

— Ei bine, un domn cu care luam cina într-un restaurant a spus şefului de sală că sunt prostituată, şi acesta a sunat poliţia. Se pare că era nervos că banii de escortă nu includeau şi o partidă de sex şi nu mai voia să plătească. Aşa că înţelegi? Am avut probleme pentru că nu eram prostituată. Asta a fost prima oară. A doua oară a fost o poliţistă sub acoperire care m-a întrebat cum am intrat în afacerea cu escortele pentru că voia să intre şi ea. Aşa că, doar de amuzament, i-am demonstrat cât de uşor era să atragi un bărbat într-un bar şi să-i stârneşti

interesul. A fost foarte derutant pentru că nici atunci nu am încercat să fac nimic. Dar bărbatul era partenerul ei, şi m-au dus amândoi la închisoare. Am plătit amenda pentru că era mai ieftin decât m-ar fi costat un avocat. Dar îţi spun cinstit, nu am încălcat cu nimic legea.

— Ce nu faci tu se întâmplă să fie în afara legii. Este ilegal să prestezi servicii de escortă care se termină uneori cu partide de sex, fie că preţul este sau nu modificat în această situaţie. Şi ceva-mi spune că ştii deja lucrul ăsta. Dar s-ar putea să ai noroc de data asta. Va trebui să văd documentele de arestare înainte să pot spune sigur.

— Vreau să dispară toate astea, spuse ea.

— Care este serviciul tău? La doctorul pentru care lucrezi?

— În principal sunt recepţioneră, dar mai fac şi câte ceva la calculator. Primesc pacienţii, le fac ieşirile. Încasez

260 Robyn Carr banii – în chirurgia plastică se plăteşte mai mult cash. Îmi place ce fac.

— Şi de cât timp faci asta?

— Sunt cu domnul doctor de cinci ani.

— Bine, asta e tot ce-mi trebuie deocamdată, spuse Cal, băgând tableta în geantă şi ridicându-se în picioare.

Becky se ridică şi ea şi îl privi trist.

— Dar abia dacă te-ai atins de cafea, spuse ea, dulce.

— Altă dată, Becky, spuse el.

La uşă, se întoarse spre ea.

— Îţi sugerez să nu ieşi la niciun fel de întâlnire până la proces.

— Sigur, zise ea. Dacă nu cumva vrei tu să ne întâlnim? Ca să stăm de vorbă?

— Dacă o să vreau să stau de vorbă cu tine, va fi strict în interes profesional. Îţi doresc o zi bună.

— Cal? întrebă ea. O să vorbeşti cu Tom despre asta? Ştiu că sunteţi prieteni.

Cal clătină din cap.

— N-o să vorbesc cu nimeni despre asta. Tot ce-mi spui este confidenţial.

— Mulţumesc, spuse ea, încet.

Cal îşi aruncă geanta de pânză pe scaunul de lângă şofer şi porni motorul. Chicoti înfundat, gândindu-se la caz. „E prostituată. O prostituată scumpă, care probabil că rareori ajunge la cină, dar cere o cameră de hotel decentă şi un preţ excelent. Foarte probabil că îşi întâlneşte clienţii în cabinetul doctorului. Probabil că nu are mai mult de una, cel mult două întâlniri într-o noapte. Este foarte selectivă şi probabil că este foarte apreciată de clienţii ei. Şi prevăd că va fi un client constant pentru mine”.

Cal îşi petrecu următoarea zi la tribunal, strângând documente şi trecând în dosar un martor pe care spera că nu avea să fie nevoie să-l folosească. Se întâlni cu un asistent de procuror şi îi sugeră să nu înainteze acuzaţii

Refugiul inimii strict pe baza raportului de arestare, dar tânărul voia să se judece. Aşa că primiră termen pentru miercurea următoare.

În weekend, campingul fu plin şi aglomerat. Oamenii ieşiseră pe lac, să se bronzeze, să pescuiască, să înoate. Oriunde te uitai, vedeai o rulotă sau un cort, grătare le erau ocupate în permanenţă, şezlongurile şi prosoapele erau întinse, iar mesele de picnic se mutau de colo-colo – primul venit, primul servit. Mirosul de cârnăciori pe grătar umplea aerul. Oamenii urcau şi coborau neîncetat pe cărările din apropiere. Magazinul era în vervă maximă şi probabil că cea mai satisfăcătoare scenă era Sully, întruchiparea sănătăţii, salutându-şi prietenii vechi, clienţi care reveneau la Crossing pentru a-şi petrece vacanţa sau un weekend.

În timpul verii, toată lumea era pusă la treabă, deşi Enid pleca mai devreme, având în vedere că Sully avea ajutoare suplimentare anul acesta. După ce termina de gătit, se ducea acasă – în timpul verii nepoţii ei şi ai lui Frank stăteau mai mult timp la fermă, şi lui Enid îi plăcea să-şi petreacă timpul cu ei. Cal şi Maggie munciră tot weekendul. Câteva studente de pe cealaltă parte a lacului veniseră la Sully, să stea pe malul de aici. Aveau o ladă frigorifică, vreo câteva beri şi puseseră stăpânire pe o masă de picnic, la umbra unui copac înalt.

Una dintre fete, probabil singura care împlinise douăzeci şi unu de ani, intră în magazin şi cumpără un pachet de şase beri.

Cal era pe verandă, făcea o pauză la începutul după-amiezii, la umbră, cu laptopul deschis. Maggie veni şi se aşeză la masa lui.

Jackson veni la magazin, la volanul camionetei lui taică-său. Coborî, cu echipamentul de escaladă încă pe el, şi începu să arunce în camionetă hamul, coardeie, carabinele, troliul şi un rucsac mic. Îşi scoase tricoul transpirat şi luă unul curat de pe scaunul din faţă. Îşi schimbă bocancii de căţărare cu nişte şosete uscate

Robyn Carr şi ghete de tură. Îşi aruncă tricoul curat pe umăr şi o luă spre magazin, evident cu intenţia de a se spăla puţin la baie, înainte de a-şi pune tricoul curat. Bermudele cu imprimeu de camuflaj îi stăteau jos pe coapse. Avea peste un metru optzeci, braţe puternice şi umeri laţi – de la lunile în care lucrase împreună cu echipa de salvamont – şi un zâmbet larg şi contagios. Avea un tatuaj pe un biceps.

— Salut, Cal! Bună, Maggie!

Trecu pe lângă ei şi intră în magazin, gata să se apuce de treabă.

Cal privea înspre lac, cu un zâmbet secret pe chip. Maggie îi urmări privirea şi începu să râdă. Toate cele patru fete rămăseseră cu ochii după Jackson. Începură să-şi dea ochii peste cap, să chicotească şi una dintre ele se prefăcu chiar că leşină.

— Ce mare s-a făcut, spuse Maggie. Chiar şi miroase a bărbat.

— Aici nu te contrazic, spuse Cal râzând.

Nu peste mult timp, fetele se întorseseră în magazin.

Jackson era la casă, Cal aranja marfa pe rafturi, Beau era în depozit, împreună cu Sully. Vorbiră mult şi animat, râseră tare şi trecu ceva timp până când Jackson se întoarse la treabă.

Cal îi aruncă o privire cu subînţeles, din capătul culoarului. Jackson râse, uşor ruşinat, şi roşi. Dar Cal avea

un presentiment că aveau să fie mai multe feluri de artificii pe lac, în seara aia.

Fu un weekend epuizant, dar exact lucrul de care aveau cu toţii nevoie. Sâmbătă seară, Tom veni în camping cu copiii şi, imediat ce apuse soarele, el şi Jackson lansară artificii.

Restul săptămânii se scurse cam în acelaşi fel. Era agitaţie la camping şi erau multe de făcut, dar lui Cal îi plăcea energia veselă şi prietenoasă care încărca atmosfera. Marţi, după ce majoritatea turiştilor plecaseră acasă, rămăsese mult de curăţat. După-amiaza, Cal se aşează

Refugiul inimii pe veranda din faţa casei lui Sully, de unde nu putea fi auzit, şi o sună pe Becky.

— Avem termen mâine-dimineaţă la nouă. M-am gândit să te sun, să mă asigur că eşti pregătită şi că ştii cu ce să te îmbraci.

— Nu trebuie să-mi spui cum să mă îmbrac, Cal. Ştiu că trebuie să fiu conservatoare.

— Nu să exagerezi, doar conservatoare. Când cineva încearcă să pozeze în profesoară de şcoală de duminică, are de obicei efectul opus. Fii pregătită ca judecătorul să-ţi pună câteva întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat. Răspunde-i la fel cum mi-ai explicat mie.

— O să fie în regulă, Cal?

— Nu există garanţii, dar îmi imaginez că n-o să ajungi la închisoare.

— Sper să ai dreptate, spuse ea.

Îşi scoase costumul, singurul pe care îl adusese cu el, de pe fundul portbagajului. În ziua în care se întâlnise cu Becky, îl dusese la curăţat. Era acum acoperit cu o husă de plastic.

Se îmbrăcă dimineaţa devreme. Cămaşa îi era apretată, cravata probabil că era încă la modă. Îşi lustruise pantofii.

— Pot să împrumut servieta ta, ca să arăt a avocat? o întrebă pe Maggie.

— Nu ţi-ai adus o servietă?

— Nu. Mi-am luat doar un costum, două cămăşi şi cravate, pentru cazul în care se ivea o ocazie la care să fie nevoie să mă îmbrac elegant. Dar, sincer, nu m-am gândit că s-ar putea să mă întorc în tribunal.

— E un costum frumos, California, spuse ea.

Maggie stătea turceşte pe pat. Picioarele lungi şi cafenii îi ieşeau din şortul kaki şi avea o cămaşă albă peste un maiou albastru.

— Aşa te îmbrăcai în fiecare zi când te duceai la muncă? îl întrebă.

— Am avut vreo câteva costume bune, recunoscu el.

Robyn Carr

— Pun pariu că erai foarte simandicos, când venea vorba de haine, îl acuză ea.

— M-am gândit că, dacă aş avea toate lucrurile care mi-au lipsit în timp ce creşteam, aş putea fi o persoană mai bună. A fost o lecţie importantă.

— Pentru că n-a fost aşa?

— Ştii răspunsul. Trebuie să lucrezi la cine eşti din interior spre exterior, nu invers.

— O să-mi povesteşti despre cazul ăsta după ce se termină?

Cal rânji.

— Probabil că nu.

— Ei bine, eşti foarte sexy şi-mi vine să sar pe tine. Costumul ăla este irezistibil.

— Tot în costumul ăsta o să fiu îmbrăcat şi când mă întorc. Aşteaptă-mă, spuse el, cu un zâmbet de băiat rău.

Cal se întâlni cu Becky în faţa tribunalului şi trecu împreună cu ea prin aparatele de securitate. Purta un costum frumos, de culoare închisă, cu o eşarfă colorată la gât – fără decolteu pronunţat, fără prea multe bijuterii. Avea pantofi negri, clasici, şi arăta ca o avocată. Sau ca una din femeile bogate din Aurora. În faţa sălii lor de judecată îi aştepta Steve, barmanul de la hotelul în care fusese arestată Becky. Cal îi strânse mâna şi-i mulţumi că venise, dar Becky părea nedumerită.

— Ţi-l aminteşti pe Steve? o întrebă Cal.

Becky clătină din cap.

— Dar îmi pari cunoscut.

Cal râse.

— E barmanul, Becky.

— Oh, spuse ea. Ei bine, n-am comandat decât un singur pahar de vin.

— O să fie nevoie să depun mărturie? întrebă Steve.

— Nu ştiu. Asta nu depinde de mine. În caz că da, o să-ţi pună doar întrebarea pe care ţi-am pus-o deja şi eu. Va trebui să aşteptăm să ne cheme, aşa că hai să găsim

Refugiul inimii 265

un loc mai retras şi să stăm jos! O să-i anunţ că suntem aici.

Chiar atunci când Cal se pregătea să plece, apăru un poliţist în uniformă.

— Ei, pe el mi-l amintesc, şopti Becky.

— Ar fi mai bine să nu vorbim cu el acum, spuse Cal. Du-te şi aşază-te acolo!

Trecu mai bine de o oră până veni rândul lor. Cal o conduse pe Becky la masa apărării şi îi făcu semn lui Steve să ocupe un loc liber, în galerie, în spatele lor. Apoi începu procedura. Se anunţară capetele de acuzare.

— Statul împotriva pârâtei Rebecca Canaday, sub acuzaţia de prostituţie.

— E toată lumea prezentă? întrebă judecătorul.

— Da, onorată instanţă, spuseră la unison Cal şi tânărul procuror.

— Să vedem ce avem aici? întrebă judecătorul, deschizând dosarul.

— Solicităm demiterea cazului, onorată instanţă. Petiţia ar trebui să fie la dosar. Conform raportului de arestare, domnişoara Canaday nu a acostat în niciun fel pe nimeni pentru întreţinerea de raporturi sexuale. Nu există dovezi plauzibile în acest sens.

— Apropiaţi-vă, spuse judecătorul.

Cal şi procurorul se duseră amândoi în faţa judecătorului. Acesta se uită la tânărul avocat peste rama ochelarilor.

— Aţi citit acest raport, domnule Lockhard?

— Da, domnule. Ofiţerul de poliţie a semnat raportul şi va depune mărturie că s-a înţeles cu domnişoara pentru presarea de servicii sexuale contra cost.

Judecătorul ridică o sprânceană.

— Acelaşi ofiţer care a scris raportul şi a uitat să menţioneze că a dus-o pe acuzată într-o cameră de hotel şi i-a dat bani? Este vorba de aceeaşi persoană?

— Au căzut la o înţelegere, protestă procurorul.

— Există vreo înregistrare care s-o dovedească?

Robyn Carr

Procurorul clătină din cap.

— Martori?

Din nou, tânărul clătină din cap.

— Vreo dovadă elocventă?

— Putem furniza noi martori şi dovezi, domnule judecător, spuse Cal. Barmanul a fost de faţă şi poate atesta că nu a existat un schimb de bani între cele două persoane. Nici măcar nu au existat bani scoşi la vedere. A auzit întreaga conversaţie şi se pregătea să-i ceară domnului să o lase în pace pe domnişoara. Ofiţerul de poliţie i-a pus cătuşele în timp ce încă stătea la bar.

Judecătorul îi adresă procurorului o privire foarte obosită şi foarte plictisită.

— Sunt într-o dispoziţie extrem de generoasă astăzi, domnule Lockhart. O să-ţi dau ocazia să renunţi la caz, înainte să îl clasez eu. Şefului dumitale nu-i place când tinerilor lui ucenici li se dă peste nas, aşa că te-aş sfătui să fii eficient. Fă ce trebuie! apoi du-te şi mai fă o dată cursurile de la facultate! Dacă nu scrie în raport, adună măcar nişte dovezi că s-a întâmplat ce susţii că s-a întâmplat.

— Am înţeles, domnule, spuse tânărul. Nu vor fi înaintate acuzaţii.

— Eu aş prefera o clasare a cazului, domnule judecător, spuse Cal. Nu vreau ca aceste acuzaţii să-i mai fie vreodată aduse domnişoarei Canaday. Nu are nevoie de asemenea palpitaţii.

— Puteţi fi sigur că n-o să se repete, domnule Jones, spuse procurorul. Am terminat cu asta.

— Atunci, cereţi-i scuze!

— Ei, haide! spuse procurorul.

— Sincer, şi eu cred c-ar trebui să-ţi ceri scuze, zise judecătorul. Sau putem începe judecata, îl putem chema pe barman şi-i putem asculta depoziţia. Dar…

— Bine, bine. Îmi cer scuze pentru deranj.

— În scris, zise Cal.

Procurorul oftă.

Refugiul inimii

— Da, desigur.

Judecătorul lovi cu ciocănelul.

— Am terminat aici. Următorul caz!

Capitolul 16

Ce se întinde în urma noastră şi ce ni se aşterne înainte nu reprezintă nimic pe lângă ceea ce se află înăuntrul nostru.

Ralph Waldo Emerson

Becky îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Cal, mulţumindu-i. Procurorul promisese că nu va exista nimic legat de numele ei, şi Cal o lăsă discutând prieteneşte cu barmanul. Bănuia că tânărul intenţiona să-i avanseze o propunere de afaceri, deşi el avea probabil în jur de douăzeci şi cinci de ani, iar ea, treizeci şi şase.

Îl sună pe Tom din parcare.

— Aş vrea să discut cu tine când ai puţin timp. În particular. Ne întâlnim unde vrei tu.

— Mă duc acasă să mănânc repede ceva, între două treburi. Becky e bine?

— E bine, Tom. Nu e nicio schimbare.

Îl auzi pe Tom răsuflând uşurat.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet.

— Nu a fost prea greu. Deci… vom putea discuta în particular, la tine acasă?

— Da, copiii sunt plecaţi toată ziua. La prânz?

Apoi îi dădu adresa lui din Timberlake.

Cal opri în faţa unei case frumoase, restaurate, în stil

victorian. Îşi aminti povestea lui Tom despre jumătatea de casă şi se aştepta să vadă două uşi una lângă cealaltă, dar nu era decât o singură uşă dublă. Casa avea o verandă largă, cu scândurile de pe jos vopsite în albastru şi cu balustrada în alb. Uşa dublă era din stejar, cu sticlă de plumb.

Robyn Carr

Când Tom îi deschise, Cal rămase mut. Intră într-un foaier încăpător, cu sufrageria într-o parte şi cu scara cu balustradă bogată pe cealaltă. În faţă, un coridor trecea pe lângă sufragerie şi camera de masă.

— Hai în spate, îi spuse Tom.

Cal îl urmă într-o bucătărie mare, dotată cu aparatură de inox ce părea destul de nouă.

Se răsuci pe călcâie.

— Tom, spuse Cal. E fantastic!

— Mulţumesc, spuse Tom.

Pe masă erau pâine, mezeluri, maioneză şi încă vreo câteva ingrediente din care Tom îşi făcea nişte sandviciuri. Îndesă totul laolaltă şi termină repede. Puse fiecare sandvici pe câte o farfurie şi îi întinse una lui Cal. Apoi luă o pungă de chipsuri şi o puse pe masă.

— Faci asta ca un tip care a pregătit pachetele pentru şcoală timp de ani în şir.

— Spune-mi despre Becky, îl rugă Tom.

— Pot să-ţi spun rezultatul procedurii. Nu au fost înaintate acuzaţii.

— Aşadar, a fost o neînţelegere, zise Tom uşurat.

— Presupun că-i poţi zice şi aşa. Procurorul era un băiat tânăr şi lipsit de experienţă care nu a evaluat cum trebuie raportul de arestare. Ofiţerul în cauză nu adusese suficiente dovezi plauzibile pentru arestare. A fost o eroare, Tom. Poliţistul nu ar fi trebuit să o aresteze dacă nu avea loc un schimb de bani, ceea ce nu s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui? întrebă Tom, lăsând jos sandviciul.

— Orice raport de arestare sau înregistrare de şedinţă este de domeniul interesului public. Dacă vrei, poţi să te duci să le citeşti şi să tragi singur concluziile.

Important este că Becky nu are cazier, nu merge la închisoare, nu plăteşte amendă.

— Aşadar, totul e bine, zise Tom. Vrei o Cola?

— Mersi, ar fi grozav. Poţi să-mi povesteşti despre casa asta? Credeam că ai doar jumătate dintr-o casă.

Refugiul inimii

— Atât aveam, acum optsprezece ani. Nu chiar jumătate. Aveam propria noastră intrare la etaj, pe o scară din spate. Doamna Berkshire improvizase acolo o bucătărioară şi nu aveam nevoie de mai mult. Aveam două camere la primul etaj, două la al doilea şi podul. Era perfect pentru noi. Mai ales când copiii erau mici. Am aranjat casa. Şi am ajutat-o pe doamna Berkshire cu tot ce avea nevoie. Ne ajutau şi tata, şi fratele meu destul de mult, pentru că doamna Berkshire era foarte bătrână, şi fiu-său nu-i acorda niciun pic de atenţie. Doar pe noi ne avea. Am pus chiar şi acoperiş nou. Apoi a murit, acum vreo zece ani, şi mi-a lăsat mie casa.

Clătină din cap şi râse.

— Lui fiu-său nu prea i-a plăcut. A încercat să mă atace în instanţă. Dar testamentul era valid. Aşa că am început să dărâmăm pereţii şi am făcut o singură casă.

— Tom, e foarte frumoasă.

— Ei bine, lucrez în construcţii atunci când pot. Şi fac destul de multe chestii pentru oamenii bogaţi, din cartierele elegante. Sunt cele mai bine plătite slujbe.

— Dar asta e incredibil! Cum ai făcut-o?

— Ei, zău aşa, Cal! Am avut optsprezece ani să mă ocup de casa asta. Şi m-au ajutat şi tata, şi fratele meu. Aveam patru copii şi mă descurcam şi eu cum puteam – erau foarte generoşi cu timpul lor. Încerc şi eu să-i ajut pe ai mei. Ştii tu, când lucrăm toţi în echipă, facem treaba mai bine şi mai repede.

Cal îşi termină sandviciul şi-l rugă pe Tom să-i facă un tur al casei şi rămase uluit de detaliile finisajelor, ca să nu mai vorbim de faptul că un bărbat cu patru copii locuia într-o casă imaculată.

— Îi ţin din scurt, spuse Tom. N-am încotro.

— Cred că eşti un tip fantastic.

— Cal, care e treaba cu nevastă-mea? întrebă Tom.

Cal îşi îndesă mâinile în buzunare şi îl privi fix pe Tom.

— Nu îţi pot da detalii despre conversaţiile noastre profesionale, Tom. Aşa e legea – în i-aş putea pierde licenţa din cauza asta. Dar îţi pot spune vreo câteva lucruri pe care le ştii deja, dintre care cel mai important este acela că Becky nu mai este nevasta ta. Şi mi-ai spus chiar tu, nu a fost prima oară. Asta este situaţia.

— A spus că întotdeauna a fost o neînţelegere…

Cal îl privi lung pe Tom, simţind o mare compasiune pentru el.

— M-am minţit singur, nu-i aşa?

Cal nu-i răspunse, pentru că nu putea.

— Becky e una dintre cele mai dulci şi mai atente femei pe care le cunosc, spuse Tom. Este atât de bună şi de iubitoare. Şi ţine foarte mult la copii, iar copiii o iubesc.

— E mama lor, spuse Cal. Deşi nu toate mamele sunt aşa minunate, mă bucur să aflu că este o mamă iubitoare.

— Dar…?

— Tom, va trebui să-ţi dai seama singur. Aş vrea să-ţi pot uşura în vreun fel situaţia, dar adevărul e că nu-ţi pot spune nimic mai mult. Mă bucur doar că am reuşit să rezolvăm atât de frumos cazul ăsta. Mai departe, va trebui să te descurci singur.

— O să-ţi plătesc eu, cumva.

Tom râse jenat.

— Nici măcar nu ştiu cât ia un avocat pentru aşa ceva.

Cal îşi puse o mână pe umărul lui Tom.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Suntem prieteni. Ne ajutăm atunci când putem. Nu-i aşa?

— Aşa e. Ei bine, spuse el, frecându-şi ceafa cu mâna, mulţumesc pentru tot. Apreciez, sincer.

Iulie se termină cu zile calde, cu lacul răcoros, cu peisaje luxuriante. Grădina era plină de legume şi, pentru

că programul lui nu era extrem de solicitant în cea mai

Refugiul inimii mare parte a timpului, Cal urca pe munte de mai multe ori pe săptămână, în trasee de câteva ore. Se întâlni cu echipa de salvamontişti care se antrena pe versanţi, căţărându-se pe stânci abrupte şi coborând în rapel. Îl privi o vreme pe Jackson antrenându-se cu ei, purtând cu mândrie echipamentul de căţărare.

Cal îşi spuse că trebuia să încerce şi el asta într-o zi. Apoi ridică brusc privirea spre vârful muntelui şi aproape că ameţi. Se hotărî că putea găsi modalităţi mai bune de a-şi petrece timpul. Unele dintre potecile care se răsuceau pe versanţii abrupţi erau suficient de provocatoare pentru el.

Maggie, pe de altă parte, era ca o capră de munte. Venea cu el uneori. Era sigură pe picioare şi foarte agilă. De obicei nu vorbeau decât după ce ajungeau în vârf şi se relaxau, admirând priveliştea. Se aşezau, dădeau pe gât o sticlă de apă, lăsau briza să-i răcorească şi să-i liniştească înainte să vorbească.

— Cred că începe să-ţi placă în Colorado, spuse Maggie.

— Colorado are multe de oferit, spuse el, cuprinzând-o cu braţul.

— Ce şanse sunt să rămâi aici?

— Nu mi-am făcut încă planuri de plecare, Maggie. Te-ai plictisit de mine?

Maggie râse.

— Ţi se pare că m-aş fi plictisit? Aproape că ai ajuns parte din familie. Dacă pleci acum, Sully s-ar putea să fie mai supărat decât mine.

— Sper că nu e adevărat. Nu am petrecut prea mult timp cu Phoebe şi încă nu-l cunosc suficient de bine pe Walter.

— Nu vreau să te sperii, spuse ea. Mă întrebam… cum a fost să faci puţină treabă de avocat?

— Foarte familiar, zise el râzând. N-ar fi mare lucru să închiriez un spaţiu, să iau vreo câţiva clienţi din când în când. Nu vreau să fac nimic prea rapid, adăugă el.

— Ştiu că eşti într-o pasă proastă, că ai plecat din Michigan îndurerat şi, când ai ajuns aici, nu ştiai sigur ce fel de viaţă îţi doreşti. Ai făcut vreun progres în privinţa asta? Ştii unde vrei să fii? Cum vrei să trăieşti? Ce să faci? Ai vreo idee?

— Îmi place mult viaţa pe care o duc acum. Îmi oferă satisfacţii.

— Şi avocatura?

— Se pare că e nevoie de mine şi în privinţa asta, spuse el. Am lucrat puţin.

— Dar ai fost plătit?

— O să fiu plătit, într-un fel sau altul, zise Cal. Dar se pare că nu am prea mare nevoie de bani, având în vedere că mă întreţine iubita mea.

— Care vasăzică, sunt iubita ta?

— Aş spune că suntem destul de apropiaţi. Tu nu?

— Ce aş vrea eu să ştiu, Cal, e dacă o să fii vreodată în stare să vorbeşti despre viitor. Pentru că eu s-ar putea să vreau asta. Să vorbim despre viitor.

— Şi mi-ar plăcea tare mult să aud ce ai tu de spus pe această temă. Din câte am văzut eu până acum, noi doi suntem în aceeaşi oală – încercăm să ne dăm seama ce să facem mai departe.

— Ei bine, pentru început, eu vreau să rămân aici. Am de gând să-mi întemeiez o familie aici.

— Ah, spuse el. E cazul să te felicit?

— Aş vrea să-ţi spun ceva foarte personal. Sully nu ştie. Nimeni de aici nu ştie. Ştiu doar două persoane, din cealaltă lume a mea. Poţi să ţii un secret?

— Ştii că pot.

— Da, ştiu că poţi. Cam prea bine, pe gustul meu. Mi-ar plăcea foarte mult să aflu ceva despre cazul tău din tribunal şi da, ştiu că nu ai glumit, chiar a fost la tribunal. Te-ai îmbrăcat prea frumos ca să dai doar nişte sfaturi sau ca să ajuţi pe cineva să înţeleagă o situaţie juridică.

— Poate că m-am întâlnit cu un inspector de la fisc, îi

sugeră el. Ştii, când te vezi cu băieţii ăştia, e o idee bună să te îmbraci frumos.

— Nu contează, mormăi ea.

Trase aer în piept.

— Să-ncepem. Cred că l-am iubit pe Andrew. Am fost împreună doi ani întregi. Eram pregătită să mă mărit cu el. Locuiam în oraşe diferite, dar distanţa nu era chiar atât de mare şi am fi putut face naveta dacă situaţia se schimba, adică dacă am fi vrut să locuim împreună. Apoi chiar s-a schimbat. Am rămas însărcinată. Şi…

Trase aer în piept şi continuă:

— Şi mi-a spus foarte clar că nu voia să aibă un copil. Are patruzeci de ani şi o fiică de opt ani. A avut o căsnicie nefericită şi un divorţ urât şi nu avea chef să devină din nou tătic. Faptul că eu eram încântată nu părea să-i schimbe părerea. Dar presupun că toate astea sunt lipsite de importanţă – am pierdut copilul.

O trase mai aproape de el.

— Îmi pare rău, Maggie.

— Mulţumesc.

— De-asta v-aţi despărţit? Din cauza sarcinii?

— Nu în totalitate. Chiar şi în timpul neînţelegerii dintre noi, şi neînţelegere e mult prea puţin spus, am rămas cu el. Andrew voia să fac un avort, eu am refuzat. Ne-am certat. Apoi am pierdut copilul, şi Andrew a fost lângă mine, a fost foarte atent şi grijuliu. Bun. Dar nu am putut să depăşesc momentul – aveam inima frântă. Am fost atât de copleşită de durere, încât m-am surprins până şi pe mine. Plângeam tot timpul. Eram la pământ, dar se întâmplau atât de multe – foştii mei parteneri au fost puşi sub acuzare, eu am fost dată în judecată, ameninţarea cu falimentul… Nimeni nu a observat că mai era încă o dezamăgire în viaţa mea. În afară de Andrew. El a observat. A spus că nu mai suportă. Mi-a spus să-mi revin. Să apelez la ajutorul unui profesionist, dacă e cazul.

Robyn Carr

Cal se strâmbă.

— Foarte frumos din partea lui.

— Mi-a făcut o favoare, îmi dau seama acum. Nu puteam fi cu un astfel de om. Cu sau fără un copil.

— Pun pariu că-şi trage palme acum…

— Prea târziu.

— S-a întors? întrebă Cal.

— Mă imploră să-i mai dau o şansă. Dar, serios, e mult prea târziu.

— Dar eu? întrebă Cal. Eşti sigură că eu sunt omul potrivit? Am o soţie moartă, trăiesc pe capul tatălui tău, practic avocatura pe gratis?

— Aşa o să arate întotdeauna viaţa ta? întrebă ea.

— Şi dacă da? Tu cum vrei să arate viaţa ta?

— Nu am clarificat încă toate detaliile, spuse ea. Dar sunt pe-aproape. Vreau să locuiesc aici – asta se poate. Un copil? Sunt prea bătrână pentru asta?

— Ai suficient timp, spuse el. Te descurci foarte bine cu Beau. O să fii o mamă bună. Ai de gând să lucrezi?

— Poate. Tu?

— Eu o să lucrez întotdeauna, zise el. Nu ştiu sigur dacă o să lucrez ca avocat, dar întotdeauna se găsesc multe de făcut. Şi vrei să creşti acest copil în subsolul tatălui tău?

— Ţi-am spus că nu am clarificat încă toate detaliile. Probabil că nu, dar nu am găsit încă o opţiune viabilă. Tu vrei să îmbătrâneşti lângă mine în subsolul tatălui meu?

— Aş răspunde afirmativ la prima parte a întrebării şi m-aş abţine de la partea a doua. Maggie, ne grăbim? Simţi că începe să ticăie ceasul?

— Nu râde de mine! spuse ea.

Îi strânse mai tare umerii, lipind-o de el.

— Nu râd de tine. Cred că ştii că te iubesc…

— Chiar dacă nu te-ai obosit să mi-o spui? întrebă ea, uşor sarcastică.

Refugiul inimii

— Chiar dacă nu am spus-o chiar în mod explicit. Dar mi-ai cerut să pregătesc o… Cum i-ai spus? O declaraţie de intenţie şi un plan? Foarte sexy, Maggie. Am lucrat la asta. Am lucrat ca nebunul, sincer.

— Serios?

— Serios. Nu am ajuns încă acolo, dar încerc. Nu poţi să te superi din cauza asta, cât timp tu nici nu ştii încă unde o să-ţi creşti copilul. Ar trebui să mă laşi toată vara ca să pot să alcătuiesc o declaraţie ca la carte, nu crezi? Nu poţi să mă acuzi că trag de timp până la sfârşitul lui august. Corect?

— Ai de gând să mă iei cu binişorul?

— De fapt, îmi gândeam declaraţia de intenţie. Apoi însă, cineva a avut nevoie de mine şi am petrecut un timp uitându-mă peste legi. Dar, Maggie, spuse el, mângâindu-i braţul, mai important e faptul că eu nu risc nimic îndrăgostindu-mă de tine, în timp ce tu rişti multe dacă te-ndrăgosteşti de mine. Numai factorul genetic ar trebui să te pună serios pe gânduri. Nu vrei să-mi cunoşti familia înainte de a lua o decizie finală?

— Pff, ce contează asta? Nu ştii niciodată ce-o să iasă din ou.

— Tata are schizofrenie, Maggie. Sunt destul de sigur că o are şi sora mea mai mică, dar este greu de spus, din cauza consumului de droguri. De fapt, n-o să ştim niciodată dacă nu se opreşte şi ţinând cont că nu vrea să fie ajutată în direcţia asta…

— Asta ar însemna un bunic şi o mătuşă, nu un părinte sau un frate. O probabilitate mai mică de zece la sută în componenta genetică. Şi se poate şi mai rău, ar putea să semene cu Phoebe.

— Te-ai documentat, spuse el.

— Ei bine, da. M-am informat complet. Ştiu şi că nu eşti căutat pentru nicio crimă, felicitări!

— Nu vreau să ai vreun regret.

— Nici eu nu vreau să ai tu, spuse ea.

Robyn Carr

— Trebuie să te gândeşti până la capăt. Trebuie să ştii cum vrei să-ţi petreci viaţa. Oamenii pot să-şi schimbe planurile, asta e-n regulă. Nu vreau să renunţi la ceva ca să fii cu mine. Ca de pildă la neurochirurgie.

— Nu sunt sigură că ar fi chiar cea mai proastă idee

să renunţ la asta. E o profesie care presupune foarte multe complicaţii şi stres.

— Ai trecut prin toate astea şi nu ai cedat, spuse el. Ai făcut o pauză. Ai plâns. Ţine minte când te gândeşti la asta – e identitatea ta. Nu vreau să ţi-o iau. Vreau să fiu o parte din ea.

Maggie nu spuse nimic preţ de câteva clipe.

— Uau. Eşti fantastic. Aşa a fost cu soţia ta?

— Lynne, spuse el, cu un zâmbet tandru. În cea mai mare parte a timpului ea nu era chiar aşa de autoritară ca tine. Nu făcea pe şefa.

O gâdilă pe gât.

— Avem încă de discutat înainte să iei o hotărâre finală, bine? Ăsta-i un început bun. Să continuăm, bine?

— Ascultă, e ceva, zise ea. Eram pregătită să-ţi spun mai devreme despre sarcină şi despre copilul pe care l-am pierdut, dar apoi mi-ai povestit despre Lynne şi despre moartea ei şi… nu mi s-a părut potrivit. Pierderea mea nu se poate compara cu a ta. Dar nu a fost doar pentru că pierderea mea era mai mică. Mă temeam puţin să-ţi spun ce însemna asta. Cal, mi-am dorit acel copil. Vreau o familie. Mi-am amintit că am treizeci şi şase de ani, că s-ar putea să nu mai am mult timp. O relaţie cu mine s-ar putea să fie mai complicată decât îţi doreşti.

— Nu prea cred.

A doua zi, Cal îl sună pe Tom.

— O să am nevoie să mă ajuţi cu ceva. S-ar putea să fie destul de complicat. Şi este strict secret. Ai vreun moment în care o să fii singur ca să pot să trec pe la tine? Pentru că treburile mele nu-s niciodată numai ale mele la Sully.

*

Refugiul inimii în fiecare vară, Sully invita la camping grupuri speciale de copii pentru o zi, uneori chiar şi peste noapte. Fără să le ia vreun ban, fireşte. În timp ce-şi privea tatăl împreună cu un grup de copii cu nevoi speciale, Maggie îşi dădu seama mai bine decât oricând cât de fantastic era tatăl ei în postura de lider de copii. Le arăta

cum să arunce undiţa şi să prindă peştele, cum să ridice un cort, cum să prăjească bezele. Făcea hot-dog la prânz şi mergea cu ei pe unele dintre traseele mai uşoare. Singurul lucru pe care Sully nu-l făcea vara asta era să intre în lac cu copiii.

Maggie îşi imagina că era din cauză că se gândise pentru prima oară la o familie. În toţi anii în care fusese atât de ocupată, în care muncise pe rupte doar ca să ţină pasul, nu avusese timp să se gândească la nişte copii ai ei. De fapt, nu avusese timp să se gândească la multe lucruri. Dar era la Sully de cinci luni şi în acest timp unele dintre problemele ei cele mai presante se rezolvaseră de la sine.

Clinica ei fusese închisă definitiv şi tot echipamentul, atât cel de birou, cât şi cel medical, fusese vândut, împreună cu toată mobila. Cele mai multe obiecte fuseseră luate de colegi care îşi extindeau afacerea, în timp ce a ei se ducea pe apa sâmbetei. Spaţiul de birou pe care îl plătea în leasing fusese luat înapoi şi închiriat, iar falimentul deja nu mai era inevitabil. Partenerii ei fuseseră puşi sub acuzare, dar nu ajunseseră la proces. Unul renunţase la licenţa de practică în urma unei înţelegeri la care ajunsese cu procurorii, altul se mutase în Florida. Dacă mai rămăsese vreun proces civil în urmă, nimeni nu părea să ştie nimic despre el.

Şi fusese invitată de mai mulţi dintre colegii ei să vină la clinicile lor. John Halloran, un neurochirurg de seamă de la University Medical Center, o sfătuise să nu-şi iasă din mână.

Robyn Carr

— Nu sta prea mult timp în afara sălii de operaţie, Maggie, îi spusese. Asistă cel puţin la câteva cazuri pe lună. În felul ăsta, când o să hotărăşti ce vrei să faci mai departe, decizia n-o să-ţi fie afectată de lipsa aplicaţiei practice. Operează, Maggie! Operează! Asta ţi-e meseria.

Era un sfat bun. Se hotărî să se ducă până la Denver de două ori în august şi să opereze împreună cu nişte colegi care aveau nevoie de o mână de ajutor. Cât timp avea să fie acolo, intenţiona să-şi vadă prietenii, aşa că îl

luă şi pe Cal cu ea o dată. Nu o surprinse că prietenele ei se îndrăgostiră pe loc de el, deşi era un bărbat cam greu de înţeles. îl prezentă drept un avocat vagabond, pe drumuri, îndrăgostit lulea de ea. Cal le spuse că se retrăsese de curând de pe piaţa jucătorilor cu greutate, că voise să-şi simplifice viaţa. Prietenilor lui Maggie le era greu să înţeleagă asta. Prietenii lui Maggie de la spital, sătui până peste cap de poveşti medicale, erau fascinaţi de dreptul penal şi îl asaltau cu întrebări despre profesia lui, despre clienţii lui, despre experienţa lui. Voiau să ştie dacă apărase vreodată criminali, şi Cal se grăbea să le atragă atenţia că el apă-rase persoane acuzate de diverse infracţiuni şi crime. îi fusese vreodată ameninţată viaţa? Şefii mafiei încercaseră să-l controleze sau se temuse vreodată pentru viaţa lui, având în vedere că avea de a face cu personaje atât de dubioase? Şi întrebarea care o interesa cel mai mult pe Maggie:

— N-o să mori de plictiseală dacă o să te mulţumeşti cu munca de îngrijitor într-un camping?

— Nu m-am plictisit încă, era întotdeauna răspunsul lui.

Cal nu venise la Denver decât cu acea ocazie. Nu voia să-l lase pe Sully fără ajutor cât timp Maggie era la Denver pentru o noapte sau două. În plus, se mai întâmplau şi altele în timpul verii, pe lângă pescuit, grătare şi curăţarea băilor şi a duşurilor publice. Erau incendii.

Refugiul inimii

Unul fusese înăbuşit recent, după ce făcuse prăpăd timp de două săptămâni la nord-est de Colorado Springs. Altul se întinsese pe sute de acri lângă Salida, şi fumul ajunsese până la Sully’s Crossing. Chiar dacă nu erau în pericol iminent, Cal voia să fie în apropiere, în caz că lui Sully i-ar fi trecut prin cap să evacueze campingul de unul singur.

Maggie îl adora pentru grija lui faţă de Sully şi faţă de ceilalţi.

Rutina verii era relaxantă şi lipsită de stres, dar Maggie observă că, dintr-un motiv misterios, Cal începuse

să devină ursuz şi tăcut. Plecase de câteva ori de unul singur; îl văzuse uneori pe marginea lacului, aruncând cu pietre în apă. Încercase să îl întrebe ce îl preocupa, dar evitase să-i răspundă, spunând doar că se gândea.

Sincer, lui Maggie începuse să i se facă frică. Se gândise oare la declaraţia aia de intenţie şi ajunsese la concluzia că era timpul să meargă mai departe? Se hotărî că cea mai bună abordare era să-i demonstreze că era matură şi raţională, dar nu se putu abţine şi ajunse să facă o criză.

— Ce mama dracului e cu tine? De ce eşti deprimat? De ce nu vorbeşti cu mine? Când am devenit doi străini? Cum putem merge mai departe dacă nu poţi să vorbeşti despre lucrurile care te preocupă, care te fac să te afunzi în tăcere? Cum ar trebui să reacţionez? Te pregăteşti să-mi dai papucii? Asta e?

Cal trase aer în piept.

— Trebuie să mă duc în Iowa pentru câteva zile. Sora mea este în spital, şi tata a luat-o razna. Aş vrea să ignor situaţia, dar nu pot. Şi cred că ar trebui să vii cu mine. De fapt, chiar insist, doar dacă nu există vreun motiv pentru care nu poţi să pleci. Maggie, trebuie să ştii de unde vin, ca să te hotărăşti exact cât de mult vrei să te implici.

Robyn Carr capitolul 17

Dacă un om caută măreţia, să uite măreţia şi să caute adevărul.

Atunci le va găsi pe amândouă.

Horace Mann

— Hai să terminăm cu asta, spuse Maggie. Ştiu că problemele familiei tale sunt o chestiune dificilă pentru tine şi că te temi de efectul pe care l-ar putea avea asupra mea. Dar sunt medic. Sunt sigură că pot privi lucrurile în perspectivă.

— Rămâne de văzut, zise Cal.

— Ai prea puţină încredere în mine, spuse Maggie.

Cal îi explică lui Sully că dorea ca Maggie să-i cunoască părinţii pentru că aceştia erau duşi cu pluta. Nu voia să-l sperie pe Sully, aşa că îl descrise pe taică-său

drept instabil, iar pe maică-sa drept o femeie sărită de pe fix, dar iubitoare. Ar fi putut spune schizofrenic, dar nu o făcu.

Când Cal era undeva unde nu-i putea auzi, Sully îi spuse lui Maggie:

— Să fii drăguţă cu părinţii lui trăsniţi şi să nu strici treaba asta!

— Oh, ce amabil eşti! i-o întoarse Maggie.

— Ştii ce vreau să spun. Îmi place de el şi se potriveşte în peisaj şi nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată cu un bărbat care să se poarte mai frumos cu tine, incluzându-i aici şi pe soţul de ocazie şi pe singurul iubit stabil din viaţa ta.

— Asta-i culmea! exclamă Maggie. Nu am avut un singur iubit! Şi, în facultate, am fost chiar logodită timp de trei săptămâni!

— Ai fost logodită? întrebă Sully.

— Nu avea rost să-ţi spun, zise ea. Nu voiam să fiu logodită, dar… Nu contează, nu se pune. Dar am avut iubiţi.

Sully se mulţumi doar să clatine din cap.

Refugiul inimii 281

— Să fii drăguţă cu părinţii lui trăsniţi. Şi să nu le spui unde stăm.

Cal se ocupă de bilete – de la Denver la Des Moines, cu schimbare de avion. Maggie îşi făcu bagajul şi, în timp ce împacheta, era sigură că putea face faţă întâlnirii cu părinţii lui Cal, chiar dacă se întâmpla să îi găsească într-un moment de criză. Întâlnise de-a lungul carierei destule persoane cu dizabilităţi mintale, în cea mai mare parte funcţionali. Erau o prezenţă standard la camera de urgenţă. Ştia că afecţiunile neurologice nu erau tocmai blânde cu modelele comportamentale. Însă Cal era cât se poate de întreg la minte şi aproape omul ideal. Iar ea avea o inteligenţă peste medie şi multă experienţă medicală. îl putea ajuta şi-l putea linişti.

„Cu toţii avem probleme”, îşi aminti ea.

Pratt, Iowa, o comunitate agricolă mică, între Des

Moines şi Iowa City, avea o populaţie redusă – doar vreo două sute de persoane.

Peisajul dinspre Des Moines, cu recoltele în pârg, era încântător. Atmosfera era încinsă şi umedă, iar insectele bâzâiau în jur, şi înspre vest se adunaseră nori negri. Cal opri la un motel din Newton şi luă o cameră.

Era perfect firesc, şi Maggie se hotărî să nici nu întrebe de ce nu aveau să stea cu părinţii lui. Era începutul după-amiezii, aşa că mâncară ceva înainte să plece spre Pratt. Mai merseră încă vreo treizeci de minute şi ajunseră într-un sătuc încântător.

Ferma Jones era chiar la marginea aşezării. Era umbrită de copaci mari, cu bolta înverzită, iar lanurile de grâu şi de porumb se întindeau de jur-împrejur.

La capătul unui drum care tăia câmpul, era un hambar mare şi o căsuţă drăgălaşă. Când se apropiară, Maggie observă detaliile. Ferestrele erau acoperite cu folie de aluminiu. De roza vânturilor de pe acoperiş erau agăţate fâşii tot din folie de aluminiu.

Robyn Carr

— Oh, mamă! zise ea.

— Mda, făcu Cal. O să rămânem vreo două ore, să vedem ce şi cum, apoi ne întoarcem la Newton.

— Doar două ore? întrebă ea.

— Sunt sigur că va fi suficient, spuse el.

În sfârşit, Maggie începea să înţeleagă de ce fusese atât de important pentru el să o aducă aici, şi simţi că o cuprinde o stare de agitaţie.

— Tatăl tău cultivă câmpurile astea?

— Nu. Închiriază pământul fermierilor din zonă. Câteodată însă, crede că s-a ocupat foarte mult de agricultură. Până acum însă, nu au existat probleme în privinţa asta, şi banii de pe închirieri le prind bine.

De aproape, casa părea să fie într-o stare destul de proastă – treptele care urcau pe verandă erau înclinate într-o parte, scândurile nu erau bine prinse şi scârţâiau, şi trecuse mult timp de când clădirea fusese văruită, înăuntru însă, locul era plăcut şi curat. Totul era foarte

demodat – mobila era acoperită cu milieuri, scaunele din jurul mesei erau de lemn, cu spătar din şipci, aparatele electrocasnice văzuseră şi zile mai bune. O masă cu picioare pliante se afla în faţa unui fotoliu, care păstra urma ocupantului său frecvent. Şi pe măsuţă era un teanc de caiete cu spirală.

Mama lui Cal, Marissa, întoarse capul de la chiuveta din bucătărie, şi pe chipul ei apăru numaidecât o expresie de îngrijorare.

— Cal. Nu ştiam că vii cu cineva, spuse ea, cu voce foarte joasă.

Avea părul cărunt şi foarte lung, prins cu o clamă şi lăsat să-i cadă pe spate. Avea o expresie chinuită, dar chipul îi era rozaliu, cu o culoare foarte sănătoasă. Părea să fie într-o formă fizică bună, nici prea slabă, nici prea grasă. Purta o fustă lungă, înflorată, bocanci de piele înalţi, strânşi cu şireturi şi o cămaşă peste un maiou. Avea sânii mici, însă i se clătinau pentru că nu purta sutien. Când îi zâmbi lui Cal, ochii îi sclipiră dulce.

Refugiul inimii

Dar Marissa îşi frângea mâinile.

— Mamă, ea este Maggie, iubita mea.

— Oh, bună. Îmi pare rău că soţul meu nu e aici.

— Unde e, mamă?

— E în hambar.

Se uită la Maggie.

— Îmi pare rău că aţi nimerit într-un moment atât de prost.

Maggie murmură câteva cuvinte de salut.

— De ce e un moment prost, mamă? întrebă Cal.

— Ţi-am spus, şopti ea. La telefon, ţi-am spus. A fost bine, până când Sierra a ajuns la spital. Nu ştiu ce-a fost în capul ei să atragă atâta atenţie.

— Ce atenţie? întrebă Cal.

Chipul drăgălaş al Marissei făcu o grimasă. Vorbi atât de încet, încât Maggie abia dacă o putu auzi:

— A trimis oameni aici. Autorităţi. Ca să se uite la noi, la tatăl tău. De când au fost aici, se ascunde în

hambar.

— De două săptămâni? întrebă Cal îngrozit.

— A început să vină în casă după ce se lasă întunericul. Îi e frică de ei.

Cal se uită la Maggie.

— Probabil că sunt oamenii de la serviciile sociale. Tata se teme să nu fie dus la spital. îi e frică de medicamentele, de testele lor şi de şocurile electrice.

Apoi, adresându-se mamei lui, spuse:

— Pregăteşte-i ceva de mâncare! Mă duc să-l aduc.

— N-o să vină.

— Fă-i ceva de mâncare, spuse Cal. Maggie? Eşti în regulă dacă rămâi aici?

— Sigur, zise ea. O s-o ajut pe mama ta la bucătărie.

Elambarul nu putea opri frigul iarna, atât era de şubred. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când fusese folosit ca să adăpostească animale. Soarele intra prin spaţiile dintre scânduri.

Tatăl lui Cal zăvorâse cele două uşi mari, dar, din câte-şi amintea Cal din vizitele anterioare, nu trebuia

Robyn Carr decât să ridici puţin uşa din dreapta, şi zăvorul cădea, permiţându-i să intre în hambar.

Tatăl lui îşi construise un birou, punând o uşă veche peste două butoaie de lemn, folosind apoi un al treilea butoi pe post de scaun. Pe birou erau mai multe hârtii împrăştiate, ţinute locului cu nişte pietre. Într-o conservă goală erau pixuri şi creioane, iar două coli mari de hârtie fuseseră făcute sul. Hârtie de calc. Lângă birou era o pungă de hârtie maro, plină de gheme de sfoară. De cealaltă parte, o pungă identică era plină cu bile din folie de aluminiu.

Cal detesta perioadele cu folia de aluminiu. Tatăl lui nu suferise accese continue de paranoia, dar, când lucruri tulburătoare se petreceau în lumea lui, începea să acopere obiectele cu folie de aluminiu, ca să împiedice undele radio să ajungă la ele.

Dar Cal iubea bătrânul hambar. El, fratele şi surorile lui petrecuseră multe ore fericite jucându-se aici. Tot felul

de jocuri – de-a v-aţi-ascunselea, mima şi câte şi mai câte. Se lansau de pe acoperiş atârnaţi de o funie, o distracţie despre care bunica lor spunea că îi răpea ani din viaţă, la care bunicul răspundea că generaţii de copii se jucaseră la fel şi nu muriseră.

— Tată? Sunt eu, Cal. Poţi să ieşi, te rog?

Niciun răspuns.

— Haide, tată! Nu vreau să te caut prin tot hambarul.

— Nu este vocea lui Cal, spuse tatăl lui, de la ceva depărtare.

— Ei bine, eu sunt. Am venit să te văd. Se pare că bătrâna casă are nevoie de ceva reparaţii – trebuie văruită şi aranjată pe ici, pe colo. Mă gândeam să fac câte ceva, dacă tot sunt aici. Mama îţi pregăteşte ceva de mâncare. Haide, ieşi!

Se auziră foşnete în podul cu fân. Cal nu era surprins. Tatăl lui se refugiase în locul cel mai îndepărtat de uşă la care ajunsese. Jed privi pe după marginea podului, cu o şapcă de aluminiu pe cap. Cal îşi propuse să afle într-o

Refugiul inimii bună zi de ce atâţia schizofrenici, în timpul perioadelor de paranoia, adoptau aceleaşi măsuri de autoproteja’ re. Folie de aluminiu? Oare temerile lor nu evoluaseră dincolo de punctul în care credeau că fiinţele cu superputeri nu le puteau citi gândurile printr-o banală folie de aluminiu? S-ar fi zis că toată această subcultură avea o gândire colectivă.

— Hai, tată, coboară de-acolo! O să fiu lângă tine. Să mergem să vedem ce are mama de mâncare.

— N-ar trebui să ies, spuse Jed. Probabil că sunt încă pe-aici.

— Cine, reprezentanţii autorităţilor? Nu, au plecat de două săptămâni. Mama mi-a spus că au fost aici şi m-a rugat să vin să mă asigur că eşti în siguranţă.

— Aşa a făcut?

— Nu ţi-a spus? Sunt sigur că ţi-a spus, dar ai uitat tu.

— Au luat-o pe Sierra, ştiai? Au luat-o de-aici.

— O să văd ce-i şi cu asta, spuse Cal.

Dar ştia deja adevărul de la mama lui – Sierra se internase din proprie iniţiativă într-un spital.

— Mai întâi de toate, hai să-ţi dăm ceva de mâncare şi, în timp ce mănânci, putem discuta despre cum să reparăm casa. Are nevoie de-o zugrăveală, asta e sigur.

Jed Jones oftă din greu.

— Ar putea fi o greşeală.

— Nu, am verificat eu. Este în regulă. Eşti în siguranţă în casă.

Jed coborî încet scara podului. Era la fel de slab ca Frank Masterson. Tatăl lui fusese întotdeauna foarte slab, pentru că, din când în când, îşi pierdea interesul pentru mâncare. Când ajunse pe pământ, Cal îl îmbrăţişă.

— Eşti puţin cam stresat, nu-i aşa?

— La ce să te-aştepţi, cu atâta presiune? răspunse Jed.

— Presupun că e rezonabil. La ce-ai lucrat aici?

— Încă un discurs şi un proiect. Am un termen-limită şi am rămas în urmă.

Robyn Carr

— Ar putea să amâne cursul, să te aştepte până când termini, spuse Cal, deşi, fireşte, nu exista niciun curs.

— Nu e un curs! sări Jed ca ars. E un instructaj, pentru Dumnezeu! E important!

Cal îşi zise că, dacă deschidea sulurile de hârtie, ar fi văzut probabil nişte desene uimitoare – maşinării sau sisteme solare sau poate chiar nave spaţiale, care ar fi arătat fabulos de complexe şi absolut perfecte. Şi ar fi fost total inutile. În copilărie, i se spusese că Jed avea mai multe doctorate – în drept, în inginerie, în psihologie, în chimie etc. Adevărul era însă că nu ar fi putut spune cu exactitate care era nivelul de educaţie al lui Jed. Ajunsese în cele din urmă să afle că, atunci când schizofrenia începuse să pună stăpânire pe tatăl lui, pe vremea când era student în primii ani la drept, familia acestuia îl respinsese şi îl lăsase în plata Domnului, împreună cu tânăra lui soţie. Din acest motiv, Marissa nu îl dusese

niciodată pe Jed înapoi la rudele lui din Pittsburgh şi niciunul dintre copii nu cunoscuse această latură a familiei. Totuşi, părinţii Marissei făcuseră tot ce le stătuse în putinţă ca să-i ajute.

— Îmi cer iertare pentru confuzie, spuse Cal. Dar ştii foarte bine că, atunci când eşti stresat, nu gândeşti la fel de limpede. Probabil că ai nevoie de somn. Ştiu că ai nevoie de un duş şi de mâncare.

— Am nevoie să fiu lăsat în pace! De ce nu ne lasă nimeni în pace? Niciunul din noi nu a încălcat nicio regulă!

Cal se întrebă, cum o făcuse deseori, cum oare stăteau lucrurile în lumea lui Jed. Îşi puse un braţ pe după umerii tatălui său şi îl conduse spre casă. Se simţea uşor ruşinat că Jed avea şapca de folie pe cap şi ar fi vrut să-i prezinte lui Maggie un tată care să semene mai mult cu Sully – un bărbat sănătos, şmecher, fericit şi inteligent. Deşi ar fi vrut să-i smulgă şapca de aluminiu de pe cap, se încăpăţâna să n-o facă. Maggie trebuia să ştie cum stăteau lucrurile.

Refugiul inimii

Intrară găsiră un sandvici şi un pahar de limonadă aşteptând pe masă. Jed sări ca ars când o văzu pe Maggie.

— E-n regulă, tată. Ea e Maggie. Iubita mea. A venit în vizită, cu mine.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Jones, spuse Maggie.

— Doctor Jones, o corectă el. N-ar trebui să fii aici. Nu eşti în siguranţă.

— E-n regulă acum, tată. Ţi-am spus, am verificat eu. Nu e nimeni aici, în afară de mama. Şi acum, de noi.

7 O să am grijă, dr. Jones, spuse Maggie.

Îngrozit, Jed se aşează la masă şi începu să mănânce sandviciul.

Maggie îşi spălă mâinile la chiuvetă.

— Marissa, spuse ea. Văd că nu ai cămara prea plină. Vrei să te duc până la magazin, acum că poate să stea Cal cu tatăl lui?

— Oh, mulţumesc, dar nu. O să mă duc când o să vină

cecul. Ne descurcăm cu ce avem în grădină până vine cecul, şi Jed e în siguranţă, la fermă, cât sunt eu la magazin. Mai sunt doar câteva zile.

— Ştii ce? Hai să mergem acum! O să acopere Cal cheltuielile, o să se simtă util în felul ăsta. Nu ai nimic împotrivă, nu, Cal? întrebă Maggie. Pot să mă duc cu mama ta până la magazin acum, cât petreci tu ceva timp cu tatăl tău?

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Există un magazin în Pratt, nu? o întrebă Maggie pe Marissa.

— Nu vrei să te duci la ăla, spuse femeia. Preţurile sunt îngrozitoare acolo.

— E-n regulă de data asta, Marissa. Deci vrei să mergem, cât timp Cal stă de vorbă cu tatăl lui?

— Eşti sigură? întrebă Marissa, uşor neliniştită.

— Suntem siguri, mamă, spuse Cal. Du-te şi fă nişte cumpărături!

Robyn Carr

*

Şi aşa începu vizita lor. Maggie şi Marissa se duseră la un magazin micuţ, unde Marissa fu salutată cu familiaritate şi amabilitate de câteva persoane. Acestea se interesară de dr. Jones, la care Marissa răspunse că soţul ei era bine şi ocupat. Când ajunseră acasă cu câteva pungi de cumpărături, văzură că Jed se spălase şi stătea aşezat în fotoliul lui, scriind întruna din agende, legănându-se uneori, bombănind în timp ce scria.

Maggie îl asigură pe Cal că excursia până la magazin decursese bine şi îl întrebă cum merseseră lucrurile acasă.

— Pe cât de normal se poate. Putem pleca acum.

Cal aranjă cumpărăturile, îşi îmbrăţişă mama şi îi promise să se întoarcă a doua zi.

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, se opriră la un magazin de unde cumpărară vopsea şi altele necesare şi se întoarseră la fermă. Cal îl convinse pe Jed să-l ajute să cureţe cu şmirghel şi să vopsească partea din faţă a casei, în timp ce Maggie îşi petrecu cea mai mare parte a

zilei cu Marissa, familiarizându-se cu ea şi admirând grădina, care, deşi micuţă, era impresionantă. În al doilea dormitor al casei, Marissa avea un gherghef şi îi arătă lui Maggie câteva dintre ţesăturile ei decorative – făcea asta de ani în şir. În aceeaşi cameră, Marissa avea o etajeră plină de cărţi, fiecare din ele citită din scoarţă-n scoarţă. îi aminti lui Maggie de cărţile pe care Cal le îndrăgea atât de mult, pe care le citea iar şi iar.

— Iubiţi foarte mult cărţile, la voi în familie, spuse Maggie.

— Ne ajută mereu să depăşim momentele dificile, spuse Marissa.

Luară toţi prânzul împreună, dar Cal şi Maggie plecară la cină. În a treia zi, Maggie intră într-o librărie şi le cumpără lui Jed şi Marissei nişte cărţi noi. Observase că cele mai multe dintre cărţile lor erau despre ştiinţe, cărţi de drept sau de literatură clasică, aşa că le cumpără

Refugiul inimii un vraf impresionant, incluzând şi câteva cărţi mari de artă, sperând să nu fi nimerit nimic din ce aveau deja. Marissa rămase mută de încântare şi recunoştinţă.

— Am observat că nu aveţi un computer în casă, îi spuse Maggie Marissei.

Marissa o privi şocată.

— Nu putem avea un computer, spuse ea. Jed n-ar putea supravieţui cu unul în casă. Sunt şi aşa suficiente voci în mintea lui, fără Internet. Am avut un computer, o scurtă perioadă de timp, şi nu a dormit timp de zile în şir.

— M-am gândit că l-ar putea ţine ocupat şi că l-ar ajuta să comunice, spuse Maggie.

— Ar începe cât de curând să comunice cu extratereştrii din spaţiu. Trebuie să am mare grijă şi cu programele pe care le vede la televizor.

— Marissa, aşa a fost toată viaţa ta? întrebă Maggie. N-ai făcut altceva decât să ai grijă de Jed?

— Toată viaţa mea nu am făcut altceva decât să-mi iubesc soţul, spuse ea. Jed este un bărbat minunat şi sclipitor.

Fireşte, în fiecare seară despicau firul în patru, analizând tot ce se petrecuse peste zi. Maggie stătea în braţele lui Cal şi discutau despre detaliile zilei. Lui Jed i-ar fi fost mai bine sub tratament, dar refuza cu încăpăţânare orice fel de medicamente.

— Mama susţine că au încercat tratament psihiatric, dar, sincer, eu nu-mi amintesc să se fi întâmplat vreodată asta. Poate că a fost în vreuna din perioadele alea în care noi, copiii, eram la fermă cu bunicul şi bunica. Când era mult mai tânăr, tata îşi putea ascunde halucinaţiile şi putea munci. Şi era un orator foarte talentat – când începea să vorbească, lumea se strângea în jurul lui. Dar, chiar şi atunci, mama stătea foarte aproape de el, îl controla, se asigura că nu o ia razna. Mama şi tata erau muncitori cu ziua, munceau la ferme, în depozite, chestii de genul ăsta. A fost arestat de vreo două ori. Nici nu pot să-mi amintesc pentru ce anume, pentru

Robyn Carr că nu e genul care să atragă atenţia asupra lui încălcând legea. Poate că atunci a încercat cineva să-i dea medicamente. Halucinaţiile s-au intensificat considerabil când eu eram adolescent. Ideea principală pare să fie că nu e agresiv, nu reprezintă un pericol pentru nimeni în afară de el însuşi, aşa că nu vrea să se ducă la medic. Niciodată. Dar e aici la fermă de douăzeci de ani şi, cât timp rămâne la fermă, pare să fie în siguranţă.

— E un câmp frumuşel de canabis în spatele roşiilor din grădina mamei tale, îi spuse Maggie.

— Oh, ştiu! zise Cal râzând. Bătrânul meu tată îşi ţine de multă vreme viciile sub control cu ajutorul ierbii.

— S-ar putea să-i agraveze psihoza, spuse Maggie.

— Orice ar putea să-i agraveze psihoza, zise Cal. În orice alte circumstanţe, fără mama şi fără ferma asta, ar fi un vagabond fără casă, mergând de nebun pe străzi.

— Biata ta mamă!

— Este alegerea ei, Maggie. Nu alegerea pe care aş fi făcut-o eu.

— Tu ce ai fi ales? întrebă Maggie.

— Ca părinte? Aş fi tras o linie – încearcă să-ţi tratezi

bolile mintale sau rămâi pe cont propriu. Ştiu că mama e o femeie iubitoare, dar nu sunt sigur că devotamentul ăsta e în interesul lui şi sunt convins că ei nu-i face bine. Avea copii pentru care ar fi trebuit să fie responsabilă. Putea să fie un model mai bun. În schimb, am crescut cunoscând o femeie care şi-a dedicat viaţa unui soţ nebun. El era prioritatea ei, nu întreaga familie.

— Şi totuşi, uită-te la familie! Uită-te la ce aţi ajuns! Tu, sora ta, fratele tău…

— Mama ne-a fost profesoară – ea ne-a învăţat. Ne citea întruna, până rămânea fără voce şi, din clipa în care puteam citi singuri, cât de puţin, ne punea să citim pe rând. Şi ne-a citit din literatura pentru adulţi când eram mici aceleaşi cărţi iar şi iar.

— Ceva din tehnica ei a ţinut – sunteţi toţi geniali.

— Dar Sierra…

Refugiul inimii

— Ai de gând să afli ce se întâmplă cu ea?

— Ştiu numele spitalului în care s-a internat. O să iau legătura cu ea. Dar e o persoană adultă. Dacă nu vrea să vorbească cu mine sau nu vrea să aflu ce este cu ea, e dreptul ei.

— Aşadar, nu eşti de acord cu felul în care părinţii tăi gestionează viaţa şi boala tatălui tău. Ce impact are asta asupra ta?

— Simt o obligaţie firească faţă de ei, dar nu voi merge aşa de departe cum a mers mama. Eu şi Sedona venim în vizită o dată pe an, în momente diferite, mai des dacă apare vreo criză. Dakota vine mai rar – toată povestea e mai dificilă pentru el. Eu vin să mă asigur că au ce să mănânce, că nu stau în frig, că sunt în siguranţă. Este un medic de familie în oraş şi m-am împrietenit cu el. E singurul doctor al mamei. Ea se duce la cabinetul lui, la nevoie, dar Jed refuză s-o facă. Doctorul e dispus să vină el la fermă, dacă Jed e bolnav, dacă are vreo gripă sau ceva de genul ăsta. Dar Jed, care fumează iarbă la ordinea zilei, refuză orice fel de injecţie sau de pastilă. Sincer, mă mir cum de n-a murit până acum. Dar, cât timp vor fi în viaţă la

ferma asta, o să-i sun în mod regulat şi o să vin din când în când să văd ce-i cu ei. Asta-i tot.

— Ai avut o copilărie îngrozitoare? întrebă Maggie.

— Am detestat felul în care am crescut, spuse Cal. Am urât lipsa de stabilitate, grijile constante, jena permanentă. Unele dintre cele mai frumoase momente erau cele în care ne întorceam la fermă sau trăiam într-o comunitate de hipioţi, unde toţi erau duşi cu pluta şi nu ieşeam chiar atât de mult în evidenţă. Am muncit fantastic de mult să las în urmă stilul ăsta de viaţă. Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult am muncit ca să par normal, cu câtă disperare mi-am dorit stabilitate şi siguranţa zilei de mâine. Am muncit şi am învăţat ca un câine turbat, am obţinut un succes considerabil ca avocat, încă de la începutul carierei. Am avut o casă, o maşină, bani

Robyn Carr în bancă, o reputaţie. Parcă aş fi fost pe o bandă de alergare, fugind cu mare viteză şi simţeam că, dacă m-aş fi oprit, ar fi însemnat să mor. Apoi, când am lovit un obstacol, când am pierdut-o pe Lynne şi nu am putut opri durerea, ce am făcut?

Râse.

— M-am întors la rădăcinile nomade ale copilăriei mele, am luat-o pe drumuri, fără nicio obligaţie, în încercarea de a mă regăsi.

— Pentru că ai aflat că adevărata fericire nu este materială, spuse ea.

— Toată lumea ştie asta, nu? Dar eu eram foarte fericit în lumea mea materială, eram unul dintre cei mai căutaţi avocaţi ai apărării din stat. Nu aveam nevoie de lecţia asta, Maggie – ştiam că banii nu pot cumpăra dragostea. Doar dragostea cumpără dragoste. Iar munca asiduă e admirabilă. Dar pierderea e inevitabilă. Face parte din viaţă şi niciun cont bancar, oricât ar fi el de gras, nu te poate ajuta să depăşeşti mai repede sau mai uşor momentul.

Trase aer în piept.

— Am oprit banda.

— Eşti mai fericit acum decât erai cu un an în urmă?

— Ştii bine că sunt. Dar a rămas totuşi ceva din copilăria mea nesatisfăcătoare – mă simt cel mai bine atunci când sunt util, când pot să ajut oamenii. Deşi Sedona şi Dakota nu vorbesc despre asta, acelaşi lucru pare să fie valabil şi pentru ei. Am ştiut încă de foarte mici că tatăl nostru era bolnav mintal şi că mama depindea de el şi îi alimenta boala. Cred că ne-am dezvoltat excesiv latura asta, ca să compensăm, într-un fel.

— Crezi? întrebă Maggie, râzând. Unu-i avocat, altul psiholog şi altul e erou de război, acoperit de decoraţii!

— Chiar cred că trebuia să vezi asta, spuse Cal. Acum, dacă mai vrei să vorbim despre viitor, ştii că vin dintr-o familie cu nişte probleme serioase la mansardă.

Refugiul inimii

— Cal, n-o să fie niciodată aşa cu mine, spuse ea. Am văzut sute de oameni ca Jed, deziluzionaţi şi speriaţi. De cele mai multe ori, nu au unde să se ducă, refuză să-şi ia medicamentele atunci când le au, nu au mijloacele de a obţine ajutor, chiar dacă acesta e disponibil. Dacă nu ar avea-o pe mama ta, probabil că ar fi pe drumuri sau ar fi mort. De fapt, îmi pare rău s-o spun, dar cred că mama ta îl împiedică pe Jed să obţină ajutor, protejându-l şi având grijă de el aşa cum o face. Sunt sigură că face tot ce poate, ţinând cont de circumstanţe.

— Ei bine, ar trebui să ştii de la bun început că o să am întotdeauna grijă de ei, dar vor exista întotdeauna limite precise. Mama nu are nicio limită în ceea ce-l priveşte pe tata – îi dedică întreaga ei atenţie. Sedona are nişte limite foarte isteţe – când apare o criză, vine singură şi nu stă niciodată la fermă. Dacă nu pare să fie vreo criză, vine uneori cu copiii. I-a adus în vizită de vreo câteva ori, dar copiii sunt foarte bine educaţi în ceea ce priveşte problemele bunicilor lor. Sedona i-a adus ca să-i facă o bucurie mamei.

— Presupun că are sens.

— Nu cred că părinţii meu s-au suit vreodată într-un avion, aşa că nu există pericolul să vină să ne viziteze ei pe noi. Cred.

— Crezi? întrebă ea.

— Încă mă tem că va veni ziua în care Jed o s-o ia razna de tot şi o să decidă că a sosit momentul să dea jos rugina de pe bătrâna camionetă şi să o pornească din nou la drum…

— Doamne fereşte! spuse Maggie. Ce-ai putea face în cazul ăsta? Să alertezi poliţia?

— Să mă ia naiba dacă ştiu, zise Cal. Ştii, ai fost fantastică cu ei, cu amândoi.

— Cal, Jed e bolnav. Nu-i vina lui. N-ar trebui pedepsit pentru asta. Dar trebuie să-ţi aminteşti – e o boală! Sunt sigur că au fost numeroase ocazii în care ar fi existat

Robyn Carr şi alte opţiuni, în afară de o ţigară cu marijuana. Tatăl şi mama ta au hotărât împreună să gestioneze situaţia în felul ăsta. Dacă există consecinţe, trebuie să şi le asume şi pe-aslea. Nu ar fi primul pacient pe care l-am avut care să refuze tratamentul.

Ridică din umeri.

— Se întâmplă tot timpul.

— Va sosi probabil şi ziua în care lucrul de care se teme cel mai mult va deveni realitate. Când mama n-o să mai poată avea grijă de el, va trebui internat. E tot ce putem face eu şi Sedona. Am hotărât lucrul ăsta cu mult timp în urmă.

— E de înţeles, spus Maggie.

— Te trec fiorii să te gândeşti la asta? o întrebă el.

— Nu, spuse ea, zâmbind. Nu ştiu dacă tatăl tău va fi cu mult mai bine într-un institut, atâta tot că va primi medicamente în mod regulat şi va face terapie. Poate că ar avea o viaţă de o calitate mai bună. Cu siguranţă, mama ta ar avea o viaţă mai bună. Dar, din câte pot eu să-mi dau seama, ai dreptate – sunt în siguranţă, nu stau în frig şi au ce să mănânce. Până şi vecinii par foarte înţelegători – au salutat-o pe Marissa în magazin şi au întrebat de Jed.

— Cred că sunt pe cât de fericiţi pot fi doi oameni în situaţia lor, spuse Cal. Sau pe cât de fericiţi vor să fie.

— Ei bine, eu am de gând să fiu mai fericită, spuse

Maggie. Ai terminat declaraţia aia de intenţie?

— Aproape, spuse el. Înainte să ajungem la asta, trebuie să aflu ce se întâmplă cu Sierra, dar, dacă vom continua în direcţia asta, cred că ar trebui să avem în vedere consilierea genetică. Poate chiar ar trebui să ne interesăm de un donator.

Maggie îi zâmbi doar.

— Mai întâi, vreau să aud declaraţia de intenţie.

— Trebuie să mai lucrez puţin la ea. Vrei să auzi ce am până acum?

Maggie îşi îndreptă spatele.

— Să auzim, Calvert!

Refugiul inimii

— Vreau să-mi clădesc o viaţă de familie sănătoasă şi echilibrată, într-un loc frumos, împreună cu femeia pe care o iubesc.

— Aaah, îmi place foarte mult asta, spuse Maggie. Ce vrei să adaugi?

— Ei bine, cred că ştiu ce pot face ca să ţin totul pe linia de plutire. Pentru că niciunul dintre noi nu e din cale afară de bogat şi nu vreau să-mi trăiesc viaţa în subsolul casei tatălui tău, n-ar strica să lucrez. Se pare că în zonă există cerere pentru avocaţi cu multiple talente. Trebuie să muncesc ca să mă simt competent. Aştept doar să văd în ce direcţie te îndrepţi tu.

— Nu sunt încă pe deplin sigură, spuse ea. S-ar putea să încerc să predau.

— La asta te simţi cel mai competentă? întrebă el. La asta te pricepi cel mai bine?

— De ce trebuie să-mi pui mereu întrebări grele? Aproape că am lămurit lucrurile. Cred că o să fim fericiţi în fiecare zi.

— Eu cred că o să fim fericiţi în fiecare zi timp de şase luni, după care o să-ţi dai seama că lipseşte ceva, ceva care te împiedică să-ţi atingi potenţialul maxim. Nu e musai să lucrezi şaizeci de ore pe săptămână ca neurochirurg, dar trebuie să ştii ce anume te face fericită.

— În afară de tine? Poate că îmi ating potenţialul

maxim atunci când te iubesc pe tine.

Se apropie de ea şi-i şopti:

— Asta face mama.

Lui Maggie nu-i plăcea să admită că poate Cal avea dreptate. Avea o mică problemă, în sensul că trebuia să fie mereu ea cea care avea dreptate. Dar era adevărat, se gândise să facă ceva ca să câştige nişte bani şi, când se gândea la perspectiva de a preda la universitate, se simţea la fel de entuziasmată ca la gândul de a privi cum creşte iarba. Încercă să-şi spună că avea să fertilizeze minţile tinere, că din munca ei aveau să pornească viitoarele

Robyn Carr genii ale medicinii – din nou, creştea iarba. Totuşi, se simţea entuziasmată când se gândea la munca ei. Intrase de câteva ori în sala de operaţii în ultimele săptămâni, dar nu făcuse decât să asiste la câteva cazuri banale. Numai când se gândea la intervenţiile de urgenţă, simţea fiori pe şira spinării. Nu-şi putea imagina un alt coşmar precum cel în care trei tineri îşi pierduseră vieţile.

Dar mai era ceva. Doar să se pregătească pentru o operaţie îi punea sângele în mişcare. Asistentele şi tehnicienii se bucuraseră atât de mult să o vadă şi o întrebaseră întruna când avea de gând să se întoarcă.

Cum de ştia Cal ce ştia era un mister. Era probabil ceva ce învăţase de la soţia lui – spusese că fusese un avocat excelent, care urmase calea pe care şi-o dorise şi nu se lăsase sedusă de lucrurile care îl ademeniseră pe el.

Lui Maggie i-ar fi plăcut să aibă o fată. Avea idei foarte clare despre ce anume i-ar fi plăcut să vadă fata ei crescând – o mamă talentată şi încrezătoare, cu un talent pe care şi-l dezvoltase prin muncă.

Apoi îi veni dintr-odată un gând care o îngrozi. Dacă şi-ar fi dorit un bal de debutantă?

Poate că ar fi fost mai bine să adopte o fată, îşi zise.

Maggie cumpără un exemplar din să ucizi o pasăre căutătoare. Nu era sigură dacă într-adevăr citise cartea asta. Probabil că fie cumpărase un rezumat, fie văzuse filmul. Dar, când o citi, pătrunse într-o altă lume, în lumea

lui Atticus Finch. Îl vedea atât de clar, meticulos îmbrăcat într-un costum ponosit, plimbându-se prin oraşul lui, făcându-şi timp pentru fiecare persoană pe lângă care trecea, păşind apăsat şi totuşi fără să se grăbească vreodată, fără să fie vreodată nerăbdător sau condus de prejudecăţi. De fapt, îi înţelegea cel mai bine pe cei care erau cel mai greu de înţeles. În mod clar, cel mai admirat dintre oameni, rigid în privinţa valorilor sale, dar tolerant în acelaşi timp.

Îl vedea.

Îl vedea pe California Jones.

Refugiul inimii capitolul 18

Când un om nu ştie spre ce port se îndreaptă, niciun vânt nu-i e favorabil.

Seneca

Nişte emoţii foarte familiare o vizitară pe Maggie, pe măsură ce sfârşitul verii se apropia – senzaţia că se apropia de sfârşit ceva minunat. Nu avea nicio legătură cu Cal, în afară de faptul că povestea lor de dragoste începuse primăvara. Se apropia weekendul de Ziua Muncii şi asta însemna sfârşitul traficului intens la Sully’s Crossing. Mai rămâneau câţiva turişti, în special vizitatori de weekend, şi culorile frunzelor toamna aveau să atragă iubitorii de natură. Peste doar două luni, zăpada avea să cadă la altitudinile mai mari; în câteva luni, lacul avea să îngheţe, şi pământul avea să fie acoperit de zăpadă. Atunci începea sezonul de alergare pe schiuri şi de navigare pe gheaţă. Campingul de vară de pe marginea lacului avea să se închidă şi să se cufunde în tăcere. Cabanele de închiriat de lângă lac aveau să mai rămână deschise o vreme, dar se închideau şi ele din noiembrie până în februarie. Pe timpul iernii mai veneau câteva rulote şi câteva cabane mai erau închiriate peste weekend, dar campingurile? Aproape că nu mai aveau niciun client. Doar câţiva împătimiţi care înfruntau frigul, afumându-se lângă nişte focuri mari de tabără, şi care petreceau mult timp lângă soba din magazin.

Viaţa la Sully’s Crossing avea să-şi încetinească

ritmul. Nu avea să mai fie prea multă activitate, prin urmare, nici prea multă muncă. Prea puţine treburi cu care să-ţi umpli ziua.

Maggie avea senzaţia că levitase la camping timp de şase luni. Cele două săptămâni pentru care venise se transformaseră în jumătate de an. Iar gândul de a se întoarce la ritmul infernal al vieţii ei de dinainte o epuiza. Dar ideea unei ierni lungi şi înzăpezite, numai

Robyn Carr cu Sully şi Enid care să-i ţină de urât, nu era nici ea prea îmbietoare. Zilele i s-ar fi părut fără sfârşit.

— Poţi să faci orice vrei să faci, spuse Cal. Ascultă, viaţa e scurtă. Ai grijă ca, orice hotărăşti, să te împlinească.

Cele mai multe dintre problemele ei iminente se rezolvaseră. Partea financiară se aranjase atunci când clinica fusese în sfârşit închisă, iar echipamentul şi mobila fuseseră vândute, lăsându-i portofoliul intact. Dar datoriile pe care le făcuse plătind cu cartea de credit erau ceva de speriat. Încercând să-şi păstreze banii gheaţă, plătise totul cu cardul bancar, de la utilităţi până la poliţa de asigurare. Se plângea des în legătură cu asta.

— Ţi le achit eu dacă vrei, se oferi Cal.

— Nu te-aş putea lăsa să faci asta, zise ea.

— Maggie, am locuit aici timp de şase luni, fără să plătesc nicio chirie. Tot eu aş ieşi în avantaj. Şi am bani, să ştii.

Era mai complicat decât o simplă problemă legată de bani – era vorba de vârtejul ăla în care poate fi prinsă o femeie, încercând să merite un bărbat doar pentru că este drăguţ uneori. Maggie prefera să fie ea femeia la care bărbatul să încerce să ajungă. Sau, şi mai bine, să se întâlnească pe picior de egalitate.

Două zile mai târziu, Cal o întrebă dacă era aşa de ţâfnoasă pentru că se oferise să-i achite creditul.

— Nu, sunt ţâfnoasă pentru că se termină vara. Weekendul de Ziua Muncii e ultima perioadă plină.

Cal o trase în braţele lui şi îi sărută gâtul.

— Nu intra în panică. Relaţia noastră nu e sezonieră.

Ultimul weekend al verii fu plin până la refuz. Doar două locuri de cort rămaseră libere, şi toate cabanele se ocupară. Doar să ţină pasul cu sarcinile de rutină – de la hârtia igienică din băi până la sandviciurile din frigider – era destul de dificil. Turiştii începuseră să-şi facă apariţia pentru weekendul prelungit încă de joi şi toate

Refugiul inimii campingurile de lângă lac erau la capacitate maximă, inclusiv cel al Bisericii Creştine şi al Cercetaşilor.

Duminică, la începutul după-amiezii, Tom intră cu maşina în camping de pe drumul de sud, claxonând în timp ce se apropia. Când în sfârşit opri în faţa magazinului, Maggie, Cal şi Sully erau deja afară, pe verandă.

— Un băiat de zece ani a dispărut în zona Patternix Mountain. Părinţii i-au pierdut urma pe traseu, acum aproximativ patru ore. Au anunţat autorităţile. A fost alertată echipa de salvamont – trebuie să-l găsim înainte să se lase noaptea. O să urc la vreo opt kilometri mai sus de locul în care a fost văzut ultima oară şi o s-o iau în jos de acolo. Câţiva dintre băieţii noştri au plecat deja. Stabilim un perimetru.

— Aşteaptă-mă să-mi iau nişte lucruri, spuse Maggie. Trei minute, maximum. Vin cu voi.

— Vin şi eu, spuse Cal. Ce ne trebuie?

— Iau eu ce ne trebuie de aici. Tu fugi în casă şi ia câte o pereche de şosete curate pentru amândoi, bocancii, rucsacurile, gecile subţiri, în caz că rămânem până mai târziu. Şi o pătură, spuse Maggie.

Cal dădu fuga în casă în timp ce Maggie lua repede nişte sticle de apă şi bandaje – mai degrabă pentru posibile băşici decât pentru eventuale răni. Adăugă un pachet de gel rece, comprese, unguent antibacterian, o sticlă mică de spirt, aspirină, o rolă de tifon, benzi de leucoplast subţire şi o rolă de bandă adezivă. Mai luă şi un briceag şi un binoclu.

Cal se întoarse şi băgară repede totul în rucsacuri. Puse pătura în rucsacul lui Cal.

— Pentru cazul în care îl găsim şi e rănit şi îngheţat, spuse ea.

Apoi îşi înşfăcă bocancii şi o luă la fugă spre camioneta lui Tom. Îşi schimbară încălţămintea pe drum, în timp ce Tom conducea. Le spuse că numele băiatului era Justin Blaisdale, că avea zece ani, că era un puşti

Robyn Carr isteţ pentru vârsta lui, blond, pistruiat, îmbrăcat cu un tricou verde şi bermude kaki.

— Verde! pufni Maggie. Zău aşa, de ce nu imprimeu de camuflaj?

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi purtat un tricou roşu, nu? zise Tom. Amatori!

Tom o luă pe drumul forestier care urca pe munte la nord de la Sully's Crossing, unul dintre puţinele drumuri cu mai multe puncte de unde se putea vedea în jur şi suficient de lat, pe alocuri, cât să poată parca maşina. Tom trecu de ultimul punct de belvedere şi opri pe marginea drumului, ca să se uite pe hartă şi să verifice coordonatele. Avea o staţie de emisie-recepţie. Echipa era înarmată cu staţii.

— Ar trebui să fie bine aici.

Transmise prin staţie coordonatele către restul echipei, îi dădu lui Maggie o staţie şi le spuse să o ia uşurel, să fie alerţi şi foarte atenţi.

— Nu vrem să ajungem să umblăm şi după membrii din echipa noastră, îi avertiză el.

Maggie şi Cal mai fuseseră pe poteca asta. Era îngropată în tufişuri şi copaci. Era de fapt unul dintre traseele lor preferate, pentru că avea foarte multă umbră. Dar era o zi caniculară şi, dacă un băieţel se pierduse în pădure, avea să-i fie foarte greu să găsească drumul. Numai pe cărarea asta era posibil să o ţină zeci de kilometri fără să dea de vreun camping, de vreun refugiu sau de vreun drum. Folosiră binoclul şi cercetară zona oriunde apărea o deschidere în potecă. Văzură alţi membri ai echipei de cercetare făcând acelaşi lucru, de cealaltă parte a prăpastiei. Atât Tom, cât şi Cal cercetau cu mare atenţie prin toate tufişurile şi iarba înaltă. Soarele era

orbitor atunci când răzbea printre copaci. Era zarvă continuă prin staţiile de emisie-recepţie, dar nimic folositor. Soarele era sus pe cer în timp ce-şi continuau drumul la vale.

Refugiul inimii

— O să ne blestemăm zilele când o s-o luăm iar în sus, spuse Maggie. De obicei începem de jos, de la Sully’s Crossing, şi urcăm până aici, până când dăm de drum.

— Dacă ţi se pare prea greu, poţi să te întorci pe drumul lung până la Sully, spuse Tom. Nu urcă mai deloc.

Pe măsură ce potecile începeau să se întâlnească în jurul locului în care fusese văzut ultima oară băiatul, zăreau tot mai multe echipe de căutare în depărtare. Toţi urcau, coborau şi înconjurau dealurile, dar oamenii trebuiau să se abată de la cărări ca să caute în spatele copacilor şi al tufişurilor. Poteca pe care erau ei se apropia, pe alocuri, foarte mult de marginea prăpastiei şi Cal, care nu se simţea tocmai în largul lui la înălţimi mari, se ţinea pe lângă stânca muntelui atunci când poteca făcea câte o buclă.

— Nu crezi că ar fi putut părăsi poteca, nu? îl întrebă Maggie pe Tom.

— E posibil să fi ieşit de pe potecă înainte să-şi dea seama că s-a pierdut. Are zece ani. Poate c-a văzut un dihor sau o veveriţă sau cine mai ştie ce. Poate că a vrut să facă pipi. Apoi, când a vrut să se întoarcă la potecă, n-a mai găsit-o. De cele mai multe ori, se învârt în cerc.

Mergeau de aproximativ o oră şi jumătate, străbătuseră aproape cinci kilometri, când staţia bâzâi: „L-am găsit. Răspundeţi cu toţii”.

— N-a fost greu, spuse Maggie.

— Hai, înapoi în sus, zise Tom, răsucindu-se pe cărare.

— Nu ne putem odihni un minut? întrebă Maggie.

— Nu prea mult, spuse Tom. Am o bere rece cu numele meu pe ea, care mă aşteaptă la Sully.

— Unii bărbaţi nu se pot gândi decât la un singur lucru, mârâi Maggie, deşi o bere rece nu-i suna prea rău

nici ei.

Urcară în camionetă şi începură să coboare muntele, când li se păru că văd activitate intensă undeva în faţa lor. Membrii echipei de căutare se adunaseră la marginea

Robyn Carr drumului, deasupra unei muchii abrupte şi intimidante. Doi bărbaţi se întoarseră şi le făcură semn să oprească.

Tom trase pe dreapta.

— Tom, e Jackson, spuse unul dintre bărbaţi. A fost o mică alunecare de teren şi a căzut. Am chemat salvamontiştii, sunt pe drum.

Tom sări din camionetă atât de repede, încât Maggie aproape văzu fum ieşindu-i din călcâie. Se duse în fugă la marginea culmii şi privi în jos.

— Jackson! strigă el. Jackson!

Maggie fu numaidecât lângă el. Panta era abruptă, prea abruptă ca să poată fi coborâtă cu piciorul. Dar, dincolo de muchia îngustă, se căsca prăpastia. Jackson era întins pe o terasă, la vreo şapte metri mai jos de drum.

— S-a mişcat, Tom! strigă cineva. Trăieşte. L-am văzut când s-a mişcat.

— Unde este echipa de salvare în momentul ăsta? întrebă Maggie.

— Nu ştim exact, dar cel puţin avem acces la drum. O să aibă nevoie de transport.

Tom dădu fuga la maşină şi începu să scotocească prin remorcă, scoţând coarde şi echipament de alpinism. Maggie veni după el.

— Ce faci?

— Cobor după el, spuse Tom, punându-şi hamul.

— Şi ce ai de gând să faci când o să ajungi la el? O să-l mişti ca să-i rupi gâtul? Nu, nici vorbă! Eu o să cobor.

Apoi se duse înapoi pe muchie, privi în jos şi-şi zise: sinucidere! Erau o mulţime de bolovani instabili de-a lungul muchiei, la fel precum cei care-i cauzaseră căderea lui Jackson. Şi panta până la terasă era foarte abruptă. Şi, dincolo de terasă, se căsca prăpastia. Mortală.

Îşi şterse mâinile transpirate de pantalonii scurţi. Îşi

dădu jos rucsacul şi-l aşeză pe pământ. Scoase briceagul şi-i ceru lui Cal pătura.

Refugiul inimii

— Cal, taie pătura asta în fâşii cam de treizeci de centimetri. Rulează-le şi pune-le în rucsacul meu!

Îşi puse mănuşile.

— Mai repede! îi strigă lui Cal. Tom, ai o bormaşină?

— O ce?

— O bormaşină mică. Fără fir.

— Maggie, la ce mama dracului îţi trebuie o bormaşină? întrebă Cal.

— Încearcă să nu te gândeşti la asta, spuse ea.

Cineva îi întinse o lanternă, apoi Tom îi dădu o bormaşină şi o cutie de plastic, cu spirale. Maggie le îndesă în rucsac. Era greu. îl ridică şi şi-l puse în spate.

— Maggie, nu! spuse Cal.

Îl ignoră complet şi apucă una din coardele de căţărare ale lui Tom, apoi începu să şi-o înfăşoare în jurul taliei.

— Nu am încălţăminte de rapel şi rucsacul este prea greu.

— Lasă-mă pe mine să mă duc, spuse Tom. Poţi să-mi spui ce să fac.

— N-o să meargă. Coboară-mă acolo. Nu avem timp să ne certăm.

Unul din membrii echipei de căutare şi salvare îi luă coarda din mână şi preluă comanda, asigurându-se că era prinsă strâns şi sigur în jurul ei. Făcu o buclă în care Maggie să-şi poată strecura mâna, ca să se ţină. Altcineva îi întinse o cască, chestie care era un noroc chior – în mod normal, nimeni nu avea o cască pe cărare.

— Mersi. Hai să-i dăm drumul! O să cobor direct, zise ea. Pe aici. E cea mai scurtă distanţă până la terasă şi punctul cel mai îndepărtat de locul în care s-au dislocat pietrele. Nu am echipament potrivit pentru rapel şi nu vreau să risc să mai cadă şi alte pietre pe el. Va trebui să mă coborâţi până acolo. Lăsaţi-mă în jos, foarte încet!

Ştia că, probabil, Jackson avea oase rupte. Putea

improviza un garou dintr-o bucată mare de bandaj dublu, sau chiar dintr-o bucată de coardă, la nevoie. Nu avea

Robyn Carr curea la pantaloni, dar avea şireturi şi, dacă era cazul, şi-ar fi putut scoate chiar şi sutienul ca să-l transforme în garou. Probabil că se lovise la cap. Putea să confirme sau să excludă această posibilitate. În caz că avea hemoragie internă, putea să moară dacă presiunea nu era repede eliberată. Putea să aibă fractură craniană, dar, dacă nu se scursese materie cenuşie, avea o şansă.

Se duse şi se aşeză pe muchie.

— Tom! Cheamă un elicopter!

— S-a făcut! îi răspunse Tom.

Se întoarse, cu genunchii pe muchie, cu faţa spre stâncă. Se dădu puţin în spate şi observă că trei bărbaţi ţineau funia. Începură să o elibereze încet. Fură cei mai cumpliţi, cei mai înceţi şapte metri pe care îi străbătuse în viaţa ei şi nu-şi scoase coarda din jurul taliei în clipa în care-şi simţi picioarele atingând pământul. Le strigă celor de sus:

— Nu daţi drumul la coardă! în caz că…

Se strecură în zona foarte mică dintre Jackson şi perete şi îşi dădu jos rucsacul. În mod remarcabil, picioarele îi păreau intacte, la prima vedere. Era posibil să aibă leziuni interne. Respira. Respiraţia era bună, pulsul stabil. Voia să afle mai multe despre coloana vertebrală şi cap. În clipa de faţă, şi-ar fi vândut sufletul pentru un suport de gât autentic, dar îşi zise că putea improviza, îndoi o bucată de pătură, o strecură încet şi cu mare băgare de seamă pe sub gâtul lui, i-o trecu peste umeri şi o aduse pe piept. Făcu apoi acelaşi lucru pe cealaltă parte a pieptului. Luă o a treia fâşie şi îi stabiliză gâtul, ca să-l poată întoarce cu grijă. Apoi întări suportul improvizat cu bandă adezivă. Băiatul scoase un geamăt.

— Jackson, Jackson, nu te mişca, dragule!

Cu lanterna în mână, se uită în ochii lui. Înjură. Pupila stângă era uriaşă.

— Jackson, oh, Jackson! spuse ea.

Băiatul deschise celălalt ochi, privind în gol.

Refugiul inimii

Auzi sunet de camionete, un elicopter în depărtare. Scoase frenetic din rucsac bandajele, spirtul şi bormaşina.

Se rugă: „Doamne, dau orice pentru viaţa copilului ăsta. Te rog, doar de data asta, limpezeşte-mi mintea şi condu-mi mâna!”

— Trebuie să fac asta, spuse ea.

Îi turnă spirt pe cap, pe partea cu pupila dilatată – acolo trebuia să fie presiunea. Dacă băga prea adânc spiralul, risca să i-l înfigă în creier.

Auzea maşini mişcându-se, uşi trântindu-se, elice învârtindu-se.

Maggie închise ochii. Îl întoarse cu grijă, îi ridică umărul şi partea de sus a trunchiului şi îl ţinu aşa, imobilizându-l. Puse un spiral în bormaşină. Era mai mare decât i-ar fi plăcut, dar avusese pe masa de operaţie pacienţi cu găuri de glonţ în craniu, care supravieţuiseră.

Vrrr, făcu bormaşina. Vrrr. Vrrr. Trei găuri mici şi rotunde. Slavă Cerului că erau la modă tunsorile foarte scurte. Examină locul şi strânse pumnii. Acoperi găurile cu bandaje curate şi, câteva secunde mai târziu, se uită la ele. Nu fusese niciodată atât de fericită să vadă sânge. Sânge roşu.

Apoi ochii băiatului se deschiseră. Presiunea fusese eliberată.

— Jackson, nu te mişca! O să te scoatem de aici, dar nu te mişca.

— Maggie? şopti el, neînţelegând.

Probabil că nici măcar nu ştia unde era.

— Eu sunt. Ai căzut. Nu te mişca!

— Stai unde eşti, Maggie! strigă Tom. Ajutoarele sunt pe drum!

Şi mai exact unde îşi închipuia că s-ar fi putut duce?

Jackson gemu şi, în ciuda instrucţiunilor, dădu să-şi mişte capul. Suportul ei din bandă adezivă îl ţinu pe loc. O eventuală leziune la gât ar fi fost un dezastru, aşa

 că Maggie îi luă faţa în palme şi îl ţinu locului cu toată puterea.

— Jackson, ascultă-mă! Jackson, nu ai voie să te mişti. Sunt aici, am eu grijă de tine. O să te scoatem de aici. Nu te mişca! Nu vorbi! Stai nemişcat, dragule! Nemişcat. Nemişcat.

Fură cele mai lungi cinci minute din viaţa ei. Aştepta. Îi şoptea încurajări lui Jackson, îi lua pulsul, îi verifica respiraţia, verifica sângerarea şi apăsa tifonul peste cele trei găuri.

În sfârşit, cineva era pe terasă cu ea, la picioarele lui Jackson.

— Maggie, ce mama dracului faci? întrebă Connie Boyle.

Ji întinse un suport de gât şi Maggie scoase un oftat de adâncă uşurare.

— Cred că ar fi mai bine să-l ridicaţi cu suportul pe care i l-am improvizat eu. Poţi să i-l tai în elicopter şi să-l înlocuieşti, dar cred că e prea riscant să faci asta aici. Aveţi un elicopter?

— La cincizeci de metri mai sus, pe drum, spuse Connie. Nu-l putem ridica cu cablul până la elicopter de pe terasa asta. Va trebui să-l scoatem pe aici. Dar, mai întâi, trebuie să scap de tine. Hai, du-te sus! zise el, intimăm du-i un ham.

— Connie, n-am cum să mi-l pun, zise ea. Uită-te şi tu cât de strâmt e locul. N-o să reuşesc. Nu pot să mă tragă pur şi simplu sus? întrebă ea, trăgând de coardă.

— Nu ştiu ce-a fost în mintea ta de ai coborât aşa, doar cu o funie legată în jurul taliei. Ridică-te! Cu spatele la perete. Uşurel. Nu mă face să sar peste Jackson ca să te îmbrac!

— Dumnezeule mare! spuse ea.

Se lipi de perete, ataşându-şi cu mare grijă hamul. Părea că durează o veşnicie şi, deşi fuseseră sigure când dăduse găuri în capul lui Jackson, mâinile îi tremurau de mama focului în timp ce încerca să-şi strângă hamul.

Refugiul inimii

— Nu te grăbi, spuse Connie.

— Am terminat, zise ea. Sper.

Connie desfăcu coarda de la hamul lui, şi Maggie o prinse de al ei. Apoi le strigă băieţilor să o tragă la ei. Cu o smucitură, Maggie fu ridicată în aer, simţindu-şi fundul frecându-i-se de peretele muntelui. În clipa în care fu sus, un paramedic coborî în locul ei, cu un coş pentru situaţii de urgenţă şi cu încă un cablu.

Cu mâinile tremurându-i, începu să-şi dea jos hamul. Cal apăru numaidecât lângă ea, ajutând-o.

— Dacă-ţi spune cineva că am leşinat când te-au coborât pe terasa aia îngustă, să ştii că minte, zise el.

— Eşti bine acum? întrebă ea.

— Sunt mai bine că te ştiu aici, sus. Scumpo, ai sânge pe mâini, spuse el.

— La naiba, am lăsat rucsacul acolo, cu Jackson! zise ea. O să iau nişte apă oxigenată de la paramedici pentru mâini…

— Las-o baltă – e peste tot! zise el.

— E bine? întrebă Tom.

— Trăieşte, dar trebuie să fie băgat cât mai urgent în operaţie. Mă duc cu el în elicopter. O să dau nişte telefoane ca să ni se pregătească o sală de operaţii şi ca să mai fie chemat un chirurg. O să-i facem o tomografie ca să ştim mai bine cu ce anume avem de a face. Trebuie să speri, Tom. Semnele vitale sunt stabile şi e semiconştient. A fost lucid. Are o şansă. O şansă bună.

— Vin cu voi! spuse Tom.

— Avem nevoie de spaţiu ca să lucrăm, Tom. O să fim ocupaţi până ajungeţi tu şi Cal la Denver – va trebui să-l ducem la spitalul de acolo. Dacă apare vreo schimbare, oricât de mică, te contactez la telefon.

Cineva îi întinse o cârpă, apă oxigenată şi o sticlă de apă. Maggie îşi spălă mâinile.

— Durează prea mult! se plânse Tom, privind peste muchie, aşteptând.

Robyn Carr

— E-n regulă, cred că pericolul imediat a trecut, spuse ea. Am eliberat presiunea craniană. Aş vrea să am mai multe informaţii, dar nu le putem obţine până nu

ajungem la Denver. Nu e niciun loc mai aproape.

— Colorado Springs nu-i mai aproape?

— E la fel, spuse ea. Iar pe oamenii din spitalul din Denver îi cunosc. Ştiu pe cine să sun.

Se auzi un strigăt, şi coşul fu ridicat peste buza stâncii. Bărbaţii care cărară coşul la elicopter se mişcau repede şi cu atenţie.

Maggie veni repede în urma lor.

— Ţinem legătura! Aveţi grijă cum conduceţi!

Sări în elicopter, în spatele pacientului ei.

Mâinile îi tremurau doar atunci când era coborâtă într-o prăpastie sau când încerca să-şi pună un ham pe o terasă îngustă. Când era cu un pacient, erau cât se poate de sigure.

Terry o întâmpină în sala de operaţii.

— Tu eşti de gardă? întrebă Maggie.

— Da' de unde! E sărbătoare weekendul ăsta. Eram liberă. Dar am primit un telefon că vii cu un pacient în stare critică, pe care l-ai salvat de pe o stâncă. M-am gândit să amân petrecerea.

— Nu l-am salvat, spuse ea, grăbindu-se spre vestiar. Totuşi, i-am dat câteva găuri în cap cu o bormaşină utilitară. Du-te să-l pregăteşti, Terry! Ne trebuie o tomografie. Şi merçi că ai venit. Am nevoie de orice ajutor.

— Sigur că da, spuse Terry. Mă bucur că te-ai întors.

— Nu m-am întors, zise Maggie. Dau doar o mână de ajutor.

— Şi eu la fel, râse Terry.

Apoi silueta ei scundă şi rotundă se îndreptă zgâlţâindu-se spre sala de operaţii.

„A venit pentru mine", îşi spuse Maggie. Probabil că era acasă, în grădină, şi făcea un grătar cu copiii şi ne-poţii ei.

Refugiul inimii

Nimeni nu-şi programa o operaţie într-un weekend de sărbătoare, dar existau întotdeauna urgenţe. Unul dintre colegii ei preferaţi, Jake Morris, era neurochirur-gul de gardă şi veni lângă ea, la chiuvetă, ca să se spele pentru

operaţie.

— E cazul tău, Maggie. Eu doar o să fiu acolo, cu tine, în caz că ai nevoie de ceva.

— Am nevoie să ştiu că puştiul ăsta o să se facă bine, zise ea.

— Umblă vorba că ai coborât într-o prăpastie ca să ajungi la el, spuse Jake.

— Cam aşa ceva, recunoscu Maggie. Şi chestia asta m-a speriat mult mai rău decât operaţia care mă aşteaptă. Cred că este stabil. Să mergem să vedem ce arată tomografia.

— Ai observat cât de zgâriate îi sunt mâinile? Aproape până la os.

— Da, am văzut. Sper că asta înseamnă că a reuşit să mai reducă din impact atunci când a căzut, pentru că băiatul ăsta s-a lovit rău de tot la cap.

Două ore mai târziu, Maggie intra în sala de aşteptare. Tom şi Cal săriră amândoi în picioare.

— E stabil, Tom. Este încă inconştient şi nu îl trezim deocamdată. Nu vom şti exact cât de grave sunt rănile până nu se trezeşte şi până nu îi lăsăm puţin timp să-şi revină. Dar are şanse bune pentru o recuperare completă. A mai fost un al doilea hematom epidural, mai mic, dar asta e tot ce s-a văzut la tomografie. Creierul i-a fost zgâlţâit zdravăn. O să existe urmări. Să sperăm însă că nimic care să nu poată fi rezolvat. Dar e stabil, reflexele sunt bune. O să trăiască.

— Slavă Domnului! spuse Tom, prăbuşindu-se pe scaun, lăsându-şi capul în mâini şi începând să plângă.

— Cineva o să te ducă în camera de reanimare ca să-l poţi vedea, deşi nu e treaz şi nici n-o să fie o vreme. Poţi să stai cu el, dacă vrei. O să rămân şi eu cu el, până trece complet pericolul.

Tom ridică privirea spre Maggie, cu lacrimile e îngându-i pe obraji.

— Cum o să-ţi pot vreodată mulţumi pentru asta? şopti el, cu vocea răguşită.

— Nici nu se pune problema, spuse Maggie. Eşti prietenul meu. Cu siguranţă ştii că aş fi făcut orice mi-ar fi stat în putinţă.

— Veniţi cu mine, domnule Canaday, spuse o asistentă.

Maggie rămase uitându-se la Cal.

Cal îi zâmbi.

— O zi lungă, Maggie?

— Băieţii Canaday au încercat să-mi pună capac, dar le-am luat-o înainte. Cred.

— Şi eu cred la fel.

— Va trebui să rămân la Denver câteva zile.

— O să trec pe la Sully, o să-ţi iau nişte haine curate şi trusa ta de peste noapte, şi mă întorc.

— S-ar putea să stau mai tot timpul la spital, dar mi-ar plăcea să te ştiu la Denver. Dacă o să am măcar şi câteva ore libere, mi-ar plăcea să le petrec lipită de tine.

Cal zâmbi larg.

— Nu am nicio întâlnire importantă.

— Asta, spuse ea. Asta sunt eu. Va trebui să găsesc o cale de a fi această persoană.

— Atât timp cât nu va trebui să cobori prea des pe stânci, se acceptă, zise Cal. Sunt doar detalii. Şi eu mă pricep la detalii.

Frunzele începură să-şi schimbe culoarea pe la mijlocul lui septembrie şi, până în a doua săptămână din octombrie, versanţii erau îmbrăcaţi în culori splendide. Campingul lui Sully avea vreo douăzeci de vizitatori de weekend, cei mai mulţi la rulote şi la căsuţe. Toţi veniţi să admire culorile frunzelor de toamnă. Se fâţâiau cu aparatele de fotografiat şi cu binoclurile în mână, îmbrăcaţi cu pulovere şi şosete groase.

Refugiul inimii

Cei mai mulţi oameni considerau primăvara un simbol al noilor începuturi, însă nu şi Maggie. Anotimpul ei preferat fusese întotdeauna toamna – culorile, aerul rece, zăpada de pe vârfurile cele mai înalte. îi plăcea anul acesta mai mult ca niciodată, pentru că îşi luase viaţa de la

început, ceva ce îşi dorise de multă vreme, fără să înţeleagă că era cu adevărat posibil. Dar California Jones se dovedise un expert în această privinţă. îi arătase că secretul stă în detalii.

În timp ce se întorceau la Sully după două zile petrecute la Denver, Maggie îi descria fiecare caz de care se ocupase. Vedea pacienţi în dimineţile de miercuri şi joi în cabinetul prietenului ei, dr. Morris. Erau mai mulţi neurochirurgi la clinică, şi toţi erau mai mult decât încântaţi să-i adauge numele pe listă, chiar dacă contractul de angajare era încă cercetat de avocatul lui Maggie – un anume California Jones, extrem de atent la detalii. Maggie vedea pacienţi şi opera de miercuri până vineri după-amiaza, două sau trei zile pe săptămână. Era de gardă pentru cazuri de urgenţă un weekend pe lună. Era un program part-time foarte flexibil, care îi lăsa mult timp liber. Dar la clinică erau doi doctori care petreceau o vreme în oraşele mai mici, care deserveau zone rurale, consultând pacienţi care nu aveau alt acces la o consultaţie neurologică. Ofereau servicii cu tarife reduse sau chiar gratuite. Maggie ştiu numaidecât că îşi dorea să fie implicată în povestea asta. Că asta ar fi făcut-o să se simtă împlinită.

Cal avea şi el încă vreo câţiva clienţi, pe lângă eminenta dr. Sullivan. O varietate de cazuri simple – vânzări şi achiziţii imobiliare, contracte de închiriere, un acord prenupţial, două testamente şi două cazuri de apărare pentru comportament necorespunzător. Biroul lui era veranda magazinului lui Sully sau masa din bucătărie. Acum că sosise toamna, venea la Denver cu Maggie ori de câte ori putea, adică aproape tot timpul.

Robyn Carr

Într-un weekend, se duse în Minnesota să-şi vadă sora cea mică, după ce aceasta fu de acord să vorbească cu el. Se dovedi că problemele ei erau legate, în cea mai mare parte, de dependenţa de droguri. Cu siguranţă, disfuncţionalitatea familiei în care crescuse nu o ajutase în privinţa asta, dar nu suferea de schizofrenie. De fapt,

Sierra ţinuse legătura cu Sedona şi, împreună, cercetaseră istoricul familiei – părea probabil ca Jed Jones să facă parte din acea categorie de schizofrenici, şaizeci şi trei la sută, la care boala nu era o trăsătură genetică.

— Tom mi-a spus că Jackson se descurcă grozav, îi spuse Cal lui Maggie, în timp ce se îndreptau spre Sully's Crossing. Nu s-ar zice că o nebună i-a dat găuri în cap cu bormaşina.

— Tom şi-a mai recuperat vreodată bormaşina aia? întrebă Maggie.

— Habar nu am. Dar Jackson e mare vedetă. Face o pauză de un semestru de la şcoală. Poate chiar două. Vrea să-şi revină complet. Încă mai are câteva probleme cognitive, în special de memorie. Nimic grav, însă. Este la fel de bolnav precum cineva care a suferit un atac de cord minor şi se pare că o să-şi revină complet, cât de curând. Ai făcut o treabă bună.

— A fost prima şi ultima oară când am făcut ceva de genul ăsta, spuse Maggie.

— N-ai fost niciodată mai sexy.

— Tu de unde ştii? Ai leşinat.

— Asta-i o minciună, zise el. Am ameţit doar puţin. Atâta tot.

— Hei, ai virat prea devreme, spuse ea. Te-ai rătăcit.

— Nu m-am rătăcit. Vreau să-ţi arăt ceva, spuse el. Ai fost vreodată aici?

— Probabil, spuse ea. Nu suntem prea departe de Sully. Dar nu-i mare lucru aici.

— Dar e frumos, nu? zise el.

— Nu găseşti niciun loc în Colorado care să nu fie frumos.

Refugiul inimii

— Ştiai că Tom a crescut în zona asta? Tatăl lui a crescut vite. Tom spune că, atunci când era mic, credea că tot asta o să facă şi el când o să crească. Apoi însă viaţa lui o luat-o în altă direcţie şi poate că a fost mai bine aşa, pentru că Tom spune că tatăl lui a fost nevoit să vândă proprietatea.

— Nu ştiam toate astea, spuse ea.

Cal viră pe un drum frumos, cu copaci pe margini, şi o ţinu drept înainte până când ajunse la o păşune cu un hambar mare. Opri maşina.

— Suntem pe o proprietate privată? întrebă Maggie.

— Sunt sigur că da, dar te asigur că este cât se poate de privată. Nu este un decor minunat pentru un sărut? întrebă el.

Era, într-adevăr, frumos. Un hambar mare şi vechi, înconjurat de copaci în mijlocul unei păşuni, pe un platou adânc.

Munţii la vest, o vale la est, un pârâiaş vesel ceva mai la sud. Cal îşi întinse braţul peste scaunul ei, cuprinzându-i umerii.

— Ştii, cred că m-am îndrăgostit de tine încă din prima zi, spuse el.

— Când l-am adus pe Sully înapoi acasă după operaţie? întrebă ea.

Cal clătină din cap.

— Mai dinainte. De când te-am văzut cum aveai grijă de bătrânelul ăla derutat. Apoi, câteva minute mai târziu, te duceai cu Sully la urgenţe. Împărţeai ordine, preluaseşi controlul, erai încrezătoare, puternică. Şi totuşi, atât de blândă. Am ştiut în clipa aia că n-o să mai cunosc pe cineva ca tine niciodată în viaţa mea.

— Am fost la pământ în ziua aia, spuse Maggie.

— Te-am dorit din acel moment, spuse el, râzând uşor. Şi nu mi-ai uşurat deloc munca.

— Nu am avut deloc încredere în tine, California, spuse ea.

— Am învăţat câteva lucruri în ultimii doi ani, Măggie. Sau poate c-ar trebui să spun că mi-am amintit câteva lucruri. De când eram mic, am vrut să mă simt aşezat la casa mea, în siguranţă. Mi-am dorit respectul celor care mă cunosc, mi-am dorit o familie căreia să mă pot dedica, am vrut să învăţ înţelepciunea aia de zi cu zi a lui Sully. Când mi-a murit soţia, viaţa mea s-a dat peste

cap. Eram prea singur. Dar asta o să se schimbe dacă o să te măriţi cu mine. Cred că putem face asta, Maggie. Nu am crezut niciodată că o să cunosc o astfel de dragoste – nu credeam că o să simt o astfel de pasiune, până în străfunduri, completată însă de o senzaţie dulce de pace şi de stabilitate. Tu mi-ai schimbat viaţa. Şi trebuia schimbată.

— Şi poţi avea asta dacă voi continua să fac ceea ce fac? întrebă ea. Pentru că ce fac eu tinde să aibă complicaţii. Cele mai multe dintre cazurile mele sunt chestiuni de rutină şi necesită doar pregătire şi o mână stabilă, dar sunt momente… De câte ori ţin în mână o bucată de creier sau de coloană vertebrală, există un risc. E stresant.

— E admirabil, spuse el. Maggie, cred că te cunoşti bine, dar nu cred că-ţi dai seama cât eşti de uimitoare. Nu e vorba de lipsă de încredere, câtuşi de puţin. Mai degrabă aş spune că nu te concentrezi asupra ta atunci când acţionezi. Faci exact ceea ce-ţi dai seama că stă în puterea ta să faci, chiar şi atunci când asta are un preţ. Nu mi-aş dori o altă soţie, dacă n-ai fi tu. Sunt sigur de asta.

— Poţi fi fericit într-o cameră dintr-un subsol? îl întrebă ea.

— Un an sau doi, spuse el. O să mai stăm şi prin Denver. Dar eu o să fiu mult timp aici. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Aici? întrebă ea.

— Vezi hambarul ăsta? Hambarul şi terenul pe care stă sunt de vânzare.

Refugiul inimii

— Ha, spuse ea, mirată. Ai de gând să cumperi cai, sau ce? O să aduci rulota ca să stăm în ea?

— Nu. Hambarul ăsta o să se transforme într-o casă fantastică. Cu ajutorul lui Tom, o să fie o casă de familie mare, spaţioasă, cu vedere spre munte şi spre vale. Haide! spuse el, ieşind din maşină.

O apucă de mână şi o trase spre hambar, apoi deschise uşile duble. Stăteau în mijlocul unui spaţiu

enorm, înconjuraţi de lucruri rămase de la foştii locatari – staule, troace în care fusese cândva apă, funii atârnate pe pereţi, chiar şi un ham şi un jug ce păreau la fel de vechi ca şi hambarul.

Cal arătă cu degetul spre un capăt:

— Bucătăria, holul de la intrare, spălătoria, locul de luat masa.

Se întoarse.

— Livingul, biroul. Nu mă deranjează să primesc clienţii la Sully, dar nu ştiu cât timp o să mai fie el de acord cu asta.

Arătă spre podul de fân:

— Dormitorul mare şi baia, două camere pentru copii.

Arătă în cealaltă direcţie.

— Camera de oaspeţi.

— Copii? întrebă ea.

— Când o să fii pregătită.

— Tu eşti pregătit?

— Credeam că am pierdut şansa asta, apoi te-am întâlnit pe tine şi multe visuri au devenit posibile din nou. Tot ce am crezut că rămăsese îngropat în trecut a devenit viitor. Credeam că singura mea şansă la fericire rămăsese în urmă, dar am aflat că mă înşelam. Maggie, tu schimbi jocurile – te laşi să atârni la capătul unei funii ca să salvezi viaţa unui copil, îţi încredinţezi o bucată din inimă unui avocat vagabond.

O trase în braţele lui.

— Clădeşte-ţi o viaţă împreună cu mine, scumpo! Te iubesc atât de mult, încât mi se înceţoşează privirea.

Robyn Carr

— Nu a fost doar o bucată din inima mea, spuse ea. Te-ai furişat şi ai furat-o pe toată.

— E timpul să spui da, Maggie.

— Glumeşti? Am senzaţia că te-am vrut dintotdeauna. Şi, Calbert – ador hambarul! îl ador. Nu am cum să-l umplu de copii, nu mai e timp. Dar pot să fac vreo doi aşa cum trebuie, şi să compensez cu animale.

Cal râse.

— Eşti un geniu.

— Te iubesc, Cal. Mi s-au aprins călcâiele după tine! Vrei să ne căsătorim repede, până nu te răzgândeşti?

— Nu o să mă răzgândesc niciodată, scumpo. Eşti totul pentru mine.

epilog

Aceasta-i mai presus de toate:

Ţie însuţi cată să-ţi fii sincer.

Aşa cum sincer noaptea zilei îi urmează.

Atunci faţă de nimeni fals nu vei putea fi.

William Shakespeare

Nu avuseseră invitaţii de nuntă. Maggie şi Cal puseseră mâna pe telefon şi îşi anunţaseră prietenii şi familia că se căsătoreau, înainte ca splendidele culori ale toamnei să dispară. În vechiul hambar. Phoebe fu la un pas să facă o comoţie cerebrală, dar lui Walter i se păru potrivit. Tom, Jackson şi ceilalţi copii Canaday, Enid, Frank, Conrad Doyle, adică Connie, şi vreo câţiva paramedici curăţară hambarul şi îl împodobiră cu fanioane, flori uscate de toamnă şi baloturi de paie. Tom folosi maşina mare a lui Sully ca să tundă păşunea, în aşa fel încât maşinile să poată parca în siguranţă acolo, fără să rişte să pornească focul de la vreo scânteie. Maggie îşi sună prietenii şi colegii din Denver şi fu încântată să constate cât de mulţi îşi doreau să vină.

O firmă de catering din Colorado Springs aduse mese, scaune pliante, mâncare, băutură, aranjamente florale, lumânări decorative, feţe de masă. Enid insistă să facă ea tortul de nuntă şi, chiar dacă nu avea un aspect tocmai profesional, era unic – un tort pătrat cu două etaje, acoperit cu frunze de toamnă create din marţipan şi colorant alimentar. Maggie nu râse, dar ar fi vrut să o facă. Nu tipăriseră niciun program, şi preotul îşi luase licenţa de pe internet. Jaycee Kent şi Terry Jordan din sala de operaţii fură domnişoarele de onoare, fratele lui Cal, Dakota, îşi făcu timp din scurt ca să-i poată fi cavaler

Robyn Carr de onoare, celălalt martor fiind Tom

Canaday. Ca să nu rămână pe dinafară, Sedona şi familia ei luară avionul până la Denver şi veniră apoi cu maşina, la timp pentru festivităţile din hambar.

Ştiind că păstrase legătura cu părinţii lui Lynne, Maggie îl întrebă pe Cal dacă îi invitase şi pe aceştia şi fu destul de surprinsă când îi spuse că da.

— Au refuzat. Se bucură foarte mult pentru mine şi nu vor să-mi distragă atenţia. Dar le-ar plăcea foarte mult să te cunoască şi m-au întrebat dacă pot veni în vizită, după ce ne aşezăm la casa noastră.

— Îmi pare rău că tatăl tău nu se simte suficient de bine cât să fie şi el aici, spuse Maggie.

— O să le trimitem multe poze. Eşti foarte frumoasă, spuse el.

— Iar tu porţi costumul ăla care mă face să vreau să trimit pe toată lumea acasă cât mai devreme.

Maggie avea o rochie simplă, scurtă, de culoarea fildeşului, cu mâneci de dantelă şi pantofi cu toc de culoarea pielii. În maşină, erau două genţi cu haine. După o noapte petrecută la Denver şi un prânz cu Dakota, Sedona şi familia ei – plecau într-o scurtă vacanţă într-o staţiune privată din Bahamas.

Puţin înainte de ora patru după-amiaza, când soarele începuse să arunce umbre lungi peste Munţii Stâncoşi, Cal şi Maggie îşi întâmpinară oaspeţii şi făcură prezentările de rigoare.

La puţin timp după aceea, preotul îi chemă în faţa hambarului, sub un frumos pavilion de toamnă, şi începu. Vorbi foarte pe scurt despre marea bucurie pe care o simţea pentru că putea ajuta doi oameni să se lege prin căsătorie. Fură recitate jurămintele obişnuite, cel puţin o parte – Cal şi Maggie voiau să facă lucrurile după placul lor.

— Maggie, până să te cunosc, eram pierdut. De multe ori m-am întrebat ce ar fi trebuit să fac, unde ar fi trebuit să fiu, dacă exista cineva pentru care aş fi fost

Refugiul inimii bărbatul potrivit. Când te-am întâlnit, te-am iubit din prima clipă. Din prima clipă. Discuţiile

noastre lungi de lângă foc, în miez de noapte, au însemnat totul pentru mine. Plimbările pe dealuri şi prin văi, fără să vorbim – totul. Serile mai presus de orice cuvinte – totul. Când privesc împreună cu tine spre viitor, inima îmi este atât de plină, încât nu mai e loc pentru nimic altceva decât o promisiune. Şi îţi promit viaţa mea întreagă. Tot ce e mai bun din mine.

— Iar eu îţi promit, California Jones, toată pasiunea din inima mea, toată bucuria din fiinţa mea, tot râsul într-o zi cu soare, toată încântarea după o zi în care ştim că suntem o singură fiinţă. Îţi promit că, atunci când inima mea bate în piept, bate pentru tine. Te iubesc. Îţi promit viaţa mea. Tot ce am mai bun.

Maggie Sullivan a ajuns într-un punct de cotitură al vieţii. Cariera de neurochirurg se află în impas când este acuzată de malpraxis în urma morţii unui adolescent, iar iubitul o anunţă că trebuie să se despartă, căci nu se simte în stare să facă faţă stărilor ei emoţionale. Epuizată şi total nesigură de ceea ce îi rezervă viitorul, Maggie fuge de nebunia oraşului şi se întoarce la Sullivan’s Crossing, refugiul din munţi al tatălui ei Sully, unde speră să-şi găsească liniştea.

Când atacul de cord suferit brusc de Sully face lumea lui Maggie să fie din nou zguduită din temelii. Cal Jones, un turist aflat în campingul de la Sullivan’s Crossing, despre care ea nu ştie mare lucru, se dovedeşte un sprijin neaşteptat. Maggie este suspicioasă faţă de dorinţa lui Cal de a ajuta, iar reticenţa lui de a vorbi despre sine îi ridică multe semne de întrebare – până când află adevărul despre trecutul şi dorinţa lui de a se izola de lume.

Deşi Cal şi Maggie se luptă cu sentimentul de pierdere şi de singurătate, timpul petrecut împreună le oferă amândurora speranţe pentru viitor – însă pentru asta trebuie să înveţe să aibă încredere că dragostea poate să le vindece rănile sufletului…

Robyn Carr a scris 41 de romane, traduse în 19 limbi şi publicate în 30 de ţări, în 27 de milio-ane de exemplare. Printre numeroasele premii se numără şi cel pentru

întreaga activitate, acordat în 2016 de Asociaţia Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.